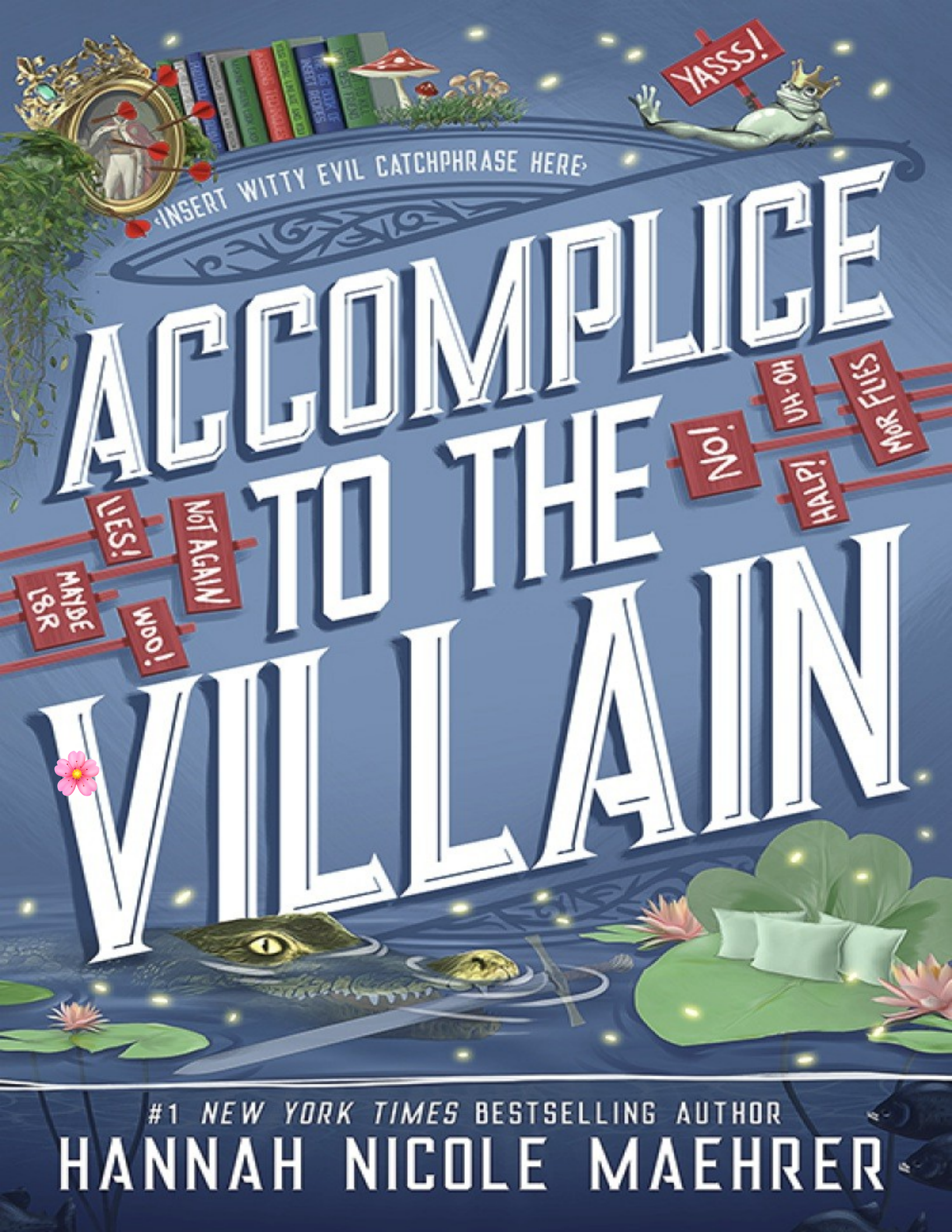

YASSS!
‹INSERT WITTY EVIL CATCHPHRASE HERE›
ACCOMPLICE TO THE VILLAIN
LIES!
NOT AGAIN
MAYBE L8R
WOO!
NO!
UH-OH
HALP!
MOAR FLIES
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HANNAH NICOLE MAEHRER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

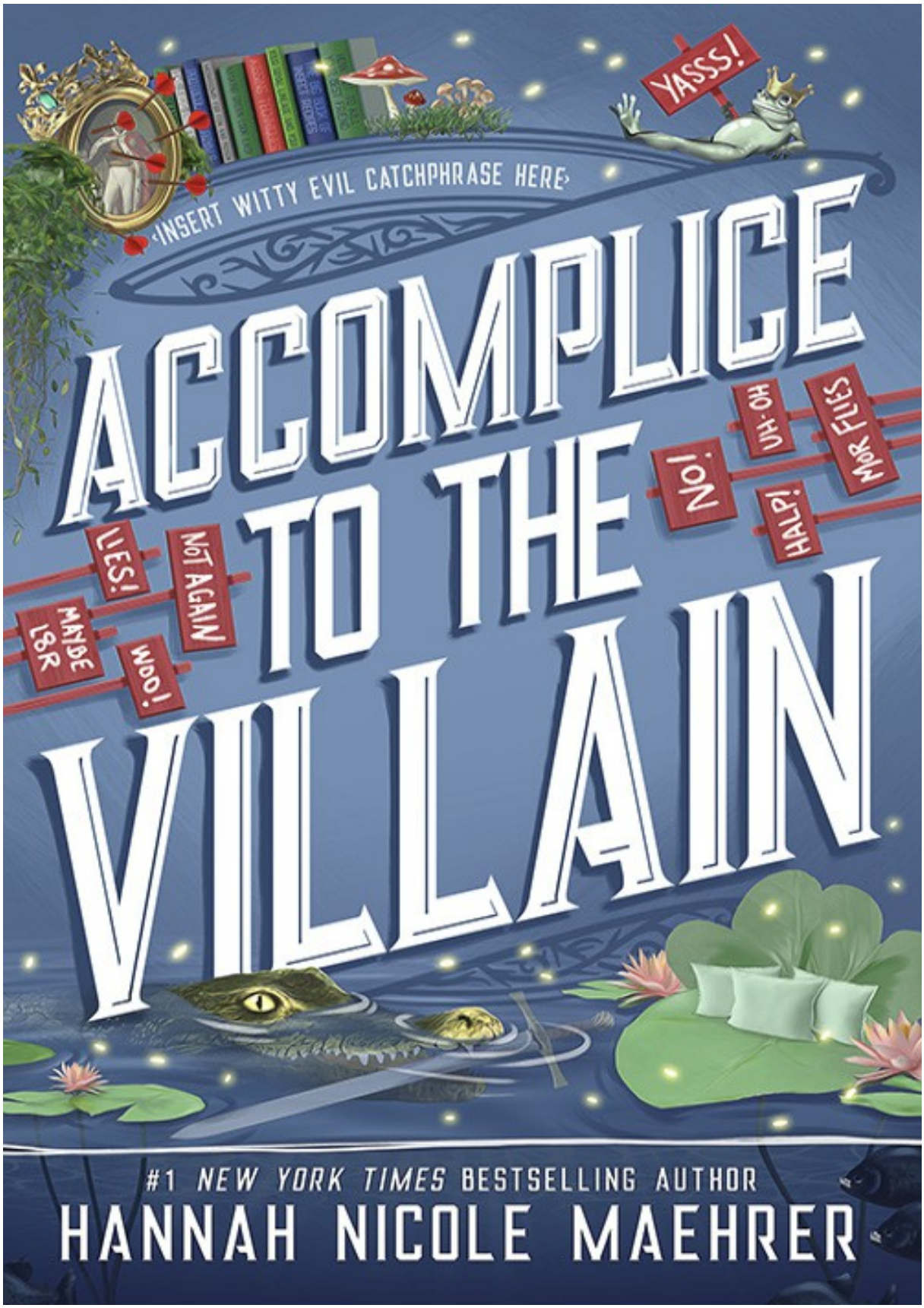
Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

YASSS!
<INSERT WITTY EVIL CATCHPHRASE HERE>
ACCOMPLICE TO THE VILLAIN
LIES!
NOT AGAIN
MAYBE L8R
WOO!
NO!
UH-OH
HALP!
MOR FLIES
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HANNAH NICOLE MAEHRER

ACCOMPLICE TO THE VILLAIN

#1 *ñF7 Y0ê7 7IUFS* BE5TSELLIX6 AMTNOR

MA

İçinde

1. Telif Hakkı Sayfası
2. İthaf
3. İçerik Uyarısı
4. Önsöz
5. Bölüm
6. Bölüm 2
7. Bölüm 3
8. Bölüm 4
9. Bölüm 5
10. Bölüm 6
11. Bölüm 7
12. Bölüm 8
13. Bölüm 9
14. Bölüm 10
15. Bölüm 11
16. Bölüm 12
17. Bölüm 13
18. Bölüm 14
19. Bölüm 15
20. Bölüm 16
21. Bölüm 17
22. Bölüm 18
23. Bölüm 19
24. Bölüm 20
25. Bölüm 21
26. Bölüm 22
27. Bölüm 23
28. Bölüm 24
29. Bölüm 25
30. Bölüm 26
31. Bölüm 27
32. Bölüm 28
33. Bölüm 29

34. Bölüm 30
35. Bölüm 31
36. Bölüm 32
37. Bölüm 33
38. Bölüm 34
39. Bölüm 35
40. Bölüm 36
41. Bölüm 37
42. Bölüm 38
43. Bölüm 39
44. Bölüm 40
45. Bölüm 41
46. Bölüm 42
47. Bölüm 43
48. Bölüm 44
49. Bölüm 45
50. Bölüm 46
51. Bölüm 47
52. Bölüm 48
53. Bölüm 49
54. Bölüm 50
55. Bölüm 51
56. Bölüm 52
57. Bölüm 53
58. Bölüm 54
59. 55. Bölüm
60. 56. Bölüm
61. Bölüm 57
62. Bölüm 58
63. Bölüm 59
64. 60. Bölüm
65. 61. Bölüm
66. 62. Bölüm
67. 63. Bölüm
68. 64. Bölüm
69. 65. Bölüm
70. 66. Bölüm

71. 67. Bölüm
72. 68. Bölüm
73. Bölüm 69
74. Bölüm 70
75. Bölüm 71
76. Bölüm 72
77. 73. Bölüm
78. 74. Bölüm
79. Bölüm 75
80. Bölüm 76
81. 77. Bölüm
82. Bölüm 78
83. Bölüm 79
84. Bölüm 80
85. Bölüm 81
86. Bölüm 82
87. Bölüm 83
88. Bölüm 84
89. Bölüm 85
90. Son Söz
91. Teşekkür
92. Yazar Hakkında
93. Red Tower'dan daha fazla fantastik romantizm keşfedin...

Önemli

1. Kapak

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Hannah Nicole Maehrer. Her türlü çoğaltma, dağıtım veya aktarım hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. İkincil haklarla ilgili bilgi için lütfen yayıncıyla iletişime geçin.

Entangled Publishing, hikayelerin ilham verme, bağlantı kurma ve kalıcı değişim yaratma gücüne inanır. Bu nedenle yazarlarımızın haklarını ve eserlerinin bütünlüğünü koruyoruz. Telif hakkı, yaratıcılığı sınırlamak için değil, onu mümkün kılmak için vardır — yazarların cesur, özgün hikayelerini kendi sesleriyle anlatmaya devam edebilmelerini sağlamak için. Bu kitabın yasal bir kopyasını tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz. İzinsiz olarak kopyalamayarak, taramadan veya dağıtmadan, yazarların yazmaya devam etmelerine ve okuyuculara ulaşmalarına yardımcı olursunuz. Bu kitap, mevcut veya gelecekteki büyük dil modelleri veya diğer makine öğrenimi araçları dahil olmak üzere yapay zeka sistemlerini eğitmek için kullanılamaz. Bu hikayeler, makinelerin tüketimi için değil, insanlar arasındaki bağlantı için yazılmıştır.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave. STE 181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Red Tower, Entangled Publishing, LLC'nin bir yayın markasıdır.

Stacy Abrams ve Rae Swain tarafından düzenlenmiştir.
Kapak orijinal illüstrasyon ve tasarım Elizabeth Turner Stokes
İç harita orijinal illüstrasyonu Elizabeth Turner Stokes İç tasarım
Britt Marczak

TP ISBN 978-1-64937-854-5
B&N Baskı ISBN 978-1-64937-909-2
E-kitap ISBN 978-1-64937-554-4

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir İlk Baskı Ağustos 2025

HANNAH NICOLE MAEHRER'DEN DAHA FAZLASI

Kötü Adamın Yardımcısı
Kötü Adamın Çırağı ötü
KAdamın Suç Ortağı

Büyükannem ve büyükbabam
Georgann, rahmetli Richard, Rosalie ve James Hikayelere
olan sevginizi bana cömertçe aktardığınız için
Sizi çok seviyorum

Ve hepiniz için
Bence bu, ahlaki açıdan gri bir fantezi kötü adamının suç ortağı olmak
Ahlaki açıdan gri bir fantezi kötü adamının suç ortağı olmak

RENNEDAWN
I ♥ EVIL
WHERE'S MASSACRE MANOR? (WE'LL NEVER TELL)
THE GREAT WAND SEARCH!
NOT HERE
HICKORY FOREST
OR HERE
HEART VILLAGE
THE COVE
NOT HERE
THE GLEAMING CITY
EVIL TO-DO LIST:
FIND MAGIC WAND
MAKE MISCHIEF
DAMAGE
DISARRAY
LILAC SEA
I WIN!

Accomplice to the Villain, eğlence için balkondan koparılmış uzuvlar ve ofis perilerinin kazanın içindeki iksiri zehirlediği, kahkahalarla okunan bir fantastik romantizm romanıdır. Ayrıca, hikayede tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar bulunmaktadır

kan, ölüm, savaş, ciddi yaralanmalar, aşırı acı, işkence, ailevi ayrılık, açık saçık dil, cinsel durumlar, çocuk istismarı ve hayvanların hapsedilmesi gibi unsurlar yer almaktadır. Bu unsurlara duyarlı okuyucuların dikkatine sunulur.

Prolog

Bir zamanlar...

Evie Sage'in The Villain'de çalıştığı ilk ay, alışılmadık geçmişti, ama en azından felaket derecede şok edici değildi. Buraya dökülen bir kazan, oraya zehirlenen bir stajyer. Ama birkaç garip... olay olmuştu. En sonuncusu, neredeyse bir kuzgunla gönderilmiş kısa bir mesaj olabileceğinden emin olduğu bir toplantı için iki saat erken işe çağrılmasıydı.

Daha iyi şikayet edecek şeyler bul, Evie! Mesela geçen hafta geri dönüşüm kutusunda bulduğun el gibi!

En azından bu, patronuna *fazladan birine ihtiyacı olup* olmadığını sorma fırsatı vermişti. Yüzündeki açık korku, onu o kadar çok güldürmüştü ki, neredeyse kusacaktı.

Onun, atılmış parşömenlerin arasına attığı yabancı uzuvdan çok, zararsız şakalarına daha fazla alınmış olması biraz rahatsız ediciydi — Becky, parşömen geri dönüşümüne başka şeyler karıştırılmasından *nefret ederdi* — ama konudan saptı.

İçini çekip gözlerindeki uykuyu silerek, Massacre Manor'un etrafındaki görünmez bariyerin parmaklarının altında dalgalandığını izledi. Dikkatini, hala karanlık gökyüzüne renk katan yükselen güneşe çevirdi. Sanki biri koyu gri bir halıya turuncu ve pembe mürekkep dökmüş gibiydi - sabahın sekizinde böyle bir şey güzel sayılabilirdi.

Ön kapıda duran kötü niyetli muhafız Marv, ona nazikçe el salladı ve Evie ona parlak bir gülümsemeyle karşılık vererek, yanaklarını pembeleştiren bir öpücük gönderdi. "Günaydın, Bayan Sage! Erken kalkan yol alır mı?" Normalde dağınık saçları kırmızı deri bir kaskın altında toplanmıştı, Evie'nin saçları ise yana doğru örülmüştü ve sabah esintisiyle yüzünün etrafında birkaç tel saç sallanıyordu.

Tanıdık bir gıcırtıyla büyük ahşap kapı açılınca geri adım attı. Giriş holünün nemli soğuğu yanaklarını serinletti ve duyularını odun kokusu ve küflü duvarların kokusuyla doldurdu. "Daha çok erken kalkan kuş kovulmaz... ve patronu tanıyorsam, korkarım bu kelimenin tam anlamıyla doğru."

Marv'ın kıkırdaması, topuklarının taş zeminde çıkardığı seslerle birlikte arkasından geldi. Meşale ışığı odayı aydınlatarak sabah havasının soğukluğunu ısıttı. Geniş, açık alanın diğer ucunda, karanlıkta kalan tek köşenin yakınından düşük bir inilti yankılandı.

Kaşlarını çatarak elini öne doğru salladı. "Merhaba? Ne tür ürkütücü sesler çıkarmaya çalışıyorsan, lütfen meşale ışığının altında yap da seni görebileyim. Böylece düzgünce çığlık atabilirim."

"Sage?" Kötü Adam'ın boğuk sesi, omurgasında bir ürperti hissettirdi. "Burada olmamalısın," diye homurdandı, karanlık silueti onu saran gölgelerin kenarına doğru yavaşça ilerledi.

Sage homurdandı ve kaşlarını kaldırdı, kollarını kavuşturup kalın örgüsünü omzunun arkasına attı. "O konuda hemfikiriz. Hâlâ yatakta, en sevdiğim gece arkadaşımla kıvrılmış olmalıyım."

Onun boğulduğunu duyduğunu sandı. "Arkadaş mı?" Bu kelimede tuhaf bir uyarı sesi vardı ve onu hafifçe titretti.

"Evet." Kollarını kavuşturdu. "Adı Bay Muffins."

"Bay Muffins mi?" Işığa doğru yavaşça yaklaşan gölgesini görebiliyordu, sesi kaba ve şaşkınlıkla doluydu. "Bay Muffins adında bir adamla yatıyor musun? Ölüler diyarında kim böyle saçma bir isim alır ki?"

Onun bariz öfkesine gülümsememek için dudaklarını ısırdı. "Altı yaşından beri sahip olduğum bir oyuncak ayı."

Uzun bir sessizlikten sonra, düz bir kelime sessizliği bozdu. "Oh."

Kız burnunu çekip yaklaştı, adam da ona uydu ve sonunda meşalelerin ışığında ve odaya yükselen güneşin renkleriyle yıkanmaya başladı. Kız, adamdan birkaç adım uzaklıkta durdu, yüzünü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve düşünmeden ağzından laflar döküldü. "Vay canına, berbat görünüyorsun."

Beyninin örümcek ağlarıyla kaplı mantıklı kısmı iç geçirdi ve bir sonraki sahneyi görmek zorunda kalmamak için başka yöne döndü.

Patronun normalde özenle kesilmiş sakalları neredeyse sakala dönüşmüştü, gömleği dışarı çıkmıştı, saçları dağınıktı ve normalde ütülü pantolonları aşırı derecede kırışmıştı. "Lütfen bana iltifat yağdırma, Sage. Bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum."

Endişe, karnının dibine yerleşmişti. Kuru yorumları bile tuhaf, neredeyse temkinli geliyordu. Boğazını temizleyerek, onu daha iyi görebilmek için bir adım yaklaştı. Gözlerinin altı morarmış, parmakları gergin, çenesi kasılmış, alnındaki damarları atıyordu.

Kaşlarını çattı ve tsk diye ses çıkardı. "Stajyerlerden biri yine sana günaydın mı dedi? Onlara hoş selamların kesinlikle yasak olduğunu *söylemiştim*."

Adam bir an için gözlerini kapattı ve dudaklarını sıkıca kapattı, sanki yeterince sert bastırırsa dudaklarında belirmeye başlayan duyguları ezip geçirebilecekmiş gibi. "Hatalarım için başkalarını suçlamayı ne kadar sevdiğim halde, dağınık görünüşümden sorumlu olan tek kişi kendimim." Koyu renkli gözleri, Evie'nin yumuşak turuncu renkli gündüz elbisesinde dolaştı, renk seçiminden duyduğu hoşnutsuzluk, yanlarında sıkı sıkı yumrukladığı ellerinden belliydi. "Ve sen de, sanırım. Bunu görmeye cesaret ettiğin için."

Kapı aniden arkalarından kapandı ve Evie irkildi, elini göğsüne ve hızla atan kalbine bastırdı. "Beni suçlamak hiç adil değil, buraya bu kadar erken gelmemi isteyen sendin."

Kaşları daha da çatıldı — bu mümkünse tabii — bu da onu daha da yakışıklı gösteriyordu —

Eğer mümkünse tabii.

Sinirli ve yorgun olan Evie, onun yetişmesini beklemekten sabrını yitirdi. "Bir kuzgun gönderdin..."

Adam ona boş boş bakınca, Ann, yeni düşüncelere yer açmak için kafasındaki her düşünceyi dışarı çıkarmak istercesine, kelimeleri karıştırarak konuşmaya devam etti. "Sabah dörtte pencereme geldi ve beni ölesiye korkuttu. Üzerinde, acil bir konu hakkında sabah erken bir toplantı olduğu yazan bir not vardı."

Kapalı dudaklarından düşük bir uğultu duyuldu. Bu ses, vücudundaki kalan tüm yorgunluğu silip süpürdü, kazan içinde kaynayan bir içecek gibi, ama daha iyi, daha sıcak. "Yazdığımı veya gönderdiğimi hatırlamıyorum... Bu sabah kendimi pek toparlayamadım, Sage, ve görünüşe göre hafızam da öyle. Tamamen uyanmadan yazmış olmalıyım. Kuzgunu dikkate alma lütfen."

Arka avludan metal sesleri geldi; muhtemelen Malevolent Muhafızları ölümcül silahlarıyla sabah egzersizi yapıyorlardı. Tam da uygun bir anda, çünkü o da keskin bir şey alıp patronunun ayak parmağını bıçakladığını hayal ediyordu. "Dikkate almam mı? Lanet olası kuşun hayatımın iki buçuk yılını mahvetmeden önce *dikkate almadın*, değil mi?"

"Bu çok endişe verici bir rakam," dedi adam, ellerini ince beline dayayarak.

"Benim için de endişe vericiydi," dedi kadın, adamın bakışlarına aldırmadan alaycı bir gülümsemeyle.

"Sihirimi sıkı bir şekilde kontrol ediyorum ve bazen uyurken

vücudum gevşediğinde rahatsız edici bir şekilde hareket ediyor ve dinlenmemi zorlaştırıyor."

Göğsünde hissettiği acıyı sempati olarak tanımladı ve öfkesi güneş ışığında gölgeler gibi dağıldı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Yardımcı olabilir miyim?"

Çenesi gevşedi. "Yardım... ölüm büyümle mi? Çoğu insanı kaçıp çığlık atmaya zorlayan büyüyle mi?"

Masumca gözlerini kırptı. "Eğer seni rahatlatacaksa, yardım ettikten *sonra* yapabilirim."

Onu biraz daha zorlasa, onun inanmaz ifadesi kolayca bir gülümsemeye dönüşebilirdi...

Ama elbette, Evie'nin kartviziti olarak, önce felaket baş göstermeliydi.

Aniden ikiye katlanarak, Kötü Adam dizlerine ağır ağır nefes aldı. "Lanet olsun. Ellerim yanıyor ve kolum..." Kolunu tutmak için uzandı ve pazılarını kavradı.

Kızı, hiç alışık olmadığına emin olduğu bir adama nazik davranmaya çalışarak elini hafifçe onun elinin üzerine koydu. Ve tabii ki, onun tepkisi şiddetli ve şaşkın oldu. O kadar şaşkındı ki, sanki kız onun cildine açık ateş tutmuş gibi geri çekildi. "Sage, delirdin mi? Şu anda tehlikeliyim."

"Biliyorum," dedi kız yumuşak bir sesle. "Henüz iksirini içmedin."

"Hiç komik değilsin," diye hırıltıyla cevap verdi adam.

Evie biraz daha yaklaştı, yüzüne yaklaşmak için vücudunu hafifçe eğdi. "Tanrım, ama bu ağlayacak bir şey değil. Bence *sen* kuru odun kadar komiksin, ama ben ağlamıyorum."

Yüzü yumuşadı, şaşkın bir şekilde yukarı baktı, sonra daha nazik bir şekilde başını salladı. "Sage. Buraya nasıl geldin?"

Kollarını kavuşturdu. "Yürüdüm."

"Bu retorik bir soruydu," dedi, neredeyse hiç etkilenmemiş gibi, sesinde gerginlik yoktu.

"Bu tür soruları cevaplamak en eğlenceli olanı."

O, yenilgiyi simgeleyen bir iç çekişle içini çekti. Sage bunu çok iyi biliyordu. "Neden öyle, Sage?"

Evie, kendini daha alçak bir pozisyona getirmek için elini kalçasına dayadı. "Çünkü seni sinirlendiriyor."

Dudaklarından çıkan sert iç çekiş, hayal gücü yeterince zeki olsaydı neredeyse bir kahkaha sayılabilirdi. Kendini tekrar dikleştirip, parmak eklemlerini yatıştırıcı hareketlerle ovuşturduğunda, yüzündeki son gerginlik izleri nihayet düzleşerek normal ifadesine geri döndü.

Onun büyüsünü göremezdi, kimse göremezdi ve muhtemelen kimse göremeyecekti

ama odada onlarla birlikte hareket eden çok karanlık bir şey hissedebiliyordu, birkaç dakika öncekinden daha küçüktü ama yine de onu korkudan geri çekilmeye zorlaması gereken bir şeydi. Bunun yerine, içinde sakinleştiğini hissetti, neredeyse... rahatlamış gibi?

O olduğu yerde kaldı. "Daha iyi oldu mu, efendim?"

Başını yavaşça ona doğru çevirdi, koyu renk kaşları aşağı doğru eğildi. "Evet.

Daha iyi. Nasıl yaptın bunu...

Omuzlarını silkti, gözleri alnındaki ter damlalarına kaydı. "Dikkatiniz dağınıkken acıya odaklanmak daha zor oluyor, ben de dikkat dağıtmakta ustayım."

Cebinden sarı bir mendil çıkardı, cesurca öne adım attı ve diğer eliyle koluna dayanarak adamın cildini silmeye başladı. Adam normalden daha uzundu.

Daha yüksek topuklu ayakkabı giymeye başlaması gerektiğini not aldı.

Ona ders vermek için daha etkili olması için. Başka bir nedeni yoktu.

Adrenalin vücudundan çekilince odanın soğuğu hissedilir hale geldi ve adamın açıkta kalan kolunda tüyler diken diken oldu. "Teşekkür ederim, Sage." Parlak mendili parmak eklemlerine bastırdı, mendilin rengi tamamen siyah giysileriyle keskin bir kontrast oluşturuyordu. "Hemen geri veririm. Temiz, elbette."

Kız başını salladı ve nazikçe gülümsedi. "Sende kalsın. Gardırobunda daha fazla renge ihtiyacın var zaten."

O, envanter kayıtlarına güncelleme yazıyormuş gibi sözleri kafasında işleyerek başını salladı. "Peki."

Odanın diğer tarafından küçük bir kurbağa sesi geldi ve Evie, Kingsley'in parlak tacının ve altın rengi gözlerinin ışıltısını görene kadar sesin geldiği yere bakmaya devam etti. Ofiste geçirdiği kısa sürede kurbağanın tuhaflıkları ona sevimli gelmeye başlamıştı, onun sevimli küçük işaretleri, kanlı bir işe dönüşen bu işin sevimli bir parçası olmuştu.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Günaydın, Kingsley. Bugün çok yakışıklı görünüyorsun."

Sözlerinin ardından bir kurbağa sesi daha duyuldu ve patronu sinirlenerek gözlerini devirdi. Açıkça fazla nezaket göstermişti. "Kötü bir şey yapmaya kalkışmış gibi görünüyor. Aşağıda ne yapıyorsun Kingsley? Yine kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki de seni kontrol ediyordu," diye önerdi Evie, patronu ona sert bir bakış attığında son kelimesi yavaşça kayboldu. Dikkatlice birkaç adım geri attı

geri çekildi, merdivenlere yaklaştı, küçük tahtasına öfkeyle bir şeyler karalayan Kingsley'e yaklaştı.

"Olamaz," dedi patron sertçe, onun etrafından dolaşarak merdivenlere iki büyük adım attı, ardından bir gıcırtı duyuldu. Bu pek mantıklı gelmedi ona, gıcırtı olmaması gerekiyordu. Merdivenler taştan yapılmıştı.

"O ne?" diye sordu, kaynağını bulmak için sağa sola bakındı.

Aptalca. Yukarı bakmalıydı.

"Sage!"

Nefes almaya fırsat bulamadan, bir bez bebek gibi öne doğru çekildi ve arkasında büyük bir gürültü duyulduğunda dudaklarından şaşkın bir çığlık çıktı. Havaya karışan toz ve çatıdan içeri giren ani ışık akıntısı yüzünden öksürdü.

"Yaralandın mı?" diye sordu patron, alçak ses tonu adrenalinle dolmuş zihnini sakinleştirdi. Koyu renkli gözleri onu tararken, iri elleri omuzlarında duruyordu. Bu, onu ormanda ilk tanıştıkları ana geri götürdü. Zaman geçtikçe onun dokunuşunun şokunun azalacağını düşünmüştü... Ama öyle olmadı.

O, ellerini çekip onu neredeyse ezip geçecek olan çökmüş çatı parçasına doğru yürürken, sadece başını sallayabildi. "Çatıyı tamir etmesi için birini çağırayım mı, efendim?" diye sordu dikkatlice, kalbi göğsünden çıkacak gibi atarken sesinin ne kadar sakin çıktığına şaşırarak.

"Az kalsın eziliyordun, sen de çatıyı mı soruyorsun?" Adam ona hafifçe öfkelenmiş bir şekilde baktı.

Omuz silkti. "İnan ya da inanma, işimde hayatımı en çok tehlikeye attığım gün bu değildi."

Yüzü normalden daha karardı. Çatının deliğine birkaç saniye baktı, derin ve sakin nefesler aldı. "Sen daha yenisin, Sage. Endişelenme. Zaman var."

Kız güldü ve adamın yüzü ekşi üzüm yemiş gibi buruştu. "Peki, çatıya ne oldu?"

"Konağın yaşı var. Muhtemelen doğal aşınma. Paslı vidalar kırılmış olmalı. Ofiste birine baktırıp deliği tamir ettireceğim. Bir daha olmaz."

Kadın hm dedi. "Yazık. Ölümle burun buruna gelmek sabahları çok etkili bir uyanma yöntemi."

"Kazanın içindeki içkiye sadık kal, Bilge. Özellikle benim için. Daha da

masamda, yirmi dakika içinde. Ama bu dağınıklığın arasında dikkatli ol."

Kırık çatı parçasını sanki onu derinden kırmış gibi tekmeledi ve Evie bunu gitmesi için bir işaret olarak algıladı. Enkazın etrafında hafifçe zıpladı, ayakları fazla toz kaldırınca biraz öksürdü. Ayakkabısının altında bir şey kaydı, yerden geçerken küçük bir tıkırtı sesi çıkardı. Onu almak için eğildiğinde neredeyse başka birine takılıp düşüyordu. Elinde metal parladı. Vidalardı. Hiç paslanmamışlardı. Hatta tamamen sağlam görünüyorlardı.

"Dikkatli ol dedim." Bu sözler onu durdurdu ve ona dönüp baktığında, onu tanıdığı halinden daha yaşlı göründü. Kendisinden başka kimseyle paylaşmayacağı bir yükün ağırlığı altında ezilmiş gibiydi.

O, adamın yüzünü buruşturmasına aldırmamaya çalışarak parlak bir gülümsemeyle, "Ben çok kötü bir dinleyiciyim," dedi.

"Bu bir gün başını belaya sokacak, bence."

Kız burnunu buruşturduktan sonra arkasını dönerek merdivenlere doğru yürüdü, elbisesinin etekleri bacaklarının etrafında uçuşuyordu. Kingsley onun yanına atladı, bir parmağında ustaca bir tabelayı dengeliyordu, tabelada daha önce söylemeye çalıştığı kelimeler açıkça yazıyordu.

TEHLİKE.

Küçük bir gülümsemeyle, "Bu uyarı için biraz geç kaldın, Kingsley," dedi.

Taçını nazikçe düzelterek merdivenlere doğru devam etti. Alaycı bir şekilde geriye dönüp vidaları havaya fırlattı ve patronu onları kolaylıkla yakaladı ve onlara kaşlarını çatarak baktı. "Bence benim berbat dinleme yeteneğim bir gün *başını* belaya sokacak."

Bir ses duyunca neredeyse yine durdu. Sanki The Villain arkasında bir şey fısıldıyordu.

Kulağına çok tanıdık gelen bir şey...

"Zaten oldu."

Bölüm 1

KINGSLEY

Tavandan kesik kafalar sarkıyordu... ve bunlardan biri Trystan Maverine'e aitti.

Alexander William Kingsley, küçük kalbi yeşil göğsünde hızla atarken uyandı. Küçük, yaldızlı yatağındaki yastıklar, perdeli ayak parmaklarının altında ezilmişti. Tünediği yerden yatağın üzerinde uyuyan adama baktı ve Trystan Maverine'in göğsünün düzenli bir ritimle hareket ettiğini, en yakın arkadaşının burun deliklerinden hafif bir horlama sesi çıktığını görünce biraz rahatladı.

Korkunç bir kabus. Hepsi buydu.

Alexander, gördüğü rüyayı tek tek anlatmaya çalışırken kendini deliye çevirmemek için buna aldırış etmedi. Sabah olmuştu, kuşlar dışarıda neşeyle cıvıldıyordu ve o uyanmıştı...

Kurbağa bedeninde bir gün daha.

Bu tamamen başka bir kabustu... en azından eskiden öyle düşünürdü. Bir insan olarak geçirdiği hayatının yasını tutarak geçirdiği on yıl boyunca, Alexander içinde bulunduğu durumla ilgili birkaç yararlı şey keşfetmişti.

1. Her zaman centilmen ve şövalye gibi davranma gibi yorucu beklentiler yoktu (çünkü aklı başında kim bir kurbağadan böyle davranmasını bekler ki?).

2. Sessizliği gereksiz konuşmalarla doldurmak zorunda değildi. (Aslında çoğu durumda tek bir kelimenin yeterli olduğunu fark etmişti.)

3. O kadar küçüktü ki, arkadaşlarını yakından gözetlemek için malikanede istediği yere gizlice girebiliyordu (ve arkadaşlarının ne kadar yakından gözetlenmesi gerektiği abartılamazdı).

4. İnsanlar onun bir zamanlar insan olduğunu sık sık unuturlardı, bu yüzden ona itiraflarını, sırlarını, hatta duygularını bile saklamadan açarlardı. (Her gün yeni bir eğlenceydi!)

5. Ve son olarak, en keyifli olanı, en iyi arkadaşının
—Kötü Adam—Alexander'ın soğuk, kapalı kalbini açacağını, Evie Sage'e gerçekten, derinden ve çılgınca aşık olacağını hiç düşünmediği bir adam.

Koridordan bir çığlık duyuldu ve Trystan, Alexander'ın az önce yaptığı gibi irkildi. "Ne oluyor? Kim

bağıran?" diye homurdandı, sert bir ifadeyle Alexander'a döndü. "Sage kızlarından biri, değil mi?"

Valiant Muhafızları malikaneye saldıralı, hamile guvre kaçırılalı ve Evie'nin annesi Nura yıldızların arasında saklandığı yerden döneli iki hafta olmuştu. Evie ve Trystan iki hafta boyunca birbirleriyle konuşmadılar. Bunun bir nedeni Evie'nin Trystan'ın büyüsüne yaptığı düzensiz etkidi, diğer bir nedeni ise Alexander'ın emin olduğu gibi, ikisinin birbirlerine karşı hissettiklerini söylemektense kafalarını birbirine vurmayı tercih etmeleriydi.

Ya da Alexander'ın birbirlerinden sessizce kaçınmalarına başladığı gibi, *kitleler için işkence.*

Trystan homurdandı, yorganı geri attı ve yeni masasının yanındaki sandalyenin üzerine atılmış gömleğini giydi. Bu hareket, Lyssa Sage'in kapıdan içeri girip Trystan'ın yüzündeki somurtkan ifadeyi görünce kıkırdayarak sert bir şekilde durmasıyla neredeyse mükemmel bir zamanlamayla gerçekleşti.

"Evie, böyle suratlar yaparsan öyle kalırmış, Lord Trystan," dedi Lyssa, Alexander'a küçük bir el sallayarak.

Alexander, perdeli ayağını kaldırıp el salladı. Lyssa Sage, yetişkinliğin dehşetinden henüz etkilenmemiş tüm çocuklar gibi, her zaman neşe kaynağıydı.

Ve sağduyunun yozlaşması.

"İyi. Ben yüzümün böyle olmasını tercih ederim," diye mırıldandı Trystan, Lyssa pencerelerin üzerindeki koyu renkli perdeleri açmak için uzanırken gömleğinin uçlarını bol pantolonunun içine soktu.

Kız, sabahın ilk ışıkları içeri süzülürken ona kaşlarını çattı. "Öyle mi seviyorsun? Neden?"

"Kızgın ve korkutucu görünmeyi seviyorum," dedi Trystan, yıpranmış botlarının her birine birer ayağını sokarak.

Lyssa dudaklarını sıkıştırdıktan sonra mırıldandı, "Ama öyle değilsin. Tuvalete gitmen gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

İçinden gülen Alexander, tabelalarından birine öfkeyle bir kelime yazdı. Trystan bu fikri ilk kez ortaya attığında, ofis ve tüm odaları Alexander'ın kullanması için küçük tabelalar ve tebeşirlerle doldurmuştu. İlk birkaç seferinde el yazısı berbat görünüyordu, ama on yıllık pratikten sonra kimse onun ne demek istediğini anlamakta zorlanmıyordu.

İşaretini gururla kaldırdı.

EVET

"O lanet tahtaların hepsini hemen çöpe atacağım!" diye bağırdı Trystan. Bu boş bir tehditti; Trystan yıllar boyunca sayısız kez söylediği ve Alexander'ın arkadaşının asla yapmaya cesaret edemeyeceğini bildiği bir tehdit.

"Lyssa!" Başka bir hafif ses koridorda yankılandı. "Mutfakta kahvaltın hazır!" Alexander, sesin The Villain'in yeni terfi alan çırağı Evie Sage'e ait olduğunu fark etti.

Alexander, sesin sahibini tanımıyorsa, Trystan'ın sesin duyulmasıyla bir kelime daha söylense ikiye bölünecekmiş gibi sertleşmesine bakması yeterliydi.

"Kahvaltıya geliyor musunuz, Lord Trystan?" Lyssa ona göz kırptı, sonra Alexander'a geniş, masum bir gülümseme attı.

Trystan, Evie'nin kapıdan uzak durmasını istercesine kapıya sertçe baktı. Ancak Alexander, arkadaşının iç çatışmasını yeterince iyi biliyordu ve Trystan'ın aynı anda Evie'nin kapıdan girmesini istediğini anlayabilirdi. Alexander'a göre bu, son iki haftadır masochistik bir ritüele dönüşmüştü.

Kabul etmek gerekirse, "Kötü Adam" başından beri genç kadına gizlice bakıyordu; bu yeni bir şey değildi. Başlangıçta laboratuvar örneğini inceler gibi meraklı bakışlar atıyorlardı, sonra isteksizce merakla bakmaya başladılar ve şimdi ise saf acı ve çaresiz bakışlara geldiler. Ancak son iki hafta, adamın kendine çektirdiği işkenceyi yeni bir aşamaya taşımıştı. Son iki hafta boyunca, Kötü Adam köşelerde gizlenip, kapı eşiklerinde oyalanmış ve kadının bulunduğu duvarın diğer tarafına kulağını dayamıştı.

Bunların hepsi öncekinden pek farklı değildi...

İnlemeler hariç.

"Kahvaltıyı ofisimde yapacağım." Trystan kapının yarısına kadar ilerledi. "Kız kardeşin... seni almaya geliyor mu?"

Lyssa masumca başını salladı. "Hayır. O sadece bir işten dönüyor."

Trystan'ın ifadesi değişmedi, ama gözleri daha uyanık hale geldi, bakışları küçük kıza keskinleşti, ancak dizini onun boyuna uydurmak için eğdiğinde yumuşadı. "Ne demek küçük kötü adam? Ne işi?"

Lyssa omuz silkti ve Evie'nin sesinin geldiği kapıyı işaret etti. "Bilmiyorum. Keeley ile birlikte malikanenin dışına çıkacağını ve benim gelemeyeceğimi söyledi."

Alexander, Trystan'ın çenesinin sıkılmasına ve karanlık gözlerinde beliren endişeye şaşırmadı. Malikanenin yeri bulunmuştu ve Evie'nin yüzü, yüksek bir ödülün yazıldığı bir ARANIYOR ilanı ile Rennedawn'ın her yerine asılmıştı. Valiant Muhafızları'ndan korunmak için tek sahip oldukları şey, karaborsa bahçıvanı tarafından dikilmiş dikenli bir ağaçlık idi. Bu ağaçlık, şimdiye kadar kralın adamları için etkili bir caydırıcı olmuştu, ama malikanenin kapılarının dışında... tehlike gerçekti. Ve çok büyüktü.

Yine de, The Villain'ın muhafızlarının başı olan Keeley'nin orada olması, Evie'nin ciddi bir tehlike altında olmadığına işaret ediyordu. Genç kadın, çok sağlam ve şiddet içeren nedenlerle bu göreve atanmıştı.

Mantıken, Alexander endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu. Trystan'ın da bunu bildiğinden şüpheleniyordu ve Alexander bir kurbağa olsa da, zihin okuyucu değildi, ancak on yıl boyunca her günün her anını gözlemleyerek geçirdiğinizde, bir nevi uzman gözlemci olursunuz. Ama bunun pek önemi yoktu.

Trystan Maverine'e bakıp içinde kaynayan duygunun en saf öfke olduğunu anlamak için uzmanlık gerekmiyordu.

Ancak Trystan, endişeyle ona bakan Lyssa'ya bu duygularını hiç göstermedi. Lyssa, büyük kahverengi gözlerini ona dikmişti. "Evie çok meşgul, bugün çay partimizi yapalım mı Lord Trystan?"

Trystan, konunun değişmesine rahatlamış gibi göründü ve başını salladı, dudaklarının köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım öğleden sonraki atış antrenmanımı erteleyebilirim."

Lyssa çığlık attı ve kapıya doğru koştu — umarım o talimdeki hedefin stajyerler olduğunu bilmiyordur.

Alexander ve Trystan, Lyssa Sage'in koyu renkli başının kayboluşunu izlerken, boş ve neşesiz odaya hüzünlü bir hava çöktü. Trystan içini çekerek dolabı açtı ve Alexander'ın arkadaşı için çok önemli olduğunu bildiği bir şeyi çıkardı.

Evie'nin kaderleri kesiştiği ilk karşılaşmalarında ona verdiği fular Trystan'ın elinde duruyordu ve Alexander, Trystan'ın fularını yüzüne götürüp gözlerini kapatmasını acı bir sempatiyle izledi.

Bu, lanetli bir kurbağa için bile çok üzücü bir manzaraydı.

Alexander Kingsley, arkadaşı önleyebileceğine yemin ettiği kaderi için yas tutarken dikkatini yere çevirdi.

Keşke onu durduracak kadar insan olsaydı.

Bölüm 2

KÖTÜ ADAM

Trystan Arthur Maverine işkenceyi oldukça ciddiye alıyordu, ancak son iki hafta onun için bile yeni bir dip noktaydı.

Sage'den uzak durmaya çalışmak, birkaç yıl önce tiyatroda izlediği bir korku gösterisine benziyordu: kanlı, korkunç ve doğru kararlar verme yeteneğini sorgulamasına neden oluyordu. Kapı aralık açılmıştı ve içeri giren işçilerin sabah telaşı şakaklarında bir ağrıya neden oluyordu. Yine de kapıyı kapatmaya cesaret edemedi.

Çünkü Sage geniş ofisin diğer ucundaydı ve bunu yapmak için kendini zorlasa da, onun mırıldandığını hala duyabiliyordu.

Kapıyı kapatamadı... ve bunu kaçırma riskini göze alamadı. Ses, iyileştirdiği kadar acı verse bile.

Ofisin öbür ucundaki düşük gürültü giderek yükseldi, gün bitmeden Tatianna'nın kulağına ulaşacak yeni bir dedikodu olduğunun habercisiydi. Umurunda değildi; kötü ruh hali, sahip olabileceği tüm sosyal nezaketi silip süpürmüştü. Evie'den ikisinin iyiliği için ayrılmadan önce bile içinde pek bir şey yoktu. Sage, ayrılıklarının onun büyüsünü korumak için olduğunu düşünüyordu, ama gerçekte, o bunu umursamıyordu. Kaderin onları ikiye ayırmasına izin vermeden, aralarındaki kırılgan bağı korumaktan başka bir şey umursamıyordu.

Evie Sage senin sonun olacak, sen de onun.

Kader canavarları nadirdi; çoğu kişi onları sadece efsane olarak görürdü. Büyülü kıtanın yaratılmasından önce var olan yaratıklar, tanrıların onu büyü ve renkle boyamasını izliyor, bekliyorlardı.

Fortis Ailesi Kalesi'ndeki kader canavarı, gelecekteki trajedilerini kesinmiş gibi ilan etmişti, ama Trystan kendine, *ondan* uzak durursa bunu önleyebileceğini söyledi.

Sandalyesini geriye doğru fırlatınca, sandalye taş zeminde gıcırdadı ve duvara çarptı. Kapının kenarını yumruğuyla kavradığında ahşap gıcırdadı, ama kapıyı kapatıp çaresizce aradığı huzuru bulamadan, ana ofis odasının kapısı açıldı.

Ve gördüğü şey, elinin altındaki kapı kolunu büküverdi.

Sage girişte belirdi, düzgün pantolonlu bacakları birbirinin önüne geçerek, ona ofisinin kapısını daha da açmaktan başka seçenek bırakmadı. Güvenli sığınağından, bir zamanlar onun masasının bulunduğu yerden uzaklaştı.

Buz perileri, dışarıdaki bunaltıcı sıcağı dengelemek için ofisin havalandırma deliklerinden serin hava akımları gönderiyordu. Hava, Trystan'ın boynundaki cildine değerek onu üşüttü. Ama hiçbir işe yaramadı. Her şey yanıyormuş gibi hissediyordu.

Sage içeri girdi, yüksek sesli konuşmalar onun ofisin ortasından ona doğru yürürken mırıldanmalara dönüştü. Kalçaları sallanırken gözlerindeki kararlılığa rağmen Trystan soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Sage on üç buçuk gün sonra ilk kez ona doğrudan baktı.

Kollarını kavuşturup kapıya yaslandı, bekledi, izledi, kayıtsız görünmeye çalıştı. Gözlerindeki meydan okumaya kendi gözleriyle karşılık verdi. Trystan diğer çalışanların bakışlarını fark edince tereddüt etti.

—Sage'in pantolonunun vücuduna yapıştığı yerlere, ellerinin arkasında birleştirdiği şekilde, ruhunu parçalayan bir açıyla göğsünü dik tutuşuna ya da finans departmanından bir adam tarafından durdurulduğunda kırmızı dudaklarının hafifçe kıvrılmasına. Adam ona bakıp kulağına bir şey fısıldayınca, kız nazikçe onu itip geçti ve yanakları kızardı. Adamın yanından geçerken sadece bir anlık rahatsızlık hissetti.

Bu kadarı yeterliydi.

Sonunda, diye düşündü deli gibi. *On mil çapındaki tüm aritmetik kitaplarını yakmak için bir bahane.*

Sage'in kahkahası, Trystan'ın içinden gelen öfke patlamasını bastırdı ve hafifçe finans çalışanın kalçasına çarptı. Trystan'a sorarsanız, çok hafifçe. Daha fazla güç kullanması gerekiyordu... ya da bir kazma.

Trystan, daha sonra ofisine mavi bir fiyonk takarak bir tane bırakmayı not aldı.

.

Ondan uzak durması, ona silah hediye edemeyeceği anlamına gelmezdi — bu, kaderi ya da kaderi ya da her ne halt ediyorsa, ikisinin birbirinin düşüşü ve sonu olacağına karar veren lanet olası gücü kışkırtmamalıydı.

Sanki onun düşüncelerindeki kargaşayı hissetmiş gibi, Sage'in açık renkli gözleri Trystan'a geri döndü. Onun ifadesindeki buz gibi bakışlar, onun alıştırılmış stoik tavrının yerinde olduğunu gösteriyordu. Onun duygusuz olmasını nefret ediyordu. O boş ifadenin altında, neredeyse kulaklarından çıkacak kadar çok duygu olduğunu bilmiyordu. Bu korkunçtu.

Trystan'ın önünde durdu, rahat hissedemeyecek kadar yakın, nefes alamayacak kadar yakın. "Günaydın, efendim." Bukleleri arkaya toplanmıştı, birkaç tel yüzünün kenarlarında oynuyordu.

On iki gündür ona doğrudan hitap etmemişti ve bu üç kelime, kara kalbini boğazına tıkadı.

"Günaydın, Sage." Trystan yutkundu, sesinin kısalığına neredeyse yüzünü buruşturdu.

Törenlere aldırmadan, kahverengi iple sarılmış küçük bir not kağıdını göğsüne doğru uzattı. O zaman ellerini neden arkasında tuttuğunu anladı: sadece duyularını işkence etmek için değildi. En azından Trystan, dehşetten çok merakla onun nazik parmaklarına bakarak böyle düşündü.

"Bana verdiğin bu belgeler hakkında sana soracağım, Sage, ama önce odadaki devle ilgilenmek istiyorum."

Tanrılar yardım etsin, kızın kaşları çatılmış, burnu buruşmuş, kafası karışmış görünüyordu. "Ne?"

"Ellerin," dedi Trystan alaycı bir şekilde, ellerini işaret ederek. Sabrı, altında ağ olmayan bir ip üzerinde yürüyordu.

Elbette bunun bariz olduğunu biliyordu.

Sage aşağı baktı, aniden bembeyaz olan yanakları tek bir şeyin ters gittiğini gösteriyordu.

"Ne olmuş onlara?"

Trystan'ın kaşları alnına doğru fırladı. "Özel bir nedeni var mı?" Elini çenesine sürttü.

"Neden?"

"Kanla kaplı oldukları için mi?"

Bölüm 3

EVIE

Dürüst olmak gerekirse, Evie malikaneye dönmeden önce ellerindeki kanı yıkamak için yeterince zamanı vardı.

Ama bu, iki hafta sonra patronunun gözlerine ilk kez bakmak kadar tatmin edici olmazdı. Patronu endişe ve kaygıyla ona bakarken, Evie'nin ifadesi sakindi ve aralarında garip bir sessizlik hakimdi.

Sorun değildi. Evie garip durumlara alışkındı. Onlar eski, işlevsiz arkadaşlardı.

"Oh. *Bu* kan mı?" Ellerini inceliyormuş gibi yaptı, bileklerini çevirdi, her açıdan inceledi. Rolü abartılıydı, neredeyse animasyon gibiydi, ama amacı The Villain'i kandırmak değildi.

Onu çıldırtmaktı.

Omuz silkti, içinden onun kaşının seğirmesini zevkle izledi. Gözlerinden bir bukle saçını çekip, merakla başını eğdi. "Neden soruyorsun?"

Kaşının seğirmesi, başını sertçe sallamasına dönüştü ve kız sevinçten neredeyse zıpladı. Oh, bunu ne kadar özlemiş! Onu patlamak üzereymiş gibi duygusal tepkiler verene kadar kışkırtmak.

Patronu işkence etme, Evie!

Tabii çok eğlenceli bir yol bulmazsan!

"Sen bir baş belasısın," diye homurdandı.

Küçük bir reverans yaparken alçakgönüllü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Fark ettiğin ne kadar nazik."

Kötü Adam derin ve canlandırıcı bir nefes alırken bir duraklama oldu. Son sinirleri gergin bir şekilde dayanıyordu ve bir itme daha onu botunun altında bir dal gibi kırılabilirdi.

Kız içinden kaşlarını çattı. Yaptığı şeyin oldukça acımasız olduğunu fark etti.

Kaşlarını çatması hızla bir sırıtışa dönüştü.

Karakterindeki bu çekici gelişme, *kasıtlı olarak* rahatsızlık vermiş olmanın suçluluk duygusunu hafifletmeye yetti. Genellikle bunu yaptığında, bu bir kazaydı ve düzeltmek için samimi bir çaba gösterirdi. Şimdi ise sanki

beyinindeki tasma çözülmüş ve ağzı yeni kazandığı özgürlüğü memnuniyetle kabul ediyordu.

Bu iki haftalık ara ona yeterince nazikti. Kötü adamın molası bitti, huzuru da.

Yırtık pırtık bir iç çekişle ve kesilmemiş saçları yüzüne düşerken, dünyadan bıkmış bir sabırsızlıkla ona baktı.

Woo-hoo!

"Sage, bu sabah sakatladığın kişinin şifresini kırmaktan daha acil işlerim var. Çıkar ağzındaki bakla."

O sorduğu gibi cevap vermek yerine, cebinden çıkan mendili uzattı. Koyu kırmızı kumaş, ellerini temizlemeye başladığında üzerine bulaşan kanı gizleyecek kadar koyu renkteydi.

Onun hareketleri üzerine bir hayret nidası duyuldu ve Evie, kağıtları karıştırıyormuş gibi yaparken, düşük sesle konuşarak dinlediklerini gizlemeye çalışan tüm ofis çalışanlarının gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Trystan'ın onları azarlayıp azarlamayacağını görmek için ona baktı, ama o, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi görünmekle meşguldü, bir sonraki saldırı tehdidine hazırdı. "Bitirdin mi?" diye sordu sıkılmış bir sesle, ama göz kapağının hafif seğirmesi onu ele verdi.

"Neredeyse." Bu sefer daha geniş bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Sonra her parmağını gösterişli bir hareketle silip mendili dikkatlice katlayarak Trystan'ın açık avucuna geri koydu.

Konuşmak için birkaç saniye bekledi, sadece patronunun alnındaki damarın daha da şişip şişmediğini görmek için. Birkaç saniye daha sessizce bakıştılar.

Görev tamamlanmıştı.

Zaferini merhamet çağrısı olarak kullandı. "Keeley ile East End Slums'a gittim," dedi, sanki Rennedawn'ın en tehlikeli ve gergin bölgelerinden birinde, her türlü ahlaksızın vakit geçirdiği bir yerde değil de, nergis ve şekerlemelerle dolu bir çayırda gezintiye çıkmış gibi, kısa ve öz bir şekilde.

Patronu da dahil.

Gözleri imkansız bir şekilde genişledi, çenesi dişlerini kemik tozuna çevirecekmiş gibi sıkıldı. Bu çok hoşuna gitti.

"Peki, orada ne arıyordun?" Yaklaşarak sert bir bakış attı ve Evie ofise girdiğinden beri ilk kez kontrolünü kaybettiğini hissetti. Çünkü bu, iki hafta boyunca onun tenindeki tarçın kokusunu alabilecek ve onun siyah gözlerinin kalbinin derinliklerine kadar görebilecek kadar yakın olduğu ilk andı.

, onun tenindeki tarçın kokusunu alabilecek kadar yakındı ve onun siyah gözlerinin derinliğini görebiliyordu.

"Ben... şey..." Aniden, ne söyleyeceğini bilemedi. Bu durumun kendisi tam bir felaket olduğunu gösteriyordu. Boğazını temizledi ve göğsüne bir toz parçası yapışmış gibi elini vurdu. "Rennedawn'ın hikâye kitabındaki kehanetle ilgili ipuçları arıyorduk. Azalan sihir giderek kötüleşiyor. Tüm sihir toprağa geri çekiliyormuş gibi, renklerini yitirmiş büyük gri lekeler olduğu bildirildi." Evie dudağını ısırdı ve Kötü Adam gözlerini kaçırdı. "Benedict'ten önce kehaneti yerine getirme umudumuz varsa, her ipucu önemli. Kötü Niyetli Muhafızlar bu sabah, efsaneyle ilgili şiirsel saçmalıklar söyleyen yaşlı bir beyefendi hakkında bir ihbar aldı. Görünüşe göre, büyük büyükbabası ilk kralların danışmanlarından biriydi ve o da çocukken bazılarını okumuş." Elleriyle neredeyse buruşmuş kağıtları işaret etti. "Onu bulduk ve birkaç kez kirpiklerimizi kırpıp çaresizce iç çekmemiz yetti, hatırladığı her şeyi anlattı. Tabii ki çok az şeydi..."

Trystan'ın gözleri bir kez daha kadının ellerindeki kana kaydı, bu sefer sanki ona dokunacakmış gibi yoğun bir bakışla. "Yani onu bunun için cezalandırmaya karar verdiniz?"

Kadın, barda onu yakalamaya çalışan diğer adamları hatırlayarak tereddüt etti, uyluk kemiğine sakladığı hançere tepki olarak omzundaki yara izi karıncalandı. "Tavernanın müdavimlerinden birkaçı kim olduğumuzu öğrendi ve ödül parası için beni teslim etmeye çalıştı."

Kolunu gerdi ve bu, ona, koltuğunun katlanmış keten gömleğinin altında, parmağını saran altın rengi dövmenin aynısının olduğunu hatırlattı. Evie'nin ölümcül bir tehlike altında olup olmadığını ona açıkça söyleyecek olan dövme. Bir saat önce, Keeley ve onun bir grup adam tarafından av gibi kuşatıldıklarını bilmesi gerekirdi. Belki de biliyordu ama umursamamıştı...

Kargaşalı duyguları, göğsünün ortasında açılan deliği kapatmak için her şeye sarıldı.

"Onlardan birini bıçakladım," diye patladı.

Harika.

Kötü adamın kaşları havaya fırladı, bakışları ellerine geri döndü ve ölümcül bir sessizlikle sordu, "Sadece birini mi? Ya diğerleri?"

Aralarındaki mesafeyi kapatarak yüzünü ona yaklaştırdı ve boğazının hareketini ve elinin kasılmasını tatminle izledi.

onun tarafında.

Kadın, terfiden bu yana ilk kez gösterdiği şiddet eylemini görmezden gelmesine sinirlenerek daha da ısrar etti. "Onu boynundan bıçakladım. Bu sana yetmez mi?"

Adam sert bir ifadeyle başını salladı. "Sana dokunduysa yetmez. Hiçbiri dokunduysa yetmez."

Kadının dudakları şaşkınlıkla aralandı ve gözlerini kırptı. "Bu önemli mi?"

Karanlık gözlerinde öfke parladı ama saniyeler sonra kayboldu ve yenilgiyi kabul eden küçük bir iç çekişle gözlerini kapattı. "Tabii ki" — kelimeleri dikkatlice söyledi, sanki çok sert çıkarsa bir şeyleri parçalayacakmış gibi — "önemli."

Kızı başını eğdi ve eli onun kalbinin olduğu yere hafifçe dokundu, dokundukları yerde istenmeyen bir yanma hissi uyandı. "Neden?" diye fısıldadı.

Kafasını daha da yaklaştırsa da, aralarındaki çekime karşı koyamıyormuş gibi, sanki acı vericiymiş gibi, gözlerini açmadı. Omuzlarını, acıyı uzaklaştırmak için sanki, belirgin bir şekilde salladı. "Çünkü, Sage..."

İkisini birbirinden ayıran bir anda, sadece o ve Trystan'ın görebildiği koyu gri ölüm büyüsü dalgalar halinde ondan yayılmaya başladı, ayaklarının etrafında dönerek odanın geri kalanına yayıldı.

"Hayır!" Trystan tısladı. "Geri gel. Seni çağırmadım!" Ama

çok geçti.

Karanlık büyü odayı sardı, yoluna çıkan her şeyi kapladı. Gri sis ayak bileklerine dolandı, bileklerinden kayarak kıvrımlı saçlarına kadar sardı, soğuk fısıltısı yüzünün yanlarını gıdıkladı.

"Sage, geri çekil!" Trystan bağırdı, ellerini uzatarak, kontrolü yeniden ele geçirmek için yüzünü gerdi.

Evie'nin ilk içgüdüsü, isteğe karşı direnmek, güç sakinleşene kadar onun yanında durmaktı, ama olayların alçakgönüllü bir dönüşüyle, onu sakinleştirmenin, büyüsünü yatıştırmanın tek yolunun uzak durmak olduğunu fark etti.

Örümcek ağlarıyla kaplı avize, siyah sisin gücüyle sallanırken, duvardaki çerçeveli "Aranıyor" ilanı yerinden sallanıyordu. "Tamam. Geri çekiliyorum!" diye duyurdu sihre, onu bastırmaya çalışarak. Ama başaramadı.

Tamamen.

Aranıyor ilanı yere düştü, sert bir şekilde yere çarptı ve korkunç bir kırılma

ses yankılandı. Çerçeve çarpmanın etkisiyle ikiye bölündü, cam da aynı şekilde portreyi kesti, parşömeni The Villain'in yanan kafasından yırttı.

"O da neydi?" diye bağırdı stajyerlerden biri, sis birkaç meşaleyi söndürerek odayı daha da karanlığa boğarken. Suçlayıcı bakışlar, hâlâ kendini kontrol etmeye çalışan patronuna yöneldi.

"Bu yeni bir Scatter Day yöntemi," dedi Evie çabucak. Patronunu sakinleştiremezse, kendini başka bir şekilde kullanmak zorunda kalacaktı.

Çalışanları ortadan kaldırarak.

Patronun sesi titriyordu: "Herkes sakin olsun. Panik yapmayın."

"Patron ofise bir hayalet saldı. İlk ele geçirdiği kişi... kafasını kaybedecek!" Evie çığlık attı ve sanki başka biri söylemiş gibi ellerini ağzına kapattı.

Bir anlık sessizlik oldu, ardından çığlıklar yükseldi, çalışanlar çıkışa ulaşmak için birbirlerinin üzerine düşerken, periler çığlık atarak uçup gidiyordu, stajyerler de onların peşinden koşuşturuyordu. Son kişi sonunda odadan çıkınca, sessizlik boğucu bir hal aldı.

Patronu, yüzünde hiçbir ifade olmadan ona bakıyordu ve odanın diğer ucundaki terk edilmiş sandalyelerden birine doğru yavaşça yürümeye başladı. Güç yavaş dalgalar halinde ona geri dönüyordu, bir kısmı hala ayaklarının dibinde kalmıştı, ta ki bir nefes ve küçük bir cırtlak ses arasında, botlarından ayrılıp Kötü Adam'ın yanına dönene kadar. Gözleri artık ona sert bakmıyordu, ama koltuğuna yaslanmış, kollarını tembel bir kral gibi kavuşturmuş, iç çekiyordu.

Kız, sanki suçlanıyormuş gibi irkildi ve savunma mekanizmasını harekete geçirdi. "*Hepsinin* kaçacağını düşünmemiştim."

"Onları bir hayaletle tehdit ettin," dedi, çenesini ovuşturarak. "Ne bekliyordun?"

"Tehdit etmedim. Uyardım," diye düzeltti, parçalanmış ARANIYOR portresine doğru yürüyerek, bir zamanlar ona büyük mutluluk vermiş olan Kötü Adam'ın sahte resminin kalıntılarını yerden aldı. "Senin bana çok yaklaştığında büyünün kontrolden çıktığını onlara duyurmamı mı istersin? Hazır başlamışken, Rennedawn'ın tüm büyüsünün kehanetin tamamlanmasına çok uzak olduğu için bozulduğunu da söyleyebilirim. Oh! Ya da kehaneti kendimiz tamamlayamazsak Kral Benedict'in krallık üzerinde sonsuza kadar mutlak güç sahibi olacağını söyleyebilirim. Bu

iyi bir dinlenme odası sohbeti olur."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı ve sözlerinin etkisini görür görmez pişman oldu. Sihri tekrar ona yaklaştı, ayaklarının etrafında dans eden sis, ayak bileklerinin derisine soğuk bir dokunuş hissedene kadar devam etti. Tehlikeli bir sihirdi, patronunu "Kötü Adam" yapan şey buydu, ama bu karanlık gücü çekici bulmaktan kendini alamıyordu. Hatta rahatlatıcı bile. Hiç tanımadığı bir ev gibi.

"Sage. Bence yeni ofisine dönmelisin. Çünkü ben..." Yutkundu. "Kontrolümü kaybettim."

Kalbi yumuşadı ve ruhu, parmakları arasındaki harap portre kadar parçalanmış hissetti. "Öyle demek istemedim, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Git."

Sözler sert ve soğuktu. Sevdiği adamdan hiçbir iz yoktu, etrafına yeniden ördüğü duvarların ardında ondan hiçbir iz yoktu.

Sabahki kavganın izleri hâlâ pembeye çalmış parmaklarıyla sıkıca tuttuğu broşüre baktı ve onu göğsüne çekti. Burnunu çekip omuzlarını düzelterek, adamın oturduğu yere doğru yürüdü ve göz hizasına eğildi. "Hayır."

Adamın başı birden kalktı, dudakları aralandı ve siyah gözleri parladı. "Sage —

"Bayan Sage! Bay Villain!" Yeni stajyerlerden biri kapıdan içeri girerek, nefes nefese, kollarını sallayarak bağırdı. "Korkunç bir şey oldu!"

Villain ayağa fırladı, Evie ile bir bakışlaştı ve en kötüsüne hazırlandılar.

"Hayaleti bulduk!"

Bölüm 4

EVIE

"Hayaletlere inanmadığını sanıyordum," dedi Evie, görünürde "hayalet"in bulunduğu ofis mutfağına doğru uzun adımlarla ilerlerken.

"İnanmıyorum," diye homurdandı patronu.

"O zaman neden benimle geliyorsun?" diye sordu, köşeyi dönerken ona şüpheyle bakarak. Açık bir pencereden esen ılık rüzgâr ve yeşil çimlerin tatlı kokusu onlara ulaştı.

"Çünkü mutfağımda bir hayalet *varsa*, onun ilk gördüğü canlı sen olmanı istemem. Onu korkutursun."

Evie homurdandı ve omzuna itti. Onun büyüsü ona yardım etti ve ayaklarının etrafında bir çizgi oluşturdu, ta ki o duvara çarparak sendeleyene kadar. "Sage!"

Masumca omuz silkti, dönüp mutfak girişinden geriye doğru yürüdü ve geniş gözlerle ona seslendi. "Oh, özür dilerim. Seni *korkuttum* mu?"

Ancak Evie döndüğünde, gerçekten de şaşkınlıktan çığlık attı. "Tanrım! Anne, ne yapıyorsun?"

Nura Sage, parmağına sarılmış bir bezle mutfak lavabosunun önünde durmuş, Edwin'in dev önlüğünün içine gömülmüş halde inliyordu. Önlük ona o kadar uzun geliyordu ki, sanki bir hayalet gibi görünüyordu, fırını musallat olmuş gibi. Annesi bir eliyle buklelerini kulaklarının arkasına itti, altın rengi teni terden parlıyordu. "Ofis şefinizin izinli olduğunu duydum, ben de en sevdiğiniz tatlılardan birini yapayım dedim. Ama sanırım fazla hırslandım. Gideon'un on beşinci doğum gününden beri fırın kullanmamıştım." Annesi utangaç bir gülümsemeyle, "Kendimi yaktım ve inlemelerim ve kambur duruşum birkaç çalışanınızı korkutmuş olabilir. Mutfakta ne kadar sakar olduğumu unutmuşum." dedi.

"Önemli değil, Bayan Sage," patronu yanında kuru bir şekilde dedi. "Kızınız her konuda beceriksiz görünüyor."

Evie ona öfkeyle baktı. "Kendi büyümün üstüne takılıp düşen ben değilim."

"Aman tanrım," dedi Nura sessizce. "Sorun çıkarmak istemedim. Ben çıkabilir miyim?"

"Hayır!" diye bağırdılar ikisi de ve birbirlerine tekrar öfkeyle baktılar. İronik olarak, ikisini de çok sevmesine rağmen, Evie'nin dünyada yalnız kalmak istemediği iki kişi vardı ve ikisi de karşısındaydı. En azından şu anda, her yönden çok fazla duygu dolaştığı bir anda. Gücüne sakin bir şekilde sahip olmak istiyordu ve Trystan'ı boğazlayacakmış gibi hissederken bunu yapamazdı.

Ve Evie'nin annesi, şey... Annesinin varlığı *onu* boğuyormuş gibi hissettiriyordu.

"Tamam," dedi Nura dikkatlice, tezgahtan uzaklaşarak, yüzünde sakin bir ifadeyle. Evie'nin karşısındaki sakin kadın bir yabancıydı. Geçtiğimiz haftalarda, Gideon'a olduğu gibi annesinin varlığına da yeniden alışacağını ummuştu, ama bu, kardeşinin dönüşünden farklıydı. Elbette, kardeşinin tüm bu yıllar boyunca kasten uzak kalması canını yakmıştı, ama başlangıçta öyle değildi. Her zaman bir seçeneği olmamıştı.

Ancak Nura Sage'in bir seçeneği vardı ve annesiyle yeniden bir araya gelmenin verdiği mutluluk ne kadar büyük olursa olsun, Evie annesinin çektiği acıyı bildiği için, onu tüm bu yıllar boyunca acı çekmeye zorladığı için ona kızmaktan kendini alamıyordu. Yalnız başına.

Nura ona gülümsedi; annece ve nostaljik bir gülümsemeydi. Evie bunu görmek midesini bulandırdı, ama yine de gülümsedi, annesinin samimi gülümsemesiyle sahte gülümsemesini hala ayırt edemediğini umarak. "O zaman kalabilir misin, Evie? Trystan işe dönmek zorundaysa? Bu hamuru birlikte kurtarmaya çalışabiliriz."

Nura çok umutluydu ve Evie'nin ruhunun her zerresi ona uymasını, kabul etmesini haykırıyordu, çünkü bunu yeterince uzun süre ertelemişti. Son iki haftadır, Nura'yı sadece Gideon'la birlikteyken ya da Lyssa'nın anneleriyle çok nadiren konuştuğu zamanlarda görmüştü. Evie, annesinin güvenliği ya da Nura'nın duygusal dengesinin yeni olması için minnettar değildi. Sadece buna güvenemiyordu.

Nasıl güveneceğini bile bilmiyordu.

Çocukluğu başkalarının kalıplarına göre şekillenen bir çocuk, yetişkin olduğunda da bu kalıplara uymayı öğrenir. Evie'nin annesinin kalıbı da böyleydi, iyi bir gün geçirdiğinde, onu her zaman birkaç kötü gün izlerdi.

"Çok isterim anne," diye başladı Evie, tuzağa düşmüş bir tavşan gibi hissederek. "Ama çalışıyorum. Belki başka bir gün? Hafta sonu olabilir mi?"

Nura'nın gülümsemesi kayboldu, Evie onun sıcak kahverengi gözlerinin arkasında bir üzüntü gördü. "Oh. Tabii, ne aptalım. Varsaymamalıydım..."

"Benim işim yok," dedi Trystan, ellerini önünde bekleyerek.

Evie ve annesi ona bakarak bir açıklama beklediler. "Övünüyor musun?" Evie başını eğerek onu inceledi. İki hafta ayrı kalmak, onu okuma yeteneğini tamamen yok mu etmişti? Ne yapıyordu bu çocuk?

O, Evie'ye kaşlarını kaldırdıktan sonra annesine dönerek, "Eğer yardıma ihtiyacınız varsa, size pasta yapmada seve seve yardım ederim demek istedim," dedi.

Oh.

Endişelenecek bir şey yoktu.

Sadece kalbini alt üst etmeye çalışıyordu.

Göğsünde yayılan o korkunç sıcaklık, annesinin yüzünün aydınlanması ve gözlerinin umutla yumuşamasıyla daha da şiddetlendi. "Ah, Trystan, canım, senden bunu isteyemem. Eminim halletmen gereken çok işin vardır."

Patronu, dirseklerine kadar düzgünce kıvrılana kadar kolları sıvadı. Evie'nin, vücudun şehvetli bir parçası olmadığını düşündüğü, ama yine de kendini bakarken bulduğu ön kollar ortaya çıktı ve yüzü kızardı.

"İş yok," dedi Trystan, hamurun yanına doğru yavaşça yürürken, sanki patlayacakmış gibi ona bakarak. "Patron olmanın avantajı, astlarımdan şikayet almadan kendi programımı kendim belirleyebilmektir."

Evie, "Şikâyet etmeyecektim ki," diye mırıldandı.

Villain, küçük dolaptan önemli ölçüde daha kısa bir önlük çıkararak, sessizce Nura'ya uzattı. Nura gülümsedi ve odanın köşesinde önlükle meşgul oldu. " 'Ast' kelimesi, senin üzerinde bir tür kontrolüm olduğunu ima ediyor, Sage," dedi sessizce, arkasını dönüp kendi önlüğünün bağlarını bağlarken. "Ve her açıdan bakıldığında, sen benim altımda değilsin."

"O senin öyle olmanı çok istese bile." Blade sırıttı ve Evie'nin omzuna yaslandı. Evie gözlerini devirdiğinde, Blade kaslı kolunu onun omzuna attı, yeşil kolları bakır yeleğinden bileklerine kadar dalgalandı.

Metal bir kaşık havada uçarak Blade'in tam alnına çarptı. "Ah!" diye bağırdı ejderha eğitmeni, Evie'yi bırakıp

Evie'nin alnını ovuştururken suçlayıcı bir bakış attı.

"Evie'nin annesi burada, seni saygısız serseri." Villain, ejderha eğitmenin üzerine tehditkar bir adım attı.

Blade alnını ovuşturarak, öfkeyle baktı. "Kızını gözlerimle soyan ben değilim."

Kötü Adam'ın burun delikleri genişledi ve patronu bir adım daha atamadan Evie ikisinin arasına girdi, elini uzatarak onu durdurdu. "Annemin, şiddet içeren bir cinayeti imalardan daha çok rahatsız edici bulacağından neredeyse eminim."

"Şiddet içermesi gerekmez," dedi patronu kuru bir şekilde, sonra da parçalanmış hamur kasesine dönerek. "Gerçi bu..."

Nura öne çıktı, sergilenen ürüne bakınca şaşkın gülümsemesi yerini bir acı ifadesine bıraktı. "Biliyorum, umutsuz vaka. O garip pembe unu eklesem iyi olur diye düşündüm, ama sadece dokuyu daha da kötüleştirmiş gibi görünüyor."

"Benim pembe unumu mu kullandın?"

Lyssa kapının eşiğinde duruyordu, siyah saçları kırmızı kurdelelerle süslenmiş iki örgüye ayrılmıştı, koyu renk gözleri yuvarlaklaşmış ve gözyaşlarıyla parlıyordu, parmakları sıkıca yumruk haline gelmişti. "O benim ve Edwin'in çay kurabiyeleri içindi."

Annesi, dönüşünden beri onu neredeyse tamamen görmezden gelen kızına ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Lyssa, Nura'nın dikkatini çekmek için yaptığı neredeyse tüm girişimleri reddetmişti ve Nura, tüm hatalarına rağmen bunu sakinlikle karşılamıştı.

Ta ki şimdiye kadar.

"Lyssa." Nura en küçük kızına uzandı ama Lyssa Evie'nin yanına daha da yaklaşınca geri çekildi. "Ben... çok üzgünüm, bilmiyordum. Beni affedebilir misin?"

Lyssa'nın koyu kaşları aşağı doğru eğildi ve Evie, kız kardeşinin ellerinin belinde titrediğini hissetti. "Hayır. O benimdi ve sen onu mahvettin. *Her şeyi* mahvettin."

"Lyssa," dedi Evie dikkatlice, küçük kız kardeşine uzanarak, ama Lyssa geri çekilip odadan fırlayınca sadece havayı yakaladı.

Mutfakta uzun bir sessizlik oldu, kimse kıpırdamadı, ta ki Gideon kafasını içeri sokana kadar. Kum rengi saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. "Her şey yolunda mı? Lyssa'ya rastladım, üzgün görünüyordu."

Evie sonunda annesinin yüzüne bakacak cesareti bulduğunda,

Nura'nın iyi günlerinin sona erdiğini kesin olarak biliyordu.

Ve Evie kendini hazırladı.

Kötü bir güne.

Bölüm 5

EVIE

Ertesi sabah güneş daha yeni doğmuştu ki Evie yatakta dik oturmuş, göğsünü sıkarak, sanki biri onu oyup içi boş bırakmış gibi, esneme hissi veren bir ağrı hissediyordu.

Lyssa yanında sessizce horluyordu, Evie fırlayıp giyinip sabah abdestini tamamlayıp büyük ahşap kapıyı nazikçe kapatırken bile kıpırdamadı. Son zamanlarda uyku düzeni berbat bir hal almıştı; geceleri sık sık birkaç kez uyanıyor ve sonunda pes edip uykuya dalıyordu.

Güneş ışığı yeni görünmeye başlamıştı ki, pencereye doğru sürünerek kolunu pencere pervazına dayadı ve Hickory Ormanı'nın geniş manzarasını seyretmeye başladı. Düşüncelere dalmış, yaklaşan ayak seslerini duymadı.

"Günaydın, Bayan Sage!" diye seslendi Marv, sola doğru fazla eğilmiş bir sandığı düşürmek üzereydi.

Evie diğer tarafı tutmak için koştu ve Marv'ın sandığı yere koymasına yardım etti. "Aman Tanrım, Marv. Taşınıyor musun?"

Marv, utangaç bir şekilde yakasını çekerek, kutuyu utangaçça baktı. "Hayır, nakledilene kadar bağışları girişe indiriyorum. Talihsizler için bir sürü hazine! Bu senin kız kardeşinin fikriydi."

Kutu hatıra eşyalarıyla doluydu: çok güzel bir kadının oval portresi, çiçek şeklinde bir kağıt ağırlığı, bir grup kalem, küçük bir alet kutusu ve birkaç başka ıvır zıvır.

Evie eğilip rapor yazmak için yeni bir paket tüy kalem aldı. "Bunu koridorun sonundaki depo dolabına koyarsan daha iyi olmaz mı? Orada bolca yer var, bu kadar ağır bir şeyi taşımak zorunda kalmazsın."

Marv kızardı ve parmaklarıyla oynadı. "Çok naziksiniz Bayan Sage. Teşekkür ederim."

Yanağını okşadı ve kutuyu aldı, ama gücünü abartmıştı. Kutu yere düşerken, alet kutusu içindeki eşyalar yere saçıldı ve kapağı taşa çarparak çatladı. İçinden küçük bir çekiç, daha küçük bir tornavida ve birkaç parlak yeni vida düştü.

Marv sakin bir şekilde dizlerinin üzerine çökerek onları yerden aldı ve tekrar

kutu. "Oh, hayır. Şimdi ortalığı dağıttım. Özür dilerim, Bayan Sage."

Vidalarda tanıdık bir şey vardı, ama Evie nedenini tam olarak anlayamadı...

Ta ki yukarıdan bir gıcırtı sesi duyana kadar.

"Bayan Sage! Dikkat edin!" diye bağırdı Marv, Evie'yi çöken havalandırma kapağının hemen dışına çekerek yere yatırdı, üstüne atladı ve kendi vücuduyla onu korudu. Metal, taş zemine çarparak o kadar yüksek bir ses çıkardı ki, çöken kapı birden açıldı.

Trystan'ın odası.

"Bu da neydi böyle?" Trystan, gömleksiz ve dağınık bir halde bağırdı, birkaç metre ötedeki Evie'nin üstünde Marv'ı görünce donakaldı. "Marv."

Marv ürkek ve korkmuş görünüyordu. "Evet, efendim?"

"Çekil üstünden. Lütfen." Marv Evie'nin üstünden kalkarken, Trystan çoktan yanına gelmiş, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

"Ona kaba davranma," diye azarladı Evie. "Beni ezilmekten kurtardı."

Marv, Evie'nin daha önce başladığı bir şeyi birbirine bağlayan vidalara kaşlarını çatarak baktı. "Hey. Bu vidalar... Biri havalandırmayı sökmeye mi çalışmış? Ama neden?"

"Beni ezmek için," diye tahmin etti Evie, bir süre önce malikanenin çöken tavanını ve bir şekilde gevşeyen, tamamen sağlam vidaları hatırlayarak.

"Ya da beni," Trystan onun yanında aynı sonuca vararak homurdandı. "Marv. Bu aletler kimin?"

Marv'ın gözleri üzülerek aşağı indi. "Hatırlamıyorum. Kutu, ofiste atılacak eşyalar için bırakılmıştı. Bütün gece orada duruyordu efendim. Daha dikkatli olmalıydım; işçileri sorgulamak için toplayayım mı? Ya da beni sorgulayabilirsiniz!" Marv, her zaman yardım etmeye istekli, cömertçe teklif etti.

"Gerek yok, Marv. Cevapları kendim bulurum," dedi Trystan ve Evie tüyleri diken diken oldu.

"Yardım edebilirim," diye itiraz etti.

Trystan gözlerini sıkıca kapattı, derin bir nefes aldı ve odasına dönerken mırıldanarak...

"Hayır. Yapamazsın."

Bölüm 6

EVIE

"Sadece zamana ihtiyacı var, anne," Evie, o sabahın ilerleyen saatlerinde Nura, Evie'nin yeni ofisinde bir o yana bir bu yana yürürken annesine güvence verdi. Bir zamanlar sadece aydınlık bir köşe odası olan yer, açık ve neşeli küçük bir alana dönüştürülmüştü. Trystan'ın bir zamanlar bir cesedi attığı beyaz masası, artık pencereye yaslanmıştı, böylece çalışırken ışık cildini hoş bir şekilde ısıtıyordu. Her sabah masasına bir buket beyaz gül ve yeni bir kutu vanilyalı şeker geliyordu. İlki Marv'dan, ikincisi Edwin'dendi. En büyük jestler gibi hissettiren küçük nezaket gösterileri, Evie'nin en sevdiği şeylerdi. Bu, günün en sıradan anlarında birinin seni düşündüğü ve bir şekilde gününü güzelleştirmek istediği anlamına geliyordu. Bu, bir çocuk gibi köşeye itilmenin acı hissini maskelemek için tatlı bir hava yaratıyordu.

Evie, Lyssa'nın Evie'nin "sürgün edildiği" gün yaptığı küçük mavi ve beyaz kağıt kelebeklerle pencereleri süslemek için çaba sarf etmişti. Lyssa, Evie ile The Villain arasındaki mesafeyi mutlu bir değişiklik gibi göstermek istemişti. Ancak Evie, bunun tek yol açtığı değişikliğin, kelebeklere karşı yeni ve ani bir nefret duygusu olduğunu düşünerek korkuyordu.

Nura diğer pencerenin yanında durmuş, pencereye yaslanmış ve parmaklarını lekeli camın üzerinde nazikçe gezdiriyordu. "Biliyorum. Eminim bu onun için çok korkutucudur. Keşke bu konuda sana daha çok benzeseydi." Evie'nin oturduğu yere doğru yürürken sesinde gurur vardı. Masaya eğilip iki elini Evie'nin yanaklarına koydu ve Evie'nin hak etmediği bir minnettarlıkla yüzüne baktı. "Beni hemen kabul ettin." Nura'nın yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Benim tatlı kızım ve onun tatlı gülümsemesi."

Sadece gülümsemenle bile bu kırık dünyayı düzeltebilirsin.

Evie'nin gözlerini yaşartan gözyaşları sevinç gözyaşları değildi, çünkü annesinin ona uzun zaman önce söylediği o sözler... artık bir iltifat gibi gelmiyordu.

Ama yine de gülümsedi.

Ne olur ne olmaz diye.

"Lyssa son zamanlarda birçok değişiklikle uğraşıyor. Birini

Başka bir değişiklikle başa çıkamadığı için onu suçlayamam. Özellikle de bu kadar kafa karıştırıcı bir değişiklikle." Evie bakışlarını masasına indirdi, başını annesinin ellerinden uzaklaştırdı ve önceki sabah tavernada yazdığı günlüğündeki notlara odaklandı. Tavernada yazdığı, yaşlı adamın anılarından oluşan notlar. Rennedawn'ın hikâye kitabındaki kehanetin parçaları.

Anahtarlar, pencereler ve bir kapı ve lekeyle ilgili bir şey mi?

Ama yine de... sahibi tarafından sarhoşluktan zincirlenmişti... ve kaçmaya çalışmıştı...

Anahtarlar, pencereler, kapı, leke.

Evie yüksek bir iniltiyle alnını açık altın varaklı deftere düşürdü.

"Neden bu kadar kafa karıştırıcı?" diye sordu Nura, Evie soruyu düşünürken sesi uzak geliyordu.

Yavaşça başını kaldırıp kaşlarını çatarak, "Ne?" dedi.

"Sence Lyssa için benim dönüşüm neden bu kadar kafa karıştırıcı?" diye sordu Nura, sanki cevabı biliyormuş gibi başını öne eğerek, duymaya hazır gibi ama Evie'nin yüksek sesle söylemesini bekler gibi.

"Şey..." *Lütfen bana bunu yapma. Bu anda güçlü olmaya zorlama beni. Kendimi kıvrılıp ağlamaya hak kazandığım bir anda değil.*

Annesi hayattaydı ve sağ salimdi. Evie minnettar olmalı, geçmişin acısı ve kinlerinin artık önemi olmadığını kabul etmeliydi. Aklı bunu biliyordu, ama kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki midesine bulantı geliyordu.

Nura'nın yüzü ciddileşti. "Evangelina, ben kırılgan değilim. Döndüğümden beri büyüm uykuda ve kafam açık. Gerçeği kaldırabilirim." Evie'nin omzundaki yara izi, omurgasından uyluklarındaki hançere kadar şok edici bir his yaymaya başladı ve *acı verdi*. "Onu sen yetiştirmedin!" sen yetiştirmedin!" Sözler sanki yanıklar tarafından dışarı itilmiş gibi ağzından patladı.

Nura irkildi ve geri adım attı. "Ben... bunu anlıyorum."

Evie içini çekerek sandalyesinden kalkıp ayağa kalktı. "Acımasız olmaya çalışmıyorum. Gerçeği kaldırabileceğini söylemiştin ve gerçek şu ki Lyssa için sen bir yabancından farksızsın."

Bana da öyle.

Ama son kısmı eklemedi, çünkü o günkü hedefleri annesinin kalbini parçalamak değildi ve onu terk eden kadını zorla kabul etmek Lyssa'nın yükünü biraz hafifletecekse, Evie bunu yapacaktı. Sahte gülümsemeyle birlikte.

"Seni tanıyacak ve her şey yoluna girecek, anne. Lütfen endişelenme." Evie annesinin elini tuttu.

Nura da gülümsedi. "Sanırım haklısın. Ben... Oh, hasibsi!" Annesinin gözleri Evie'nin masasında açık duran günlüğü gördü, onu aldı ve sayfalarındaki lekeleri gösterdi. Kan lekeleri. Bıçaklanmadan kalma. *Oops*. "Burada ne oldu böyle?"

"Oh, dün iş gezisinde... küçük bir sorun yaşadım. Biraz, şey, kavga oldu. Günlüğüm de kurbanlardan biri oldu." Gururlu yerine yeterince utanmış gibi konuşmaya zorladı kendini. Annesi muhtemelen işini pek onaylamıyordu. Ama Evie, annesinin işinden habersiz olmadığını da biliyordu. Gökyüzündeki yıldız olarak geçirdiği zamanlarda, Nura uykuda olduğu zamanlar dışında tüm çocuklarını izlemiş ve gözetlemişti.

Nura kaşlarını çattı. "Daha erken dönseydim, kendini böyle zorlamana gerek kalmazdı."

Evie defterini kapattı ve koruyarak kolunun altına sıkıştırdı. "Aslında zorlanmıyorum," dedi ve sırtını düzeltti. "Bu iş bana çok uygun ve ben de bu işe çok uygunum."

Annesinin gözlerinde Evie'nin sormaya cesaret edemediği bir şey vardı.

Kapı çalındı ve Evie rahat bir nefes aldı. Tatianna başını içeri soktu, pembe rujlu dudakları hafifçe kıvrıldı. "Beni çağırdın mı Evie, canım? Notunda acil olduğunu yazmıştın. Günaydın, Bayan Sage."

Evet. Acil. "Annemle yalnız kalmaktan kurtar beni" gibi acil.

"Günaydın, canım." Nura gülümsedi ve geri adım attı, beyaz elbisesi arkasında dalgalandı. "Sizi işinize bırakayım. Ben Gideon'u arayayım."

"Gerek yok." Gideon içeri girerek, sanki görülmeye değer bir manzara gibi kollarını genişçe açtı. "Ben geldim." Evie'ye yaklaşarak kulağına fısıldadı. "Atanmış tampon hizmetinizde." Evie'nin dirseği ağabeyinin karnına çarptı.

"Tampona ihtiyacım yok," diye tısladı.

"Bu yüzden mi en yakın çıkış yolunu arıyorsun? Pencereyi kullanma, stajyerler için pek işe yaramıyor gibi," diye uyardı.

Evie onu tekrar dirsekledi.

Kardeşi homurdandı ama hakkını vermek gerekirse, rahat gülümsemesi bozulmadı.

Talihsiz başlangıcına rağmen, Evie'nin ofisi bir nevi sığınağı haline gelmişti. Patronu hakkında fazla düşündüğünü veya kendini yetersiz hissettiğini fark ettiğinde, kendini bu odada inzivaya çekilmiş bulurdu. Yani, gününün çoğunu burada geçirirdi.

Clare kapıdan içeri sendeleyerek girdi, Tatianna'ya bakarak, ardından zıplayan, ifadesiz yüzlü Kingsley geldi ve son olarak, sanki oda yeterince kalabalık değildi, patronu kafasını içeri soktu — o kadar dikkatliydi ki Evie gülmemek için kendini zor tuttu.

"Neden hepiniz buradasınız?" diye sordu Trystan sert bir sesle, karanlık gözleri ona bakmadan. "Tatianna, finans departmanındaki Bradley'e bir bakman gerekiyor."

Tatianna dudaklarını büküp kollarını kavuşturdu.

"Neden?" "Merdivenden düştü."

Ağzı açık kalarak, örgüsünü kulağının arkasına

sıkıştırdı. "Nasıl?" "Onu ittim."

Evie eliyle kahkahasını bastırdı ve patronunun gözlerine alaycı bir azarlama bakışıyla baktı. Patronu, biraz utangaç görünme akıllılığını gösterdi ve daha da akıllıca, ağzından düşük bir kahkaha çıkarken ona gamzelerinden birini gösterdi.

Gözleri bir an birbirinde kaldı.

Sonra Kingsley, The Villain'in omzuna atladı ve üzerinde "KIZARMA" yazan bir tabelayı yavaşça kaldırdı.

Patronun yanakları gerçekten kızarıyordu ve Evie, kesinlikle orada olmaması gereken bir sıcaklığın karnında yayıldığını hissetti. Hâlâ kızgın olması gerekiyordu! Ve onu yavaş yavaş işkence etmeliydi!

Ancak, yüzündeki dehşet ifadesine bakılırsa, en azından kızarmak onun için işkence gibi bir şeydi.

O anda, Evie'nin başarılarının çoğu tesadüf gibi görünüyordu.

Annesi, bu etkileşimi kıskanç bir eğlenceyle izliyordu ve Trystan köşede onu fark ettiğinde, yanaklarını kaplayan kırmızı renk daha da koyulaştı. "Ya da daha doğrusu, o... benim... ellerimin... uzandığı yerde... tesadüfen... bulunuyordu," diye düzeltti.

Clare, Evie'nin anlayabileceği bir şekilde ağabeyinin rahatsızlığından zevk alıyor gibi gülümsedi. "Önce sen ona yumruk attığını gördüm?"

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordu Trystan dişlerini sıkarak.

Clare memnun bir gülümsemeyle, topukları üzerinde sallanarak duvara yaslandı.

duvara yaslandı. "Sadece Tatianna ve ben, Evie'nin çağrısını aldığında erkek guvre'yi sakinleştirmek için bir iksir hazırlıyorduk ve ben dışlanmayı sevmem."

"Ne yazık." Trystan sert bir bakış attı. "Seni dışlamaktan çok hoşlandığım için."

"Erkek guvre hala mücadele ediyor mu?" Evie, hayvanın eşinden ve doğmamış bebeğinden ayrı kaldığı her gün yaşadığı kargaşayı tarif etmek için bunun ne kadar yetersiz bir ifade olduğunu bilerek sordu.

Clare'in rahatlığı yerini suçluluk duygusuna bıraktı. "Blade, sakinleştirici iksiri yemeğine katıyor ama çok yemediği için yeterli miktarda alması zor. Zavallı hayvan ya çırpınıp kavga ediyor ya da köşede yatıp korkunç bir inilti çıkarıyor."

"Sevdiğin kişi bu kadar uzaktayken iştahın açılmak zor," dedi Tatianna, koyu renkli gözlerini Clare'e dikerek. İki kadın birbirlerinin gözlerine bakarak bir süre öylece durduktan sonra bakışlarını kaçırdılar. Evie, daha sonra bu konuyu takip etmeyi not aldı. Onların ilişki durumu onu ilgilendirmezdi, ama felaketle sonuçlanan aşk hayatından ya da aşk hayatının yokluğundan başka bir şeye odaklanması gerekiyordu.

Odaya bir ağırlık çöktü; Kingsley bunu hissetmiş gibi masanın üzerine atladı ve üzerinde bir yazı olan bir levha tuttu:

GERÇEK

Ve başka bir tabela:

YAŞ

Tatianna'nın yüzü buruştu. "Bize gerçek anlamda yaşamamızı mı söylemeye çalışıyor?"

Gideon eğilip iki tabelaya da gözlerini kısarak baktı. "Bence 'aşk' kelimesini yanlış yazmış."

"İmkansız," diye tersledi Villain. "Kingsley kelimeleri yanlış yazmaz."

"Şey." Evie durakladı, parmaklarını şıklatarak düşünüyormuş gibi yaptı. "Yardım?"

Kötü Adam ona baktı. "Neyle?"

"Tanrım." Evie eline yaslanarak inledi. "*Yardım*. Yani, 'yardım' kelimesini yanlış yazdığını gördüm."

Kötü Adam, hiç etkilenmemiş gibi gözlerini kırptı. "Oh. O sayılmaz."

Kader onunla dalga geçiyor olmalıydı, çünkü Kötü Adam'ı işkenceyle boyun eğdirme planı tersine dönmüş gibiydi. "Nasıl sayılmaz ki?"

"Bu aramızda bir şaka."

Her zamanki kuru tonuyla söyledi, ama Evie bunu fark etti.

Ağzındaki hafif değişiklik, neredeyse bir kıvrım, gözleri tatminkar bir ifadeyle boynuna yayılan kızarıklığa kaydı. "Benimle oynuyor musun?" diye sordu.

"Sage, nasıl yapacağımı bilmiyorum bile."

Ellerini arkasında birleştirip, en iyi müşteri hizmetleri tatlılığıyla ona baktı. "Sana kitaplarımdan birini ödünç verebilirim. Sana ilham verir."

"Kahvaltımı kaybetmemek için spor el kitabı hakkında konuşuyormuş gibi davranacağım," dedi Gideon, görünmez bir pencereyi silmeye çalışır gibi ellerini ileri geri sallayarak. "Anne, avluda biraz yürüyüşe çıkmak ister misin? Ya da dikenli koruya dalmak ister misin?"

Nura, konuşmaya katılmamıştı, bakışları Evie'nin gençliğinde korktuğu uzak bir ifadeye bürünmüştü, ama Evie bunu düzeltmek için harekete geçmek yerine, bacaklarının donduğunu, ayaklarının yere yapıştığını hissetti.

"Evet," diye cevapladı anneleri rüya gibi bir sesle. "Belki Lyssa da bize katılmak ister?"

Gideon, Evie gibi çocukken herkesi memnun etmek için hemen harekete geçmezdi, ama her zaman odadaki neşe kaynağı, hafifletici bir varlıktı ve ışıkta güneşlenen insanlar karanlıkta yaşayan şeylerden kaçınma eğilimindedir. "Belki," dedi, ama rahat tavırları bir an için bozuldu. "Gidip soralım mı?"

Onlar odadan çıkarken Tatianna, Kingsley'in işaretlerine merakla baktı ve birini alıp inceledi. İkisini de bırakıp, kurbağaya sevgiyle bakan Clare'e doğru zıpladı.

Kötü adam eğilip Evie'nin kulağına sessizce konuştu, sesi dumanlı ve karanlıktı. "Kitaplarına ihtiyacım yok." Onun üzerine diktiği karanlık bakışları bir okşama gibiydi, parmağı yanağından aşağı kayıyordu. "Zaten bende var." Bu, sırrını açığa vurmak ve acı bir itirafta bulunmak gibi bir şeydi.

Ölüler diyarında neler *oluyor?* "*Neye* sahipsin?"

Gözleri yüzünde, kırmızı dudaklarında takıldı. "İlham."

Şimdi, neden bu sıradan kelime birdenbire bu kadar müstehcen geliyor?

Muhtemelen seni korseni eritmek istercesine bakarken söylediği içindir. Ve acınası bir şekilde... işe yarıyor.

"Bayan Sage!" Marv ofisinin kapısından içeri koştu ve kırılgan an paramparça oldu.

Evie, kulaklarından buhar çıkacakmış gibi hissetmesine rağmen, belli bir hoşlukla

kulaklarından buhar çıkacakmış gibi hissetmesine rağmen, hoş bir tavır sergilemeye devam etti. "Yine hayalet mi, Marv?" diye sordu, göz kapağında bir seğirme hissederek.

"Daha kötüsü!"

Tatianna kaşlarını çattı ve pembe ipek eteğini eliyle düzeltti. "İğrenç. Bir gulyabani mi?"

"Hayır, Bayan Tatianna." Marv derin bir nefes aldı. "Kral Benedict!"

Kingsley de dahil olmak üzere hepsi tetikteydi, ancak Kingsley'in yüzünde belirsiz bir dalgınlık vardı. Evie, bunu daha sonra araştırması gerektiğini kendine hatırlattı.

"O ne olacak, Marv?" Villain bağırdı. Marv'ın

yüzü soldu.

"Ön kapıyı çalıyor."

Bölüm 7

KÖTÜ ADAM

"Çalıyor" demek yetersiz kalırdı.

Kral ve Cesur Muhafızları, dikenli korunun ötesindeki malikanenin ön kapısına büyük taşlar fırlatmak için mancınık kullanıyordu. Trystan'ın da kendi mancınığı vardı ve bir kişi daha çığlık atarsa, finans departmanının geri kalanını fırlatmaya başlayacaktı.

Sadece eğlence için bile yapabilirdi.

Bir taş daha uçtu, sonra bir tane daha. "Fırlat!" diye bağırdı Trystan, iki Kötü Niyetli Muhafız kolu çekip Trystan'ın en sevdiği silahı fırlatırken kolunu aşağı doğru salladı. Patlayan kabaklar, korkunç dikenli koruyu yaratan aynı karanlık bahçecilik büyüsüyle donatılmıştı. Kabakların ucu havaya kalkana kadar zararsızdılar, ama sonra oldukça etkili bombalara dönüştüler.

Kabaklar uçan kayalara çarptı ve havai fişeklere rakip olacak kırmızı ve sarı kıvılcımlar saçtı.

"Keeley!" diye bağırdı, ofisin yan kapılarını açarak malikanenin önünü gören parapete çıktı. Muhafızlarının kaptanı dışarıya bakarak durumu değerlendiriyordu. "On tane daha fırlat!"

"Sadece üç tane kaldı!"

Trystan başını çevirdi. "Olamaz! Az önce on varil verdiler. Gerisi ne oldu?"

Keeley bir elini kaldırdı, diğer elinde patlamamış bir balkabağı tutuyordu, altın rengi bakışlarını önündeki manzaradan ayırmıyordu. "Bilmiyorum! Onları almaya indim, ama yoklardı."

Soruşturmak için zamanı olmadığı için hayal kırıklığına uğrayarak başını salladı. "Kaç şövalye var?" Kenardan bakarak, daha uzağı görebilmek için dürbününü kaldırdı. Kral atının üzerinde oturuyordu, kürk pelerini etrafında dalgalar halinde dalgalanıyordu, tacı güneşte o kadar parlak parlıyordu ki Trystan gözlerini kısmak zorunda kaldı. Saydığı kadarıyla sadece... altı Cesur Muhafız vardı. "Gerisi ağaçların arkasında mı saklanıyor?"

Keeley başını salladı, kalın örgüsü de onunla birlikte sallandı. "Hayır, efendim. Kuzgunlar ve hatta bazı periler bile gönderdik. Getirdiği tek şey bunlar."

"Bu bir tuzak olmalı." Yanındaki Sage'in sesi onu irkiltti. Kızgın bir şekilde onun koyu renkli buklelerine baktı. "Ne?" diye sordu kız, burnunu buruşturarak, aptal kalbini yerinden oynatarak.

"Yerinde kal demiştim, küçük kasırga," diye dişlerini sıkarak söyledi, ama Sage'in emirlerine uymamasına elbette şaşırmamıştı.

Kız, güneşten gözlerini korumak için elini kullanarak parapetin üzerine eğildi. "Ben Kötü Adam'ın çırağıyım. Mesleğimi öğrenmek için seni iş başında gözlemlemem gerekiyor, Kötü Efendi." Mantıklı bir değerlendirmeydi, ama bu onu sinirlendirdi.

Ve garip bir şekilde içini ısıttı. Bu da onu daha da sinirlendirdi. Bir taş daha havada uçarak geldi ve Trystan iki eliyle
Sage'in kollarını kavradı ve onu kenardan kaldırdı. Tüm malikane çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Sage ayakları yere değene kadar çığlık attı.

"Kötü adam! Dikkatini bize verdin mi?" Benedict'in sözleri yankılandı, sihirli bir konuşma borusu sesini uzaklara taşıdı. "Yoksa devam edelim mi?"

Lanet olsun. "Sage, benim..." Ama kendi sihirli konuşma borazanı çoktan elindeydi ve Sage'in kendini beğenmiş gülümsemesi onu onu öpüp bayılmak istemasına neden oldu. Ya da ondan olabildiğince uzağa kaçmak. Artık ona bakmadan öksürdü. "Teşekkür ederim."

Onun hafif mırıldanması, teşekkür etmesine gerek olmadığını söylüyordu. Onun kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bu yeterliydi.

Evie Sage senin sonun olacak ve sen de onun sonu.

Önlemesi gereken kirli geleceği kafasından silip attı ve dünyada onu hiç hayal kırıklığına uğratmamış tek şeye odaklandı. Kötülük. "Saldırmanın alternatifi seninle konuşmak mı, Benedict?" Trystan kuru bir sesle sordu. "Çünkü o durumda kayalar daha iyi."

Birkaç şövalye, kralın yanında gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek, bu kadar az sabırlı adamın tepkisini bekliyordu. Ama kral kızgın değildi; bunun yerine, Trystan'ın en sevmediği eğlencelerden birine başladı.

Orospu çocuğu güldü.

"Bu durumda şaka yapabilmen şaşırtıcı, evlat."

Trystan'ın büyüsü derisinin altında kıpırdadı ve Sage koluna dokunduğunda, artık kolunun yanında değildi. O kadar hızlı ve uzağa yayıldı ki, mancınıktaki şövalyelerden birini vurdu ve parlayan siyah bir leke bıraktı. *Öldürme noktası.*

Adam, büyüsü isabet eder etmez yere yığılıp öldü.

Trystan boğuk bir iç çekişle saçlarını elleriyle karıştırdı.

kaza sonucu öldürmek korkunç bir şeydi. Kasten yapmak çok daha tatmin ediciydi. "Yeterince komik mi, Benedict?" diye seslendi.

Benedict, Trystan'ın havada uçuşan bir toz zerresine gösterdiği ilgiyle, yere düşen adamına gözlerini kırptı. "Haydi ama. Tartışmayalım. Bir anlaşma yapmak için geldim."

"Hayır."

Sage Trystan'a uzanmak için hamle yaptı, ama Trystan ondan uzaklaştı. Eğer ona bir kez daha dokunursa, tüm parapet ayaklarının altında çökecekti. Sage gözlerini yere indirdi, ama omuzlarında bir kararlılık vardı. "Bence önce ne istediğini sormalısın."

Trystan alaycı bir şekilde güldü. "Müzakere havasında mısın?"

"Hayır. Sadece kafanı kuma gömmektense, gerçekleri bilmek daha iyi olur diye düşünüyorum. Ama patron *sensin*," dedi o kadar sahte bir gülümsemeyle ki, Trystan saçlarını yolmak istedi.

Tatianna, gruba şöyle bir bakarak parapetin üzerine süzüldü. "Korkarım Fluffy ateş püskürme konusunda pek yardımcı olamayacak."

"Neden?" diye sordu Sage, sesinde endişe vardı.

"Blade soğuk algınlığı olduğunu söyledi."

Lyssa onun arkasından çıktı. "Küçük duman bulutları şeklinde hapşırıyor!"

Sage onu geçip Lyssa'yı omuzlarından çevirdi.
"Hemen içeri gir." Durdu. "Ve ön kapıdan uzak dur, pencerelerden de. Aynı hedefi ıskalamadan vurmaya devam edebileceklerine güvenmiyorum. Cam yok. Kapı yok. Git."

"Ama Tatianna senin kötü adamlık yaptığını söyledi!" Lyssa, Evie'nin kollarının altından sıyrılıp Trystan'a koştu. "Gözlemlemeliyim!"

Sage küçük bir homurtu çıkardı ve botuyla yere vurdu. "Lyssa, bu saçmalık. İçeri gir. Hemen!"

Trystan alçak sesle ıslık çaldı. "Az önce aynı şeyi söylemedin mi, Sage?"

Sage ellerini beline koydu, gözlerinde ihanet parıldıyordu. "Kötülüğümü senin üzerinde denememi ister misin?"

"Eğer bu işin çabuk bitecekse, dene bakalım."

Lyssa güldü ve Trystan'ın ağzı seğirdi. Ta ki başka bir gürültü malikaneyi sarsana kadar. Herkes taş zemine düştü. Trystan hariç.

"Beni unuttunuz mu?" Benedict'in sesi rüzgârla onlara ulaştı. "Tanrıların aşkına!" diye bağırdı Trystan, konuşma borusunu

ağzına götürdü. "Ne anlaşmak istiyorsun, Benedict? Çıkar içinden!"

Aynaya bakmasa bile Trystan, kralın geniş bir gülümsemeyle sırıttığını görebiliyordu. Bu gülümseme, Trystan'ın hiç tam olarak kavrayamadığı bir şekilde sinistikti. En saf kötülüğün, mutlak güce ulaşmak için her şeyi göze alan bir adamın ve onun yanlışlarını görmezden gelenlerin içinde saklı olduğunu kabul etmek, onun için hiç de zor değildi.

"Rennedawn'ın kehanetinin tamamını sana söyleyeceğim. Burada, şimdi." Hayır. Çok kolay. "Karşılığında ne var?" Trystan yavaşça sordu.

Kral Benedict'in açgözlü bakışları, yanına gelen Sage ve Lyssa'nın üzerine düştü. Trystan kralın gözlerini oyup çıkarmayı düşündü, ama sonra kral, yükseltilmiş platformda gürültülü bir sessizliğe neden olan bir şey söyledi.

"Nura Sage'i istiyorum."

Bölüm 8

EVIE

"Annem öldü," diye Evie krala ciddi bir sesle seslendi. "Duymadınız mı?"

Benedict, onu eğlenceli bulmuş gibi başını sallayarak parmağıyla onu işaret etti ve Evie, bir parmağı kırmanın ne kadar zor olacağını ve ne kadar acıtacağını merak ederken kendini yakaladı. "Yalan söylemek size yakışmıyor, Bayan Sage."

"Evie?" Lyssa, duvarın üzerinden krala bakacak kadar uzun olmadığı için endişeyle sordu.

"Lyssa'yı içeri götür," Trystan kulağına fısıldadı. "Ben hallederim."

Evie dönüp patronuna meydan okurcasına baktı ve son zamanlarda oldukça sevdiği, ama geçmişte çok zorlandığı bir kelimeyi söyledi. "Hayır. Keeley. Lütfen kız kardeşimi içeri götürür müsün?"

Trystan'ın çenesi sıkıldı, kasları hareket etti ve Evie kendini sakinleştirmek için çenesine bakmaya başladı. Trystan onunla tartışmadı, sadece sertçe başını salladı ve ikisi, ikisinden de çok şey alan adama karşı dururken, Evie'nin seçimini itiraz etmeden kabul etti.

Arkalarında Keeley, Lyssa'yı sessizce malikaneye geri götürdü ve geçerken patlamamış balkabağını hafifçe Evie'nin avucuna bıraktı. Kaptan, Lyssa'ya kaybolana kadar onu sakinleştiren sözler fısıldadı. Evie, hala inanmak isteyen bir parçası için, bir anlığına onlara inandığını hayal etti.

Yanına baktı ve lekeli cam pencereden Lyssa'nın ona açıkça meydan okuyan geniş gözlerini görünce içinden inledi. Oh, o kız işim bittiğinde ne azar işitecek... Hayır. Bu Becky'nin düşüncesiydi. *Oh hayır, bu da nereden çıktı?*

Trystan Benedict'e seslendi. "Buraya gelmekle aptallık ettin, Benedict. Ama seni daha uygun bir zamanda yok etmek için, Malevolent Muhafızları üzerine çökmeden önce Massacre Manor'dan olabildiğince uzağa gitmen için sana on dakika veriyorum."

Benedict tekrar güldü ve Evie'nin zihninin derinliklerinde bir şey kırıldı. Duvara koştu, kenarına tırmandı ve

patlamamış balkabağını yüksekte tutarak, sapını çekip patlatmaya hazırlandı.

Kral gülmeyi bıraktı, sabırlı hükümdarın ince perdesi düşerek kralın gerçek yüzünü ortaya çıkardı. "Bayan Sage, mantıklı olun. Gerçekten böyle bir insan olmak mı istiyorsunuz? Bir katil?"

Trystan'ın arkasında olduğunu hissedebiliyordu, ama onu aşağı çekmedi, kırmızı dudakları genişçe açıldığında onu durdurmadı, rüzgar gömleğini dalgalandırdı, yüksekten korkusu öfkesinin, hiddetinin arkasında eriyip gitti. Karanlığı. "Biliyor musunuz, Majesteleri? Beni öldürmek için onu geride bıraktığınız gün Otto Warsen'e ne oldu?" Sesi melodik, hafifti; neredeyse kendi sesi gibi gelmiyordu.

Benedict koruya yaklaştı. "Sanırım hain kardeşin senin yardımınla onu ortadan kaldırdı, değil mi?" diye soğuk bir şekilde cevap verdi, ama Evie, cevabının belirsizliğinde maskeli bir merak duyabiliyordu.

Evie tsk diye ses çıkardı ve başını salladı, uyluklarından hançerini çekti. "Yaklaştın! Gideon kalan muhafızlara yardım etti, ama Otto benim işimdi, korkarım. Boğazını ben kestim."

Kral hareketsiz kaldı, başını bir an eğip sonra dikleştirdi. "Öyle mi?"

"Evet. Hızlı bir ölümdü ve benim ilk cinayetimdi. Bu yüzden, Bay Warsen'in hak ettiği şekilde anmak istedim. Onun yaşadığı hayatı ve geride bıraktıklarını onurlandıracak bir şekilde."

Benedict geri kalanını duymak için sabırsızlanıyordu. Evie, onun ısrarından bunu anlayabilirdi: "Peki bunu nasıl yaptın?"

Evie bir elinde kabak mermiyi, diğer elinde hançeri tuttu. Bıçağın ucuyla sapı kaldırırken geniş bir gülümsemeyle, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Kafasını kopardım."

Sapını tamamen kopardı ve kolunun uzanabildiği kadar uzağa fırlattı, tüm bu olayların başladığı yerde, patronun masasının altında bulduğu saatli bombayı attığı yerden sadece birkaç adım uzağa. Ama artık tehlikeyi kendinden uzaklaştırmak için fırlatmıyordu.

Başka birine doğru fırlatıyordu.

Ve bu, Evie'nin, Kötü Adam'ın bile şiddet eylemleri sırasında yapmadığını bildiği bir şey yapmasına neden oldu.

Gülümsedi. Gerçek bir gülümseme.

Kral ve adamları kaçmak için telaşla hareket ettiler, patlama Benedict'in durduğu yere isabet etti ve arkasında küçük bir krater bıraktı.

Şimdi Evie güldü. "Gitsen iyi olur, Kral Benedict. Bir dahaki sefere

kaçırmayacağım." Kulağında bir vızıltı duydu ve aşağı baktığında, ayak bileklerine çarpan ve saçlarının buklelerine dolanan serin esintinin rüzgâr olmadığını fark etti.

Bu, Kötü Adam'ın büyüsüydü. Ve Benedict... tam ona bakıyordu. Öfkeyle.

"Ee, Bayan Sage." Benedict'in tacı eğilmişti, kıyafetleri bir dakika önce olduğu kadar tertemiz ve ütülü değildi, ama sinir bozucu bir şekilde soğukkanlılığını koruyordu. "Görünüşe göre bir hata yaptım." Hangi hatayı yaptığına değinmedi. "Sevgili ailen seni şimdi görebilseydi ne derdi acaba?"

Evie, ayak bileklerini saran güçle dengede kalarak reverans yaptı. Patronuna bakmaya cesaret edemedi, gözlerindeki bakışı görmeye cesaret edemedi, kararlılığının çökeceğini ve çaresizce bir şey yapacağını biliyordu. Mesela ona sarılmak gibi.

Omurgasında kalan son güçle kendini topladı. "Daha önce de söylediğim gibi, annem öldü. Ama lütfen babama selamlarımı iletin ve onu tekrar görmek istediğimi söyleyin. Konuşacak *çok* şeyimiz var."

Benedict'in at geri geri çekildi, ama onun soğukkanlılığı sakinliği Bu kendine güven Evie'nin zihninde alarm zillerini çaldı. "Ve *sana* daha önce de söylediğim gibi, yalan söylemek sana yakışmıyor. Eğer annen öldüyse, arkanda duran kim?" Evie'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu ve başını yavaşça açık yan kapıların yönüne çevirdi. Annesi orada duruyordu, koyu renkli gözleri dehşetle büyümüştü.

Benedict seslendi, "Yazık. Görünüşe göre bir hayalet sorunun var."

Evie'nin kalbi durdu ve patronu arkasında donakaldı, ikisi arasında açık bir anlam taşıyan bir bakış alışverişi oldu.

Kral bunu nasıl biliyordu?

Nal sesleri ayrıldıklarını haber verdi, ama Evie fark etmedi bile — annesine çok odaklanmıştı.

"Anne? Sorun yok," dedi Evie dikkatlice, aşağı inebilmek için tutunacak bir şey ararken. Eli patronun eldivenli parmaklarını kavradı, patronun gücü, Evie parapetin kenarından ayrılırken ağırlığını destekledi. Ayakları tekrar sağlam zemine basar basmaz, patron onu bıraktı.

"Anne?"

Nura orada durmuş, dehşetle bakıyordu. Kötü Adam'ın ölüm büyüsü, Evie'nin etrafında tek bir anlama gelebileceği bir isabetle dönüyordu.

Kötü Adam'ın büyüsü görünürdü.

"Bu. Ne. Bu?" Annesinin sesi korkuyla doluydu.

Kötü Adam gürledi. "Gideon! Biri Gideon'u çağırsın! Hemen!" Arkasında ayak sesleri duyuldu ve Evie aciliyetin farkına vardı. Annesinin yüzündeki bu ifadeyi daha önce görmüştü, ama tanıdığı diğer ifadelerden farklıydı, bu ifadeyi Evie sadece bir kez görmüştü.

Karahindiba tarlalarında.

Evie, sanki vahşi, narin bir şeye yaklaşır gibi yavaşça annesine doğru yürüdü. "Anne, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Annesinin karanlık gözlerinden gözyaşları sel gibi akıyordu, tüm vücudu dişlerini takırdatacak kadar şiddetli bir şekilde titriyordu. "Zavallı kızım. Zavallı Evie'm. Tatlı kızım, ne oldu sana?"

Evie irkildi, annesi kalbini delmiş gibi elini göğsüne götürdü. Bu, avucundaki hançerin verdiği acıyı, omzundaki parlayan yara izini açıklardı. "Ne oldu?" Gözlerinin arkasında öfke yanıyordu, görüşünü bulanıklaştırıyordu. "*Hayatta kaldım*. Yardım almadan, yapmam gerekeni yaptım. *Sen* olmadan." Evie'nin sesi kırıldı ve daha fazla konuşmamak için elini ağzına kapattı.

Ancak Kötü Adam'ın gücü, onun sıkıntısını hissetmiş gibiydi. Yaklaşmaya başladı ve sonra, Evie'nin az önce attığı balkabağı gibi, Nura Sage bir havai fişek gibi parladı. Göğsünden bir yıldız ışığı fırlamak üzereydi.

"Anne, hayır!" Evie annesine koştu, ama patronu onu belinden yakaladı ve ikisini yere attı, vücudunu onunla kapattı.

"Yere yat, Sage!"

Kötü Adam'ın koruyucu kollarının altında Evie, yıllar önce ailelerini yok eden aynı ışık huzmesinin malikaneye doğru fırladığını dehşetle izledi.

Vitray pencereye doğru. Ve en

kötüsü?

Lyssa'ya doğru.

Bölüm 9

GIDEON

Gideon Sage o sabah şiddetli bir baş ağrısı ve günün ilerledikçe daha da kötüye gideceği hissiyle uyanmıştı.

Ve tabii ki, her ne kadar sık olmasa da, Gideon haklıydı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Gideon, tam hızla ofis alanına koşarken, bir zamanlar onu farklı bir kimliğe sürükleyen ışık huzmesinin pencereden, en küçük kız kardeşine doğru ilerlediğini dehşetle izledi. Sonraki birkaç saniye, bir kalp atışı ya da alnında bir ter damlasının oluşması kadar kısa sürdü. "Lyssa!"

Gideon ona doğru atıldı, koruyucu büyüsünü yaydı. Bu büyü, ilk kez annesinin yıldız ışığından kurtulmasını sağlamıştı. Ama çok geçti. Işın Lyssa'ya çarpacaktı. Gideon ve büyüsü çok uzaktaydı. Hepsi çok uzaktaydı. Hepsi...

Keeley. Gideon'un tanıştıkları günden beri nefret ettiği, Villain'in muhafızlarının başı, bir an bile tereddüt etmeden Lyssa'nın önüne atıldı ve yıldız ışığının ışınını sırtında, yürek parçalayan bir çığlık atarak karşıladı.

Gideon'un kulakları çınlıyordu, ama garip bir şekilde o çığlığın göğsünün derinliklerine ve bağırsaklarına kadar işlediğini hissetti. Işık parladığı kadar hızlı söndü, odadaki masalar ve bitkiler patlamanın etkisiyle yanmıştı.

Evie yan kapılardan fırlayarak Lyssa'nın yanına koştu ve ağlayan küçük kız kardeşinin üzerine atladı. "Her şey yolunda. Sen iyisin. Güvendesin. Ben buradayım," diye sakinleştirmeye çalıştı Evie, Lyssa ağlayarak başını Evie'nin omzuna gömdü. Neyse ki Lyssa, Evie'nin Gideon'a bakarken gözlerindeki dehşeti göremedi.

"Keeley. O öldü mü?" Lyssa hıçkırarak sordu ve Gideon'un kalbi hızla çarpmaya başladı. Parçalanmış pencereden ve içeri giren temiz havaya rağmen oda aniden boğucu bir hale geldi.

Zehirli olmadığını biliyordu. Ama her nefes onu aynı şekilde mide bulandırıyordu. Keeley yerde yatıyordu, harap olmuş sırtı açıkta ve Gideon bir nefes bile alamadan onun yanına diz çöktü. Keeley'nin yüzündeki yalvaran bakışlar

Keeley'nin altın rengi gözleri onun gözlerini aradığında, sonsuza kadar hafızasına kazınacaktı. Büyük bir rahatlama ile Tatianna yanına geldi.

Şifacının pembe boyalı dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı, elleri Keeley'nin sırtının üzerinde parıldayarak havada asılı kaldı. "Daha kötüsü de olabilirdi. O patlama seni öldürebilirdi."

Gideon'un kaşları çatılmıştı, kalbi ayakkabılarının civarında bir yerdeydi. "Eminim hayal kırıklığına uğrattığı için üzgündür. Keeley genellikle emirleri yerine getirmede çok iyidir, değil mi, Yüzbaşı?"

Keeley kahkahayı boğdu ve Gideon sanki uçabilir, bir savaşı bitirebilir ya da o sesin verdiği his kadar muazzam bir şey yapabilirmiş gibi hissetti. "Çok..." Kaptan öksürmek için durdu. "Çok komik, şövalye efendim."

Tatianna, Gideon'un koluna nazikçe dokundu, koyu renkli gözleri onun gözlerine dikildi. "Onu odama taşır mısın, Gideon? Mümkünse sırtına dokunmamaya çalış."

Gideon başını salladı ve Keeley'e doğru eğildi. "Bundan nefret edeceksiniz ama, Kaptan, kolunuzu boynuma dolayabilir misiniz?"

Keeley oturmaya çalıştı ama neredeyse düşüyordu, Gideon'un hızlı tepki vermesi sayesinde düşmedi. Gideon, Keeley'nin dirseklerini kavradı, uzun, esnek bacaklarını boynuna doladı, sonra bacaklarına uzandı ve sessizce izin vermesini bekledi. Keeley başını salladı ve Gideon, her iki bacağını da kavradı, dizlerini bükerek ayağa kalktı. Keeley'nin kolları Gideon'un boynuna dolanmıştı, limon kokulu teni Gideon'un başını hoş olmayan bir şekilde döndürüyordu.

"Beni düşürmeyin, şövalye bey," diye fısıldadı kulağına, tüyleri diken diken oldu.

Gideon kollarını sıkılaştırdı, sadece onu daha iyi tutabilmek için, kadının kendisine tamamen rahatça yaslanabilmesini sağlamak için. Kadına karşı duyduğu öfkenin tüm izleri kaybolmuştu, belki de sonsuza dek. Kız, kız kardeşini kurtarmıştı. İlk içgüdüsü, küçük bir kızı korumak için kendini tehlikeye atmak olmuştu. Bu, Gideon'un Keeley için bunu yapan birinin olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Neredeyse orada gönüllü olacaktı.

"Elimden geleni yapacağım, Kaptan," diye cevapladı Gideon titrek bir sesle, Evie'ye nazikçe başını salladıktan sonra Tatianna'nın peşinden gitti.

Nura Sage, korku dolu cam gibi gözlerle parapetten ortaya çıktı. "Tanrım. Tanrım, çok üzgünüm. O iyi mi?" Annelerinin etrafında, sanki zayıflamış, yavaşça kaybolan soluk beyaz-gümüş bir parıltı hâlâ duruyordu.

Gideon, kadını kollarında taşıyarak bir adım daha atamadan

, Trystan'ın Nura'ya doğru sert bir kararlılıkla ilerlediğini gördü. "Endişelenmeyin, Sage Hanım. Hepsi benim hatamdı. Büyüm zayıflıyor ve kontrolümden çıkıyor; size bu kadar yaklaşmamalıydı." Devam ederken yüzü ifadesizdi. "Tepkiniz gayet normaldi. Kehanet bozulana ve Rennedawn'daki büyülü düzen yeniden kurulana kadar herkes benden uzak durmalı. Özellikle siz, Sage. Gitmenizi emredersem, sizin ve diğerlerinin güvenliği tehlikede olduğunda bu emre uymanızı beklerim."

Gideon iç geçirdi.

Evie doğal olarak incinmiş görünüyordu; Trystan Maverine ise dişi çekilecek biri gibi görünüyordu. Lyssa'yı boynuna daha fazla çekerek nazikçe ayağa kaldırdı. "O zaman gidiyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem. Bu duyguyu çok iyi bilirim."

Gideon emin olamadı, ama o anda Evie ile Trystan Maverine arasında söylenmemiş bir şey geçtiğini hissetti. Evie'nin adama, yıldız ışığından daha fazla odayı sarsan bir öfkeyle bakmasına neden olan bir şey.

Gideon, kehanetin nereye varabileceği ya da her rolün kimin tarafından oynanacağına dair şüphelerini açıklamamıştı. Aptalca, anlamsız bir teoriydi. Ama Gideon Sage, kız kardeşlerini son bir kez kontrol etmek için başını çevirdiğinde, Evie'nin gözlerindeki bakış onu birçok şeyden korkuttu.

En büyüğü ise… Ya o haklıysa?

Bölüm 10

EVIE

"Bazen onu çenesine yumruklamayı hayal ediyorum. Hem de çok sert!" diye haykırdı Evie.

Rebecka Erring'in tepkisini bekledi. Yeni kurulan arkadaşlıkları henüz taze ve kırılgan olsa da, Evie Becky'ye her şeyi söyleyebileceğini hissediyordu. İnsan ve Sihirli Yaratıklar Kaynakları'ndan gelen kadın onu anlayacak ve daha da iyisi, Evie'nin içindeki ateşi söndürecek sözlerle cevap verecekti.

Ama Becky evraklarından başını kaldırmadı. Uzun parmaklarıyla notlarının sayfalarını tek tek çeviriyordu, gözlükleri burnunun ucunda duruyordu. Arkalarından, açık kahverengi gözleri Evie'nin ciddi ifadesini incelemek için hareket etti. "Patronu veya ofiste çalışan başka birini kastediyorsan, önce formu doldurmayı unutma."

Evie, kollarını kavuşturup taze pişmiş yaban mersinli çörekleri ağzına tıkıştırdı. Çörekler çok lezzetliydi, şekerli hamur dilinde eriyordu. Çöreklerin mavi olması gerekirken floresan pembe olması önemli değildi; Edwin'in mutfağından çıkan en tuhaf yaratıklar en lezzetli olanlardı. Üstelik, Lyssa ve annesinin yıldız ışığı büyüsüyle kıl payı kurtulduktan sonra, herkese bolca yapmak için izin gününde işe gelmişti.

Lyssa, korkunç karşılaşmanın ardından neyse ki çabucak sakinleşmişti. Keeley'nin fiziksel yaraları tamamen iyileşecekti. Tanrılara şükürler olsun ve son birkaç saattir Malevolent Guard kaptanıyla uğraşan Tatianna'ya da teşekkürler. Evie, kaptana minnettardı, ama Trystan'ın, olayın onun büyüsü yüzünden başladığını anladığında gözlerindeki acı... Evie, bunun için kesinlikle minnettar değildi.

Özellikle de annesinin büyüsünün Trystan'ın büyüsüne hiç tepki vermediğinden neredeyse emin olduğu için. Hayır, Nura Sage ona tepki vermişti. Annesi, onda hiç görmediği bir yönünü görmüş ve onu en dramatik şekilde reddetmişti.

Evie, parlak pembe çöreklerini intikamla çiğnedi. The Villain'in 'i azarlayıp 'i 'e onu daha da " me

izin mi veriyorsun?”

Becky başını kaldırmadı, ama dudağı hafifçe kıvrıldı. Evie'nin arkadaşının savunmasını aşmış olduğunun kesin bir işaretiydi. "Seni durduracak maaşım yok."

Evie, dar korsesinin üzerine kollarını kavuşturdu, sandalyesine yaslandı ve Edwin'e göz kırptı. Ofis şefleri ve sevgili arkadaşları, Evie'nin tanıdığı çoğu ogre'dan çok daha fazla kulak misafiri olmaktan hoşlanıyordu. "Ofiste en iyi maaşı senin aldığını söylemiştin, Becky."

Rebecka Erring, ya da onu daha iyi tanıyanlar için Rebecka Eriania Fortis, sertleşti ve dikkatini Edwin'e çevirdi. "Edwin'in yanında, elbette, ve ne yazık ki, dünyada beni birini vurmaktan alıkoyacak hiçbir iş avantajı yok. Yeni ofisim de dahil." Becky, hak ettiği kendi alanını kaybetme düşüncesiyle titredi ve gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti.

Edwin Benington, büyük bir kepçeyle kazandaki içeceği karıştırırken güldü ve Evie ile Becky'nin seramik kadehlerine yeniden doldurdu. Ceviz aroması, kadehin Evie'nin soğuk ellerine verdiği sıcaklık gibi anında rahatlatıcıydı. "Trystan'ı dövmek isteyen ilk kişi siz değilsiniz, Bayan Evie."

Evie canlandırıcı bir yudum aldı, içeceğin acılığı dilinin arkasında hissedildi ve duyularını canlandırdı. "Evet, ama bunu bir tavayla yapmak isteyen ilk kişi ben olabilir miyim?"

Edwin düşünceli bir şekilde başını kaldırdı. Gözlükleri artık yüzüne çok küçük gelmiyordu. Lyssa, ogrenin mavi burnuna daha rahat oturan bir çift gözlük bulmasını sağlamıştı. "Birisi ona bir kez çorba tenceresi fırlatmış."

Evie'nin kulakları dikleşti ve koltuğunda daha dik oturdu. "İçinde çorba var mıydı?"

Edwin kaşlarını çattı. "Hayır."

"Olabilir miydi?" Evie ellerini birleştirip neşeyle gülümsedi.

"Hayır," dedi Becky başını kaldırmadan. "Edwin bir şaka için bütün çorbayı boşa harcamaz."

Evie öfkeyle nefes vererek baktı. "Şaka olmazdı."

"Edwin! Yeni sarı parlaklar geldi!" Lyssa, o sabah Evie'nin kollarında bir saat boyunca ağladığını hiç tahmin edemeyeceğiniz bir enerjiyle mutfağa daldı. Nura, Lyssa'nın kendine gelmesi için yatak odasına kaçmıştı.

Çok fazla acı vardı. Bu günlerde ailelerinin tek yaptığı şey bu gibiydi.

Evie, annesi için koruyabileceğini düşündüğü bir çocuğu hayal kırıklığına uğratmaktan daha büyük bir acı olmadığını biliyordu. Bu yüzden Evie, ofiste buldukları aileye, Lyssa'yı kendilerinden biri olarak kabul eden ve küçük kız kardeşinin ihtiyaçlarını önceden tahmin eden bu gruba minnettardı. Evie, Lyssa'yı bir yük olarak görmemişti, ama onu paylaşacak insanların olması güzeldi.

Edwin de aynı fikirde gibiydi, Lyssa'nın parıltıların geldiğini haber vermesini sanki gökyüzünden altın ve çikolata yağdığını söylemiş gibi karşıladı. "Bu harika, Bayan Lyssa! Hemen gidip onları almalıyız!"

Lyssa çığlık atıp alkışladı, parmak uçlarında koşarak Evie'nin yanağına nazikçe bir öpücük kondurdu ve aynı tatlı hareketi Becky'ye de tekrarladı. Hepsi şok içindeyken, Becky küçük bir gülümsemeyle bunu kabul etti.

"Pişirirken çok fazla tatlı yeme." Becky, Lyssa'yı işaret etti.

Lyssa sırıttı ve Edwin'in peşinden koştu. "O zaman bitirene kadar beklerim!"

Becky başını sallayarak yavaşça ayağa kalktı. "İkinizin arasındaki akrabalık ilişkisi hiç şüphe konusu olmadı, ama olsaydı, onun kurnaz kelime oyunları bunu kanıtlardı."

Evie selam verdikten sonra içkisini bir yudum daha içti. "Bunu iltifat olarak alacağım."

Becky, sabahki olayların ardından evrak yığınlarına dönmek için Evie'nin yanından geçerken onun kafasına hafifçe vurdu. "Sen alırsın."

"Pencereyi yeniden mi yapıyorlar?" diye sordu Evie.

Becky omuz silkti. "Muhtemelen. Daha önce de

yapmışlardı."

Evie kaşlarını çattı. "Daha önce kırılmış pencere hatırlamıyorum."

Becky başını salladı, normalde çok sıkı bir topuzda topladığı ipeksi kahverengi saçları döküldü. "Pencerelerin yeniden yapıldığını kastettim. Patron malikaneyi devralmadan önce pencerelerde mutlu şeyler resmedilmişti. Patron pencereleri değiştirdiğinde, sanatçı eski camları kullandı. Sadece parçaları yeniden düzenledi. Patron israfı sevmez."

Girişte dekoratif amaçla kullanılan kesik kafalar her geçen gün daha da anlam kazanıyordu.

Becky kapıya doğru yürüdü. "Geliyor musun?"

Evie buklelerinden birinin ucuyla oynadı. "Hemen geliyorum." Becky, ayak sesleri uzaklaşırken bir şey söylemedi ve Evie sessizlik içinde yalnız kaldı.

. Normalde sessizliği hiç sevmezdi, ama son zamanlarda sessizliğin tadını çıkarmaktan kendini alamıyordu. Hayatı her zamankinden daha gürültülüydü, düşünceleri de öyle, ve bu nadir huzur anlarında kendini bu duyguya kaptırıyordu. Hem de iyice.

Kendine acımak çok saçma bir şeydi ve son zamanlarda bunu yapacak kadar zamanı olmamıştı. Son iki haftayı, kontrol edilemeyen duygularla boğuşarak, savaş sırasında kralın adamlarının çaldığı hamile dişi guvre'yi geri çalmak için planlar yaparak ve tabii ki Rennedawn'ın büyüsünü kurtarmak için kehanetteki dördüncü öğeyi arayarak geçirmişti. Silahlarında tüm nesneler olsa bile (ki yoktu) bunun bir önemi yoktu. Dördüncü parçanın bilgisi olmadan, Rennedawn karanlığa gömülmeye devam edecekti. Büyü de onunla birlikte.

Ağaçların yanındayken beni düşün.

Öpüşen Ağaç Mağaraları canavarının son sözleri, midesini o kadar burktu ki, boğazına asit yükseldi. Evie gözlerini kapatıp yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzülmesine izin verdi. Annesini bulduktan sonra, solan sihir tanrılardan birinin evini vurduğundan beri, mağaralara iki kez dönmeye çalışmıştı. Annesini geri almıştı, ama birkaç dakika içinde saf ve iyi bir şey yok olmuştu. Evie'nin hatasıydı, mutluluğun bedelsiz olamayacağını anlamamıştı.

Ayağa kalkarken bu düşünce onu boğdu ve yüzünün yanlarından akan gözyaşlarını sildi. En sevdiği vitray pencerede, mutfağın köşesinde, güneşin eski, yıpranmış bir kitaba vurduğu pencerede kendi yansımasına baktı ve gözyaşlarını sildi, ağzını zorla hoş bir gülümsemeye zorladı, alıştığı bir gülümseme. Evie acısını gizlemede uzmandı.

Korkunç bir beceri.

Trystan ile arasındaki mesafenin onu tedirgin ettiğini sakladı. Geceleri uyanık kalıp ofiste babasının kaçmasına kimlerin yardım ettiğini merak ettiğini sakladı. Lyssa'nın doğru şekilde büyüdüğünü merak ederek, derisinin altında kıpırdayan karanlık hoşnutsuzluğu sakladı. Ve en önemlisi, Trystan Maverine'in gerçek aşkı olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu sakladı.

Onun dudaklarını bastırdığı parmak eklemlerini ovuşturdu — uyku meyvesinin uykusundan uyanmasının tek nedeni buydu. Şimdi bile almadığı panzehir cebinde çınlıyordu. İşe yaramazdı.

"Ugh." Evie onu çıkardı ve köşedeki lavaboya doğru eğdi,

ama şişenin kapağını açmaya cesaret edemedi. "Sanırım sana alıştım," dedi, şişeyi avucunda çevirerek. "Tanıdık olanı yok etmek o kadar kolay değil."

Tabii, birisi kendi kendine konuşurken içeri girip, tüm iç organlarını sekiz santim yukarı zıplatmazsa.

"Ah!" Evie utanç verici bir şekilde yüksek sesle çığlık attı, bu hareket kolunun lavaboya çarpmasına neden oldu ve antidot şişesi yere düşerek parçalandı.

"Özür dilerim, hanımefendi!" Kapıda, güzel bir gömlek ve pantolon giymiş sarışın bir adam belirdi. Giysileri olağanüstü değildi, ama makul ve sadeydi.

Evie göğsünü tuttu, yeni gelen adama başını salladı ve toz küreği ve süpürgenin bulunduğu dolaba doğru yürüdü. "Önemli değil. Kendi kendine konuşmak tehlikelidir. Bazen konuşmaya o kadar dalarsınız ki, konuşacak daha az öngörülebilir insanlar olduğunu unutursunuz."

Adamın gözleri bir oraya bir buraya bakarak bir şey ya da birini arıyordu. "Az önce geldim. Vitray pencereyi tamir etmeye geldim." Bir alet çantası gösterdi ve Evie bu açıklamayla biraz rahatladı.

Kalbi, belki de birkaç saniye önceki sürprizin heyecanından dolayı, yine de düzensiz bir şekilde atmaya devam etti.

Ama bu, kollarında tüylerin diken diken olmasını açıklamıyordu. "Oh, tabii." Evie adamın yüzünü inceledi. Kalbi hızlandı. "Kırık pencere üst katta."

Adam başını salladı, etrafından dolaşarak alet çantasını mutfak tezgahına bıraktı. *Çanta* yere düşerken çıkardığı ses Evie'yi irkiltti. Evie'nin şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca, adam utangaç bir gülümsemeyle "Çalışmaya başlamadan önce enerji depolayayım dedim." dedi. Tezgâhtan boş bir seramik kadeh aldı, içine büyük bir kepçe dolusu içecek doldurdu ve Evie'ye kadehi kaldırarak kadeh tokuşturmak için uzattı. "Bir içersin mi?"

Hayır, daha önce hiç görmediğim rastgele bir adam. Ofisimde pişirmem gereken bir yemek var, ardından da patronumla ilgili müstehcen hayaller kurmam gerekiyor.

Dudaklarını yaladı, kendi kupasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Çok naziksiniz, ama yapmamam gerek... İşim var. Ama işiniz bittiğinde, pencere tamiri ana ofisin bir üst katında. Kaçırmazsınız." Zorla gülümsedi, ama sesi hissettiği kadar boğuk çıkmıştı.

Adam ona gülümsedi. Arkadaşça davranıyordu, ama Evie

sosyal becerilerini kaybetmiş gibi görünüyordu. "Kaybetmiş" derken, aslında bu beceriyi hiç bulamadığını kastetmişti.

"Sorun değil," dedi adam. "Belki başka bir zaman?" Lyssa'nın hikayelerindeki prensler gibi yakışıklıydı ve bu konuşmaya sıkışıp kalmış olmaktan duyduğu rahatsızlığı tetiklemekten başka ona hiçbir şey yapmamıştı.

Hatırlamıyor musun, Evie? Erkekler bunu sadece insanları parçalarken yapar!

"Belki," diye cevapladı Evie hızlıca, topuklarını döndürüp koridorda topuklarının götürdüğü kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı. "Belki?" diye mırıldandı kendi kendine. Neden bu kadar garip davranıyordu? Ölü topraklarında o adamla bir kazan dolusu içki içmesi imkansızdı.

Blade yanına yanaştı. "Belki ne, tatlı Evie?"

Gülümsedi, sevgili arkadaşının omzuna yaslandı ve kol kola merdivenlere doğru yürürken onun uzun saçlarını düzeltti. "Belki erkek zevkim çok kötüdür."

"İmkansız!" Blade hayretle bağırdı. "Sen benim arkadaşımsın." Evie güldü ve elinde ne olduğunu görünce kaşlarını çattı.

"Blade, canım. Gökkuşağı renkli pense alman çok hoş, magenta yeleğine de çok yakışmış, ama onlarla ne yapıyorsun?"

Blade hiç tereddüt etmedi. "Sihirli tamirciler fazladan bir tane istemişti. Şu anda üst kattaki pencereyi tamir ediyorlar. Zavallı adamlar saatlerdir uğraşıyorlar."

Evie ilk basamağa basmadan durdu. Etrafındaki her şey yavaşlamış gibi görünüyordu, buz cildini ısırıyor, kanına ve vücudunun geri kalanına sızıyordu. Kalbi güm güm atarken, kulaklarında uğultu duydu ve boynuna korkunç bir karıncalanma hissi yayıldı.

Düşünmedi. Koştu.

"Evie?" Blade seslendi. "Ne oldu?"

"Patronu çağır! Çabuk!"

Koridora geri koştu ve mutfak kapısından geçerken kalbi durdu.

Garip adam, en sevdiği vitray pencerenin önünde, elinde bir aletle bir parçayı kırmaya çalışıyordu.

"Dur!" diye emretti, hançeri uyluk kayışından çıkarıp eline aldı. "O pencereden uzaklaş."

Adam güldü, gözleri kırıştı ve Evie'ye, her kadının hayatında en az bir kez gördüğüne emin olduğu bir bakış attı. O bakış, "*İstersem sana zarar verebilirim"* diyordu.

isteseydim sana zarar verebilirim.

"Şu kazanda demlenmiş içkiyi içmeye mi geldin?" Adam kıkırdadı. Sonra sırtının arkasında sakladığı kılıftan iki ucu keskin bir bıçak çıkardı.

Evie başını salladı, midesindeki mide bulantısını sahte bir masumiyetle gizledi. "Evet, aslında."

Sarışın adam, Evie ona doğru yürürken gözlerini kısarak... ve sıcak sıvıyı adamın yüzüne sıçrattı. Adam sert bir çığlık atarak Evie'ye saldırdı. Evie'nin saç örgüsünü yakalayıp onu geri çekmeseydi, neredeyse onu ıskalayacaktı, sonra onu bıraktı ve Evie'nin ivmesi onu duvara çarptı.

Çarpmanın etkisiyle kulakları çınladı ve o anda, bu adamın ona zarar verebileceğini değil, bunu çok istediğini kesin olarak anladı. Damarlarında akan kan artık buz değildi, *ateşti*.

Bir sonraki anda, bıçağını sallayarak ona saldırıyordu. Kız çığlık attı.

Bölüm 11

KÖTÜ ADAM

"Kanlı vitrayı nasıl yeniden yapacağın umurumda değil! Sadece cinayet, işkence veya ölüm gibi görünsün." Trystan, sinirli bir homurtuyla sözleri dişlerinin arasından çıkardı. Düşmanlık, bir fırtına bulutu gibi etrafını sarmıştı, ama dikkatini olması gereken yere vermesi gerekiyordu.

Son zamanlarda çok fazla iyilik yapmıştı. Evsiz akrabalarını evine almıştı, çocuklarla çay partileri düzenliyordu. Karanlık büyüsünün onu bir parya gibi davranmasına şaşmamak gerekirdi. Bu, herhangi bir kötü adamın dayanabileceğinden fazlasıydı. Farklı bir adama dönüşme zamanı çoktan geçmişti. O bir canavardı, her zaman öyleydi ve ne pahasına olursa olsun bu rolünü geri alacaktı — hayatının işi buna bağlıydı. Hikaye kitabındaki kehanet de öyle.

Sonuçta, kötü adamın olmadığı hikaye kitabı olmazdı.

Rennedawn'ın büyüsü dengesiz bir duruma düşüyordu ve kehaneti yerine getirmek, *Trystan'ın* kontrolü yeniden ele geçirmesinin tek yoluydu. Olmayacak şeylerin peşinde koşacak zaman yoktu ve büyücülerin kanlı bir pencereyi nasıl tamir ettiklerini umursayacak zaman da yoktu.

Sadece büyüsü ona yabancılaşmaya başladığı için kırılmıştı, onun anlamadığı bir şeydi. Kontrolünü geri kazandığını düşünmeye başlamışken, Sage ona sadece baktı ve vücudu o kadar şiddetli tepki verdi ki, Nura Sage neredeyse başka bir trajedi yaratacaktı.

Günün bu saatinde bu kadar kendini nefret etmek için çok erken.

"Peki efendim! Elimizden geleni yapacağız! Yazılar dışarıya mı, içeriye mi baksın?"

Trystan burnunun köprüsünü sıkıştırdı, işçiyi pencereden dışarı itme dürtüsüne direndi. Bunun bir anlamı yoktu.

Sage burada olup beni azarlamayacaksa, insanları bir yerlerden aşağı atmanın hiçbir tadı yoktu.

Trystan'a tek bir seçenek kalmıştı: kendisine yöneltilen her sinir bozucu ve aptalca soruyu cevaplamak. Artık bir asistanı yoktu. Bir çırağı vardı. Öfkeli, çıldırtıcı derecede sinir bozucu ve iğrenç derecede güzel bir çırak.

"Efendim?" diye sordu bakım işçisi.

Trystan öksürdü, yüzünü sertleştirip kollarını savunma pozisyonunda kavuşturdu. "Leonard, bu bir resim. Üzerinde yazı yok."

Leonard, Trystan'a kaşlarını çattı.

Trystan kaşlarını kaldırdı. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Leonard devam etmekten korkmuş gibi yutkundu. Bu onu rahatsız etti. *Az önce onu pencereden atmayı düşünmüştün.*

Ama mesele bu değildi.

"Ne var, Leonard?"

Leonard öne adım attı ve Trystan'ın uzattığı eline lekeli bir cam parçası koydu. "Görüyor musunuz, efendim? Biraz soluk ama camın üzerine yazılmış kelimeler var. Güneş ışığı doğrudan vurduğunda daha kolay görünüyor."

Trystan, mavi cam parçasını güneş ışığının geldiği yere doğru tuttu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçekten de, narin bir yazı ile kelimeler yazıyordu. *Bir zamanlar... Rennedawn adlı bir ülke, sihirli yaratıcılar tarafından kurulmuştu. Hepsi...*

Cam orada kesilmişti ve Trystan, Fluffy'nin hapşırması gibi bir şeyin farkına vardı. "Rennedawn'ın hikayesi mi? Vitrayın üzerine mi yazılmış?"

"Patron!" O anda Gushiken içeri koşarak Trystan'ın yanına kayarak durdu. "Bekle. Az önce ne dedin?"

Cümlesini bitiremeden, Trystan'ın pazı kasları keskin bir acı ile sızladı ve derisine damga vurmuş gibi hızlı ve sıcak bir acı hissetti. "Siktir!"

Trystan dizlerinin üzerine çöktü. Görüşü karardı. Ve yere düştü.

Bölüm 12

EVIE

Evie, bıçak yanına düşerken duvarda döndü. Kafasından sadece birkaç santim uzaktaydı.

Kalbi deli gibi atarken, yarı bağırarak yarı çığlık atarak bıçağın bir başka darbesinden kaçtı. "Hey!" diye öfkeyle bağırdı, odanın bir ucundan diğer ucuna dans eder gibi koşarken, saldırgan onu takip ediyor ve çıkışa doğru koşma girişimlerini engelliyordu. "Az kalsın beni vuruyordun."

Saldırganın şiddetli, ölümcül ifadesi bir an için komik bir şaşkınlığa dönüştü. "Amaç da bu, seni sürtük!" diye bağırdı.

Evie, onun dikkatinin bir anlığına kendisinden ayrılmasını fırsat bilerek kapıya doğru koştu. Normalde hareketleriyle adeta bütünleşmiş olan hançeri, sanki büyüsü uykuda ya da hiç yokmuş gibi elinde hissizleşti.

Sönmekte olan sihir, diye düşündü, *her zamanki gibi en kötü zamanda ortaya çıkmıştı*

—her zamanki gibi.

Sihirli yardım olmadan yapabileceği çok az şey vardı... deriye ulaşana kadar bıçaklamak dışında.

Saldırgan onu arkadan yakaladığında tam da bunu yaptı. Hançeri adamın eline sapladı, çekip çıkardı ve adam bir çığlık atarak onu bıraktığında rahat bir nefes aldı.

Bu avantajı kullanmak için sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu.

Ya da Evie, Malevolent Guard'ın hızı ve zarafetiyle havada uçsaydı, bu kesinlikle bir zafer olurdu. Ama Evie her zamanki gibi havada uçtu...

Çılgınca, panik içinde ve saçma sapan bir şekilde nefes nefese.

Saldırgan tekrar ona yumruk atmadan önce iki adım bile atamadı ve yumruğunun gücü karnına gömüldü ve onu duvara çarptı. Kafası taşa çarptı, görüşü bulanıklaştı ve uzuvları gevşedi. "Ne... ne istiyorsun?" dizleri titreyerek kırık bir sesle fısıldadı. "Neden bunu yapıyorsun? *Kimsin* sen?"

"O haklıydı." Saldırgan elini Evie'nin ağzına kapattı, yüzüne değen sıcak nefesi Evie'yi kusmak istemesi. "Hiç susmazsın, değil mi?" Evie'nin gözleri büyüdü, sözleri saldırganın elinin altında boğuk çıkıyordu, görüşü

kenarları kararmaya başladı. "Seni öldürmeden önce o yapacaktı, buna çok kızacak. Ama bu cazibe çok büyük."

Kim? Kim beni öldürmek ister ki?

Aklı onun yerine cevap verdi: *Kim istemez ki?*

Adam, yüzündeki karışıklığı fark ederek sırıttı. Bu, kafasını boşaltacak ve uzuvlarına güç verecek kadar onu öfkelendirdi. Topuğu bir anda aşağı indi ve adamın botunun burnunu ezdi. Saldırgan acı içinde tekrar bağırırken, o sırıttı. Daha yüksek topuklu ayakkabılara geçmenin doğru seçim olduğunu biliyordu.

"Oh, hayır, yapma, cadı!" O kurtulmaya çalışırken onu daha sıkı tuttu, kolları acıyla gözyaşları gözlerinin köşelerine dolana kadar sıktı. "Beni tanımadın mı? Aile benzerliğini görmüyor musun?"

Eli ağzından kaydı ve nefes almaya çalışarak, zayıflığından beslenmemesi için kendini güçlendirmeye çalıştı. Geçmişte, tüm korkularının ağırlığı altında ezilmesine izin vermişti, ama şimdi şimdiki zamandı ve artık onu korkutmak isteyen insanlardan saklanmaya çalışmıyordu. O da onları korkutmaya karar vermişti. "Son birkaç aydır ailemle olan ilişkilerim pek iyi değil, korkarım," dedi kısık bir sesle, onu tanımaya çalışarak.

O anda adamın yüzündeki acımasızlık tanıdık geldi, o kadar tanıdık ki, ezici bir korkuyla dünyası bulanıklaştı.

Hayır. Olamaz.

"Eski işverenini hatırlamıyor musun?"

Avuç içleri terledi ve boğazında bir yumru oluşarak nefes almasını zorlaştırdı. Ama yine de... Evie gülümsedi ve adamın kolları onu morartacak kadar sıkarken nefes almaya çalıştı. "Sen bir Warsen olmalısın." Adamın kafa derisini düşünüyormuş gibi yaptı. "Saç çizgin geri çekiliyor, sanırım bu kalıtsal."

Adam öfkeyle titreyerek dudaklarını kıvırdı. Evie fiziksel olarak ondan daha zayıftı, bu doğruydu, ama Evie'nin en iyi saldırı yöntemi kurbanlarını sonsuz bir işkence döngüsüne sokmaktı. Henüz bu şekilde kimseyi öldürmemişti, ama tanrılara yemin ederdi ki, birkaç kez çok yaklaşmıştı.

"Babamı iflas ettirmeye çalıştın ve sonra onu soğukkanlılıkla öldürdün!"

"Sana yemin ederim, bunu yaptığımda kanım gayet sıcaktı. Sanırım giydiğim yün çoraplar yüzündendir. Isı yalıtımı yapıyorlar."

Adam kekeledi ve Evie neredeyse gülmek üzereydi. Hâlâ *biraz* aklı başındaydı. Otto Warsen'in oğlu saçlarını çekerek çenesini kaldırmaya zorladı. "Krallık seni bir nedenden dolayı 'Kötü Kadın' ilan etti. Ahlakın yok. Her zaman masum gibi davranıp kurban rolünü oynuyorsun, oysa sen bir yılan gibisin." Son kelimeyi, Evie'yi duvara bir kez daha çarparak vurguladı.

O bıçağı başının üzerine kaldırırken, başındaki ağrı kulaklarını çınlatmaya başlamıştı. "Haklısın. Kurban rolünde hiç iyi olmadım," diye boğuk bir sesle söyledi, ağzının köşesinden yapışkan ve sıcak bir şeyin aktığını hissetti. Kan.

Bıçak aşağı indi.

Evie gözlerini kapattı ve fısıldadı, "Çünkü ben bir kötü adamım."

Koyu gri bir sis aralarında yükseldi ve bıçağı yüzünden bir santim bile uzaklıkta durdurdu. Ardından mutfağı dolduran bir ses duyuldu. Bu tanıdık ses onu neredeyse bayılttı.

"Onu hemen bırak yoksa içini parçalayıp malikanenin çatısından aşağı atarım." Tehdit acımasız ve tehlikeliydi. Çocuklara kabuslar gördüren türden bir sesti.

Ben ise bu gece bebek gibi uyuyacağım.

"Tabii sen öyle istemezsen," diye ekledi Evie küstahça. Warsen'in elindeki tutuşu gevşedi, onu döndürdü ve bıçağı çenesinin altına dayadı. "Beni rehin mi alıyorsun? Ne sıkıcı," dedi boğuk bir sesle, bıçağın ucu boynundaki deriyi keserken yüzünü buruşturarak.

"Onu bırak! *Hemen!*" diye bağırdı Trystan ve son zamanlarda olduğu gibi kontrol edilemeyen büyüsü, o anda onu dinlemeye karar vermiş gibi Warsen'e doğru fırlayarak sol gözüne saplandı.

"Siktir!" Adam Evie'yi fırlattı, onu masaya o kadar sert vurdu ki, Evie bir sandalyeye çarparak yere düşerken sandalye kırıldı. Her yeri ağrıyordu, bileği burkulmuştu, başı zonkluyordu ve kalbi hala göğsüne o kadar acı verici bir şekilde çarpıyordu ki, nefes almak bile zordu. Titreyen parmaklarıyla yüzünü silerken, kan ve ter cildinde karışmıştı.

titrek parmaklarıyla sildi.

Trystan yerde yatan Evie'yi gördü, sonra vahşi gözlerle saldırganı buldu. Onu inciten adamı incelerken bir an donakaldı, ama Warsen'ın ellerinde, Evie'nin saçlarını çekince parmaklarına dolanan birkaç bukle, kötü adamı yıkmış gibiydi.

Otto'nun oğlunu boynundan yakaladı ve yumruğunu kaldırarak adamı yavaşça duvara doğru itti, ölümcül bir darbe indirmeye hazırlanıyordu.

"Yapma!" Evie, hiç sahip olmadığını sandığı bir güçle öne atıldı ve iki eliyle adamın bileğini sıkıca kavradı. "Onu öldüremezsin."

Kötü Adam ona bakmadı; karanlık gözlerini Warsen'in oğlunda tuttu. Ama aptal herif ölüm arzusunda olmalıydı, çünkü sırıtıyordu. "Şuna bak, Kötü Adam! Sanırım fahişen benden hoşlanıyor."

Evie iç geçirdi. "Piç."

Patronunun bileğini bırakıp geri çekildi ve adamın kafasına yumruğunu indirdi. Saldırgan anında baygın bir şekilde yere yığıldı.

O anda hiç de kötü bir durum değildi. Trystan'ın sesi sert çıkmıştı. "Şimdi onu öldürebilir miyim?"

Enerjisi tükenmişti, adrenalin etkisi geçiyordu ve her şey birden ağırlaşmıştı, göz kapakları da dahil. "Hayır, biz... önce onu sorgulamalıyız. Sonra istediğin vücut parçalarını asabilirsin." Elini kendini tutmak için en yakın yüzeye uzattı... pencereydi. Pencerede bir şey vardı...

Her şey bulanıklaşmıştı.

"Sage?"

"Efendim," dedi, ama kelimeler ağzından çıkmıyordu, gözleri odadaki renkleri o kadar hızlı algılıyordu ki, yerin sallandığını sandı.

"Marv, Min! Tutsağı zindanlara götürün ve kelepçelerini iki kez zincirleyin." Patronu, Evie'nin özendiği bir otoriteyle emri verdi ve Evie, iki Malevolent Muhafızın içeri girip, saldırganın bileklerinden tutup, yerde yatan bedenini odadan sürükleyerek çıkardığını rüya gibi bir sisin içinde izledi.

"Onu sorgulayabilir miyim?" Nefesini toplamak için durakladı, elleri dizlerine düştü. "Seninle birlikte?" Bir sonraki anda, güçlü kollara sarıldı, tarçın ve sıcaklık ve dünyadaki her şey onu şimdiye kadar yaşadığı en güvenli kucaklamaya çekti.

Bir el, başının arkasına nazikçe ama kararlı bir şekilde tutundu, onu sıkıca sararken destekinden hiç vazgeçmedi.

"Efendim, siz... bana sarılıyor musunuz?" diye sordu, gözlerinin önünde siyah noktalar oluşurken.

"Evet. Öyle."

"Oh, iyi. Sadece sarsıntıdan sanmıştım." Bacakları pes etti ve

hayatta kalma mücadelesi ağır bir yorgunluğa dönüştü. Ama yakalandı, güçlü bir el bacaklarının arkasını kavradı. "Başımın dertte olduğunu nasıl anladınız?"

"Altın rengi dövme beni yakıp kavurdu," diye mırıldandı.

"Onu görmezden geliyorsun sandım," diye fısıldadı, ona daha sıkı sarılarak.

Kafasını salladı. "Asla yapmam. Bu ülkedeki tüm sihir, benim ve senin cildindeki mürekkepten sızsa bile. Eğer incinirsen ya da tehlikeye girersen, seni bulurum. Yemin ederim."

Bu güvenceyle gözlerini kapattı. Ona

sahipti. Her zaman sahip olacaktı.

Yoksa *bu* sadece sarsıntıdan mı kaynaklanıyordu?

Karanlık büyüsü etraflarında dönerek mumları söndürdü, bir seramik kadehi parçaladı. "Efendim, büyünüz mü?" patronu onu odadan çıkarırken uykulu bir sesle sordu. "Belki başka biri beni şifacının odasına götürmeli."

"Benim büyüm önemli değil." O bu konuda kararlıydı. Evie, sözlerini ne kadar güçlü söylediğinden, bu ifadenin hiç duygusal gelmediğinden, sadece gerçekçi, zihninde saf mantık olduğundan anlayabilirdi. "Şu anda sana benden başka kimse dokunamaz."

Kollarını boynuna dolayarak göğsüne daha da sokuldu, kalbi artık farklı bir nedenden dolayı çarpıyordu. "Sahiplenici Kötü Efendi'yi seviyorum. Senin yeni bir yönün," dedi rüya gibi, bilinci gelip gidiyordu.

"Ah, Sage. Keşke bilseydin." Yorgun zihninin ayırt edemeyeceği kadar çok anlam vardı bu sert sözlerin içinde.

Trystan onu ele geçirmişti. Ona sahip olmuştu.

Ama Evie'nin gözleri kapanırken, bu basit cümlenin en büyük tehlike olduğunu hissetti.

Bölüm 13

CLARE

Clare Maverine hayatında bir sürü hata yapmıştı.

Sevdiği kadınla yan yana çalışmayı kabul etmek... bu, bugüne kadarki en büyük hatalarından biriydi.

"Bana biraz daha bandaj keser misin, Clarissa?" Tatianna, şifacının sesinin her zaman sahip olduğu melodik tonda tam adını söyledi. Sesi o kadar yumuşaktı ki, Clare'in Tatianna'nın yanında tarafsız kalmasını istediği beyninin bir kısmını gıdıkladı.

"Clarissa?"

Clare başını salladı, iki çiçekli toka ile geriye toplanmış koyu renkli bob saçları yine de yüzüne düşüyordu. "Üzgünüm. Evet, tabii." Clare, Tatianna'nın Keeley'nin neredeyse iyileşmiş sırtına yerleştirdiği gazlı bezi dikkatlice kesti.

Keeley, onların istediği kadar yüksek sesle bağırması için teşvik etmelerine rağmen sessiz kaldı. Tatianna'nın büyüsüyle bile yanıkların iyileşmesi hiç hoş bir şey değildi. "Yaklaşık bir hafta dinlenmen gerekecek Keeley. Ciddiyim. Antrenman yapma ve Gleaming Sarayı'na olan görevlerini ertele. Bu haldeyken kimseyi kadın guvre'ye götüremezsin."

Kaptanın gözleri bir anlık meydan okuma ile parladı, ama saygıyla başını salladı. Clare, kontrolünü kaybetmenin ne demek olduğunu, kaptanın kendini nasıl hissettiğini, sanki arkadaşlarını ve işverenini yüzüstü bırakıyormuş gibi hissettiğini çok iyi biliyordu.

Ama gerçekte, o zaten herkes için çok şey yapmıştı.

Gideon Sage'in yanında köşede iki Malevolent Muhafız daha duruyordu. Gideon Sage'in kalmasına izin verilmişti, çünkü Keeley onun esprili sözlerine her tepki verdiğinde rahatlıyor gibi görünüyordu.

"Planlamamıştım," dedi Keeley. "Ama zaman bizim lehimizde değil ve yeni üyelerimizin rehberliğe ihtiyacı var." Dirseklerinin üzerine kendini itti, yanaklarına biraz renk geldi. Clare, onun kadın guvre'nin birkaç ay daha hamile kalabileceğini kastettiğini biliyordu, ama önümüzdeki birkaç hafta hatta birkaç gün içinde doğum yapması da aynı derecede mümkündü.

Kader'in yaratıkları hakkında çok az bilgi vardı, çoğu sihirli tanrıların krallıkları yarattığı ilk günlere ait tarihsel bilgilerdi. Kader'in tanrılara nasıl yardım ettiği, sonra da insanlarla sihir arasındaki dengeyi korumak için yaratıklarını geride bıraktığı.

Rennedawn'ın büyüsünün durumu göz önüne alındığında, insanların başarısız olduğu açıktı.

Sefil bir şekilde.

Diğer iki muhafız Min ve Andrea gülümsemeye çalıştı. Min, muayene masasından sarkan Keeley'nin çok kalın örgüsünü eliyle düzgün hareketlerle okşadı. "Biz devralırız Keel, sen biraz dinlen." Min, birkaç parça yanmış saç görünce kaşlarını çattı.

Andrea, kırmızı botuyla yere vurarak tsk tsk yaptı. "Eyvah. Makas alabilir miyiz?"

Keeley sertleşti. "Neden?" Sesi titriyordu.

Tatianna, Keeley'nin bariz sıkıntısını fark etmeden makası Andrea'ya uzattı, ama Clare bunu anlayabilmişti. Clare bunu *hissetmişti*. "Sadece yanmış kısımları gizlemek için birkaç santim keseceğiz, tatlım," dedi Andrea.

"Hayır!" Saniyeler içinde Keeley masadan fırladı ve duvara koştu, kırmızı deri zırhı arkadan açılmış, yere çömelmişti. Clare'in tanıdığı savaşçı kadın olarak neredeyse tanınmaz haldeydi, korkmuş ve sersemlemiş görünüyordu, titriyordu. Gözleri buğulanarak, neredeyse düşünmeden yanına gelen Gideon'a baktı. "Yapma... Saçımı kesmelerine izin verme. Lütfen. İnsanların saçımı kesmeye çalışmasından hoşlanmıyorum. Lütfen, ben..."

Keeley'nin dişleri titreyerek o kadar şiddetli titredi ki, geri kalan sözleri duyulamadı. Gideon'un gözleri ondan ayrılmadı, kahverengi kaşları çatıldı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

Clare kendini tutamadı — ikisi arasındaki samimiyet, bakışlarını Tatianna'ya çevirmesine neden oldu, ama şifacı çoktan ona bakıyordu. Clare, bakışlarının yoğunluğuna sadece bir an dayanabildi ve sonra başka yere baktı.

"Makasları at." Gideon'un sözleri nazik ama kararlıydı. Keeley'e döndü. "Kimsenin saçına dokunmasına izin vermeyeceğim, Kaptan." Dizlerinin üzerine çöktü ve parmağıyla kalbinin üzerine bir *X işareti* yaptı. "Yemin ederim, ölürsem bile."

Genç kadının bu kadar basit bir hareketle neden bu kadar sarsıldığı bir muammaydı, ama Clare yeterince yaralı insan tanımıştı ve en basit hareketlerin en kötü anıları tetikleyebileceğini biliyordu. Min ve Andrea

kafası karışık görünmüyordu, başlarını sallayıp odadan çıkarak Keeley'e çok ihtiyaç duyduğu mahremiyeti sağladılar.

Gideon köşeden kabarık pembe bir battaniye aldı, onu bir sandalyenin üzerine serdi, sonra Keeley'i ona doğru yönlendirdi ve battaniyeyi omuzlarına sardı. "Sizi odanıza götüreyim mi, Kaptan?" Keeley başını salladı ve Gideon, onu değerli bir şey gibi kaldırıp odadan çıkarırken ikisine neredeyse hiç aldırış etmedi.

Tatianna içini çekerek hüzünlü bir ifadeyle onları izledi. "O battaniyeyi çok severdim."

Clare gülümsedi ve kalçasını Tatianna'nın kalçasına sürttü. Şifacının örgülü saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, bu da Clare'e Tatianna'nın yüzünün her bir güzel çizgisini mükemmel bir şekilde görmesini sağlıyordu. "İyi bir amaç için kaybettin."

Alexander Kingsley tam o sırada açık kapıdan içeri atladı ve Clare'i en iyi arkadaşlarının sırtında kurduğu hayatın gerçekliğine geri döndürdü. Tek bir işaret yaptı.

RÜZGÂR

Tatianna, prens gibi çocukluk arkadaşı ve lanetli kurbağaya göz hizasına gelmek için çömeldi. "Alexander, neden bilmece gibi konuşuyorsun?" Kingsley küçük kafasını salladı ve ayağıyla kapıyı işaret ettikten sonra odanın köşesindeki sepetten çıkardığı tabelaya başka bir şey yazdı.

KITCH

Clare, Alexander'ın sözlerini bu şekilde deşifre etmek zorunda kaldıkları için sinirlenerek iç geçirdi. Ne demeye çalışıyordu?

"Bir fikrin var mı?" Tatianna, utangaç bir ifadeyle Clare'e baktı, pembe dudakları neredeyse acı çekiyormuş gibi köşelerinden genişçe açıldı. "Hiçbir fikrim yok. Normalde bu kadar anlaşılmaz değildir."

Aralarında yavaş yavaş yeniden oluşmaya başlayan dostluk, Clare'in midesinde suçluluk duygusu uyandırdı, ama bencilce, yeni bulduğu rahatlığı kaybetmeye hazır değildi. Tatianna'nın hayatından çıktığı gün, kırık bir kalbin getirdiği acının derinliğini gerçekten anladığını itiraf etmeye hazır olmadığı gibi.

Hatalarının sorumluluğunu üstlenebilir ve telafi edebilirdi. Hemen başlayabilirdi.

Tatianna dudaklarını yaladı ve Tati büyük bir yudum su içerken Clare'in dikkatini kendine çekti. "Burada olduğuna sevindim."

Öyle olmazdı. Benim yaptıklarımı bilseydin. Anneme ne kadar benzediğimi bilseydin.

...

Clare, gerçeğin dilinde yandığını, ayrılan dudaklarının ucunda dans ettiğini hissetti. Ama ağzından çıkan tek kelime şuydu: "Ben de. Birlikte olmadığımız zamanları sevmiyorum."

Tatianna'nın koyu renkli gözleri yumuşadı, Clare'in elini tutup parmaklarını sıktı. "Belki tüm bunlar bittiğinde, birlikte olmaya bir şans daha verebiliriz."

Clare, aniden ve güçlü bir umut dalgası hissetti, suçluluk duygusu, sırları, her şeyi boğdu. "Sen... benimle tekrar birlikte olmak ister misin?"

Şifacı, iksirleriyle oynamaya başladı, onları yeniden düzenledi — çocukluklarından beri sahip olduğu gerginliğinin bir göstergesiydi.

"Denemeye hazırım."

Clare, Tati'nin çalışma masasındaki taburelerden birine oturdu, dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. "İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

Tatianna gülümsedi. "Ayakkabılarımın çok parlak olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Clare kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Senin de çok kırıldığını ve ön kapımıza bir şişe parlaklık döktüğünü hatırlıyorum."

Tatianna bu hatırlatmaya pişmanlık duymadı, sadece sevinçliydi. "Evet, harika bir gündü. Annen çok sinirlenmişti. Neden beni hiç azarlamadı bilmiyorum."

Clare ellerine baktı. "Ona benim yaptığımı söyledim."

"Neden yaptın ki?" diye sordu Tati. Clare başını kaldırıp ona merakla gülümsediğini gördü.

Clare derin bir nefes alarak, Tati'ye çok tanıdık gelen bitki ve ilaç kokularını içine çekti; kokular onu rahatlattı. "Seni bir daha buraya gelmemeni söyleyeceğinden korktum. Sanırım o gece Tryst'e seninle evlenmek istediğimi söyledim."

Tatianna cam şişeleri kenara itti ve dirseklerini masaya dayadı. "Peki o ne dedi?"

Clare, bu anıyı hatırlayarak rahatladı, ama her şeyin bu kadar acı bir sonuca varmasına da üzüldü. "Dedi ki, 'O zaman parıltıya alışsan iyi olur. Görünüşe göre onda çok var.'"

Tatianna güldü; çocukluklarından beri sahip olduğu o hafif, kaygısız kahkaha. Annesi yüzünden Clare'in evinde çok nadir duyduğu bir kahkaha, o kadar ki Clare bu kahkahaya bağımlı hale gelmişti. Clare, annesinin her türlü hoşnutsuzluğunu, onun fikrini değiştirmek için bir meydan okuma olarak görmüştü. Ve her seferinde başarısız olmuştu.

Tatianna'nın kahkahası onu kendine getirdi. Clare bu kahkahadan nasıl bu kadar uzun süre mahrum kalmıştı?

"Oh, o öyle derdi. Romantik biridir."

Aniden, kapı gürültülü bir sesle içe doğru çöktü ve iki kadın da parçalanan tahtalardan uzaklaşmak için atladılar.

"Lanet olsun, Trystan!" Tatianna çığlık attı. "Kapı kolu diye bir şey duymadın mı sen? Tanrım, Evie! Ne oldu?" Tatianna, Keeley'i tedavi ettiği masayı temizlemek için koştu. Trystan, çırağını parçalanmış kapıdan içeri taşıdı ve onu nazikçe yere bıraktı.

"Biri malikaneye girmiş," dedi Trystan, yüzü ifadesiz, gözleri Evie'nin yüzündeki kana ciddiyetle bakıyordu. "Saldırıya uğramış."

Clare ağabeyinin kolunu tutup nazikçe onu uzaklaştırdı. "Bırak Tatianna onunla ilgilensin, Trystan."

"Hala nefes alıyor mu kontrol et," diye ısrar etti Trystan, sesinde acı yankılanıyordu. Clare, bu durumun Trystan'ın Gleaming Palace'ta Evie'yi cansız bulduğunda gördüğü manzaraya ne kadar benzediğini düşünerek, bu acının kat kat daha fazla olduğunu hayal etti. "Onun iyi olduğundan emin ol Tatianna. Lütfen."

Tatianna'nın parlayan elleri Evie'nin vücudunu yoklayarak inceledi. "Birkaç çürük, burkulmuş bilek ve beyin sarsıntısı var gibi görünüyor, ama kafatası çatlamamış."

"Ben... kafam sert," diye mırıldandı Evie, gözlerini eğlenerek açarak.

Tatianna, Evie'nin yüzündeki saç buklelerini çekip, nemli bir bezle kurumuş kanı sildi. "Öylesin, küçük dostum. Ağrısı için bir şey hazırlayayım, sonra hemen seni iyileştiririm."

“Karışımı ben yapabilirim. Bitkileri iyi bilirim,” diye teklif etti Clare, masaya doğru yönelerek. Tatianna başını salladı ve dikkatini Evie'ye çevirdi. Evie, odadaki gerginlik azalana kadar şakalarına devam etti.

Clare birkaç malzemeyi alıp ezmeye başladı, o kadar dalmıştı ki kardeşinin yaklaştığını fark etmedi. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Yardım ettiğin için."

Kingsley aralarına atlayarak bir levha tuttu. Üzerinde... Hiçbir

şey yazmıyordu.

Kelime yoktu. Sadece boş bir levha.

Trystan, zaten var olan kaşlarını daha da çatarak tabelayı aldı ve eski arkadaşına baktı. "Bu bir metafor mu, Kingsley?"

Altın tacı yana doğru eğildi, ama kurbağa prens ribbit demekten başka bir tepki vermedi.

Kingsley'e bakarken göğsünde rahatsız edici bir düğüm oluşturan bir endişe hissetti ve dikkatini dağıtarak hazırladığı karışımı Tatianna'ya uzattı. "Belki bugün tembel hissediyordur."

Saçlarını yüzünden çekerek Trystan kapıya doğru yürüdü. "Onu iyileştirmen ne kadar sürer, Tatianna?"

"Yarım saat kadar mı?"

"İyi. İşin bitince bana gel. Toplantı yapacağım." Evie, Tatianna'nın itirazlarını görmezden gelerek oturdu. "Ben de geliyorum."

Trystan kapıda durdu, bir elini kapı çerçevesine koydu, ama arkasını dönmeden, "Madem öyle," dedi.

Sonra gitti.

Clare, annesinin entrikalarının kurbanıydı, bu doğruydu, ama Trystan, annesinin nefretinin hedefi olmuştu. Clare, bir zamanlar onun bunu hak ettiğini düşündüğü için hala utanıyordu.

Burnunu çekerek, Clare Tatianna'ya Evie'nin başı için bitki karışımından bir porsiyon daha uzattı ve söylemedikleri şeyleri düşündü.

Evet, Clare Maverine hayatında birçok hata yapmıştı.

Ve en kötüsünü henüz yapmadığını hissediyordu. Henüz.

Bölüm 14

KÖTÜ ADAM

Trystan, Kötü Adam olduğunda, zor kararları, hatta popüler olmayan kararları bile her zaman kendisinin vereceğini biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu işi oldukça seviyordu, ancak asla uymayacağına yemin ettiği bir ofis kuralı vardı.

Toplantılar.

Geçmişte böyle şeylere pek ihtiyacı olmamıştı. Ofis, onun çalışanlarıyla isteyerek etkileşime girmesine gerek kalmadan iyi işliyordu. Hatta, Kingsley'den daha az konuştuğu günler bile oluyordu. Eskiden bunu tercih ettiğini, bunun mutluluğa en yakın şey olduğunu düşünürdü. Ama sonra Sage kollarına ve hayatına girmişti ve şimdi her şey değişmişti.

Kendisi de dahil.

Ve insanlarla etkileşimden kaçınma eğilimi de.

Ama bu, gerekli bir kötülük haline gelmişti. Son haftalarda grup olarak kullandıkları yöntemler, herhangi bir ilerleme kaydetmek için çok dağınık hale gelmişti ve Trystan, mevcut sorunların hiçbirinde ilerleme kaydetmek için tüm gücüne ihtiyaç duyduğunu hissediyordu: guvre'yi bulmak, kralı durdurmak, Rennedawn'ın büyüsünü geri getirmek.

Muhafızların olağan eğitim salonunda uzun bir masa kurulmuştu ve Trystan, Tatianna, Rebecka, Clare, Gushiken ve Keeley'nin koluna sarılmış Gideon'un tek tek odaya girip boş koltuklara oturmasını izledi.

Bir kişi hariç.

"Sana sığınak sağlama konusunda anlaştığımızın farkındayım, Gideon, ama bu seni bu toplantıya dahil etmez." Trystan ona sert bir bakış attı, ama Gideon, düşmanlıktan hiç etkilenmemiş gibi omuz silkti.

Tam bir bilge.

Keeley araya girerek, otururken yüzünü buruşturdu. "Onu ben getirmemi istedim, efendim. İsterseniz gider."

Gideon ona kaşlarını kaldırdı. "Gider mi?"

Keeley sert bir bakış attı ve Trystan, kahkahasını bastırmaya çalışırken kendini şaşırmış buldu

—o kadar şaşırdı ki, neredeyse kahkahayı patlatıyordu.

Çok ucuz atlatmıştı.

"İstersen kalabilirsin." Trystan elini salladı, Sage'in sonuncu olarak gelmesi ve odadaki herkese Trystan'ın sahte olduğunu bildiği bir gülümseme takmasıyla dikkatinin dağıldı; gülümseme gözlerine hiç ulaşmamıştı. "Sage, geç kaldın."

"Annemi kontrol ediyordum." Sahte gülümsemesi bozulmadı ve onun gülümsemesinin Trystan'a yönelik olması onu öfkelendirdi. "Sizin için sorun yok mu, *efendim*?"

Otorite unvanı hiç bu kadar "ahmak" kelimesine benzememişti.

Sage odanın içine doğru adım attı ve sabah giydiği kıyafetleri değiştirip, omuzlarından sarkan yeşil bir elbise giydiğini gösterdi. Elbisenin omuzlarından sarkan kısımları, Tatianna'nın görmediği ya da Sage'in iyileştirmesini istemediği mor parmak izlerini ortaya çıkardı.

Her iki seçenek de göz çukurunun arkasında bir şeyin patlamasına neden oldu. Davetsiz misafiri sorgulamak çok *eğlenceli* olacaktı.

Kötü niyetli düşünceleri, ayaklarının etrafında sihirli bir bulut oluşturdu ve Sage'in yanındaki sandalyeye oturma olasılığıyla dans etti, ama sonra Sage, Blade'den bir sandalye aşağıya geçmesini istedi ve Trystan'dan olabildiğince uzak bir yere oturdu. Ölüm büyüsü, onun varlığında serbestçe dolaşma olasılığını kaybettiği için hayal kırıklığına uğramış gibi, solmuş bir çiçek gibi sarktı.

Üzgünüm. Benden kurtulamazsın.

Bacağını yumrukladığına yemin etti.

Evie endişeli görünen Becky'ye döndü ve insan kaynakları görevlisinin elini rahatlatmak için okşadı. Çünkü son iki hafta içinde dünya tersine dönmüştü ve bu kargaşada ikisi görünüşe göre hızlı arkadaş olmuştu.

Blade, Evie'nin kulağına bir şey fısıldamak için eğildi ve Evie güldü.

Ses o kadar tatlıydı ki Trystan'ın dişleri ağrıdı.

Ve midesini bulandırdı.

En azından bu tepki tutarlıydı. "Eminim hepiniz bu toplantıyı neden topladığımı merak ediyorsunuzdur," diye başladı, "o yüzden hemen konuya gireceğim."

Blade kaşlarını çattı. "Önce tanışma yok mu? Bu gelenek değil mi?"

Trystan, Blade'e inanamayan bir ifadeyle baktı. "Hepimiz birbirimizi tanıyoruz, Gushiken. Neden kendimizi tanıtmamız gereksin ki?"

Blade alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi, kaşları alnına doğru çekildi. "Ama birbirimizi gerçekten *tanıyor* muyuz, *efendim*?"

Trystan'ın gözü seğirdi.

Blade, gülümsemek için kendini zor tutan Becky'ye göz kırptı. "Değil mi, güzel Rebecka?"

Rebecka sert bir şekilde "Bana hitap etme" dediğinde gülümseme sadece birazcık göründü.

Kingsley masanın üzerine atladı, elinde bir tabela tutuyordu ve neredeyse Trystan'ın yüzüne sallıyordu.

SAKIN OL.

"Deniyorum," diye karşılık verdi.

Sage yine kıkırdadı, ama bu sefer gülümsemesi içtendi ve açık mavi gözleri Trystan'a kilitlenmişti. Trystan geri adım atıp oturmak istedi, ama sandalyeyi ıskaladı. Bu, Sage ve odadaki birkaç kişinin daha kıkırdamasına neden oldu, ama Trystan onlara ters ters bakınca kıkırdamalar kesildi.

Boğazını temizleyen Trystan, durumu kontrol altına almak için çaresizce uğraştı. "Hepinizi buraya çağırdım çünkü acilen halledilmesi gereken birçok sorun var. Yapmamız gerekenleri aranızda bölüşürsek her şeyi daha kolay halledebiliriz. Hepinizin gerekeni yapacağına güveniyorum." Trystan soluna baktı. "Sen hariç, Gideon."

Gideon, Trystan'ın güvenine ihtiyaç olmadığını belirtircesine ellerini sallayarak sağa sola baktı. "Bana güvenmeni beklemiyorum, Maverine, ama sana yardımcı olabilirim. Gleaming Sarayı'nı benim kadar iyi bilen kimse yok ve Malevolent Muhafızlarını oraya göndermeyi planladığını biliyorum. Her gizli tüneli, her planı gördüm; oraya girip çıkmanın yolunu biliyorum. Yapılacaklar listende bebek doğmadan önce kadın guvre'yi geri getirmek varsa, yardımımı kabul etmeni içtenlikle rica ediyorum."

Trystan, güven konusunda cömert davranamazdı. Son iki haftayı, malikaneyi yeniden güvenli hale getirmeye ve erkek guvre'leri sakinleştirmeye çalışarak geçirmişti. Trystan, eşini geri almak için her türlü planı araştırırken, kehaneti yerine getirmek için gerekli son nesneyi de bulmaya çalışıyordu.

Sanki milyonlarca farklı nesneyi aynı anda havada

tutmaya çalışıyordu. Ve hepsi de yanıyordu.

Keeley o sırada konuştu, yüzü sabahki yarasından dolayı solgun görünüyordu. Trystan'ın zayıf göğsü, onun sempati ya da kalp krizi olduğunu düşündüğü bir sancıyla kasıldı. Ne yazık ki, bu çalışanı çok seviyordu. "

Kötü Niyetli Muhafızlar ona eşlik edebilir, efendim, ve bizi gitmemiz gereken yere götürmesini sağlayabilirler. Ya götürmezse? O zaman onun da icabına bakarız."

Trystan düşüncelere daldı ve Evie'ye sessizce danışmak için ona baktı. Evie ona başını salladı ve bu yeterliydi. "Düşüneceğim. Tek bir yanlış hareket, Bay Sage, Keeley'nin sizi ortadan kaldırmasını sağlarım."

Gideon omuz silkti ve gülümsedi. "Ne güzel bir ölüm."

Keeley, Gideon'un karnına dirsek attı ve Gideon öksürük krizine girdi. Evet.

Trystan, Keeley'i çok severdi.

Bayan Erring gözlüklerini düzeltti, Gushiken'e pek de gizli olmayan bakışlar attıktan sonra çekinerek sordu, "Peki siz benden ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?"

"Dikenli bariyerin incelenmesi gerekiyor. Bir veya iki kardeşinizi yardım için çağırırsanız, çitin daha sağlam olması gerektiğini düşünüyorum. Daha büyük, daha sağlam. Aileniz güçlü bitkilerle uğraştığı için düşündüm de..."

Bayan Erring daha fazla söze gerek duymadan başını salladı. "Roland'a bir kuzgun göndereceğim. Kardeşlerim arasında bu konuda en bilgili olanı odur."

"Teşekkür ederim." Sonra Gushiken'e döndü. "Blade, guvre yavrularının tarihçesi hakkında bulabileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum. Ve ölü topraklar adına, lütfen elimizde kalanı hizada tut; geçen sabah en sevdiğim iki stajyerimi yedi."

Sage bu yorumu duymadan önce kahkahayı bastı ve gözlerini devirdi. "Senin favori stajyerin yok ki, Kötü Efendi."

"Belki de sürekli yenildikleri içindir," diye araya girdi Gideon ve Blade eliyle ağzını kapattı.

Trystan kendi çalışanlarının arasındaydı — her zaman korkuttuğu ve emrinde çalışanlar — ama yine de nankör hainlerle çevriliydi.

Bir kötü adamın hayatı.

"Bitirdin mi?" Ses tonundaki otorite, odadaki herkesin daha dik oturmasına neden oldu. Sage hariç, o rahat pozisyonunda kalmış, utanmadan Trystan'ın gözlerine bakıyordu. Trystan önündeki sudan bir yudum aldı.

Sonra sanki un yutmaya çalışır gibi boğuldu.

Ağzını silip kemiklerine kadar yorgun hissederek, “Malikanedeki vitray pencerelerden birinin

peygamberin kehanetinde bahsedilen dördüncü nesneyi barındırdığını sanıyorum."

Sage'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Trystan odaya hitap etmeye devam etti, ama bakışları ondan ayrılmadı.

Gözlerini alamıyordu.

"Son olaylar ve Benedict'in ofiste bir muhbiri olma ihtimalinin yüksek olması nedeniyle, bunun son sabotaj girişimi olmayacağından korkuyorum. Bu bilgiyi kendinize saklayın. Kimseye söylemeyin." Elini masaya koydu, öne eğildi ve hala ona bakıyordu. "Vitray pencerelere gelince, ipuçları için onları parçalamaya başlayacağız ve değiştirilmeden önceki hallerine geri getirmeye çalışacağız. Kehaneti tamamlamaya en çok yaklaştığımız an bu."

Gideon ağzını açtı, ama Sage ona sert bir bakış attı. "Onu almaya gitmeyi önerme, Gideon, yoksa senin garip dönemini ayrıntılı olarak anlatırım."

"O hala o dönemde değil mi?" Keeley ciddi bir ifadeyle sordu.

Gideon gülen herkese sert bir bakış attı, yani... odadaki herkese.

Trystan hariç, o da sinirlenmek üzereydi.

Blade koltuğunda kıpırdadı ve bu sırada Sage'in morarmış koluna çarptı. Sage yüzünü buruşturdu.

Saniyeler içinde.

Boğazını temizleyen Trystan devam etti. "Yazılar sadece güneş ışığında görünür olabilir, ama gündüzleri şüphe çekmeden işçileri kovmak bir seçenek değil. Dikkatli ve tedbirli olun. Kimlerin izlediğini asla bilemezsiniz."

Herkes bir anda titredi ve Trystan başını eğerek sırıtışını sakladı.

Hâlâ yeteneğim var.

Trystan sanki onların ruhlarını emmiş gibi, hepsi yavaşça odadan çıktı.

Toplantının başarılı geçtiğinin işareti.

"Efendim?" Sage sordu, Kingsley dışında kalan tek kişi, sanki bir sinek görmüş gibi başka yöne bakıyordu. "Zindandaki adam. Onu sizinle birlikte sorgulamak istiyorum."

Sana fiziksel zarar veren adamın yanına mı? Hayır, korkarım bunu özel olarak yapmak istiyorum.

Trystan artık onu sınamaya çalışmıyordu; o onun çırağıydı ve o da bir kötü adamdı. Üstelik bu işin profesyoneliydi. Yine de soğuk bir şekilde reddetmekten kendini alamadı. "Bu sefer olmaz, Sage. Hâlâ yaralarından iyileşiyorsun. Bir sonraki sorguya katılmana izin vereceğim."

Sandalyesinden kalkıp gömleğini düzeltmekle meşgulken, Sage sessizce, "O Otto Warsen'in oğlu," dedi.

Trystan'ın başı birden yukarı kalktı. "O... Emin misin?"

Sage başını salladı, alt dudağını ısırdı, anlatırken kırılgan bir hali vardı. "O ima etti ve... ben anladım. Aynı gülümsemeleri, aynı sesleri var ve sonra Otto'nun başkentte çalışan ailesi olduğunu söylediğini hatırladım. Yalan söylemesi için bir neden yok."

Trystan bir kahraman değildi. Cesur bir şövalye ya da kimsenin kurtarıcısı değildi; o kötüydü ve Sage'in güzel yüzüne o hayalet gibi bakışı koyan herkesi yok etmek anlamına gelse, bu unvanı yirmi kez geri alırdı.

"Peki. Günün sonunda işçiler dağıldıktan sonra zindana gelebilirsin, ama sadece gözlemlemek için. Hiçbir soru sorma. Bunu çıraklığının bir parçası olarak düşün."

Sage başını salladı ve elini omzunun arkasına götürdü, Trystan'ın yara izinin olduğu yeri biliyordu. "Teşekkür ederim, efendim. Çok cömertsünüz."

"Bana teşekkür etmek istiyorsan, bir daha o iğrenç kelimeyi asla kullanma." Başını eğdi. "Cömert mi?"

O kuru bir şekilde cevap verdi. "Kesinlikle iğrenç."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve masadan günlüğünü alıp kapıya doğru yürüdü. "Günün sonunda görüşürüz, Majesteleri."

Kapı arkasından sıkıca kapandı.

Trystan, arkadaşı Kingsley'e bakarak içini çekerek orada durdu. "Şimdi ne var, eski dostum? İşe başlamadan önce hızlı bir satranç maçı yapalım mı?"

Kingsley ona boş boş baktı, ama bu bakış, amfibi hayvanların normal ifadelerinden daha da kayıktı. Neredeyse... farkında değil gibiydi.

"Kingsley?" Cevap yoktu. Trystan'ın sesi daha çılgınca oldu, kalbi hızlandı. "Alexander?" Yıllardır prensin adını kullanmamıştı, ama çaresizdi ve işe yaradı. Kingsley kendine gelmiş gibi görünüyordu.

Bir işaret gösterdi. BURADA. Ama altın rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yazısı her zamankinden daha titriyordu.

Trystan arkadaşına gülümsedi ve ofisine dönmek için arkasını döndü. Ama yürürken, o anın neden bu kadar garip geldiğini anladı. Kingsley, son on yıldır olduğu gibi kurbağa prens gibi görünmüyordu. Sanki Kingsley az önce...

Sıradan bir kurbağa gibi.

Bölüm 15

KINGSLEY

Alexander Kingsley bir şeylerin ters gittiğini anlardı. Fısıltılar olduğunda bu çok açıktı, ama Trystan fısıltı bile etmemişti. En eski arkadaşı sadece bakıyordu. O kadar uzun ve o kadar yoğun bir bakışla ki, Alexander Trystan'ın karanlık gözlerinin iletmeye çalıştığı şeyin ağırlığını kaldıramıyor gibiydi.

Bunun yerine, koridorda bir taştan diğerine atlayarak Trystan'ın ofisinin ortasına, güneş ışığının toplandığı yere gitti.

Zıplarken yeşil ayakları, krallığının armasını, insan olarak her gün taktığı yüzüğü hatırlattı. Kingsley'in dönüşümünün ardından Trystan yüzüğü cebine atmış ve altın yüzüğü, perdeli ayağına uyacak şekilde yeniden boyutlandırmaya çalışmıştı.

Hiçbiri uymadı ya da uymayacaktı. Prens yüzüğünün parmak aralarında yeri yoktu.

Ama bu önemli değildi, çünkü Trystan, Kingsley'in prens yüzüğü için başka bir yer bulmuştu.

Alexander'ın başının üstüne, taç olarak.

Güneş, sırtını ısıtmak için ışığa uzanmış halde yatarken altın yüzüğe vuruyordu. Dünyada en çok özlediği şeyin, eskiden bildiği gibi güneşin tenine değmesinin verdiği basit his olup olmadığını merak etti. Artık her şey farklıydı. Her şey...

Trystan kapıdan içeri fırladı, nefes nefeseydi, adamın gözlerinin altındaki koyu halkalar o kadar belirgindi ki Alexander onlara Evie ve Sage adını takacak kadar rahat hissediyordu. Varlıklarının kaynağı. "Kingsley! Öylece gidemezsin."

Evet, gidebilirdi. Hatta gitmişti!

Kingsley omuz silkti, bir levha uzanıp uzun zamandır kullanmadığı bir kelime yazdı. SIKICI.

"Endişelerim daha heyecanlı olmadığı için özür dilerim, ama bir sorundan kaçamazsın."

Oh, bir kelime. Bu bir kelime gerektirir.

Alexander onu yazmak için hareket etti ve donakaldı.

HOP mu, HYPOCRITE mi?

"Az önce sana ne olduğunu bilmem gerek." Trystan çömeldi, koyu renkli

kaşları aşağı doğru eğildi, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Lütfen söyle, Alexander."

Sonra aklına başka bir kelime geldi ve Kingsley düşünmeye gerek duymadı. Bu kolaydı: ARKADAŞ.

Trystan tabelaya bir an baktı ve geriye yaslanarak, sanki yenilmiş gibi göründü. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Biz öyleyiz ve bilmem gereken bir şey olsaydı bana söylerdin."

Alexander sadece gözlerini kırptı.

Trystan boğazını temizledi, ayağa kalktı ve pantolonunu silkeledi. "Yapmam gereken bazı işler var. Ama bir şeye ihtiyacın olursa beni bul. Tamam mı?"

Alexander başını salladı ve Trystan'ın odadan çıkarken sırtını izledi, kapıyı yavaşça kapattı.

Teknik olarak yalan sayılmazdı. Alexander, yıllar boyunca Trystan'a pek çok şey anlatmamıştı, ama bunların hiçbiri arkadaşının bilmesi gereken şeyler değildi. Sadece muhtemelen *bilmesi gereken* şeyler*di*.

Bu yüzden Trystan'ın bunun bir şans eseri, bir hata olduğuna inanmasına izin vermişti.

Ve sırt üstü yere uzandı, güneşin dokunuşunu hissederken, az önce toplantıda başına gelenlerin...

Daha önce de olduğunu.

Bölüm 16

BECKY

Rebecka Erring, kuzgunun ağzına kardeşini çağıran kağıt parçasını almasına izin verdi ve kuş, yerde kırıntılar görene kadar yaklaşık iki saniye boyunca kağıdı tuttu, sonra mektubu bırakıp gagasıyla kırıntılara daldı.

Becky içini çekerek şakaklarını ovuşturdu ve kırıntıların izini takip ederek küçük kızın olabileceğini düşündüğü yere kadar gitti: mutfağın tahta masasının altında saklanıyor ve ağzına birkaç kurabiye tıkmıştı. "Mektup göndermeye çalışıyorum ve kuzgun senin artıklarını gagalamış, seni küçük cin. Diş çürümesi umurunda değil mi?" Becky öfkeyle bağırdı.

Lyssa güldü ve yüzü çikolata içinde masanın altından çıktı. "Lord Trystan bütün gün ofisinde tatlı yer, ama dişleri mükemmel, Bayan Erring!" Lyssa çikolata kaplı ellerini yumuşak yeşil çiçekli elbisesine sildi ve Becky kumaşta oluşan lekelere yüzünü buruşturdu.

Becky kollarını kavuşturdu. Turkuaz rengi elbisesi, normalde giydiği nötr kıyafetlerden çok farklıydı, ancak Fortis Aile Kalesi'nde ailesiyle yaşadığı yüzleşmeden sonra, kendisine haksızlık edenlerden uzak durmanın, sevdiği şeylerden de uzak durması gerektiği anlamına gelmediğine karar vermişti. Kaleyi terk ettiklerinde Becky, kendisine bir midye gibi yapışan minik iyimser gibi özgür hissetmek için yeni bir özgürlük duygusu aramaya karar vermişti.

O minik iyimser, ağzındaki tüm dişleri çürümeye çalışsa bile.

"Çünkü o bir kötü adam," diye düşündü Becky. "Kötülük insanı diş çürümesine karşı bağışık yapar." Bu, Evie'nin uydurması gibi bir bahaneye benziyordu. Becky yüzünü buruşturdu.

Lyssa zıpladı ve ellerini çırptı. "Ben de kötüyüm! O zaman dişlerim güvende."

Becky şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah bir kelebeğe merhaba dediğini gördüm."

"Bayan Erring, o kelebek ilk konuştu ve siz bana kötü

kaba davranmanın iş yerinde kötü bir kültür olduğunu söylemiştiniz."

Kahretsin. O da öyle demişti. "Terbiyeli olmak ve iyi bir işyeri kültürüne sahip olmak kötülükleri ortadan kaldırır, sence de öyle değil mi?" Becky, bir çocukla tartışmayı kazanmanın verdiği tatmin duygusuyla biraz gülünç hissederek karşılık verdi. Lyssa cebinden düzgünce katlanmış bir kağıt parçası çıkardı, onu yüksekte tutarak yüksek sesle okudu. "Lord Trystan'ın Kötülük Kuralları. 4. Kural: Biz kötü değiliz. Nezaket her şeydir." Becky ağzı açık kaldı. "Sana bir *liste* mi verdi?"

Lyssa kağıdı katlayıp elbisesinin cebine dikkatlice geri koydu. "Çay saatinde."

Becky, her şeyin mantıklı olduğu ve kimsenin 5 ila 35 dakika boyunca saçma sapan konuşmadığı sessiz bir odaya gitmesi gerekiyordu. "Tamam, pes ediyorum. Dişin çürüsün, ama ağlayarak bana gelme."

"Senin tatlı dişin var." Yumuşak ses mutfak girişinden geldi ve orada Nura Sage duruyordu, uysal ve aşırı temkinli görünüyordu. "Sen hamileyken daha kötüydü. Çikolatalı kekten başka bir şey istemiyordum."

Lyssa Becky'ye yaklaştı, eli Becky'nin eteğinin arkasına yapışmıştı. Becky'nin kendisinde asla bulamayacağını düşündüğü bir şefkat, temkinli kalbini sardı. İnsan kaynakları çalışanı, Lyssa'yı rahatlatmak için elini onun omzuna koydu. "Çikolatalı kek severim." Lyssa bu sözleri fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle söyledi. Birkaç saniye önce küçük kızın içindeki canlı enerjiden eser yoktu.

Becky ona sempati duydu; o da annesinin yanında çekinme eğilimindeydi, ama Becky'nin annesinin aksine, Nura mesafeli duruyordu, belki de Lyssa'nın aralarına koyduğu sözsüz sınırı saygıdan dolayı. Yaşlı kadın yerinde durup kıpır kıpır ederken, Becky aile benzerliklerini fark edemeden edemedi.

Nura, Evie ile aynı kıvırcık siyah saçlara, Lyssa ile aynı koyu kahverengi gözlere ve Gideon ile aynı gülümsemeye sahipti. Sanki bu kadın, geride bıraktığı üç çocuğun bir özeti gibiydi. Becky, aynaya her baktığında başarısız olduğu tüm insanlarla yüzleşmenin ne kadar zor olacağını merak etti.

Ama bu düşünceleri içinde sakladı, içinden bir ses Nura'nın çocuklarını terk ettiği günden o sabahki olaya kadar kendini yeterince cezalandırdığını söylüyordu.

Tek yolun barış teklif etmek olduğuna karar verdi. Becky'nin annesinin Nura'ya verdiği zarardan sonra ona bu kadarını borçluydu. "İsterseniz, kalan kurabiye var, Hanımefendi Sage?"

Nura gülümsedi. "Belki başka bir tatlı yapabiliriz?" Yumuşak, melodik aksanı sözlerini güzelce süslüyordu. "Trystan'ın çağırdığı büyü uzmanı, büyümü dengelemek için biraz dikkatimi dağıtmanın iyi olacağını söyledi. Lyssa'ya, annem ve babamın, yani onun dedesi ve büyükannesi, benim için çocukken yaptıkları bir yemeği öğretmek isterim. Tabii, Bay Edwin mutfağını ve bazı malzemeleri kullanmama izin verirse. Önceden sormalıydım..."

"Mutfağıma çok düşkünüm," diye araya girdi Lyssa, Becky ve Nura'yı şaşırtarak. "O yapış yapış şeyi yapmaya çalışırken duygularını incittiysem özür dilerim."

Nura omuz silkiyor, yumuşak bir gülümsemeyle, sanki kanatları varmışçasına tuniklerinin bol kolları dalgalanıyordu. “Bu sabah seni korkuttuktan sonra bana karşı temkinli davranman çok normal.”

Lyssa, Becky'nin eteğini tutan elini gevşetti. "Sen de korktun. Evie, insanlar korktuklarında normalde yapmayacakları şeyler yaparlar der hep." Lyssa parmaklarını gergin bir şekilde ovuşturdu. "Sorun... yok."

Nura başını salladı, gözleri parlıyordu. "Aslında değil. Evie haklı, korkmak normal, ama korkularımın başkasına zarar verecek bir şeye dönüşmesine izin vermek normal değil, üstelik bu durumda başkasına zarar verdi. Korkular benim kontrol etmem gereken şeyler ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamam. Sana zarar vermek üzere olduğum için çok üzgünüm, Lyssa."

Lyssa başını salladı ve Becky, Nura'nın sadece o sabah için değil, en küçük kızıyla geçiremediği her sabah için özür dilediğini hissetti.

Becky, Lyssa'yı nazikçe öne itti. "Lyssa ne yazık ki umduğum kadar kolay korkmuyor."

Nura'nın dikkati Becky'ye odaklandı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sende anneni görüyorum." Becky'nin bir zamanlar en büyük baş belası olan Evie'nin, annesinin en yakın arkadaşı Nura'nın kızı olması, ironik bir kader cilvesiydi.

Ancak artık o kadar da sevgili değildi, çünkü annesi Nura'ya o kadar kötü bir şekilde ihanet etmişti ki, kim bilir ne kadar uzun bir süre gizlenmek zorunda kalmıştı.

Lyssa, iki kadın arasında şaşkınlıkla bakındı. "Becky'nin annesini tanıyor musun?"

Nura gülümsedi. "O benim en yakın arkadaşımdı. Küçüklüğümüzden beri."

Lyssa'nın gözleri o kadar büyüdü ki, çay fincanı tabağı gibi oldular. "Becky benim de en iyi arkadaşım!"

Becky öksürdü. "Ben buna izin vermedim."

Lyssa, Becky'nin koluna alaycı bir sempatiyle vurdu ve dilini şaklattı. "Üzgünüm, Bayan Erring. Sen olmadan kararımı verdim bile."

"Sen ve kız kardeşin beni erken mezara sokacaksınız," diye mırıldandı, kollarını kavuşturarak.

Nura güldü ve Becky'nin yanakları kızardı. "Renna'yı da aynı şekilde ikna ettim."

Becky tereddüt etti, şu anda birbirleriyle hiç konuşmadıkları halde annesi adına konuşmaması gerektiğini biliyordu. Ama doğru olanın bu olduğunu hissetti. "Ne olursa olsun... Onun üzgün olduğunu düşünüyorum."

Nura yüzünü buruşturdu, kohl sürülmüş gözleri yere bakıyordu.

"Biliyorum." "Ne için üzgünsün?" Lyssa kaşlarını çatarak sordu.

Becky konuyu değiştirmeden önce Nura araya girdi. "Bu sabah, korkudan sihrim kontrolden çıktı ve o zavallı genç kadına zarar verdim. Renna da korkudan bana zarar veren bir şey yaptı."

Lyssa bir an düşündü. "Onu affedecek misin?"

Nura, Becky'ye cildi kaşınacak kadar doğrudan baktı. "Çoktan affettim."

"Tatlı yapmak için ihtiyacın olan malzemeleri getirebilirim," diye teklif etti Becky. Her şey çok duygusal bir hal almaya başlamıştı ve acilen konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Ya da kimsenin olmadığı o sessiz odaya gitmesi. O da fena olmazdı.

Nura dudaklarını kıvırdı, gözlerini yukarı çevirip düşünmeye başladı. "Hmm. Öncelikle bal ve bolca sabır lazım."

Lyssa yüzünü buruşturdu. "Balımız var!"

Becky, bir başka açıkça duygusal etkileşimden kurtulduğu için rahat bir nefes aldı. Onlarla daha iyi anlaşmaya başlamıştı, ama mide bulantısı başlamadan önce bir sınır çizmesi gerekiyordu. "Balını getireceğim, ama sonra hemen işe dönmem gerek. Gün bitmeden o mektubu göndermem lazım. Hayır. Daha fazla kırıntı yok."

Kiler kapısını açan Becky donakaldı, köşede bağlı ve ağzı tıkalı birini gördüğünde rahatlaması yerini paniğe bıraktı. İnanamadan başını salladı.

"Edwin?"

Bölüm 17

EVIE

"Tanrım, Edwin, iyi misin?" Evie, ogrenin yanına koşarak sordu. Odası çok büyüktü, oturduğu sandalye de öyle. Kırmızı, yastıklı sandalye bir krala yakışırdı. Ya da bu durumda, mavi yanaklarından mor gözyaşları akan çok tatlı bir ofis aşçısına.

Edwin bir eliyle gözlüklerini çıkardı, diğer eliyle gözlerini ovuşturdu. "Beni kontrol etmek için bu kadar yol gelmenize gerek yoktu, Bayan Evie."

Evie, Edwin'in yanağına elini koydu. "Odan sadece doğu kanadında, Edwin. Buraya gelmek hiç de zor değil, olsa bile, sen bu yolculuğa değersin."

Edwin, bağlandığı iplerin bıraktığı koyu izlerin olduğu bileğini ovuşturdu. "Bayan Erring, Lyssa'ya olanları söylemediği için çok minnettarım. Beni görmeden onu uzaklaştırdı." Sage kardeşler küçük ama kalabalık bir köyde büyümüştü. Yaşlı komşularından ara sıra yardım alsalar da, diğerleri daha çok fısıldaşıp dedikodu yapmaya meyilliydi ve Evie'yi kendi başına bırakırlardı. "Bir çocuğu büyütmek için bütün köy gerekir" diye bir söz vardı, iyi niyetli insanlar sık sık söylerdi ama Evie bunun doğru olmadığını biliyordu. Köyün hiç gerek yoktu.

Sevgi dolu eksantriklerle dolu bir ofis gayet uygun olurdu.

"Ona karşı ne kadar iyi davrandığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Evie, Tatianna ve Clare ile birlikte içeri giren Edwin'e yer açmak için ayağa kalkarken.

"Oh hayır. Şimdi ortalığı karıştırdım!" Edwin sızlandı.

"Sus Edwin, bileklerini göreyim," diye tartıştı Tatianna, ellerini şef üzerinde yaralar var mı diye tararken ellerinden sarı bir ışık yayılıyordu.

Clare geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve sanki üşümüyor gibi dirseklerini tuttu. "Trystan her an burada olabilir. Edwin, ne oldu?"

Tatianna, Edwin'in kel kafasının arkasındaki şişliği iyileştirmeye başladığında Edwin'in gözleri odaklanamadı. "Hatırlamıyorum. Tek bildiğim, bir an mutfakta kırık sandalyeyi temizliyordum, bir sonraki an her şey kararda."

"Evie'ye saldıran mahkum," dedi Clare, odanın köşesindeki perdeleri çekerek

. "O muydu?" Evie başını salladı. "Hayır, o sırada hapisteydi."

Tatianna çalışırken kolları dalgalandı ve bileğindeki yıpranmış pembe fiyonku kullanarak yüzündeki örgüleri geri bağladı. "Yani başka biri miydi? *Başka* bir saldırgan mı? Hiçbirimiz fark etmez miydi?"

Evie bir eliyle karnını sıkıca tuttu. "Eğer..." Clare'in gözleri keskinleşti. "Eğer ne?"

"Eğer çalışanlardan biri değilse," diye tamamladı Trystan, Edwin'in odasına girerken, ogre Trystan'ın önüne dikilip elini kaldırdı. "Edwin, yemin ederim, tamamen iyileşmeden o sandalyeden kalkarsan, çikolata bütçesini yarıya indiririm." Bu, onun ağzından duyduğu en kibar tehditti.

Edwin'in tek cevabı gülümsemek ve koltuğuna geri oturmak oldu.

Clare, bir ayağından diğerine sinirli bir şekilde ağırlığını verdi. "Bunu çalışanlarından birinin yaptığını mı düşünüyorsun? Kim?"

"Lyssa'ya notlar bırakan kişi. Babamı serbest bırakması için onu kandırmak için," diye düşündü Evie, Trystan'a keskin bir bakış atarak. "Notları yazan kişiyi bulursak, hainimizi de buluruz."

Tatianna iç geçirdi. "Hâlâ neden Edwin'in peşine düştüklerini anlamıyorum. Plan neydi, kazanın içindeki iksiri sabote etmek mi? Cupcakeleri zehirlemek mi?"

Evie'nin hafızasında bir şey canlanmaya başladı, ama kafası hala kendi yaralarından tam olarak iyileşmemişti; fiziksel yaraları neredeyse iyileşmiş olsa da, mutfaktaki kavga izleri hâlâ belirgindi. "Belki de peşinde oldukları Edwin değildi," diye tahminde bulundu Evie. "Belki mutfakta bir şey vardı?"

Trystan başını salladı, gözlerinde Evie'yi neredeyse gururlandıran bir saygı parıltısı vardı.

En azıyla yetinme, Evie!

Buna alışmış olmasına rağmen.

"Haklısın, Sage. Sabah daha ayrıntılı bir araştırma yapalım."

"Dur, bir daha söyle."

Çenesini ovuşturdu. "Sabah araştırırız?"

"Hayır, 'Haklısın, Sage' kısmı." Onu taklit etmek için sesini alçaltıp ellerini çenesinin altında birleştirdi.

Koyu renkli gözleri o kadar sertçe döndü ki Evie gözlerinin kafasının içinde kaybolacağını sandı. "Ben öyle konuşmuyorum."

Clare, odaya girdiğinde olduğundan daha rahat görünüyordu. "Evet, öyle."

Kingsley bir işaret yaptı.

HA.

"Tamam," diye homurdandı Trystan. "Yeter artık. Edwin, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Sage, gidelim."

Evie, onun uzun adımlarına yetişmeye çalışarak arkasında sendeledi. "Nereye gidiyoruz?"

Patronu durdu ve Evie'ye o kadar rahatsız edici bir bakış attı ki, Evie ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Neden, Sage, güneş batmak üzere, işçiler evlerine gitti, zamanı geldi."

Evie başının ağrıyan yerini ovuşturdu. "Ne için?"

Adam gülümsedi, gamzesi ortaya çıktı.

"İşkence yapmayı denemen için."

Bölüm 18

KÖTÜ ADAM

Zindanlara inen yol, yanan meşalelerle aydınlatılmıştı. Meşalelerin çıtırtıları, önlerindeki nemli karanlıkta küçük bir rahatlık veriyordu. Trystan'ın kendi meşalesini taşıması için bir neden yoktu, ama bir şeye tutunması gerektiğini hissediyordu, tercihen düşürmesi tehlikeli bir şeye.

Sage ile arasında bir adım mesafe bıraktı, ayaklarının altında iğneler batıyormuş gibi garip bir his vardı, bu his sonunda boynunun arkasına kadar çıktı. Sonunda taş merdivenlerin en altına vardıklarında, guvre'nin tutulduğu yerden, daha aşağıdan bir çığlık sesi geldi.

"Geceleri burası daha ürkütücü," dedi Sage, yanından geçerek topukları taşlara çarptı. Bir tanesi taşa sürtünce tökezledi, ama hemen dengede kaldı. Yere bakarak sert bir bakış attı. "Bunu tamir ettirmelisin."

"Düz bir çizgide yürüyememen mi? Bunun tamir edilebileceğini bilmiyordum," diye yanıtladı adam soğuk bir sesle.

"Sanki mizah anlayışın sadece beni kızdırmak için ortaya çıkıyor."

O bunu inkar etmedi. *İşte* o anda mizah duygusu ortaya çıktı. "Ne mizah duygusu?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

Kız güldü ve adamın kalbi durdu.

Trystan'ın hayatı boyunca taşıdığı bir korku vardı ve bunun çoğu başarısızlığa bağlıydı. Önce ailesi, sonra Benedict, sonra da tüm krallık. Başlangıçta Kötü Adam olmaktan nefret etmişti, büyüsü yüzünden, kaderinde yazdığı kişi yüzünden kim olacağına dair hiçbir seçeneği olmamasından nefret etmişti. Ama yeni mesleği sayesinde bir daha asla başarısız olmaktan korkmayacağını fark edince buna alışmıştı.

Kötü Adam olmak ona yeni kurallar getirmişti ve eğer hayatı boyunca sadece bu olacaktıysa, bu kurallara iki eliyle sarılacaktı.

Ancak az önce Sage'i o kadar çok güldürmüştü ki, loş meşale ışığında yanakları kızarmıştı ve onun sevinci, karanlık korkusunu yenmişti.

Ve bu hiç de başarısızlık gibi gelmiyordu.

Korkutucu bir şekilde mutluluk gibi hissettiriyordu.

"Onu gerçekten işkence edecek miyim, yoksa beni korkutmak için mi söyledin?"

Sage ve onun zamanlaması kötü, rahatsız edici sorularına şükürler olsun.

Yürümeye devam etti. "Sonunda, kendi deyimine göre 'seni korkutan' olasılığı kabul ediyor musun?"

"Hayır. Ama bazen sırf beni ne kadar zorlayabileceğini görmek için böyle şeyler söylüyormuşsun gibi geliyor."

Elindeki anahtarlar birbirine çarptı. "Cesaretini sınıyordum. Öğrenme hevesini takdir ediyorum, ama bu konuda benim öncülük etmem gerekiyor. Sen hala iyileşiyorsun ve işkence konusunda senden biraz daha deneyimliyim. Oh, ve Sage, gelecekte," diye uyardı, sesi alçaldı, "beni analiz etmeye çalışma."

Özellikle de şu anda o kadar korkutucu bir şekilde doğruyu söylüyorsun ki, gizli zihin okuyucu ya da cadı olduğundan şüphelenmeye başladım.

"Analiz etmiyorum. Gözlemliyorum. Senin istediğin bu sanmıştım, Kötülük Majesteleri," dedi, kollarını kavuşturarak.

Kalın ahşap kapının kilidiyle uğraşmaya başladı. Sesleri, özellikle de çığlıkları bastırıyordu. "Peki. O zaman şunu gözlemle."

Trystan odaya girdiğinde, Otto Warsen'in oğlunun bir sandalyeye zincirlenmiş olduğunu gördü. Ayak bilekleri sabitlenmişti, beline iki kalın metal halat sarılmıştı. Yüzü kirli ve morarmıştı, sanki defalarca dövülmüş gibiydi, açık renkli saçları başının üzerine yapışmıştı. Trystan iki büyük adım attıktan sonra yumruğunu adamın çenesine sertçe vurdu ve ağzındaki tıkaç çıktı.

"Beni korkutamazsın, alçak." Diye alaycı bir şekilde, Sage'in durduğu yöne tükürdü.

Trystan, adamın yanağını bir eliyle kavradı ve soğukkanlılıkla cevap verdi: "Bu, sana olacaklar için bir şart değil, ama dilini kaybetmek istemiyorsan bir daha ona doğru tükürmemeni tavsiye ederim."

İzinsiz girenin gözlerindeki nefret, Trystan'ın bu odada her zaman uyguladığı rutinin başlangıcıydı. Buraya getirdiği her adam önce meydan okur, sonra korkar ve sonunda pes edip yalvarırdı. Trystan'ın tecrübesine göre, fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Buraya getirdiği alçaklar genellikle vicdansız ve omurgasız tiplerdir.

"Calvin," dedi Sage. "Adın bu, değil mi?

babanın mektuplarında görmüştüm."

Calvin Warsen nefret dolu bakışlarını Sage'e çevirdi ve Trystan geri adım atarak, yumruğunu bu alçağın suratına indirme dürtüsüne direndi. "Babam, senin onun için çalışmaya başladığında bana mektup yazmıştı," diye tısladı adam Sage'e. "Onun önünde o kadar sık kendini sergiledin ki, resmen yalvarıyormuşsun gibiymişsin."

Trystan durakladı, sonra çenesini ovuşturdu, iç geçirdi ve Calvin'in ayak bileğine tekme attı. Çatırtının ardından aptalın acı dolu çığlığı duyuldu.

"Seni malikaneye kim aldı?" diye sordu sakin bir sesle, adamın inlemelerinin kesilmesini ya da Sage'in itiraz etmesini bekledi. Sage itiraz etmedi.

"Siktir git," diye tükürdü Calvin.

Trystan başını salladı. "Yanlış cevap." Kırık ayak bileğine bir tekme daha attı ve Calvin yine bağırdı. Bu ses onun kulağına müzik gibiydi. Eski alışkanlıklarına geri dönmesine izin verdi, Sage'in bu davranışına ne düşündüğünü umursamadı, her zaman olması gereken kişi olmaya izin verdi: bir kötü adam. "Beni içeri biri soktu. Ve aynı kişi aşçımı da bağladı sanırım. Adını öğrenmek istiyorum."

"Ben de senin ve o orospunun kafalarını mızrağa takmak istiyorum." Calvin alaycı bir şekilde güldü. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, *kötü adam*."

Trystan bunun çok iyi farkındaydı, ama bu durumun uyandırdığı istenmeyen duyguları düşünmek yerine, avucunun kenarıyla Calvin'in burnuna vurarak burnunu kırdı ve doğal olmayan bir açıyla bükülmesine neden oldu.

"Burnumu kırdın!"

Trystan omuz silkti. "Sen onun beynini zedeledin." Sage'e doğru işaret ederek, önündeki berbat haldeki adamla göz hizasına gelmek için eğildi. "Her şeyi göz önüne alırsak, bence oldukça cömert davranıyorum, sence de öyle değil mi?"

Calvin'in omuzları çöktü — bu, onun çöktüğünün ilk işaretiydi, vücudundaki acı arttıkça kendine güveni kayboluyordu.

"Malikanedeki bağlantın kim? Hmm?" Trystan, Calvin'in çenesini kavradı. "Sen burada acı çekiyorken onlar neden serbest kalsınlar?"

Calvin çırpınırken zincirler tıkırdadı ve Trystan buna izin verdi, adamın fiziksel ve zihinsel olarak artık savaşamayacak hale gelene kadar zayıflamasına izin verdi. "Söyleyemem! Söylersem ölürüm."

"Söylemezsen de öleceğinden eminim." Sage'in hafif sesi, şiddet içinde sakin bir mantıkla yankılandı ve iki adam da ona dönüp baktı.

O yerinden kıpırdamamıştı, tam arkasında durmaya devam etmişti. no hint of fear as she stared at Calvin with confused

büyülenmeyle. Trystan, onun araya girmesine itiraz etmesi gerektiğini biliyordu, ama yapamadı. Hipnotize olmuştu.

Esirlerine yaklaşan Sage, Trystan'dan sessizce izin istedi ve anlaşılmaz bir nedenden dolayı Trystan ona izin verdi. Hafifçe başını sallayarak, Sage'in Calvin'in göz hizasına gelene kadar dizlerini bükmesini ve kanayan adama Trystan'ı öfkelendiren hüzünlü bir gülümseme sunmasını hayranlıkla izledi, ama Trystan onu durdurmadı, çünkü dürüst olmak gerekirse, Sage'in ne yapacağını merak ediyordu.

"Bu malikaneye nasıl girdin?" Sage, Trystan'ın önceki sorusunu daha nazik bir şekilde tekrarladı, geniş mavi gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

"Beni içeri aldılar," diye alay etti Calvin.

"Ne nazik," dedi Sage hoş bir şekilde. "Kim

tarafından?" "Lanet olası öcüler tarafından."

Sage tuhaf bir şekilde sakin bir şekilde cevap verdi: "Yani bir adam mıydı?"

Calvin zincirlerini sallamaya başladı, uzuvlarını titretti ama yerinden kıpırdamadı. Sage onun ulaşamayacağı bir mesafede durdu. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Trystan, Calvin'i gömleğinin yakasından yakaladı. "Hanımefendi sana bir soru sordu, cevap vereceksin."

Sage yerden iterek ayağa kalktı, sonra Trystan'ın kalbini delip geçen küçük bir gülümsemeyle adamın gömleğinden elini nazikçe çekti. "Bay Warsen, sanırım benim sözlerimi vurgulamak için biraz motivasyona ihtiyacınız var?" Sage eteğinin kenarını kaldırmaya başladı ve Trystan, Calvin'in gözlerini o kadar sert kapattı ki sandalye sarsıldı.

Trystan sonunda bakmaya cesaret ettiğinde, Sage kendini beğenmiş bir ifadeyle, parmaklarında sallanan hançeriyle ona bakıyordu. Trystan, Calvin'in yüzünden elini çekerek, adamın kırık burnuna çarpmaya özen gösterdi.

Calvin homurdandı ve titredi, ama Evie'nin elindeki hançeri görünce hemen durdu. Hançeri tanıdı; Trystan, gözlerinin parlamasından bunu anlayabilirdi. "Onu nereden buldun?"

Sage, Calvin'in çenesinin altına bıçağı dayadı, Calvin onun gözlerinin içine bakana kadar. "Baban yaptı. Bana bağlı bir tür büyü var, bu yüzden saklamamın bir sakıncası olmaz diye düşündüm. Ayrılık parası olarak düşün." Sözlerini adamın omzuna bir kesik atarak vurguladı.

"Siktir!" Sage sandalyenin arkasını kavrayıp hançeri boğazına dayadığında dişlerini sıktı.

"Şimdi. Kim. Seni. İçeri. Aldı." Sage'in hakkını vermek gerekirse, dostça sakinliğini korudu,

kendini o kadar iyi kontrol etti ki Trystan, onun işkence seansını yönetmesine itiraz edemedi.

Bunda çok iyiydi. Trystan, Calvin'in boğazının sallanmasını izlemekten başka bir şey yapamadı. Onu çoktan kırmış mıydı?

"Sana söylemeyeceğim." Sage, Calvin'in boğazına hafif bir kesik attığında, Calvin'in göğsü inip kalktı. "Sen beni öldüreceksin zaten."

Sage nefesini tuttu, boş elini göğsüne götürerek derin bir kırgınlık ifade etti. "Gerçekten mi, Bay Warsen? Siz bizim misafirimizsiniz! Biz misafirlerimizi öldürmeyiz."

"Biz kim?" Trystan alaycı bir şekilde sordu ve Sage ona sinirli bir bakış attı, muhtemelen o ağır işi yaparken o kayıtsızca izleyip eleştiriler yağdırdığı için kızmıştı.

Neden tüm ağır işi ona bırakıyordu?

"Tamam, yeter, çırak." Kendini onun önüne itti ve Calvin'i boynundan yakaladı. "Seçeneklerin şunlar, çünkü ben seçimden yana biriyim. Şimdi bana bildiğin her şeyi anlatabilirsin, ben de ölümünü hızlı ve acısız yaparım. Ya da direnebilir, inatçı kalabilir, senin yaşaman ya da ölmen umurunda olmayan bir krala sadık kalabilirsin. Ve geçen hafta koktuğu için kafasını çöp çukuruna attığımız bir babaya."

"Babama *her zaman* sadık kalacağım," diye tükürdü Calvin.

Trystan, büyüsünün Calvin'i sardığını hissetti ve adamın gözleri ona doğru kaydı. "Ne... o ne?"

Artık sadece Sage ve annesi görebiliyor değildi. Artık herkes onun büyüsünü görebiliyordu.

Çok iyi. Onları da eskiden onu korkuttuğu kadar korkutsun.

"Babanıza sadık kalabilirsiniz, bu sizin seçiminiz. Ama bu seçimle birlikte, ölmeyeceğinizi bilin..."

Sage, kafası karışmış bir şekilde sözünü kesti. "Um, ölmez mi?"

"Hayır. Sadık kalırsa, onu hayatta tutarız ve her gün ziyaret ederiz." Trystan'ın gözleri sertleşti ve Sage bunu fark edince gözleri parladı.

"Oh, yani itiraf etmezse her gün ona işkence edeceğiz!" Bunu çözdüğü için memnun görünüyordu, başını sallarken bukleleri zıplıyordu. Yeşil yazlık elbisesi, karanlık odaya ve daha da karanlık sohbete keskin bir kontrast oluşturuyordu.

"Aynen öyle, Sage," diye onayladı ve boğazını sertçe temizleyerek gözlerini onun açıkta kalan köprücük kemiklerinden uzaklaştırdı. "Hayal edin, Bay Warsen. Her gün karanlıkta yaşayın. Geçebileceğiniz kapı yok, güneşi görebileceğiniz pencere yok

güneşi görebileceğiniz pencereler yok."

Sage nefesini tutarak zıpladı ve Trystan'ın kolunu o kadar sıkı tuttu ki, büyüsü parladı ve Calvin'in yüzüne çarptı. "Ah, şimdi hatırladım!" diye bağırdı, o kadar geniş gülümsedi ki, Trystan da ona gülümsemek üzereydi.

Onun yerine, sanki kafası düşmüş gibi ona baktı — muhtemelen Calvin Warsen ile tek ortak noktaları buydu.

Calvin de ona baktı, yarı tiksinmiş, yarı temkinli. "O bir şey mi aldı? Nesi var?"

"Dikkat et," diye uyardı Trystan, kırık bileğine bastırarak Sage'e döndü. Calvin'in çığlığı, onun fısıltısını bastırdı. "Neyin var senin?"

"Pencereyle uğraşıyordu! Mutfakta! Ben geldiğimde pencereye bir şey yapıyordu."

Mutfak penceresi mi? Trystan'ın hiç dokunmadığı, kötü bir tasvir için yeniden düzenlemediği tek pencereydi. Güneşin parladığı pencere...

"İşte bu. Aferin, Sage." Onunla ne kadar gurur duyduğunu saklayamadı. Yağmurdan sonra parıldayan ışık gibi gülümserken bunu saklaması imkansızdı.

"Beyin sarsıntısı yüzünden ilk başta hatırlayamadım," dedi çok rahat bir şekilde, sanki kapıymış gibi kafasına vurarak. "Sanırım kafamın içinde bir yerlerde kilitli kalmış." Güldü, ama Trystan kafasının yaralanmış olmasını hiç komik bulmadı.

Burnunu çekip diz kırıcıyı aldı — üstü sivri uçlarla kaplı, alt kısmında ise paralel sivri uçlar bulunan parlak metal bir kelepçe — ve Calvin'in bacaklarının arasına sıkıştırarak dizlerinin arasına yerleştirdi.

Sonra düğmeye bastı. İki sivri uçlu uç yavaşça kapanmaya başladı ve Sage — tanrılar yardım etsin — makineye tiksinti yerine daha çok merakla baktı. "Oh, bu şey... Oh, iğrenç."

Calvin panik içinde çırpınmaya başlayınca onu döndürüp kapıya doğru itti. "Evet, iğrenç. Hadi gidelim. Diz kapaklarının kırılma sesi benim zevkime bile biraz grotesk. Yakında görüşürüz Calvin. İyi tatiller."

"Ne yaparsanız yapın, size söylemeden önce bildiklerimle öleceğim! Gerçeği anladığınızda duyacağınız tatmin beni ayakta tutmaya yetecek — ve sanırım suç ortağımı da ayakta tutacaktır." Calvin sırıttı ve Trystan kapıyı kilitler kilitlerken makine son inişini yaptı.

Sage orada durmuş, kırmızı dudakları aralık, kulağını tahtaya dayamış, kapıya bakıyordu. "Ya çok sessiz bir çığlık atıyor ya da bu kapı çok iyi çalışıyor."

İlk kez böyle bir şey yaptığında istediği gibi, onun ağlamasını, paniğe kapılmasını ya da kaçmasını bekledi. Ama o böyle bir şey yapmadı.

Sadece minnettar bir bakışla ona baktı. "Beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim. Muhtemelen istememiştin, biliyorum."

Onun minnettarlığı onu rahatsız etti, onu daha fazla yozlaştırmaktan korkması gerekirken, bunun kendisini hafif hissettirmesine izin verdiği için kendinden nefret etti. Bunun yerine, kanlı kafası tavana çarpacak kadar hafif hissediyordu. "Orada olmaya hakkın vardı. Sonuçta sen benim çırağımsın ve o sana haksızlık etti." *Ve haksızlık etmeye devam ediyor gibi görünüyor.* "Şimdi gel."

"Nereye?" diye sordu Sage, ayakları takılıp düşmemek için çabalarken. "Yön gösterememen başımı döndürüyor."

Trystan ona gülümsedi.

"Rennedawn'ın hikaye kitabını bulmaya."

Bölüm 19

EVIE

Arka avlu sessizdi, erkek guvre'lerin bulunduğu alana inen ızgaradan ara sıra gelen inlemeler dışında. Evie, The Villain ile birlikte malikaneden geceye çıkarken buna veya bunun midesinde yarattığı burkulmaya odaklanmamaya çalıştı. Yıldızlar parlıyordu, hafif bir esinti vardı ve malikanenin birçok bacasından yanan odun kokusu geliyordu. Dışarıda yanan meşaleler onları gölgelerden kurtardı.

Evie'nin etek cebinde vitray parçaları çınladı. Yavaşça dizlerinin üzerine çökerek keseyi çıkardı ve parçaları nazikçe önüne koydu.

Yüksek, burun tıkanıklığına benzeyen bir horlama sesi, parçalardan birini düşürmesine neden oldu ve onu yakalamaya çalışırken neredeyse elini kesiyordu. "Ah. Fluffy hasta." Ejderha, dört mor ayağı havada, sırt üstü bir tente altında uyuyordu. Evie'ye köyündeki bir sokak kedisini hatırlattı, sadece daha büyük ve daha pulluydu.

Kötü Adam homurdandı ve taşıdığı parçaları Evie'nin yanına koydu. "Her zaman böyle yapar."

Evie kaşlarını çattı. "Belki bir veteriner çağırmalıyız."

"Sabah Blade'e danışırım," dedi patronu, tıraş olmaya vakti olmamış belli ki sakallarını kaşıyarak. "Onu uyandırmadan bunu birleştirmeye çalışalım."

Evie parçaları hareket ettirmeye başladı, bulmacalarda ne kadar kötü olduğunu, parçaların hep aynı göründüğünü hatırladı. Neden yarım yıl boyunca neredeyse tüm günlerini ona bakarak geçirdiği için farklı olacağını düşündüğünü bilmiyordu.

"Burada işimiz bittiğinde, tam olarak eski haline getirip mutfağa geri koyacağımıza söz ver," dedi Evie, taş döşeme üzerinde parçaları nazikçe iterek.

Daha önce, patronu en sevdiği pencere parçasını tek tek söküp parçalarken sessizdi. Tüm süreç on beş dakikadan fazla sürmemişti ve Evie sadece ilk on dakika itiraz etmişti. "Yapacağımı söyledim. Lütfen sorma."

"Peki, yalvarıyorsan." Dilini patronunun kafasının arkasına çıkardı ve patron bunu hissetmiş olmalı ki, o kadar hızlı döndü ki Evie topuklarının üzerine düştü

, elini yere koyarak kendini destekledi.

Bakışları yakıcıydı, siyah gözleri dipsiz ve okunamazdı, kolunun altına taktığı sepeti ona doğru fırlattı. "Al. Ye."

Evie sepetin içine baktı, sonra hasır kapağı kaldırdı ve katlanmış kareli battaniyenin üzerine yığılmış büyük bir somun ekmek, peynirler, incir ezmesi ve çeşitli meyveler çıkardı. "Efendim... bu piknik mi?"

O, bulmacayı bırakıp ona boş boş baktı. "Kesinlikle değil." "O zaman nedir?"

Evie'ye battaniyeyi ve diğer yiyecekleri yerleştirmesine yardım etti. "Akşam yemeği. Dışarıda akşam yemeği."

"Piknik battaniyesinde mi?" Evie, battaniyeye anlamlı bir şekilde bakarak sordu ve sepetin dibinde gömülü beyaz bir gül bulduğunda kıkırdadı. Kaşlarını kaldırdı ve çiçeğin sapını parmakları arasında oynattı. "Bu da ne?" Elini bileğini tuttu, acı verecek kadar sert değil, ama hareket etmesini engelleyecek kadar. "Az konuş, daha çok düşün," dedi ve ona, ayak parmaklarını kıvrılmaya zorlayan bir bakış attı. Bu, onun inatçı davrandığını ve devam ederse kötü bir şey olacağını söyleyen sözsüz bir mesajdı. Ama ne? Hiçbir fikri yoktu, ama nedense öğrenene kadar onun tüm sinirlerini bozmak istiyordu.

Sadist olma, Evie!

Çok iyi bir nedeni yoksa!

Bu çok iyi bir sebep miydi?

Ona dönerek yüzünü tamamen ona çevirdi ve siyah gömleğinin gevşek V yakasından bir parça deri göründü.

Yeterince iyi.

Patron onu bekleyerek bakıyordu. Oh hayır, az önce bir şey söyledi. Kafasının dışında gelen kelimeleri algıladı, ama nedense beyni, zihninin istenmeyen bir yönüne saparken bunları işlemek istemedi.

"Ee?" Trystan, cevap vermesi için ona işaret etti. Çenesinin üzerinde uzamış sakallarıyla dağınık bir halde olmasına rağmen, ay ışığında parıldayan teniyle hala yıkıcı derecede yakışıklı olması adil değildi. Sıcak ve davetkar görünüyordu, cinayet eğilimleri olan tüylü bir battaniye gibi.

Kız, son durağı umarım bir uçurum olan bir hayaller trenindeydi. "Dikkatimi vermedim, efendim."

Trystan kaşlarını çattı. "Neden?"

"Göğsünü izliyordum," diye patladı Evie, kaşlarının tepesine kadar çekilmesiyle gülümsemesi utangaç bir hal aldı.

"Anlamadım?" diye sordu inanamayan bir sesle.

"Özür dilerim?" Kelimeler, kaçak bir araba tekerleği gibi dilinden dökülmeye devam etti. "İsterseniz siz de benimkine bakabilirsiniz."

Ne yapıyorsun? diye sordu kendine. *Durdur şunu!*

"Eşit olduğumuzdan emin olmak için, anlarsın ya..."

NE YAPIYORSUN?

Kendini suçlarken, patronu panik atak geçirmeye ramak kalmıştı. "Buna gerek yok, Sage, bu uygun değil." Ama Evie, patronunun kelimeleri biraz takılmasını, göğsünün hafifçe şişmesini ve gözlerinin, yeşil elbisesinden görünen küçük dekolteye kaymasını kaçırmadı.

.

Burnunu buruşturdu. "Sana tutunacak inciler getireyim, sonra tekrar eder misiniz?"

"Keeley ile dışarı çıktığında aldığın bilgilerle bir şey bulabildin mi diye *sormuştum*." Gözleri arka avludaki taş kemerde ilginç bir şey buldu ve Evie, patronunun kontrolünü kaybettiğini hissetti. Bu onu çok sevindirdi.

Evie dilini şaklattı. "Umduğum kadar yararlı olmadı." Adamın birbirine uydurmaya çalıştığı birkaç cam parçasını gözleriyle takip etti. "Hala neden pencereyi olduğu gibi bırakıp sabahları güneş ışığını ona yönlendiremedik anlamıyorum."

Dizlerini bükerek önündeki cama işaret etti. "Çünkü Sage, cam güneş ışığına dik olarak tutulmalı, açılı olmamalı ve ya pencereyi söküp atmak ya da batı kulesini yıkmak zorundaydık."

Eh, bu pek önemli görünmüyordu; malikanenin bir kısmının bir şekilde yeniden inşa edilmesi ilk kez olmuyordu. Villain, yaşadıkları tüm talihsizlikler için sihirli müteahhitlere sürekli ödeme yapıyordu. Bunların sadece yüzde 30'u onun hatasıydı. Geri kalan yüzde 70 ise düşmanları, nişan alamayan ejderhalar ve tabii ki hepsinden daha yıkıcı olan Evie arasında bölünmüştü.

"Ve güneşin tam buraya doğacağından emin misin?" diye sordu. "Ya tam olarak birleştiremezsek? Ya kelimelerin hiçbiri doğru çıkmazsa ya da hiçbiri birbirine uymazsa?"

O kemerden gözlerini ayırdı ve kadının yüzünün güneyine bakmasa da, kadının bakışlarındaki saygıdan dolayı yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti.

"Ne ironik, küçük kasırga. Bana tüm kelimelerin doğru hayal gücüyle birbirine uyduğunu sen öğrettin."

Oh, bu... çok tatlıydı.

Onun etkisinden kurtulmak için gözlerini devirdi. "Ben senin çırağınım, efendim. Beni sen öğretmelisin, tersi değil."

Kaşlarını kaldırdı ve alçak, kısık bir sesle sordu: "Peki sana ne öğretmemi istersin, Sage?"

En uygunsuz ve utanç verici cümle o kadar hızlı aklına geldi ki, çaresizce başka bir şey bulmaya çalıştı. *Herhangi bir şey*.

"Kötülüğü, şey... fiziksel... ihtiyaçlarınızı karşılamakla nasıl dengeliyorsunuz?" *O DEĞİL.*

Ona merakla bakarak çenesini kaşıdı. "Anlamadım, Sage. Dengelemek ne demek? Egzersiz mi? Kişisel hijyen mi?"

Neyse. Eğer küstah ve cesur olacaktıysa, bunu olabildiğince agresif bir şekilde yapacaktı.

Ona dik dik bakarak, "Hayır. Seks." dedi.

Ağzını sıkıca kapattı, aniden hatırladığından çok daha yakınlaşmıştı. Başını eğip ona baktı. Öfkeyle kaşlarını çatarak sordu, "Bunda zorlanıyor musun?"

"Hayır." O güven verici bir şekilde gülümsedi ve adamın gözü seğirdi. "Sadece nasıl yaptığını merak ediyordum."

Adamın neredeyse boğulacak gibi olması bu kadar eğlenceli olmasaydı, kız daha çok utanırdı.

"Bunun iş arkadaşları arasında uygun bir konuşma olmadığına eminim," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Becky'ye sormalı mıyız?" Kız blöf yapıyordu. Becky'ye sorarlarsa, muhtemelen insan kaynakları görevlisini kalp krizi geçirteceklerdi.

"Ben sormam," diye cevapladı adam.

Gözlerini kırptı. "Becky'ye sormak istemiyor

musun?" "Aralarında denge *kurmuyorum*."

Ağzı açık kaldı. "Aynı anda mı yapıyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı ve kafasını yakındaki bir direğe vurdu.

"Efendim?" Ona yaklaşarak elini omzuna koydu ve temas anında neredeyse acı veren bir şok hissettiler, ikisi de irkildi. Ona bakmadı, ama elini de çekmedi. "Trystan?"

"Onları dengelememe *gerek* olmadı," diye itiraf etti.

Kadın soldu ve gergin bir kahkaha attı. "Hiç mi?"

Başka bir şey söylemedi, sadece ona baktı, siyah gözleriyle yalvarırcasına, onu anlamasını istiyordu. Ve sonra, bir şekilde, kalbi yıldırım çarpmış gibi, anladı.

Seninle tanıştığından beri...

"Peki. O zaman başka seçenek yok." Sesi kırıldı, neredeyse boğulacaktı. "Neye?" diye mırıldandı umutsuzca.

Arasındaki mesafeyi kapatıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Bölüm 20

KÖTÜ ADAM

Trystan en mükemmel özdenetimine sahip olabilirdi, ama ondan iki hafta uzak kaldıktan, köşelerden gizlice bakıp kulaklarını kapılara, duvarlara ve bazen pencerelere dayayarak sesini duymaya çalıştıktan sonra, dudaklarının dudaklarına nazikçe dokunmasına verebileceği tek bir cevap vardı.

Ve bu, doğal olarak, sevgi dolu zihnini kaybetmekti.

Tereddüt etmeden eğilip bacaklarını kaldırdı, onu kendine olabildiğince yaklaştırdı ve az önce tanrılara bir parça gökyüzünün düşüp onu öldürmesi için dua ederken kafasını vurduğu sütuna bastırdı. Sage'in dili dudaklarına hafifçe değdi.

Yeterince yakındı.

O da bu harekete karşılık vererek, yavaşça kızın dudaklarını açıp başının arkasını kavradı ve başından beri istediği gibi kendini ona kaptırdı. Kader onları bir araya getirdiğinden beri. İyi ya da kötü.

Sage'in elleri yüzünü şefkatle tutarken, kaderin canavarı sözleri kafasında yankılandı, o da ağzına yumuşak bir iniltiyle karşılık verdi.

Evie Sage senin yıkımın olacak, sen de onun.

Bu hatırlatmaya verdiği cevap, uzaklaşmak olmalıydı. Onu yere indirip, o ana kadar dudakları her temas ettiğinde yaptığı gibi, üzüntüsünü dile getirmeliydi.

Ama sonra, utangaç bir fısıltıyla, gözyaşlarıyla parıldayan ışık saçan gözleriyle, bir daha kimseden duymayacağını sandığı sözleri söyledi: "Seni seviyorum."

O, her duygusuyla dolu, sanki sadece onun okuyabileceği bir mesaj gibi olan olağanüstü gözlerini görebilmek için daha da geri çekildi. "Sen
— Ben—"

Parmakları dudaklarına düştü. "Cevap vermen gerek yok. Sana basmakalıp sözler duymak için söylemiyorum," dedi sertçe. "Sana bunu söylemeliyim çünkü bunu duymayı hak ediyorsun. Sana bunu söylemeliyim çünkü birinin *seni* çok sevdiğini bilmeyi hak ediyorsun."

Bu itirafın onda bıraktığı her parça ona aitti. Kader canavarının sözleri zihninde yankılandı.

Ve sen onun sonu olacaksın.

Trystan canavara iki kelimeyle cevap verdi.

Siktir git.

Gözlerine bakarak, yalanı bulmaya çalışarak, çaresizce. Ama yalan yoktu, sadece onun sözlerinin, duygularının çıplak, dürüst gerçeği vardı. Ve sonra tekrar söyledi. "Seni seviyorum, Trystan, ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

İki yanağını ellerinin arasına aldı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Acı çektiği zamanlarda yaptığı gibi gözlerini sıkıca kapattı. Ona, tüm varlığıyla onu da sevdiğini göstermeye çalışıyordu. Kader canavarı onların kaderini belirlemiş olabilir, ama onun zihnini, düşüncelerini, öpücüğünü alamazdı. Ve Trystan o anda tüm bunları kullanarak Evie'ye onu hayattan, nefes almaktan, ölümden daha çok sevdiğini gösterdi. Tanrılara, kadere, elinde tuttuğu değerli şeyi hak etmediğini söyleyen her şeye meydan okurcasına onu daha da derin öptü.

Onu hak etmek zorunda değildi. O, Kötü Adam'dı. Onu alabilirdi ve o da onu alabilirdi...

Yüksek bir hayvan çığlığı onları ayırdı, ikisi de nefes nefese kalmıştı, çünkü Trystan malikaneyi devraldığından beri belki de bir düzine kez yeniden inşa edilen kemerli geçit, koyu gri bir sis bulutu içinde çöktü.

Bir araya geldikleri kadar çabuk ayrıldılar, vücudunun her parçası ona yeniden kavuşmak için çığlık atıyordu, ama bu mümkün değildi.

Çünkü birbirlerine kaptırdıkları o kısa sürede... tüm avlu Trystan'ın büyüsüyle istila edilmişti.

"Ne yaptın?" diye sordu Sage, öpücüğünden şişmiş dudakları küçük bir O şekli oluşturarak.

O, ona bakarak, sihrini geri çağırmaya çalışarak, boğuk bir sesle konuştu. "Ben hiçbir şey yapmadım, seni yaramaz! Önce sen beni öptün!"

Kız onun omzunu itti ve dokunuşu yakıcıydı. "Sen de beni öpmek zorunda değildin!"

"Evet! Öptüm!" diye bağırdı ve bu, mucizevi bir şekilde onu susturdu.

Sihri geri çekildi ve güneşliklerin altında huzurla uyuyan Fluffy, sızlanmaya başladı. Erkek guvre'nin kafesini kapatan ızgara

sallandı ve yüksek bir gürültüyle tıkırdadı.

Blade, bir elinde yarısı yenmiş bir sandviç, diğer elinde bir kasap bıçağıyla arka kapıdan dışarı fırladı. "Ne oldu?"

Trystan'ın büyüsünün sisi yavaşça dağılmaya başladı ve dalgalar halinde ona geri döndü. Blade'in büyüsünün tüm ihtişamını gördüğünü anlayabilirdi. Sage ve Trystan'ın yüzleri kızarmış, suçlu ve... dağınık görünüyordu.

İki şiddetle sarsılmış hayvanın yanında duruyorlardı.

Gushiken gözlerini kısarak sandviçin kalanını Fluffy'nin yönüne fırlattı ve kırmızı-mor uyku gömleğine elini sürttü. "Bunu sormam doğru mu bilmiyorum?"

"Eğer yaparsan, o sandviçi boğazına tıkarım," diye Trystan hırladı.

Blade, Trystan'ın kanını kaynatacak bir gülümsemeyle ağzını açtı. "Komik. Dilin az önce Evie'nin...

Ama sözünü bitiremedi, çünkü Sage Trystan'ın etrafına atlayarak ejderha eğitmenin dudaklarını eliyle kapattı. Birkaç saniye önce Trystan'ın boynunda olan eller. Ta ki onun büyüsü ve gerçeklik araya girip her şeyi mahvedene kadar.

Sihir değil, vicdanı itiraz etti. *Sensin.*

Alexander'ın lanetli kurbağa bedenini sürükleyerek ayrıldığı gün annesinin söylediği çirkin sözler yıllar sonra ilk kez aklına geldi.

Her şeyi ve herkesi mahvetme alışkanlığın var, değil mi?

"Sakin ol Fluffy, Gushiken. Guvre'ye ben bakarım," dedi Trystan sert bir sesle, guvre'nin ızgarasına doğru ilerlerken, gözlerinin arkasında yanan bir acı onu zayıf ve aptal hissettiriyordu.

"Trystan," diye seslendi Sage arkasından.

"Şimdi değil, Sage," dedi duygusuzca, arkasını dönmeden.

Bir daha asla.

Bölüm 21

KINGSLEY

Alexander Kingsley, Trystan'ı tam da tahmin ettiği yerde buldu. Kendi pişmanlıklarının oluşturduğu bir su birikintisinin içinde.

Tabii ki mecazi bir su birikintisi. Alexander, guvre'nin kafesinin yanındaki gerçek su birikintisinde oturuyordu. Trystan bir elini kafesin parmaklıklarına, diğer elini göğsüne sıkıca bastırmıştı. "Acı çektiğini biliyorum. Biliyorum. Bunun için üzgünüm," diye Trystan inleyen hayvana kısık bir sesle konuştu.

Alexander tabelasına bir şeyler
karaladı. SEN

Trystan başını eğdi ve iki eliyle gözlerini ovuşturdu, morarmış gözleri meşale ışığında daha da koyulaştı. "Acı çekmiyorum, Kingsley."

Hayır. Trystan haklıydı. Alexander başka bir kelime daha
karaladı. ANGUISH

Trystan içini çekip başını salladı. "Evet, sanırım bu gerçeğe daha yakın, değil mi?"

Alexander sempatiyle başını eğdi. Bir zamanlar Trystan onun tavsiyelerini dinlerdi. Alexander diplomat olarak yetiştirilmişti ve prensken hedeflerine ulaşmak için her zaman doğru sözleri söylemede üstündü. "Kötü Adam"ın kurbağa danışmanı olarak Alexander, Rennedawn'da aklına gelen her düşünceyi yazacak kadar tebeşir olmadığı için, yumuşak konuşmak yerine doğrudan konuşmada üstündü.

Ve son on yılda, çok fazla düşünce gelmişti.

"Pencereleri kontrol etmek için gün doğmadan kalkmalıyız," diye fısıldadı Trystan, renkli pullarıyla guvre yavaşça kafesin kapısına yaklaşıp kafasını mümkün olduğunca parmaklıklara yaklaştırırken dikkatlice bir adım geri attı.

Kaderin yaratıkları, Alexander'ın büyülü kıtanın tarihsel çalışmalarına dair ilk derslerinden biriydi: Kaderin elleriyle yaratılmış canavarlar. Ve bu kader yaratığı Alexander'da ne gördüyse hoşuna gitmemişti, mümkün olduğunca Alexander'dan uzaklaşırken hafifçe inliyordu.

Trystan ona baktı. "Seni sevmeyen biri. İşte bu

ilk kez oluyor."

Öyle değildi, ama k r allığı boş verin,
kıtada bu hikayeyi tam olarak anlatacak kadar tebeşir yoktu.

Bunun yerine şöyle yazdı: İKİNCİ.

Trystan, neredeyse eğlenerek homurdandı. "Sanırım seni lanetleyen büyücü şimdi senden pek hoşlanmıyordur. Senin ailesi tarafından haksız yere hapse atıldığını düşünürsek. Bunca yıl onun öldüğünü sanıyordum. Annem, seni 'öldürdüğü' suçlamasıyla idam edildiğini söylemişti."

Öyle olsa bile olurdu.

Ama Alexander bunu da söylemedi. Küçük tabelasına başka bir kelime daha yazdı, aniden elinin ne kadar küçük olduğunu, *kendisinin* ne kadar küçük olduğunu fark etti.

LANET

Trystan, kafesin parmaklıklarının arasından elini uzattı ve guvre, başını Trystan'ın avucuna çarptı. Işık vurduğunda, gökkuşağı renkli pulları etrafında renkli bir halka oluşturdu. "Lanetini kaldırmak için daha çok çabalamalıydım, Alexander. Bu kadar kolay cesaretimi kaybetmemeliydim. Öyle görünse de, pes etmediğimi bilmeni istiyorum. Pes etmeyeceğim."

Alexander arkadaşına doğru atladı ve parlak botlarından birinin üzerine zıpladı.

Trystan aşağı baktığında, Alexander başını sallamaya başladı.

Yıllarca mücadele ettiğini gördüm, Tryst. Çabaladığını biliyorum.

Alexander'ın dönüşümünün ilk birkaç ayında, umutsuzluğa kapılmadan bir gün bile uyanamıyordu. Kötü adamın imparatorluğu henüz kuruluyordu; Trystan'ın müttefiki, kaynağı yoktu, işini kurmaktan başka zamanını harcayacak hiçbir nedeni yoktu. Fark etmezdi — ne kadar yetersiz olursa olsun, Trystan Alexander'ın lanetini kırmak için elindeki tüm imkanları kullandı. Arkadaşının, sahte büyücülere, yardım etmeyi reddeden lanet danışmanlarına, laneti yapan büyücüyü bulmak için sahte ipuçlarına, sahip olmadığı parayı ödeyerek, defalarca başarısız olmasını izledi.

Alexander insan olsaydı, Trystan'a o gün ikisinin de kendilerini kaybettiğini ve şimdi oldukları kişiye geri dönmek için mücadele etmeleri gerektiğini söylerdi. Bir kurbağa ve bir kötü adam.

Ama Kingsley'nin ayağı son zamanlarda yazdığı onca şeyden yorgun düşmüştü, bu yüzden öğrendiği şekilde iletişim kurmak yerine, en eski arkadaşına baktı ve bildiği tek şeyi söyledi: *"Ribbit."*

Trystan onu kucaklayıp omzuna oturttu. "Ne mutlu

ne kadar kötü bir arkadaş olduğum konusunda hemfikir olduğumuza sevindim. Ow!" Alexander yazamadığı ayağıyla Trystan'ın kafasına vurdu ve The Villain'e hiç de hemfikir olmadıklarını belli etti. "Sage'in odasına sağ salim döndü mü diye bakayım, sonra da güneş doğmadan birkaç saat dinlenmeliyiz."

Alexander başını salladı, ama Trystan kafesten bir adım uzaklaşır uzaklaşmaz, düşük bir inilti duyuldu. Trystan durdu ve bir adım daha uzaklaşarak sesin kaynağını kontrol etti. Parmaklıkların arkasındaki yalnız hayvan bir kez daha inledi.

Tanrım. Villain bununla baş edemezdi. Adamın işi bitmişti.

"Lanet olsun," diye homurdandı Trystan. "O zavallıyı bu halde bırakıp nasıl gidebilirim? Dinle beni." Trystan guvre'yi işaret etti. "Çırağımın odasına sağ salim döndüğünü kontrol etmem gerek, ama uyumadan önce vaktim kalırsa geri döneceğim."

Hayvan tekrar inledi ve Alexander, Trystan'ın omzundan atlayarak yere attığı tabelaya doğru koştu ve olabildiğince hızlı bir şekilde bir kelime yazdı.

BEN Mİ?

Trystan'ın gözleri yumuşadı. "Onu benim için kontrol eder misin, Alexander?" Boğazı titredi. "Belki de en iyisi budur. Onu şu anda görürsem ne yaparım bilmiyorum."

Alexander, sözlerini silip yeniden yazacak kadar hızlı olamadı. Şaka, yüksek sesle söyleseydi olduğu gibi anlaşılmayacaktı. Ama yine de söyledi.

ÖPÜŞMEK MI?

"Hayır!" diye bağırdı Trystan. "Öpücük yok! Artık öpücük yok."

Alexander yavaşça tabelasını kaldırdı.

YALANCI

Alexander gözlerini kırptı. Trystan da gözlerini kırptı. Guvre yine inledi ve bu, Kötü Adam'ı kendine getirdi. Burun köprüsünü sıkıştırarak, kafese doğru yürüdü ve parmaklıklara en yakın duvara kayarak, isteksizce guvre'nin burnunu okşadı.

Hayvan sakinleşti ve anında elinde mırıldanmaya başladı. "Sage'i kontrol et ve hemen bana dön, Alexander." Trystan emrini fısıldadı ve Alexander başını sallayarak mahzenlerden çıkan merdivenlere doğru zıpladı. Ama Alexander yukarı çıkarken, çevresi bulanıklaşmaya başladı. Açtı. Zemin soğuktu. Isınması gerekiyordu. Daha aydınlık bir odaya ulaşana kadar tüm gücüyle zıpladı ve pencere pervazına atlayarak güneşi aradı.

Orijinal yolundan emin değildi. Bir şeyler yapıyordu. Bu andan önce birisiydi, ama her şey kayboluyordu. Kendisi de öyle görünüyordu.

Ve sonra kurbağa artık kafası karışık değildi. Çünkü o sadece bir kurbağaydı.

Bölüm 22

GIDEON

Gideon, Valiant Guard kışlasındaki eski arkadaşının güvenilir olduğundan emin değildi, ama içeriden onlara yardım edecek biri olursa planları için büyük bir avantaj olacaktı.

Kadın guvre'yi geri çalmak için herhangi bir şansları olabilmesi için, Gideon oranın bir haritasını temin etmeliydi, ama kurtaracakları kişinin Gleaming Sarayı'nın hangi bölümünde kaldığını bilmiyorlarsa harita bir işe yaramazdı... Tabii hayvanı Gleaming Sarayı'na getirdilerse.

Ama bu spekülasyonlar sabahın bu saatinde çok fazla olumsuzluktu. "Günaydın, anne." Gideon, annesinin açık oda kapısından başını uzattı. Annesi geri döndüğünden beri ona özellikle dikkat ediyordu ve annesi de bundan memnun görünüyordu. Açıkça "onu öldürdüğü" için gereksiz bir borcu telafi etmeye çalışıyordu.

Aslında bunu yapmamıştı, bu yüzden bu borç her bakımdan geçersiz ve hükümsüz olmalıydı. "Gideon, hainasi." *Hayatım*. Yanaklarını öptü ve gülümsedi. "Dün Lyssa ile harika bir gün geçirdim."

Gideon'un kaşları alnına kadar kalktı. "Bu çok iyi haber. Umarım harika kısım, onu hafta sonu kızartması gibi yakmak üzereyken başladı."

Anneleri, ilk kavuşmalarında kırılgan bir hali vardı, ama Gideon, tüm Sage kardeşler arasında annesiyle en çok zaman geçiren oydu ve kadının kötü bir mizah anlayışı olduğunu biliyordu.

Ve annesi sayesinde, mizahın kalpleri nasıl iyileştirebileceğini biliyordu.

Kahverengi gözleri, bir zamanlar yaşadığı yıldız gibi parıldıyordu. "Neyse ki, daha sonra, ofisin mutfağında başladı."

"Ah, en güzel şeylerin başladığı yer." Geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi, ama kapı biraz daha açıldığında ve uzun örgüsü çözülmüş Yüzbaşı Keeley karşısına dikildiğinde gülümsemesi dondu. Gideon, yüzbaşının saçlarının çözülmüş halini hiç görmemişti.

Midesine hoş olmayan şeyler yaptı. Çok... gerçekten çok hoş olmayan şeyler.

"Kaptan, günaydın! Cinayete teşebbüs edenini ziyarete mi geldin?"

Annesi omzuna bir şaplak attı. "Gideon Bernard Sage, bu komik değil!

komik değil!"

Keeley içeri girerken burnunu çekerek güldü ve Gideon, azarlamayı olabildiğince iyi karşıladı ve odanın köşesinden bir sandalye çekerek ona oturması için uzattı. Otururken ona bakmadı ve yüzünü buruşturarak Gideon'u o kadar işe yaramaz hissettirdi ki, hayal kırıklığından en yakınındaki atılabilir nesneye zarar vermek istedi.

"Notunuzu aldım, Bayan Sage." *Not mu? Ne notu?*

Annesi gülümsedi ve Keeley'nin önünde diz çöktü, sanki kaptan bir kraliçe, annesi ise alçakgönüllü bir tebaa gibi. "Dünkü olaydan sonra beni görmek ve özür dileme fırsatı verdiğiniz için çok minnettarım."

Keeley'nin dudakları yukarı kıvrıldı ve Gideon bu küçük hareketin göğsündeki organa yaptığı etkiyi görmezden geldi. "Sizi temin ederim ki size karşı hiçbir kötü niyetim yok. The Villain ile uzun yıllardır iş yapıyorum ve bu, ilk kez incindiğim bir durum değil." Elini annesinin elinin üzerine koydu. "Sadece ilk kez *kazara* incindim."

"Önemli değil. Lyssa'yı korudun," dedi Nura minnetle, elini göğsüne koyarak.

Keeley saygıyla başını salladı, ama Gideon kaptanın gözlerindeki ürkek bakışı kaçırmadı. "Çocuklar her şeyden önce korunmalıdır. Ben tüm yetişkinlerin yapmaya çalışması gereken bir şeyden başka bir şey yapmadım."

Nura gülümsedi, ama Lyssa kapıda belirdiğinde gülümsemesi kayboldu. Lyssa biraz isteksiz görünüyordu. "Lyssa. Günaydın, tatlım."

Lyssa odaya girerken küçük bir gülümsemeyle gülümsedi, ama Keeley'i görünce tüm çekingenliğini kaybetti, koşarak muhafızın boynuna atladı. "Ölmediğine çok sevindim Keeley!"

Keeley bir an donakaldı, sonra pembe dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü ve Gideon'u neredeyse duvara yapıştıracak kadar güçlüydü.

"Ben de aynen öyle düşündüm." Keeley güldü.

Lyssa, Keeley'nin omuzlarından yere kadar uzanan uzun altın sarısı saçlarına hayranlıkla baktı ve parmağını saçlarının üzerinde gezdirdi. Gideon, küçük kız kardeşinin saçlara dokunma rahatlığı karşısında kıskançlığını bastırmaya çalıştı. "Saçların çok güzel!"

Gideon bunu yapmaya kalkışsa ürkütücü olurdu.

Ne yazık ki, bunu yapmak istemediği anlamına gelmiyordu.

Keeley parmakları arasında birkaç tutam saçını çekti. "Çoğu gün çok zahmetli ama benim saçım." Bu sözün arkasında Gideon'un

anlayamadığı bir anlam vardı ve o bir şey yapmaya kalkışamadan Lyssa, Nura'yı odadan çekip çıkarmadan önce onu heyecanlandırmaya başlamıştı.

Keeley, sanki sadece bakarak o neşeyi içine çekebilecekmiş gibi, onları özlemle izledi. "Nereye gidiyorlar, şövalye efendim?"

Takma adı onu sinir bozucu derecede neşeli yapıyordu. "Muhtemelen mutfak. Lyssa'nın kalbine giden en etkili yol gibi görünüyor."

Keeley eliyle ağzını kapatarak güldü ve onu yakmayacak, ama içini ısıtacak bir güneş gibi parladı. "Tadı iyi. Edwin'in ikramları en sert kabukları bile kırar."

Gideon bir an ciddiye büründü. "Dün Edwin'e olanları duydun, değil mi?" Gideon, Tatianna kadar Keeley'nin dinlenmesinde ısrarcıydı, ama ondan bir şey saklamanın doğru olmadığını düşünüyordu.

Keeley sertleşti. "Evet, duydum. Gerçekten korkunç. Kim şefimizi iple bağlar ki?"

Gideon cevap veremeden, Keeley aniden ayağa kalktı. Gideon, onun hızlı tepkisine şaşırsa da, gerekirse onu yakalamak için ellerini uzattı.

"Umarım yakında hallederler," dedi Keeley ve kapıya doğru sendeleyerek çıktı.

"Evet, tabii. Ben de öyle umuyorum," dedi Gideon, Keeley'nin arkasından bakarak.

Keeley gittikten sonra Gideon orada kaldı, bu konuşmada bir terslik olduğunu hissediyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra, midesi düğümlenerek bunun ne olduğunu anladı.

Villain, Edwin'in iple bağlandığını kimseye söylememelerini önermişti, bu bilginin Lyssa'nın kulağına gitmesinden korkuyordu.

Keeley bunu bilmemeliydi. Bir şey

saklıyordu.

Bölüm 23

KÖTÜ ADAM

Sabah çiyleri çimleri nemlendirmeye bile yetmemişti ki Trystan Tatianna'nın kapısını yumruklamaya başladı.

"Tatianna!" diye bağırdı. "Uyan!"

Kapı, Trystan'ın önceki gün Sage ile birlikte tekmelediği için tam olarak tamir edilmemişti ve Tatianna sonunda kapıyı açtığında korkunç bir gıcırtı çıkardı. Geceliği lüks, bornozu saçlarını bağlayan ipek başlıkla uyumlu pembe ipekten yapılmıştı. Koyu renkli gözleri hızla kırpışıyor, sesi hala uykulu idi. "Birisi kanıyor mu, öldü mü?"

O durakladı, yumruğu hala havada kalmıştı. "Aşağıdaki mahkumlar —

"Kanaması veya ölmesi *gerekmeyen* kimse kanıyor veya ölü mü?" diye netleştirdi, dudaklarını sıkıca kapatarak onun cevabını bekledi.

Bu çok kötü bir fikirdi.

"Hayır," dedi dikkatlice.

"Sonunda Evie Sage'e aşık olduğunu itiraf mı ediyorsun?" Kollarını kavuşturdu, bornozunun kabarık uçları birbirine değdi.

O, "Ben... Ben öyle bir şeyi itiraf etmem" diye kekeledi. *Yüksek sesle.*

"O zaman ben yatmaya gidiyorum." Tatianna inledi ve kapıyı çarpacak gibi yaptı, ama Trystan eliyle kapıyı tuttu. Tatianna hafifçe homurdandı ve kapıyı daha sert itti. "Trystan, tanrılar adına, her neyse, güneş doğana kadar bekleyebilir."

"O zaman ben meşgulüm," dedi mantıklı bir şekilde.

Gözleri parladı, elleri tehditkar bir şekilde parladı. Kapıyı bıraktı ve geriye doğru sendeledi. "Daha sonra gel," diye dişlerini sıkarak söyledi ve kapıyı çarptı.

O içini çekerek alnını soğuk yüzeye yasladı. "Sage ve ben öpüştük," diye itiraf etti sessizce.

Kapı o kadar hızlı açıldı ki, menteşelerinden kopacağını sandı. Alnı havaya çarptı ve şifacının odasına tökezleyerek girdi. Neyse ki muayene masası onu durdurdu, ama bu sırada böbrekleri morarmış olabilirdi.

"Her şeyi anlat." Tatianna köşeden rahat bir sandalye alıp yanına çekti, terlikli ayaklarını sandalyenin altına soktu. "Onu öptün mü? Oh! *O da seni* öptü mü? Aferin sana, Evie!"

"Ben..." Burnunun köprüsünü sıktı. "Aslında bunun için gelmedim. Kingsley için endişeleniyorum." Cebinden kurbağayı çıkardı. Arkadaşının tacı başının yanına o kadar kaymıştı ki, neredeyse gözlerinden birinin üzerine sarkıyordu.

Tatianna, eğlenmemiş bir şekilde çenesini avucunun içine dayadı. "Neden? Onu da sabahın köründe uyandırdın mı?"

Kurbağa gözlerini kırptı, bakışları daha uyanık hale geldi, zıpladı ve Tatianna'nın kucağına yerleşti.

"Dün gece ben guvre'yi rahat ettirirken o da Sage'i kontrol edecekti. Sonra bir baktım, saatler sonra uyanmışım, yalnızım ve Kingsley dönmemiş," diye açıkladı Trystan, en iyi arkadaşına bakarak. "Sonunda onu bulduğumda, avizeden sarkmış, tamamen kendinden geçmişti. Onda bir terslik var. Fark etmedin mi? Tabelaları yanlış yazıyor, boş tabelaları tutuyor? Dalgın görünüyor?"

"Anne tavuk." Tatianna sesini yumuşattı. "O dalgın değil, o bir kurbağa ve burada. Biraz dikkatinin dağıldı. En iyilerimizin başına gelir."

"O bizim en iyi arkadaşımızdı, Tati. O bizim en iyi arkadaşımızdı ve şimdi bu hale geldi.

Ve bu benim suçum."

Tatianna başını salladı. "Hayır, Trystan. Bu senin annenin suçu. Seni incitmesi için büyücü kadını tutan oydu. Üstelik" — Kingsley'i iki eliyle kucaklayarak kaldırdı — "sen on yıl boyunca bunu düzeltmenin bir yolunu aradın. Senin suçun olmayan bir şey için kendini yeterince cezalandırdın."

"Belki de bu yüzden, asla sorumluluğunu üstlenmeyeceğim başka suçlar işledim," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

Tatianna, ıslık sesine dönüşen bir nefes verdi. "Bunu sen söylediğine çok sevindim, ben söylemek zorunda kalmadım."

Clare'in çalışma masasından bir çiçek tokasını kaldırdığında siniri dağıldı. Tokayı kaldırıp ona sorgulayan bir bakış attı. "Geçmişten bahsetmişken..."

"Aslında suçtan bahsediyorduk."

Trystan ipucunu anladı. *En genç Maverine'den bahsetme.* Anladı, ama ofisteki diğerleriyle olan günlük etkileşimleri onun üzerinde olumsuz bir etki yaratıyor gibiydi, çünkü... bilmek *istiyordu*.

Kingsley, Trystan'ın dikkatinin dağılmasına ihtiyaç duyduğu anda omzuna atladı. "Yine de ona bir bakabilir misin? Her şeyin düzgün çalıştığından emin olur musun?"

"Ben insanları iyileştiririm, Trystan. Neden Blade'e sormuyorsun?"

"Çünkü henüz görmeye hazır olmadığım biriyle karşılaşabilirim."

"Ah." Tatianna, o itiraf etmeden çok önce onu anlamış gibi başını salladı. "Ona yine öpücük kondurmaktan mı korkuyorsun?"

"O beni öptü!" diye itiraz etti.

"HA!" Tatianna zıplayarak onu işaret etti, küçük zıplamalarında kendini beğenmişliği belliydi. Elini yüzüne doğru sallamaya başladı. "Hoo, tüm bu heyecan beni kızartıyor. Pencereyi açar mısın?"

Trystan gözlerini devirdi, ama pencereye gidip biraz açarak serin hava girmesini sağladı.

"Teşekkürler." Tatianna gülümsedi. "Vay canına. Demek tatlı Evie seni öptü. Bu çok iyi. En azından biriniz aklı başında."

"İşinin ilk haftasında yanlışlıkla şeker yerine tuz koyarak bir sürü kek pişiren kadın mı?"

Tatianna manikürlü parmağıyla çenesine dokundu. "Zaten hepsini yemedin mi?"

Kingsley köşedeki sepetten bir tabela buldu ve üzerine bir kelime yazdı.

EVET.

Tatianna gülümsedi ve omuz silkti. "Şuna bak! Her zamanki gibi zeki."

Trystan'ın yüzündeki bir ifade sabırsızlığını belli etmiş olmalıydı, çünkü Tatianna köşeden kurbağayı alıp muayene masasına koydu.

Sabah hala gri ama daha aydınlıktı, gecenin son kalıntıları veda ediyordu ve Tatianna sanki onu yenileyen bir şey gibi nefes aldı. "Tamam. Bir bakayım." Elleri sıcak sarı bir parıltı aldı ve kurbağanın etrafında dolaştırarak küçük vücudunda herhangi bir sorun olup olmadığını inceledi. "Ama sana söylüyorum, endişelenecek bir şey yok."

Kingsley gözlerini kırptı, gözleri Tatianna'nın ellerinin parıltısına odaklandı. Ve sonra sıçradı.

Açık pencereden dışarı.

"Ah! Tanrım!" Tatianna çığlık attı ve Trystan da bağırarak ikisi de onun peşinden atladı, aynı anda pencere çerçevesinden dışarı uzandılar ama sadece havayı yakaladılar. Tek gördükleri, havada süzülen bir kurbağa ve sonra yere çarparak

ve yumuşak bir "ribbit" sesiyle onlara dönüp baktı.

"Tanrım! Tryst, ne yapacağız?" Tatianna onun kollarını tuttu ve ikisi de cevabı biliyordu. Gözlerini o kurbağadan ayıramıyorlardı, ama pencereden atlamak aptalca bir işti.

"Efendim?" Sage'in sesi yükseldi ve Trystan'ın kalbi durdu. Bütün gece dışarıda kalıp, vitraylere güneşin doğmasını mı beklemişti?

O ise onun yatmış olacağını düşünmüştü; ama yanlışlıkla onu dışarıda bırakmış, sadece Blade ve terk edilmiş bir "dışarıda akşam yemeği" ile baş başa kalmasına neden olmuştu. Canlı canlı kaynatılıyormuş gibi hissettiren kötücül eylemlerin tadını çıkarmak zordu.

Sonra Kingsley Sage'in üzerine atladı, göğsüne vurdu ve onu kıç üstü yere düşürdü. Tanrıya şükür, kız ellerini amfibiye sıkıca tuttu ve kaçmasını engelledi.

"Oof!"

"Tatianna?" Trystan hafifçe sordu.

"Evet?" diye sordu gergin bir şekilde, muhtemelen bunun altında yatan tehlikeyi hissederek. "Sanırım endişelenecek bir şey var."

Bölüm 24

KINGSLEY

Alexander Kingsley kafası karışmıştı.

Ve belki de biraz kafası karışmıştı.

Ayak seslerinin gürültüsüyle uyanmış, kendini Trystan'ın ellerinde zıplarken bulmuştu, sonra Tatianna'nın ofisine gitmişlerdi ve sonra... her şey bulanıklaşmıştı, ama artık şifacının odasında değildi. Evie Sage yavaşça oturmaya çalışırken, onun belinin üstüne oturmuştu.

"Sage!" Trystan arka kapıdan fırlayarak bağırdı. "Kingsley!"

Tatianna da hemen ardından pembe bornozunu sürükleyerek dışarı koştu. Kuşlar sabah selamlarına başladı ve Alexander, önündeki sahneyi anlayabilmek için seslere dikkatini vermemeye çalıştı.

"Ben iyiyim," diye onları rahatlattı Evie, Alexander'a bakarak, parmağını uzatıp onun tacını düzeltti. "Kıvırcık saçlarım birkaç saatten fazla yerinde durmuyor. Bu şey nasıl bu kadar uzun süre dayandı?"

"Kafasına yapıştırılmış," diye mırıldandı Trystan kuru bir şekilde, ona ayağa kalkması için elini uzattı.

"Gerçekten mi?" Evie burnunu kırıştırarak ona baktı. Alexander

öyle olmadığını umuyordu.

"Hayır, Sage." Trystan huysuzdu, muhtemelen yorgun olduğu için. Adam son zamanlarda çok kötü uyuyordu ve gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa, dün gece de farklı olmamıştı.

"Yaralandın mı?" Tatianna, Evie'nin kolunu okşayarak sordu.

Evie başını salladı ve hüzünle gülümsedi. "Sanırım son zamanlarda belanın mıknatısı oldum."

"Son zamanlarda mı?" diye sordu Trystan.

Evie dilini yanağına bastırdı, sanki onu şaşırtacak sözleri yutuyormuş gibi görünüyordu. Ama bunun yerine, önceki gece vitray parçalarını koydukları yere doğru geri döndü.

Trystan birkaç saniye içinde yetişti ve Kingsley, buraya nasıl geldiğini merak ederek yanlarına atladı.

"Bütün gece dışarıda mıydın?" diye sordu Trystan dikkatlice.

Evie sakin bir şekilde başını salladı. "Uyuyamadım. O yüzden Blade ile başladığımız işi bitirdim."

Trystan kolunu uzatarak Evie'yi durdurdu. "Gushiken!" diye bağırdı.

"Vitray pencere parçalarıyla!" Blade, avlunun diğer ucundan bağırdı, elinde ejderhanın sabah banyosu için büyük bir süngerle Fluffy'nin arkasına saklanmıştı. "Sen onu tek başına bıraktığın için."

Alexander, *ölüm arzusu* bir kelime mi yoksa iki kelime mi diye merak etti.

"Nazik açıklaman için teşekkürler," diye cevapladı Trystan alaycı bir şekilde. "Sorun değil, patron!"

Tatianna burnunu çektirdi ve Alexander, arkadaşlarının ne kadar farklı olduklarına hayret etti, ama bir yandan da, hayatları henüz birbirine karışmaya başladığı çocukluklarından beri, bazı yönlerden hiç değişmediklerine şaşırdı.

Alexander'ın babası, kral, oğlunun eğitiminde adil ama titiz bir rehber olmuştu ve onun her konuda usta olmasını sağlamıştı: diplomasi, bilim, felsefe, büyü, ironik bir kalem becerisi ve tüm krallıkları da dahil olmak üzere kıtanın yaratılış tarihi.

Ancak annesi, oğlunun kütüphanede çok fazla zaman geçirdiğini ve diğer çocuklarla yeterince vakit geçirmediğini düşünerek, bir gün "eğlenmek" için dışarı çıkmalarını sağladı. Bir hafta içinde Trystan, Clare, Malcolm ve Tatianna ile tanıştı ve hayatı sonsuza dek değişti.

Alexander'ın dili aniden yakındaki bir sineğe doğru fırladı. Küçük vücudu ani dürtüyle sarsıldı. Son on yıldır bir şekilde kaçındığı yeni ve yabancı bir dürtü. Neler oluyordu? Kurbağalar ikinci bir ergenlik dönemi mi yaşıyordu?

Evie, hepsini yeniden inşa edilmiş pencerenin önüne kadar götürdü. Alexander, bu pencereden saatlerce dışarıya bakarak, hayatının tek hayatı olup olmadığını merak etmişti.

Trystan, pencereye eğilip bakarken Evie'ye çok yaklaşmamaya özen gösterdi. Güneş yükselmeye başlamış, camı hafifçe okşuyordu ve ışık, iki inatçı aptalı aydınlatarak onları parlak bir ışıkla çevreliyordu. Sanki doğa bile, birbirlerinden uzak durmak için verdikleri mücadeleden sabırsızlanıyormuş gibiydi.

Blade koşarak geldi. "Bir şey var mı?"

"Henüz yok," dedi Tatianna, dirseğini ejderha eğitmenin omzuna dayayarak. "Dün yaşadığı günün ardından Edwin'den bize büyük bir kahvaltı hazırlamasını istemek duyarsızlık olur, değil mi?"

Evie küçük bir iniltiyle karnını tuttu. "Kahvaltı deme. Midem kendini yiyor."

"Kahvaltıyı ben yaparım," dedi Trystan düşünmeden, camı patlayacakmış gibi izleyerek.

Evie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Ne* yapacaksın?"

Trystan omuzlarını silkti ve ellerini beline koydu. "Sadece kahvaltı, Sage. Endişelenecek bir şey yok."

Belki paniğe gerek yoktu, ama Alexander, Trystan'ın The Villain olduğundan beri mutfaktan uzak durduğunu ve şimdi bir ay içinde üçüncü kez yemek pişirmeyi teklif ettiğini düşününce, kutlama için pek çok neden görebiliyordu.

"Sadece açım. Hepsi bu," diye ekledi arkadaşı.

Aç değilsin. Aşıksın, duygusal olarak gelişmemiş aptal.

Ne yazık ki, Alexander'ın *bunu* yazacak kadar yer yoktu.

Zaten zaman da yoktu, çünkü güneş cam parçalarına doğrudan vuruyordu ve o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki, grup gözlerini gölgeledi. Alexander da aynı hareketi yaptı. Bir an için, her göz kırptığında yanma hissi duydu ve ışınlar o kadar baskın olmaktan çıkana kadar geriye atladı.

Ama grup arasında toplu bir nefes alma sesi duyunca durdu. "Tatianna.

Büyüteç aletin yanında mı?" Trystan

diye sordu, eğilerek, sesinde merak vardı.

Şifacı sessizce aleti uzattı ve Alexander Trystan'ın omzuna atladığında, o da bir zamanlar sıkıcı görünen camın içine kazınmış kitabın güneş ışığıyla renkli bir çizgiye dönüştüğünü ve sayfaların gümüş rengine büründüğünü ve üstüne tek bir kelimenin kazındığını görebildi.

Rennedawn.

Sonra pencere canlandı ve kitap açıldı. "Dokunma!" Blade merakla

kitaba uzanırken Trystan emretti.

"Ne yazıyor?" Evie, neredeyse okunamayacak kadar küçük olan kelimeleri görmek için gözlerini kısarak sordu.

Trystan büyüteci üzerine tuttu ve kelimeleri yüksek sesle okudu.

Dünyanın başlangıcında, sihirli tanrılar biliyordu
Renklerin akacağını ve her şeyin yok olacağını.
Bu yeri kurtarmak için insanların yıkılacağını biliyorlardı
Kader ve Alın Yazısı'nın araçlarını kullandılar.

Geceleri parıldayan yıldızların güzelliği
Işıkta yaratılmış Kaderin çocukları
Ve tüm hayallerin dengesi olan sihir Gerçek
aşk ile dünyayı kurtarmanın anahtarıdır.
Sihirli toprakları kurtaran kişi Kaderin genç
evladını kollarına alacak. Şans ve yıldız ışığı
bir araya geldiğinde
Bu topraklar sonsuza kadar sana ait olacak.

Ama maskesi düşmüş Kötü Adam'a ve
onun Kötü niyetli karanlığına dikkat
et
Çünkü hiçbir şey, kararmış bir iyi
kalpten daha tehlikeli değildir. Ve
gelgitler tersine döndüğünde
Her şey eskisi gibi olacak
Gerçek prensin kalbi
Kaderindeki aşkı kurtaracak.
Güneş ışığının saf bir şekilde parladığı
yerde Rennedawn'ın büyüsü onarmaya
başlayacak. Kötülük düşecek, krallıklar
yükselecek.
Bu kehanete kulak verin ve tüm Rennedawn
mutlu sona kavuşsun.

Grup arasında sessizlik çöktü, tek ses kuşların cıvıltıları ve ağaç dallarının sallanmasıydı.

Blade ilk konuşan oldu. "Kehanetlerin kafiyeli olması mı gerekiyor? Yoksa tanrıların hastalıklı bir mizah anlayışı mı var?"

"Tutarlı bir kafiye düzeni bile yok. Bu cümle yapısı da ne... Tanrım. Bunun bir anlamı var mı?" diye merak etti Tatianna.

Evie parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Yıldız ışığı büyüsü, guvre'nin çocuğu, maskesi düşmüş kötü adam ve... gerçek prensin kalbi, kaderindeki aşkı kurtarıyor."

Bir anda herkesin gözleri Alexander'a çevrildi. Ve

o bir kez daha kafası karışmıştı.

"Kehanetin dördüncü parçası," dedi Trystan, üzgün ve soğuk bir ifadeyle, "Kingsley."

Bölüm 25

EVIE

Evie, iki gün içinde ikinci kez toplanan gruba kehaneti yüksek sesle okudu. Bu tür şeyler hakkında kabuslar görmüştü, ama aynı iki gün içinde fiziksel saldırıya uğramış ve bir kurbağa ile tokatlanmış olduğu için, yoğun toplantı programı en son endişeleneceği şeydi.

En azından bu, kızarmış hamur halkalarıyla birlikte geldi.

Ancak boğulma riski vardı, özellikle Gideon için.

Özellikle de yüksek sesle.

"Özür dilerim." Öksürdü, ağzından kırıntılar saçıldı ve Becky tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Gerçek prensin kalbi mi?" Gideon'un gözleri masanın ortasında oturan Kingsley'e düştü.

"Seni karıştıran ne, Gideon?" Diye sordu Villain, masaya bir tepsi daha hamur halkaları bırakarak.

"Kurbağa olduğunu düşündüğün kısım mı?"

Tatianna burnunu çektirdi ve Clare, eski nişanlısının kahkahasının cildinde bir elektrik akımı yaratmış gibi yanındaki yerinden sıçradı.

"Kingsley sadece bir kurbağa değil," dedi Evie nazikçe.

Blade başını eğdi, omuzlarına kadar uzanan saçları bir deri şeritle geriye çekilmişti. Yeleğiyle uyumlu parlak sarı deri. "Evet, Gideon. Kingsley sıradan bir amfibi değildir. İşaretlerini görmedin mi?"

"Hayır, o değil..." Evie başladı, ama onu duymamış gibi devam ettiler.

"Aha! Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor." Gideon ciddi bir ifadeyle ekledi, "Nasıl bu kadar çok kanı olabilir? Ve bu lanet şeyleri nerede saklıyor?"

Trystan araya girdi. "Ofisteyken özenle hazırlanmış bir sistemimiz var, ama seyahat ederken..."

Evie iki parmağını ağzına koydu ve o kadar yüksek bir ıslık çaldı ki, neredeyse bir pencereyi daha kırıyordu. "Erkeklerin kadınların sözünü kesmekten zevk aldıklarını anlıyorum, bu yüzden oyunbozanlık yapmak istemem, ama devam edebilmem için hepiniz çenenizi kapatabilir misiniz?"

Becky notlarından başını kaldırmadan parmaklarını şıklatarak onayladı.

Trystan'ın yüzü o kadar kızardı ki Evie endişelenmeye başladı.

"Nefes alabilirsiniz," dedi ve Trystan'ın göğsünün tekrar hareket etmeye başladığını gördüğüne yemin etti.

"Çok cömertsin, küçük kardeşim. Lütfen devam et, özür dileriz." Gideon gururla gülümsedi, Evie bundan hoşlanmamalıydı ama elbette hoşlandı.

Kiraz rengi eteğini düzelterek, tekrar konuşmaya başladı. "Güney krallığının prensi Alexander Kingsley, karşınızda duran kurbağa."

Blade'in çenesi düştü, Becky notlarından şaşkın gözlerle başını kaldırdı, Gideon bir an duraklamaya ihtiyacı varmış gibi elini uzattı ve Keeley'nin normalde altın rengi olan teni soldu.

Tatianna şüpheci bir şekilde kaşlarını kaldırdı, elbisesinin üst kısmındaki fiyonklardan birini düzeltirken odanın içindeki herkese baktı. "Hepiniz *bu kadar* şok olmuş olamazsınız. Biz ona *Kingsley* diyoruz."

Herkes ona boş boş baktı.

Clare denedi. "Taç mı takıyor?"

Oda o kadar sessizdi ki, Evie gözlerini kapatsa orada tek başına durduğuna yemin edebilirdi. "Küçük tabelalar tutuyor ve kelimeler yazabiliyor!"

Blade kafasını kaşıdı. "Ben sadece çok iyi eğitilmiş olduğunu düşünmüştüm."

Becky, eğitmenine küçümseyerek baktı ve "Senin bu özelliğin yok, belli ki" dedi.

Blade ona bakınca gözleri alev alev yandı. "Rebecka, lütfen diğerlerinin önünde benimle flört etme; bu bir iş toplantısı."

Becky alaycı bir şekilde güldü, ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve Evie haksız bir kıskançlık duydu. Bu ikisi, birbirlerinden uzak durmak için önemli bir neden bulmaktan korkmadan şakalaşabilir, imalar yapabilir ve umutlanabilirdi.

Evie, istediği şeyin reddedilmesinden çok yorulmuştu. Ve ne yazık ki, hâlâ patronunu önceki gece yaptığı gibi öpmek istiyordu — tıpkı kafasına bir tencere çorba dökmek istediği kadar.

"Bence önemli olan, guvre ve bebeğini geri aldığımızda, kehaneti gerçekleştirmek ve Rennedawn'daki büyüyü kurtarmak için gerekli tüm parçalara sahip olacağımız," dedi Keeley. "Değil mi?"

"Yıldız ışığı büyüsü... O benim annem. Karartılmış iyi kalpli kötü adam... Hepimiz onun kim olduğunu biliyoruz," dedi Trystan'ın yönünde küçük bir gülümsemeyle.

. "Kaderin zehri guvre'dir. Ve kaderindeki aşkı kurtaran insan prens." Evie, tüm oda yavaş yavaş olayı bir araya getiriyor gibi göründüğü için bunu açıkça ifade etti.

Becky ayağa kalktı ve kurbağaya gözlerini kısarak baktı. "Yani... Kingsley'i tekrar insana dönüştürmenin bir yolunu bulmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Trystan başını salladı ve sert, duygusuz bir sesle, "Yıllardır denedim ama başaramadım. Bu kadar güçlü bir laneti bozmanın tek yolu, onu yapan büyücü kadının kendisi tarafından bozulmasıdır. Büyücü kadınların büyüsü kendilerine özeldir; başkaları tarafından yapılan lanetleri bozamazlar."

Bu Evie için yeni bir bilgiydi. Patronunun Kingsley'i tekrar insana çevirmek için ne kadar uğraştığını sormamıştı, ama bir şekilde onun defalarca denediğini biliyordu. Kingsley'e bakışlarından, sanki kurbağa onu takip ediyormuş gibi, anlaşılıyordu.

"Peki bu büyücüyü nerede bulabiliriz?" diye sordu Gideon.

Trystan başını salladı. "Bulamayız."

Tatianna, somurtkan bir ifadeyle araya girdi. "Güney krallığının kralı ve kraliçesi tarafından cinayet suçlamasıyla hapsedildi... taht varisi prensi öldürdüğü için."

"Onu kurbağaya dönüştürmek için değil mi?" Gideon kaşlarını çatarak sordu. "Hayır. Ama güney krallığı güçlendirilmiş bir sihirli bariyerle çevrili. Doğrudan büyücü kadına gitmek mümkün değil. Bir alternatif var," diye itiraf etti Trystan, "ama bu risk almayı ve ayrıca... Sage'i de içeriyor." Karanlık gözleri Evie'nin gözlerine takıldı ve göğsündeki rahatsız edici organ lastik top gibi zıplamaya başladı. İhtiyaç duyulduğu hissi bile onu bir kurbağa gibi harekete geçmeye hazır hale getirdi.

İhtiyacın olduğunu gösterme, Evie!

Gideon, Trystan'ın bakışını takip etti ve kaşlarını çattı. "Aynı cümlede 'risk' kelimesini ve kız kardeşimin adını duymaktan hoşlanmıyorum."

Evie sırıttı ve kollarını kavuşturdu, burnunu buruşturarak cevap verdi: "Ben seviyorum."

Trystan'ın bakışları ondan ayrılmadı ve bunun üzerine Evie'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Adamın gözlerinin üzerinde eridiğini izleyerek zorlukla yutkundu. "Peki, şimdi ne yapacağız, efendim?"

Cevap verirken yüzünde hayalet gibi bir ifade vardı. "Lanet Danışmanı'nı görmemiz gerekiyor."

Odadaki herkes aynı anda nefesini tuttu, bu durum önümüzdeki günler için pek de iyiye işaret

ya da Lanet Danışmanı'nın ne olduğu konusunda iyiye işaret değildi.

"Bu laneti kırmanın tek umudumuz ve zamanımız yok," diye ekledi Trystan. "Zaten çok zaman kaybettik ve hala guvre'nin doğumuyla ilgilenmemiz gerekiyor."

Tatianna araya girdi. "Lanet Danışmanı'nı daha önce denedin, Trystan. Hatırladığın gibi, seni görmedi, değil mi?"

Trystan gözlerini sıkıca kapattı, kendini Evie'den bir kez daha kapattı ve sanki bir yumruk midesine çarpmış, nefesini kesmiş gibi hissetti. "Bu farklı," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Şimdi istediği şey bende var. Önceden yoktu."

Tatianna'nın dudakları aralandı ve gözleri Evie'ye kaydı. Sonra herkesin gözleri de Evie'ye kaydı.

Evie bir an için kekeledi ve parmağını göğsüne doğrulttu. "Bekle, ben mi? Bana mı?"

Trystan hala ona bakmadan başını salladı ve Evie umudunu bırakması gerektiğini biliyordu, ama ruhunun derinliklerine işlemiş iyimserlik ölmeyi reddediyordu. Dünyanın onu yenmek için verdiği sessiz savaşa rağmen.

Trystan, Evie'nin Lanet Danışmanı'na sunabileceği bir şeye açıkça atıfta bulunuyordu; bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Ama o, Trystan'ın alçak ve sert bir sesle söylediği şu sözleri yine de yanlış yorumladı:

"Evet, Sage. Seni anladım."

Bölüm 26

KÖTÜ ADAM

Bu lanet olası bir hataydı.

Ama geri dönmek için çok geçti.

Trystan, Benedict'ten önce kehaneti yerine getirdiğinde, kralın değerli krallığını onun elinden çaldığında nasıl hissedeceğini düşünmeye çalıştı. Hükümdarlarına saygı duyanların, kahramanlarının yok oluşa tanık olurken ellerine gözyaşlarını akıttığını izleyebildiğinde.

Evet, intikam geceleri onu sıcak tutmaya yetiyordu. Sage ve onun yumuşak kıvrımlarının sert vücuduna bastırdığı sürekli rüyalarına rağmen. Şeffaf geceliğiyle vücudunun hatları her gece bir dua gibi zihninde canlanıyordu.

Ya da lanet olası bir iblis.

Hickory Ormanı'ndan geçtiler, kimse onları takip etmediğinden emin olmak için özel dikkat gösterdiler, birkaç Malevolent Muhafız malikanenin çevresinde dolaşıyordu. Sessiz bir yolculuktu, tek ses atların nalları ve Trystan'ın ısrarcı kalp atışlarıydı, *Mis-take'e* şüpheli bir şekilde benzeyen bir ritim tutuyordu. *Mis-take.*

Ta ki büyük kanatlı bir hayvan, Sage ile Trystan'ın arasına dalana kadar. Sage çığlık attı, Trystan ise bağırdı.

"Oh, harika!" Tatianna ellerini başına attı, büyük hayvan şifacının birkaç santim önünden alçaldı. "Yarasalar."

Danışmanın yaşadığı koy, malikaneden çok uzak değildi, ama yine de kralın adamlarının takip etmediğinden emin olmak için birkaç uzun ve zorlu yoldan gitmek zorunda kalmışlardı. Trystan, sonunda önlerinde parıldayan şelaleyi gördüğünde rahatladı ve grup atlarından indi, yolculuğun geri kalanını yürüyerek devam etti.

Atlar, koyun düşen sularında hissettikleri korkunç büyünün varlığını sezerek hırıldadılar. Üzerlerinde canlı bir gökkuşağı parıldıyordu. "Merak etme, koca adam. Seni koruyacağım." Sage, atının başını okşayarak yumuşakça güldü. Sözlerinde, Trystan'ın onu tanıyana kadar hiç hissetmediğini sandığı bir neşe vardı.

Bu korkunçtu.

Kingsley, ayak parmaklarıyla bir tabela tutarak atladı. Trystan, sıkıca tuttuğu parmaklarını hafifçe gevşeterek, kurbağanın kullanması için çimlere küçük tebeşir parçaları düşürdü. Aletleri sürüklemek can sıkıcıydı, ama Kingsley kaçak yolcu tavırlarına devam ederse, Trystan kurbağayı iletişim kurma imkânı olmadan bırakacak kadar kalpsiz değildi.

"Ne yapıyorsun?" Sage gözlerini ona dikti ve Trystan, kasıtlı olarak bir iyilik yaparken değil, kraliyet mücevherlerini çalarken yakalanmış gibi sıçradı.

Bu çok utanç verici olurdu.

"Lanet Danışmanı'nı çağırmak için onun mührünü arıyorum," diye açıkladı Trystan, yerde kılıç izi olup olmadığını aramak için yere bakarak.

Tekrar başını kaldırdığında, Sage'in gözleri ona dikilmişti. "Beni feda etmek mi istiyorsun? Çünkü öyleyse, itirazım var." Uyluklarına yapışan pantolonunu işaret etti. Kendine iki saniye izin vererek pantolonun şeklini hayranlıkla seyretti ve elinde tuttuğunda ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladı.

Ve sonra o iki saniye geçti ve zihninde başına buzlu su döktü.

"Pantolonun yüzünden mi?" diye sordu, düz ses tonuyla cevabı merak ettiğini gizlemeye çalışarak.

"Hayır, Bay Literal. Çünkü bugün kurban edileceğimi bilseydim, bu kadar sıkıcı bir kıyafet giymezdim."

Sanki onun kıyafetleri öyle tarif edilebilirmiş gibi. O, halkın henüz keşfetmediği gökkuşağı renklerini düzenli olarak giyiyordu.

"Sage, üzerine çayır manzarası resmedilmiş bir korse giyiyorsun. Sen sıkıcıysan, ben cesetim."

Koluna hafifçe vurdu. "Bu cesetlere pek nazik bir davranış değil."

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. "Sırf saçmalıklara katılmadığım için mi?"

Bir şey kapalıkapandı Sage'in yüzünde ve o pişman dedi sözlerini hemen pişman oldu. Kız aniden ciddi bir tavırla, "Bence bu tür saçmalıklara hakkım var. Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil" dedi. Trystan, çırağına sürekli şaşırıyordu, ama onu yeterince tanıyordu ve bir gün, birisi ya da birkaç kişi, şimdi kendisi kendisi de dahil olmak üzere yaptığını Sage hissettirmişti kendini onun onun renkli kişiliğinde bir sorun varmış gibi hissettirdi. Bu, onu, onu olağanüstü hissettirmeyen herkesi bulup, onların

Göz kapaklarını kaldırdılar ki onu daha iyi görebilsinler.

"Efendim?" Sage onu dalgınlığından uyandırdı ve sevimli bir şekilde kaşlarını çattı. Kötü bir kelimeydi, ama daha uygun bir kelime bulamadı. "İyi misiniz?"

Ağzını açıp bir şey söylemek istedi, ama sözü kesildi.

—

Tatianna ve Clare'in çığlıkları.

Bölüm 27

CLARE

Her şey saniyeler içinde oldu.

Bir an Tatianna Clare'e gülümsüyordu, bir sonraki an ise yer sarsıldı ve devasa bir yarasa üzerlerine, Tatianna'nın üzerine daldı.

"Tati!" diye bağırdı Clare. Ama sevgilisini korumak için harekete geçemeden, Trystan oraya ulaştı ve kendini Tati ile canavarın pençeleri arasına attı. Canavar onu büyük pençeleriyle sardığında ve yerden kaldırdığında, Trystan şaşkın bir homurtu çıkardı.

"Hayır! Tanrım, o da ne!" Evie, hemen üstlerinde uçan hayvana doğru koşarak bağırdı.

Clare, devasa yarasanın etrafta kanat çırpmasını izledi. Trystan, pençeli ayaklarında bir tarla faresi gibi sıkışmış, stajyerlere karşı kullandığı otoriter ses tonuyla bağırıyordu.

"Beni hemen indir. Yoksa Villain'in büyüsünün gazabıyla karşı karşıya kalırsın," diye tehdit etti Trystan, uyarılarında bile fazla resmi konuşuyordu. Clare onun günlüklerini karıştırırken aynı ses tonunu kullanmıştı. O zamanlar bu ses tonu korkutucuydu. Şimdi ise, bir şahin tarafından yakalanmış bir fare gibi havada süzülürken tehditler savurmak komik geliyordu.

"Trystan, büyün! Ölümcül olan mı? Şu anda çok işe yarardı," dedi Clare çılgınca, yaratık Trystan'ı daha sıkı sıkarken buz gibi bir korku onu keserken.

Parmak uçlarından karanlık bir sis yayıldı ve Clare donakaldı, annesinin o kadar korktuğu büyünün ilk kez herkesin gözleri önünde yayıldığını izledi. Ve bir şeyin fikrinin gerçek şeyden çok daha korkutucu olduğu gerçeği onu şaşkına çevirdi, çünkü büyüsü onların önünde o kadar da tehditkar görünmüyordu. Hatta...

Yarasanın yanına bile yaklaşmadı. Bunun yerine, aşağıya doğru süzülerek Evie'nin ayak bileklerini şakacı bir şekilde sardı.

"Hayır," diye fısıldadı Evie, nazikçe büyüyü Trystan'a geri göndermeye çalışarak. "Git ona yardım et!" Büyü onun emrine uymadı. Sadece

Evie'nin etrafında dans eder gibi zıplamaya başladı, sırtındaki yara izi, üzerinde süzülen koyu gri sisin içinde parlayarak, içinden gökkuşağı ışınları çıkardı.

"Trystan?" Clare dikkatlice sordu, büyünün ve daha da ötesi, onun bilinçli davranışları karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Sınırlarını test eden bir çocuk gibi.

"Deniyorum. Dinlemiyor!" diye dişlerini sıkarak, başını Evie'ye doğru çevirip ona emretti, "Sage, hemen benden uzaklaş!"

Evie irkildi ama aceleyle açıklığın diğer tarafına koştu. Stresin yol açtığı panikle Clare'in kolunu sımsıkı tutan Tatianna, sert emir üzerine durakladı ve şaşkınlıkla Trystan'a baktı. Yarasa bile durakladı, neredeyse... eğlenmiş gibi görünüyordu?

Clare kulübesinden hiç çıkmamalıydı. Kanepenin sınırlarından uzaklaşmanın iyi bir yanı yoktu.

Tatianna, bu duruma rağmen yarasanın pençelerinde garip bir şekilde rahat görünen Trystan'a başını salladı. "Tanrım, Trystan, sen ve senin korkunç sunumların." Clare'e döndü. "Eskiden daha iyi değil miydi? Köyümüzdeki kızlar onu çekici bulmuyor muydu?"

Kingsley iki levha kaldırdı. ÖYLE MİYDİ?

Konuşmalarının sakinliği yarasanın öfkesini yumuşatmış gibiydi —kanatlarını agresifçe çırpmayı bıraktı ve havada asılı kaldı. Clare rahat bir nefes aldı. En azından Trystan'ın canı tehlikede değildi.

Clare dudaklarını yaladı, yumuşak zeminde hareket ederken ince ayakkabıları ıslandı. Dikkatleri dağıtmak... Trystan'ı kurtarmak için kullandıkları taktik buydu. "Bir yaz bunu oylamıştık. Bazıları onun sessiz ve gizemli olduğunu söylerken, diğerleri bahçe kulübesinde ölü tavşan sakladığını düşündüklerini söylemişti."

"Anlamadım. Anket mi yaptınız?" Trystan öfkeyle sordu, yaratığın pençelerinde çırpınıyordu.

Tatianna manikürlü elini yanağına dokundurarak, birkaç saniye önce olduğundan çok daha az tehditkar görünen hayvanı izlerken başını yana eğdi. Yarasa şimdi *gülüyor* muy*du*? "Eğer yardımı olacaksa, ben ikisini de seçmedim. Üçüncü bir seçenek yazdım."

Evie bu gelişmeden çok memnun görünüyordu, hatta biraz haklı çıkmış gibi. Clare bu genç kadını çok sevmeye başlamıştı.

"Yazdığın seçenek neydi?" diye sordu Evie heyecanla.

"Kalbi yumuşak bir lapa gibi ama her flört etmeye çalıştığında yanlışlıkla aşağılayıcı şeyler söylüyor" dedim.

Evie, Clare'in kardeşini baştan aşağı süzdü. "Sen de benimle çok flört ediyorsun

o zaman, bayım."

Trystan ona bakakaldı ve insanlık dışı bir ses çıkardı.

Ama sakin sohbetlerinin ortasında, hayvan daha yükseğe uçarak Trystan'ı daha sıkı sıktı. "Hayır!" diye bağırdı Clare. "Dur, lütfen!"

Ama Evie çoktan hayvanın önüne geçmişti, ellerini sessizce yalvarırcasına kaldırmıştı. "Dur." Hayvan alçaldı, kanadını savurarak Evie'yi yana itti.

"Sage! Lanet olsun. Yaklaşmayın," diye bağırdı Trystan.

Evie ayağa kalkarak pantolonunu silkeledi ve incinmiş olmaktan çok kızgın görünüyordu. Ellerini beline koydu. Ölüm büyüsü hala saçlarının bazı kısımlarında dolanıyor, buklelerine dolanıyordu. "Affedersiniz!" Yarasa donakaldı, büyük kafasını ona doğru eğdi. "Onu indirene kadar buradan ayrılmıyorum. İstersen beni de alabilirsin!" Evie ellerini önünde birleştirdi, içtenlikle gözlerini kırpıştırdı. "Lütfen?"

Yarasa biraz daha alçaktan uçarak Trystan'ı hiç acımadan yere düşürdü. Clare, kardeşinin sert bir gürültüyle yere düşmesini izledi. Kardeşi bir anlığına nefesini kaybedip yere yığılmadan önce, Evie'ye doğru koşarak onu yarasanın yakalamadan önce arkasına attı. Ancak yarasa, küçük bir ev kadar büyük bedeniyle huzur içinde yere indi. Tüylü kahverengi kafasını eğerek, koyun koyuna uzanan ağaçların arasında bir hareketin parladığını gösterdi.

.

Alexander, altın rengi gözlerinde panikle bir işaret tuttu. TUZAK.

Ve sonra pusuya düştüler.

Bölüm 28

EVIE

Etrafları... geyiklerle mi çevriliydi?

Korkutucu görünümlü geyikler, itiraf etmek gerekirse. Evie, bu hayvanların bu kadar tehditkar göründüğünü hiç görmemişti. O, bu ceylan gözlü yaratıkların böyle bir şey yapamayacağından oldukça emindi.

Ama bu geyikler öyle görünüyordu ve içlerinden biri hırlıyordu. Koyun etrafındaki yapraklar Evie'nin kaçış yolunu belirlemesini zorlaştırıyordu, özellikle de ağaçlardaki her açıklığın veya boşluğun daha da korkutucu görünen geyikler tarafından savaş pozisyonunda korunduğunu fark ettiğinde. Evie o kadar tedirgin oldu ki neredeyse şelalenin altındaki su birikintisine düşüyordu, ama onu çevreleyen büyük taşlardan biri tarafından durduruldu ve patronunun eli koluna yapıştı.

En büyük geyik, şelale ayrılırken su birikintisinin üzerindeki taşların üzerinden atladı ve çıplak kolları ve gövdesinde derin mor renkli kıvrımlı çizgiler olan yakışıklı bir yabancı ortaya çıktı. Gözlerinin rengiyle aynı renkte mavi çizgilerle süslenmiş altın sarısı saçları vardı. Bir kayadan diğerine atlayarak havuzu geçti. Safir rengi botları nemli yeşil çimlere sağlam bir şekilde indi, bakışları Evie'ye odaklandı. "Sen kim olabilirsin, güzelim?" Sesi yumuşak ve hipnotize ediciydi, Evie'nin elini tutup nazikçe eğilerek eğildi.

"Ben Evie. Bunlar senin tuhaf bir şekilde iyi eğitilmiş geyik arkadaşların mı?"

Kız elini çekmeye çalıştı ama o sıkıca tuttu. Sadece bir saniye. Trystan daha fazla izin vermedi.

Patronunun kolu uzanıp yabancının elini itti. "Biri elini çekerse, Lionel, bu sana dokunmanı istemediği anlamına gelir." Dişlerini sıkarak, göğsü hızla inip kalkarak söyledi.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" Clare, dev yarasayı hala ihtiyatla izlerken sordu.

Lionel'in gözleri ona takıldı. "Bizi ele veren ne oldu?"

Evie ciddi bir ifadeyle, "Onun karnına doğrulttuğun mızrak." dedi. Trystan'ın gözleri aşağıya kaydı ve Lionel'in elinde gerçekten bir mızrak olduğunu gördü.

Trystan'ın karnına doğru yöneltilmişti.

Lionel diğer eliyle öksürdü ve güldü, Trystan'a bakarken mavi gözleri parıldıyordu. Büyük yarasa efendisinin yanına doğru yavaşça yaklaştı. "Eğlenceli bir şey, değil mi?"

Trystan kaşlarını çattı, burun delikleri genişledi ve omuzları dikleşti. "O bir *şey* değil, seni aptal."

Büyük yarasa hapşırdı ve Evie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Tüm bu olay, en saçma insan kaynakları raporuna konu olacaktı. Muhtemelen gelmiş geçmiş en saçma rapor.

Rica ederim, Becky.

"Size bir tehdit oluşturmuyoruz, efendim." Evie buklelerini düzeltti. "Sadece Lanet Danışmanı'nı görmeye geldik."

Lionel çok memnun görünüyordu. "Ne kadar güzel davranışlar."

"Eğer terbiye istiyorsan, neden o çirkin suratını ve çirkin hayvanını alıp güneşe doğru uçmuyorsun?" diye tısladı Trystan.

Clare küçümseyerek dilini şaklattı. "Ona çirkin deme, bu çok kaba."

Trystan gökyüzüne baktı. "Yarasalardan bahsediyorsun, değil mi?"

Clare elini kalçasına dayadı. "Tabii ki."

Lionel yavaşça alkışladı ve ıslık çaldı. "Hepinize teşekkür ederim. Sabah eğlencesine ihtiyacım vardı. Şimdi işimize bakalım mı?"

Evie göğsünde öfke hissetti. "Sizinle iş yapmayacağız, efendim, ve... Şu bana bakıyor. Neden?" diye patladı, eliyle geyiği işaret ederek.

Trystan yanında iç geçirdi. "Maalesef Sage, ona ihtiyacımız var."

"Bana bakan geyik mi?" diye sordu Evie, geyik saldırmaya hazırlanır gibi yere vurmaya başlayınca Tatianna'ya yaklaşarak.

Tatianna, dudaklarını tiksintiyle kıvırarak kolunu tuttu. "O Lanet Danışmanı, değil mi?" şifacı iç çekerek tahmin etti.

Lionel derin bir reverans yaptı, yarasa da onu

taklit etti. "Hizmetinizdeyim."

Bölüm 29

KÖTÜ ADAM

Trystan Lionel'dan nefret ediyordu.

Eğer Sage'e bir kez daha dokunursa, lanetler ve kehanetler canı cehenneme, bu alçak herifin son nefesini verecekti.

"Hayvanın bize saldırması gerekli miydi?" Tatianna öfkeyle sordu. "Ve geyik sürüsü? Dışarı çıkıp bizi normal bir şekilde karşılayamadın mı?"

Lionel omuz silkti. "Betsy ve benim için bu gayet normal bir selamlaşma."

Hepsi birbirlerine bakıştılar.

"Betsy yarasa," dedi Trystan alaycı bir şekilde, sabırını zorlayarak. Bulamadı.

Lionel kollarını kavuşturdu ve dudaklarını çırparak düşünmeye daldı. "Sizin bakımınızda olan ejderhanın adı 'Fluffy' olduğu söylentisi yayılmıyor muydu?"

"Bunu sana kim söyledi!" diye bağırdı Trystan.

Lionel parmaklarını şıklattı. "Ah, demek doğruymuş."

Sage, Trystan'ın kolunu çekiştirdi ve o hemen ona dikkatini verdi. O, Lionel'e inanamayan bir ifadeyle bakıyordu. "Eğer seni rahatlatacaksa, onun insan ilişkileri senininkinden bile daha kötü."

"Bir mucize," diye cevapladı Trystan kuru bir şekilde.

Eskiden sessizliği özlediğin zamanları
hatırlıyor musun? Hayır.

Lionel, bileğinde olmayan saati tıklattı. "Vakit nakittir, Villain. İşe koyulalım."

Trystan daha önce hiç bu kadar ilerlememişti. Her ziyaretinde, Trystan'ın sunduğu fahiş miktardaki paraya rağmen Lionel hizmetlerini hemen reddetmişti. Şimdi ise her şey çok kolay geliyordu.

Trystan şüpheci bakışlarını Lionel'e dikti. "Bizim için bir şey yapmadan önce, askerleri geri çağır."

"Gidin!" Lionel emretti ve geyikler homurdanarak ağaçların arasına kayboldu. "Şimdi, hizmetimin bedeline gelelim." Lionel çenesini ovuşturdu. Lanet Danışmanı'nın keskin gözleri

Trystan'ı, sonra Tatianna'yı, sonra Clare'i, sonra Kingsley'i, sonra... Sage'i taradı. "O." Lionel Sage'i işaret etti. "Kızı alacağım. Kötü Kadın yatakta eğlenceli olur herhalde."

Trystan nankörün boğazını yakaladı. "Hanımıma saygılı davranacaksın, seni lanet olası alçak!" diye bağırdı, yüzü kızardı ve "hanımım" yerine "hanım" dediğini fark edince boynunda tüyler diken diken oldu. Öyle demek istememişti. Aklı bunu onaylamamıştı.

Belki kimse fark etmemişti.

Tatianna ve Clare hariç. Clare elini ağzına kapatmış, Tatianna ise kolunun içine gülerek kıkırdıyordu.

Trystan yavaşça Sage'e döndü. Ağzı o kadar açık ki, parmaklarını çenesinin altına koyup kapatmak için çılgınca bir dürtü hissetti. Oh. Aslında, bunu yaptı. Neler oluyordu? Vücudundaki emir komuta zinciri tamamen bozulmuştu. Elini çekmeden önce, parmak uçları onun çenesinin sıcaklığını hissetti.

Omuzlarını silkti ve Lionel'e döndü. "O." Bayanı kastettim. "Benim" değil. O *benim* değil. Sanki büyüsü buna çok alınmış gibi, sırtına lastik bant gibi çarptı. "Dilim sürçtü," dedi boğuk bir sesle.

Tatianna daha da yüksek sesle güldü.

Sage, sanki tüm akıl sağlığını kaybetmiş gibi ona bakıyordu. Tatianna'nın, onun akıl yürütme yeteneğini bir ganimet olarak saklamak için cebine topladığından şüpheleniyordu. "Ne, ah." Lionel'e döndü, koyu saçları güneş ışığını yakaladı. "Patronumun demek istediği, benim bir seçenek olmadığım ve senin de bunu bildiğin. Kendi *zevkleri* için onu eziyet eden insanları sevmiyorum. Bir daha yapma."

Tehdit çok neşeli bir şekilde iletilmişti. Trystan, ona gerçekten danışmanlık yapıyorsa, daha sonra bu konuda ona notlar vermesi gerekecekti. Ancak bu şekilde iletilmesi, tehdidi çok *daha* rahatsız edici hale getirmişti.

Belki de ben ondan *ders almalıyım.*

Ve Lionel, sadece azarlanmış değil, ondan biraz da korkmuş gibi görünme akıllılığını gösterdi.

Kulübe hoş geldin. Salı günleri çay eşliğinde varoluşsal krizler yaşamak için toplanıyoruz.

"Özür dilerim. Ama lanet danışmanlığı sıkıcı bir iş olabilir. Eğlencemi bulabildiğim yerden almalıyım. Trystan anlaşmanın kendi payına düşeni yaptı. Lanetlerinle ilgili sonsuz bilgeliğimi paylaşmaktan memnuniyet duyarım."

Clare, şelaleyi çevreleyen bitkileri ilgiyle inceledi ve

"Peki onun anlaşmadaki payı tam olarak neydi?"

Lionel sırıttı. "İlk tanıştığımızda, ona bedelinin Rennedawn'da iyi kalpli bir insan olduğunu kanıtlaması olduğunu söylemiştim. O, The Villain olduktan *sonra* tanıştığı halde, onun yaşayıp yaşamadığını umursayan biri. Ve Bayan Sage'in Betsy'nin pençelerinden onun yerini almayı teklif etmesiyle, sonunda bunu kanıtladığını söylemekten mutluluk duyuyorum!"

Sage kaskatı kesildi. Bakmasına gerek yoktu, bakışlarının kafasının yan tarafını delip geçeceğini biliyordu. Sanki damgalanmış gibi hissetti. "Sözümü tuttum, Lionel."

Lionel, botlu ayağını diğerinin üzerine attı, duruşu rahattı. "Sadece yedi yıl sürdü," dedi acımasızca.

"Hey!" Sage Lionel'a atıldı ve Trystan ona ulaşmadan önce belinden yakaladı. "Onun yaşayıp yaşamaması umurunda olan birçok insan var. *Çok fazla*."

Kalbim... şişiyor mu? İğrenç.

Yine de, çok sayıda insana ihtiyacı yoktu. Sage yüzlerce kişinin değerindeydi.

Uzakta olsa bile.

Onu hemen bırakması gerekiyordu, ama saçındaki gül kokusu ve başını ona doğru çevirip "Efendim, elleriniz belimdeyken onu kafasını kesemem" dediğinde nefesinden gelen vanilya kokusu dikkatini dağıttı. Refleks olarak onu daha sıkı tuttuğunu fark etti.

"Ona ihtiyacımız var, Sage." Sözleri kulağına fısıldadı ve ellerinde titrediğini hissetti. Onu hâlâ bu şekilde etkileyebildiğini bilmek tatmin edici olmamalıydı. Ama öyleydi. Tekrar yapmak istedi.

İşte bu yüzden bırakma zamanının geldiğini anladı.

"Lionel. Devam edelim," diye emretti Trystan, stoik maskesine geri dönerek kendini sertleştirdi. Onun güvenlik ağı.

Lionel başını eğdi. "Hangi lanetle ilgili tavsiyemi istediğini söylemeden başlayamam."

Kingsley, işaret üzerine Trystan'ın omzuna atladı ve üzerinde "YARDIM" yazan küçük bir işaret gösterdi.

"Başında taç olan kurbağa prens," dedi Clare, sesi biraz titreyerek. "Bu çok açık değil mi?"

Lionel'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı, iğrenç bir şekilde kendini beğenmiş bir ifadeye büründü. "Diğer lanet hakkında da danışmanlık istediğinden emin değildim."

Şok dalgaları hepsini sardı. Evie öfkeyle
baktı. "Ne laneti?"

Lionel, atasözündeki tabutun son çivisini çaktı ve Trystan hiç bu kadar çok o tabutun içinde olmak istememişti.

"Tabii ki kötü adamın laneti."

Bölüm 30

EVIE

"O lanetlenmedi," diye tısladı Evie. "Ne korkunç bir şey söylemek bu."

"Sage..." Kötü Adam onu susturmaya çalıştı, ama Evie öfkeyle doluydu ve bu adamın onlarla uğraşmasından bıkmıştı.

"Hayır." Ona baktı, çılgına dönmüştü. "Sen lanetli olamazsın." Bu mantıklı değildi. Evie uyku meyvesini yedikten sonra onun elini öptüğünde, büyüyü bozmuştu; onu uyandırmıştı. O zamandan beri birçok kez öpüşmüşlerdi. Eğer o gerçekten lanetliyse ve Evie'nin gerçek aşk hakkındaki teorisi doğruysa, öpücüğü laneti bozmalıydı.

Tabii o senin *gerçek aşkın değilse... ama sen onun değilsin.*

Ah.

Duyguları onu ele geçirmeden önce, başka bir yerdeymiş gibi davrandı. Ya da başka biriymiş gibi. Daha az hisseden, duyguları o kadar güçlü olmayan, bazen nefes alamayacak kadar duygusal olmayan biri.

Lionel, bir çim yaprağı koparıp parmakları arasında sıkarken hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Korkarım ki bu doğru. Bu, şimdiye kadar hissettiğim hiçbir lanetten farklı. Bir büyücü tarafından yapılmış gibi görünmüyor." Elini Trystan'ın kafasına yaklaştırdı, ama The Villain danışmanın elini itti. Lionel sadece güldü. "Evet. Tüm lanetlerin doğaüstü bir yanı vardır, ama bu farklı. Bu sadece doğaüstü değil. Dengesiz. Sen dengesizsin."

Tatianna mırıldandı, "Bunu zaten biliyorduk."

Evie gülemedi. Hâlâ boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Lionel, son birkaç dakikadır sessizce oturan Kingsley'e başını çevirdi. "Şimdi, kurbağa arkadaşına geçelim. Hmm?"

Kurbağayı eline aldı ve incelemeye başladı, ama Evie çok gergindi ve ne kadar kendine telkin etse de duygularını kontrol altına alamıyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı; bir anlığına, sadece bir nefes almaya ihtiyacı vardı.

Gözleri yaşlarla doldu ve kimsenin görmesine dayanamadı. "İşin bitince bana özetleyebilirsin. Biraz hava almam lazım."

Kimse onu durdurmadı, o da topuklarını döndürüp atlarını bıraktıkları yere doğru yürüdü. Grupta kimse, dışarıda olduğunda havaya ihtiyaç duyulmadığını belirtme nezaketini göstermedi.

Bir ağacın arkasına saklanana kadar yürümeye devam etti, hıçkırarak ağlıyor ve yanaklarından akan gözyaşlarına öfkeleniyordu. Hafif esen rüzgârla dallar üstünde sallanıyordu ve hançeri uyluğuna değiyordu. Bu hissi üzerinden atmak için parmak eklemlerini bacağına sürtü ve en son ne zaman bu kadar kalbi kırık hissettiğini merak etti. Düşen bir yaprak yavaşça süzülerek omzuna kondu.

Ağaçların arasında olduğunda beni düşün.

Bulut yaratığın hatırası her yerde, her şeyde, her ağaç kabuğunda ve her dalda vardı ve bu acı veriyordu. Her şey acı veriyordu. Bu, çok derin hissetmenin bedeliydi. Evie, en çılgın, en sınırsız neşeyi yaşayabileceğini biliyordu... ama acısı da o kadar büyüktü.

Acıyı saklardı, kendini düğümler halinde bükerek, sevdiği insanlar için daha fazla yer açmaya çalışırdı.

Ve bunun için suçlayabileceği tek kişi kendisiydi. O böyleydi. Değişmek için çok geçti.

Kamburunu kamburlaştırarak ellerini dizlerine koydu, derin bir nefes aldı ve sonra nefesi kesildi. Çünkü sadece otuz metre ötede, ağaçların arasından Benedict ve bir avuç Valiant Muhafızı, açıklığa doğru at sürerek geliyordu.

Ve doğrudan arkadaşlarına doğru.

Evie koşmaya başladı, sevdiği insanlara doğru tüm gücüyle koşarak, nefes nefese kalarak onlara ulaştı. "Benedict." Nefes nefese, karnını tutarak, "Geliyor!" diye bağırdı.

Trystan'ın eli omzuna dokundu ve büyüsü de onu sardı.

"Seni piç!" Lionel gürledi. "Kralı buraya mı getirdin?"

"İkimiz de krallığa karşı suçlardan aranıyoruz, Lionel," diye dişlerini sıkarak, öfkeyle Trystan. "Neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Rennedawn'ın büyüsü toprağa karışıyor ve Benedict etrafta olduğunda bir bölgeyi daha şiddetli vuruyor gibi görünüyor. Hepinizin gitmenizi istiyorum. HEMEN!"

"Hadi," diye bağırdı Trystan, Sage'i döndürüp kız kardeşini ve Tatianna'yı iterek. "Çabuk!"

Atlara koştular, aceleyle bindiler ve arkalarından bağırışlar duyulmaya başlayınca, olabildiğince hızlı ve uzağa doğru sürdüler. Evie, hayal gücünün sınırlarını zorlasa bile, hâlâ yetenekli bir binici değildi, ama atı devrilmiş kütüklerin ve enkazların üzerinden atlayıp sıçrarken bile eyerinde kalabildiği için kendisiyle biraz gurur duyuyordu.

Birlikte, neredeyse bir saat boyunca konuşmadan sürdüler, ta ki sonunda yavaşlayıp tırıs atmaya başlayacak kadar güvende hissedene kadar. Tehdit arkalarında kalmıştı ve Evie'nin kalbi nihayet durmak bilmeyen atışlarını dinlendirebilmişti.

"Evie, canım, iyi misin?" Tatianna'nın endişeli kaşları onu çıplak hissettirdi.

Evie'nin gülümsemesi parlak ve alıştırılmıştı. "Ben iyiyim. Sadece biraz nefes nefese kaldım. Sen nasılsın?"

Tatianna atının üzerinden eğilerek Evie'ye kolunu doladı. "Bunun en kötü iş günüm olmadığına inanır mısın? Ben iyiyim. Lionel'ın bize anlattıklarını sana sonra anlatırız."

Evie tekrar gülümsedi.

"Sage?" Villain'in boğuk sesi sordu. Eli onun kolunu sıktı ve o dokunuşun yakıcılığına yüzü bembeyaz oldu. "Siz ikiniz önden gidin. Birkaç Malevolent Muhafızı yolun biraz ilerisinde bekliyor."

Tatianna ve Clare başlarını salladı, Clare'in omzundaki Kingsley de öyle yaptı ve üçü atlarına binip uzaklaşırken, arkalarını görmek için neredeyse boyunlarını kırıyorlardı.

Onlara o kadar korkutucu bir bakış attı ki, üçü birden aynı anda arkalarına döndü. Evie ise sadece yanağına dokundu. "Ağzını öyle yapma. Garip görünüyor."

"Ne oldu? Neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu aniden.

Dengesini kaybetmemek için el yordamıyla tutunmaya çalıştı ve neredeyse koltuğundan düşüyordu. Yere çarpmayacağından emin olunca, "Sadece şaşırdım. Ben... Kızgın değilim. Tabii ki senin için endişeleniyorum ve umarım maruz kaldığın lanet hafif bir lanettir. Gerçi lanetlendiğini nasıl fark etmedin ya da hafif bir lanetin ne olabileceğini bilmiyorum. Soğuk algınlığı gibi mi? Kingsley'inki muhtemelen Mistik Hastalık'a benziyor."

Güneş batmaya başlamıştı, pembe ve turuncu renkler ağaçların arasından görünen beyaz bulutlarla karışıyordu. Her zaman gün batımını sevmişti, ama şu anda değil.

"Yalan söylüyorsun. O gülümseme sahte."

Onun önünde at sürerken alaycı bir şekilde güldü. "Affedersin ama bu konuda uzman bir yargıç olduğunu sanmıyorum, Bay Somurtkan."

Adam tekrar kolunu tuttu ve bakışlarının yoğunluğu, ciddiyeti... Gözyaşları yine akmak üzereydi. "Sahte."

Bu sefer yüzündeki gülümseme gerçekti, ama içindeki

hüzünle lekelendiğini hissedebiliyordu. "Ee, ne olmuş?"

Ona gözlerini kırptı. "Ne olmuş yani? Ne demek ne olmuş yani?"

"Sahte olması kimin umurunda?" Atını tekrar uzaklaştırmaya çalıştı. Ama adam onu bir kez daha geri çekti ve atı ona daha sadık gibi görünüyordu, çünkü hayvan bir santim bile kıpırdamadı. Bu sefer onu yönlendiren üzüntü değildi, hayal kırıklığıydı.

"Umurumda, seni serseri," diye bağırdı. "Başkaları için numara yapmayı bırak. Kimse senden bunu istemiyor. *Neyin* var?"

"Beni itme!" diye bağırdı kız, attan atlayıp ağaçların arasına daldı, öfkesi uzun ve artık kopmuş bir ip gibiydi. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Bu mesafeyi sen istediniz. *Beni* uzaklaştıran sensin! İki tarafı da olmaya çalışmayı bırak."

"O benim için değildi!" Branches, her adımında dalları kırarak atından atladı ve onu durdurmak için omzuna elini koyarak peşinden gitti. "Bunu benim istediğim bir seçim olduğunu mu sanıyorsun? Yakınlaştığımızda büyüm işe yaramazsa seni koruyamam. Seni kaybedemem..."

“Benedict'e. Biliyorum,” diye bağırdı kız, elini iterek.

"Sen!" Onu döndürdü, yüzünü tuttu, eğildi, alnını alnına bastırdı ve sanki onu içine çekmek istercesine derin bir nefes aldı. "Seni kaybedemem. Hayatta kalamam."

Ellerini kaldırıp onun bileklerini sardı ve tenlerinin hafifçe temas etmesi bile onu yakmaya yetti.

Dudakları dudaklarına yaklaştı. "Lanetli olsa bile, sihrim her şey değil," diye ekledi.

Bu onu geri çekilmeye zorladı, ama o hala ona dokunmaktan vazgeçemiyor gibiydi.

Elleri, onun üst kollarını kavradı. "Lanet

nedir?" diye sordu kız.

Boğazı titredi ve serin bir esinti onu ürpertti. "Lionel, birinin büyümüze lanet koyduğunu düşünüyor. Büyüm uyanmadan önce birinin ona müdahale ettiğini düşünüyor. Bu yüzden, yıllar önce hücrede tetiklendiğinde, olması gerektiği gibi çalışmadı."

Bu mantıklı değildi. Hiçbir şey mantıklı

gelmiyordu. "Efendim, ne diyorsunuz?"

"Sihirim on yıldan fazla bir süredir lanet altında." Yutkundu.

"Ve bence bu laneti Benedict koydu."

Bölüm 31

BLADE

Bu sırada malikanede...

Blade Gushiken'in hayatında çok az kural vardı. Muhtemelen politikacı babası ve sosyetik annesiyle büyürken çok fazla kuralı olduğu için, evden ayrıldığında daha önce yapmadığı tüm şeyler en sevdiği şeyler haline gelmişti. Yeni bir yaşam tarzı.

Kalan birkaç kuralını saydı.

1. İstediğin kadar garip veya benzersiz hayvanları eve getir.
2. Mümkün olduğunca yere çamur bırak.
3. Bir ejderhayla en iyi arkadaş ol.
4. Bazı insanlarla da en iyi arkadaş ol.
5. Babana başkentin öbür ucundan bile meydan okuduğunu hissedebileceği kadar parlak renkler giy.
6. Hislerini kimseye söylemekten asla çekinme.

"Kardeşim burada." Rebecka Erring... ya da Fortis, ya da... neyse, son günlerde kullandığı isim her neyse, soluk sarı bir elbiseyle onun yanında belirdi. Bir papatya gibi görünüyordu. Mükemmel, öfkeli bir papatya. "O burada ve dikenli çitlere bakıyor." Avluda volta atmaya başladı ve Blade onun endişesini anlamaya çalıştı.

"Bu... senin istediğin şey değil mi?"

Normalde sıkı bir topuz halinde olan saçları boynuna düşmüştü ve Blade, saç tokasını çekip saçlarının sırtına dökülmesini izlemek için elini kaşındı. Ama yapmadı. Evet, neşeli bir adamdı, ama yine de hayatına değer veriyordu.

"Patronuma hayır diyemezdim, Roland Raphael'den iyidir. En azından Roland yargılayıcı değildir."

Blade kaşlarını çattı. Rahat olmadığı bir şeye razı olması hoşuna gitmemişti. Patronunu çok sevse de, bu adamın onu ölümüne korkutmadığı anlamına gelmezdi. Yine de Rebecka, önemsiz bir sindirme girişiminden daha önemliydi. "Patronun canını cehenneme göndermemi ister misin?"

Becky kaşlarını kaldırdı, gülümsememek için dudağını ısırdı. Son zamanlarda onun yanında bunu sık sık yapıyordu. Bu, iyi bir işaretti. "Bu çok saygısızca olur ve seni o anda öldürür. Ya da daha kötüsü,

seni kovardı."

"Sence o insanları gerçekten ateşle kovar mı?" Blade alaycı bir şekilde fısıldadı. Gül rengi dudaklarından, biraz akortsuz çan sesine benzeyen şaşkın bir kıkırdama duyuldu. Göz açıp kapayıncaya kadar her şey bitti. Blade, gelecekte daha az göz kırpmaya karar verdi.

Elini ağzına kapatarak öksüren Rebecka, Fortis kardeşlerin ortanca çocuğu Roland Fortis yan kapıdan avluya çıktığında sertleşti. Roland, Rebecka'ya çok benziyordu ama aynı zamanda değildi. Yüksek elmacık kemikleri, parlak açık kahverengi teni ve saçları tıpkı Rebecka'nınkiler gibiydi ve burnunun üzerinde, üzerinde hafif bir yara izi olan aynı şekilli gözlükler duruyordu.

"Bex." Roland gülümsedi ve küçük kız kardeşine sarılırken sıcak bir enerji yaydı. Rebecka bu dokunuşa karşı kaskatı kesildi ve Blade'in yumruğu yan tarafında seğirdi. "O kadar çabuk gittin ki doğru düzgün selam veremedik. Rudy, Reid'i dövüşte yendiğini ve bir dişini kaybettiğini söylememi istedi."

Rebecka kaşlarını çattı. "Ne? Rudy'nin tüm süt dişlerini kaybettiğini sanıyordum."

"Düşmüş." Roland yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden hemen dişçiye gittik. Annem çok sinirlendi tabii." Gülümsedi ama Rebecka'nın somurtkan ifadesini görünce sustu. "Özür dilerim. Onu hatırlatmamalıydım."

Rebecka bir şey söylemek için uğraşıyor gibiydi, ama sorun değildi. Blade'in hiç böyle bir sorunu olmamıştı. Ayağa kalktı, mavi çiçekli turuncu yeleğini düzeltti. "Merhaba Roland. Bu güzel günde nasılsın?"

Rebecka, kahverengi gözleri parlayarak Blade'e baktı. Blade, bunun masum bir teşekkür ifadesi olduğunu biliyordu, ama sanki onu dudaklarından öpmüş gibi kalbi hızla çarptı. Onu öpmeye ikna ederse, hastanelik olacağından korkuyordu.

Roland, Blade'i süzdü, dudaklarında dostça bir gülümseme vardı ama omuzlarında temkinli bir sertlik vardı. "Bladen."

Fluffy, Blade'in yanına geldi, başını eğdi ve Roland geri atlayarak eğri gözlüklerini düzeltti. "Tanrım. Seni unutmuşum. Merhaba... Fluffy, değil mi?"

Fluffy başını Rebecka'nın koluna sürtünce, Rebecka Blade'in arkadaşına şefkatle baktı ve Blade kendini boğuluyormuş gibi hissetti.

"Ee, Roland?" diye sordu Rebecka, hepsinin dikkatini asıl konuya

Fortis'in buraya gelme nedenine geri döndü. "Dikenli koruda herhangi bir tutarsızlık buldun mu?"

Roland, Rebecka'nın bakışları altında sakinliğini kaybetti ve Blade, adamın durumuna sempati duydu. "Hayır. Tüm koruyu taradım, ki bu korunun burada yetiştirilmesinin *yasadışı* olduğunu belirtmek isterim." Rebecka gözlerini devirdi, gevşek bir saç teli yanağına düştü ve Blade utanç verici bir dikkatle onu izledi. "Biz Villain için çalışıyoruz. Bu tam olarak yasalara uyan bir iş değil."

Roland, bahçe eldivenlerini çıkarıp belindeki çantaya koyarken kız kardeşine bakışları yumuşadı. "Seninle gurur duyuyorum, Bex. Senin böyle asi bir şey yapacağını hiç hayal edemezdim, ama burada gerçekten olgunlaştın. Annem bunu olumsuz bir şey gibi gösterdi, ama seni sevdiğimizi bilmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim, Roland." Rebecka'nın sesi daha hafifti, şaşırmış gibiydi. "Bu... bu çok nazik bir söz."

"Oh, Rudy patronunun saçını istediği zaman ateşe verebiliyor mu diye soruyor."

Blade, Rebecka'ya şakacı bir şekilde kalçasıyla çarptı. "Biraz yağ alıp denemek isteriz!"

Rebecka gözlerini devirdi, ama gülümsüyordu. Demek ki kazanmıştı. "Yasadışı dikenli koruluk mu, Roland? Lütfen. Malikanenin güvenliğinden emin olmalıyız, bir daha hırsızlık olmasın."

"Doğru." Roland'ın boğazı titredi ve ellerini sıktı. "Dediğim gibi, her şeyi taradım ve büyü tamamen sağlam. Bir şey yok, ama..."

"Ne yok?"

"Bana göre, biri büyüyü aşmayı başarmış." Rebecka kaşlarını çattı ve geniş gözlerini hızla kırpıştırdı. "Anlamıyorum.

İki davetsiz misafirimiz vardı. İşçilerden biri sorumlu olsa bile, ormanı açan sihirli kelimeyi bilmeden kimse ormana girip çıkamaz.

Sadece Kötü Adam o kelimeyi biliyordu.

Roland başını salladı. "Sihirde herhangi bir bozulma yoktu, ama bazı fiziksel hasarlar buldum. Dikenlerin arasında bir veya iki kişinin geçebileceği kadar küçük bir açıklık vardı. Eğitimsiz bir gözle fark edilmesi zor. Ama orada ve altındaki ayak izlerine bakılırsa, büyüdüğünden beri kullanılmış. Ve yeni izlere bakılırsa, hala kullanılıyor olabilir."

Tanrım. Blade'in gülümsemesi sert bir ifadeye dönüştü, öfkesi derisinin altında yanarak boynuna kadar yükseldi ve nefesini keserek boğazına kadar çıktı.

Rebecka ona panik ve temkinli bir şekilde baktı. "Bunun arkasında olan kişi..."

Roland cümlesini tamamladı. "Düşündüğümüzden daha yakın."

Bölüm 32

KÖTÜ ADAM

"Yine hain mi?" Tatianna, Trystan'ın koluna vurarak tısladı. "Lanet olsun."

"Neden bana vuruyorsun?" diye mırıldandı Trystan, kolunu ovuşturarak. Ofis boşalmıştı, gece çökmüştü ve geriye sadece arazide yaşayan muhafızlar ve onların karışık ekibi kalmıştı. Her zamanki şüpheliler.

Tatianna, Blade, Bayan Erring, Edwin, Sage, Clarissa, Keeley ve Kingsley'e, Rebecka'nın kardeşi Roland da eklenmişti. Roland, etrafındaki her şeyi ikinci el sigara dumanı gibi içine çekerek inceliyordu.

Bu insanlarla düzenli olarak vakit geçirmekten nefret ediyordu, ama başka seçeneği yoktu. Döndükten sonra, hepsi mutfakta toplandılar. Edwin, mavi yüzünde hüzünlü bir ifadeyle, mor gözleri her zamanki ışıltısını kaybetmiş halde, herkesin önüne kazanlarda demlenmiş içecekleri koydu.

Trystan'ı suçluluk duygusu kemiriyordu.

Edwin, kurabiye tepsisini masaya bıraktı ve Sage, ogrenin iri koluna nazikçe vurdu. "Edwin, neden oturmamıyorsun?"

Trystan hiç tereddüt etmeden ve gürültü çıkarmadan hemen ayağa kalktı. "Al Edwin. Biraz daha kazanda demlenmiş içecek istiyorum." Kadehindeki içecek koyu ve kremasızdı, ama Trystan mucizevi bir şekilde yüzünü buruşturmadan her damlasını içti. Ancak Edwin oturur oturmaz sandalye gıcırdadı ve Trystan yüzünü buruşturarak başını çevirdi.

Tanrım, bu çok acı.

Onun soğukkanlılığını kaybettiğini gören tek kişi, onu eğlenerek izleyen Sage'di.

Tanrım, bu *çok tatlıydı.*

Kazan kaşığını alıp doldurdu, sonra başka bir bardağı boşalttı ve boğazındaki yanmayı hissederek içti.

Tatianna, Edwin'in başının etrafında ellerini hareket ettirerek yarasını kontrol ederken, elleri altın renginde parlıyordu. "Zavallı çocuk. Sana verdiğim iksiri içtin mi?"

Edwin başını eğip ellerine bakarak başını salladı. "Bu saldırının benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum."

saldırı benim hatammış gibi hissediyorum."

"Değil," diye itiraz etti Rebecka. "Bunu kafana takma Edwin. Bu herhangi birimizin başına gelebilirdi."

Edwin başını salladı, gözlüklerini çıkarıp keten gömleğine sürttü. "Mutfak benim alanım. Ya küçük Lyssa benimle olsaydı? O alçak herif zavallı çocuğa ne yapardı?" Edwin'in mavi yanakları koyu mor bir renge büründü ve gözlerinden yaşlar boşandı.

"Bu benim hatam," dedi Trystan ve odadaki tüm bakışlar ona çevrildi. "Bu konuda suçlu olan tek kişi benim. Dikenli korunun kralın adamlarını uzak tutmaya yeteceğini sanmıştım. Aptalın tekiydim."

Kingsley masanın üzerine atladı ve elinde "HAYIR" yazan bir levha tutuyordu.

"Yani, Lyssa'ya notları gizlice verenin, davetsiz misafiri içeri alan kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Tatianna.

Trystan burnunun köprüsünü sıkıştırarak başını salladı. Clare araya girdi. "Evie, notlar hala sende mi?"

Sage ellerinden başını kaldırdı. "Var. Elimizdeki farklı özgeçmişlerle eşleştirmeye çalıştım ama pek şansım olmadı. Yazı daha önce gördüklerime benzemiyor."

Clare başını bir yana bir yana eğdi, bir sonraki sözlerini tartıyor gibiydi; bu, küçük kız kardeşinin karakterine hiç uymayan bir davranıştı. Normalde mümkün olduğunca keskin ve hızlı konuşurdu. "Bakabilir miyim? Belki kullandıkları mürekkep izlenebilir."

Evie'nin gözleri parladı ve Clare'in ellerini tutarak ayağa fırladı. Kız kardeşi, Sage'in sevincinin tüm etkisini hissederek, bu ani heyecana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Oh, Clare, bu harika bir fikir! Hemen odalarımızdan getireyim." Sage dönüp gitmek istedi ama kapıda duran Gideon Sage'e çarptı. Gideon, odayı bir çakal sürüsüne rastlamış tavuk gibi bakınıyordu.

"Vay, ne eğlenceli bir şey bu. Cenaze töreni mi planlıyorsunuz?"

"Ağzını kapatmazsan senin olacak, şövalye bey," dedi Keeley, Gideon'a öfkeyle bakarak.

Gideon ona alaycı bir gülümseme attı. "Ah, kendini daha iyi hissediyorsun demek, Kaptan. İyi şey, kendini beğenmişliğin beni rahatsız ediyordu."

Keeley'nin burnu seğirdi ve bu seğirmede Trystan'ın zihninde yankı uyandıran tanıdık bir şey vardı. Ancak Keeley, Gideon'a alaycı bir bakış attıktan sonra Trystan'a "Hainin o olmadığını nereden biliyoruz?" diye sorunca bunu hemen unuttu.

O tanıdık öfke dalgası, Sage'in yanaklarında ve göğsünde kızarıklığı derinleştirdi. Ama "Dikkatli ol, Keeley" demekle yetindi.

"Buraya düşman hatlarının arkasından gelen tek kişi o," diye tartıştı Keeley, uyarıyı dikkate almadan. Trystan'a göre aptalca bir davranıştı. Sage'in yüzündeki ifade, daha zayıf birini dizlerinin üzerine çökertebilirdi.

"Affedersiniz Bayan Sage, ama en azından onu şüpheli olarak değerlendirmezsek görevimizi ihmal etmiş oluruz." Sage Keeley'e doğru ilerledi ve Gideon iki adımda kadınların arasına girdi. "Akıllıca, Yüzbaşı, her ihtimali göz önünde bulunduruyorsunuz. Beni de şüpheli listesine ekleyin."

Gideon ellerini önünde birleştirip, düşünceli bir ifadeyle neredeyse bilgece görünüyordu. "Tam olarak ne yaptığımdan şüpheleniliyorum? tam olarak?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı Sage. "Notlar Gideon'un el yazısı değil. Kontrol ettim."

Gideon kaşlarını çattı. "Güvenin için teşekkürler, kardeşim."

Sage öfkesini kardeşine yöneltti ve Trystan, bir atıştırmalık alıp, ayaklarını sandalyeye uzatıp, kız kardeşinin birbirinden sert sözleri savurmasını izlemek için tuhaf bir istek duydu. "Eskiden beni seven herkese güvenirdim. Sen, ailemizin diğer tüm üyeleriyle birlikte beni bu hastalıktan kurtardın." Bir an durakladı. "Lyssa hariç."

Gideon dudaklarını içe doğru kıvırdı ve beyazlaşana kadar sıktı. "Acımasızca söyledin Eve, ama her zamanki gibi haklısın."

Trystan, Sage'in kollarını kendine dolayarak, sanki küçülmeye çalışır gibi kamburlaşmasından hoşlanmadı. "Ne istiyordun, Gideon? Bu özel bir görüşme."

Gideon cebinden çıkardığı bir kağıdı açtı, sessiz odada kağıdın hışırtısı yüksek sesle duyuldu. Kağıdı masanın üzerine yaydı ve göğsünü şişirerek kağıdı işaret etti. "İşte, Parlayan Saray'ın haritası."

Becky, masanın üzerinde ölü bir hamam böceğiymiş gibi ona baktı. "Bu resmi bir harita mı? Neden böyle görünüyor?"

Yönler biraz net olsa da, harita açıkça elle çizilmişti ve resmi bir haritaya hiç benzemiyordu.

"Hafızamdan çalıştım," dedi Gideon, ensesini ovuşturarak.

"Senden bu, mucize gibi; hafızanın güçlü yanlarından biri olmadığını biliyoruz," dedi Trystan yumuşak bir sesle. "Yoksa mimari detayları hatırlamak aile üyelerini hatırlamaktan daha mı kolay?"

Trystan, Gideon'dan nefret etmiyordu. Ama Sage'in, kardeşinin hafızası geri geldiğinde geri dönemeyecek kadar bencil olduğu için asla kaybolmayacak yara izleri olmasından nef

asla kaybolmayacak izleri olmasından nefret ediyordu.

Biri Trystan'ın bacağını çimdikledi. "Ah!" Aşağıya baktığında Evie'nin yanında ıslık çalarken, hala tamir edilen pencereye baktığını gördü. "Sage!"

"Ne?" Sage teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı.

Gideon, diğerleri gibi, onları morbid bir eğlenceyle izledi. "Bunu sonra bitirebilir misiniz?"

Trystan refleksle cevap verdi. "Evet, tamam." Sonra Sage ona hayretle bakınca neredeyse elini yüzüne çarpacaktı. "Yani... bitirecek bir şey yok ki. Haritayı gösterir misin?"

Gideon başını salladı ve kırmızı ile işaretlenmiş çeşitli noktaları gösterdi. "Bunlar tüneller. Güvenlik tehdidi olmadığı sürece genellikle kullanılmazlar, ama kalenin altına uzanır ve oturma odalarından birinin duvarlarına çıkarlar. Bu," kağıdın sağ ucundaki uzun, düz çizgiyi gösterdi, "Benedict'in ofisinin yanında, Rennedawn'ın hikâye kitabını sakladığı yer. Ve bu" — en sol altta başka bir çizgiyi işaret etti — "önceden kadın guvre'yi tuttuğu yere gidiyor."

"Bir guvre'yi taşımak kolay iş değildir," diye ekledi Blade.

"Anlaştık," dedi Gideon. "Muhtemelen onu hala orada tutuyordur."

"Onu aynı yere saklayacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" Becky, erkeklere gözlerini devirerek ve sandalyesine yaslanarak sordu.

Gideon güldü. "İstediğin her konuda benden şüphe duyabilirsin, ama ben on yıl boyunca onun için çalıştım ve en büyük zayıflığını biliyorum."

"Egosu," dedi Trystan.

Gideon başını salladı. "Aynen öyle. Şu anda bu savaşı kazandığını düşünüyor. Dikkatsizleşecek. Ama gerçekte annem, The Villain *ve* kurbağa prens de *bizim* tarafımızda." Masada gözlerini kırpıştıran Kingsley'i işaret etti. Tabelasına bir şey yazdı.

ASS

Sage nefes almakta zorlanıyordu ve Rebecka sırtına bir el vurdu.

O ana kadar sessizce tüm bu konuşmayı izleyen Roland, deli gibi ellerini salladı. "Bekle, pardon? Nura Sage hayatta mı, Rebecka?"

"Sonra." Rebecka şakaklarını ovuşturdu ve Trystan da aynı şeyi yapmak için güçlü bir dürtü hissetti.

Ağrıyan başları için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Ben çıktıktan sonra Lanet Danışmanı Kingsley hakkında başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Sage. "Güney krallığına girmenin bir yolu var mı? Ya da büyücüye alternatif birisi?"

Trystan başını salladı. Bu çok uzak bir ihtimaldi, ama seçenekleri sınırlıydı ve birkaç hafta içinde mucizevi bir şekilde Kingsley'in gerçek aşkını bulmadıkları sürece tek bir seçenekleri vardı. "Lanetleri sadece büyücü kaldırabilir. Güney krallığı tek seçeneğimiz. Lionel, sihirli bir değnek kullanarak koruma büyüsünü aşabileceğimizi söyledi."

Clare dudaklarını yaladı, normalden daha solgun görünüyordu. "Sihirli değnekler tehlikeli ve nadirdir. Böyle bir şeyi nereden bulabiliriz ki?"

Trystan içini çekti. "Eski bir dostumu ziyaret etmemiz gerekecek." Tatianna kaşlarını çattı. "Kim?"

"Rennedawn'un en güçlü lordlarından biri."

Bölüm 33

KINGSLEY

Alexander Kingsley endişeliydi.

Bir kurbağa için alışılmadık bir davranış olsa da, tabelalara yazı yazmak ya da masaların altına saklanmak da öyle değildi. Şu anda Evie Sage'in ofisinde yaptığı şey de ikincisiydi. Normalde burayı çok severdi: havadar ve güneşlenmek için mükemmeldi. Kısa sürede en sevdiği şekerleme yeri haline gelmişti.

Alexander, Trystan'ın her vanilyalı şeker sevkiyatını engellemesini, şafak sökmeden ya da gece yarısı kalkıp avludan beyaz güller koparmasını izlemek çok sinir bozucuydu.

"*Sevgiler, Marv*" yazan bir not yazıyordu.

Kurbağalar inleyebilseydi, Alexander inlerdi, ama ne yazık ki boğazından çıkan tek ses, kaçınılmaz ribbit sesine dönüşen bir vıraklama sesiydi. İnsanken, halkını hayran bırakacak veya neşeyle güldürecek zekice sözler veya esprili cevaplar söylemekte hiç zorlanmazdı.

Prens olmakta iyiydi, diye iç geçirdi.

Ancak garip bir şekilde, kurbağa olmakta da başarılı görünüyordu. Öyle ki, işler karışmaya başlamış, anılarını hatırlaması zorlaşmıştı. Nedenini bilmiyordu.

Ama korkunç bir teorisi vardı.

Bu teori onu, oldukça sevdiği genç bir kadının masasının altına götürmüştü. Kingsley adına tartışan iki aptal insanı, en iyi yaptığı şey olan dikkatle dinliyordu.

Prensken, Alexander aşka pek kafa yormamıştı
ya da aşık olmayı hiç düşünmemişti. Her zaman, tıpkı ebeveynleri gibi, siyasi nedenlerle evleneceğini ve ebeveynleri gibi karısı ile arasında doğal bir sevgi oluşacağını varsaymıştı.

Ve şimdi komşu krallığın kaderi, sadece onun yeniden prens olması değil, aynı zamanda kaderindeki aşkı kurtarmasına da bağlıydı?

Pasta sayılır mı diye merak etti. Pastayı çok severdi ve bu ihtimal çok daha az baskı ve sorumluluk gerektiriyordu.

Hayır. Endişe, kurbağaların sık duyduğu bir duygu değildi, hayal kırıklığı da öyle, ama ikisini de hissediyordu. Hem de fazlasıyla.

"Bu lordla konuşmak için herhangi bir sosyal diplomasi gerekiyorsa, bana ihtiyacın olacak. İnatçılık ediyorsun," dedi Evie ve Kingsley irkildi.

Trystan'a inatçı demek, bir boğaya boynuzları olduğunu söylemek gibiydi; bariz ve aptalca tehlikeli.

"Senin nitelikli olmadığını söylemiyorum," diye gürledi Trystan. "Senin gelmene gerek olmadığını söylüyorum. Beni sadece yavaşlatırsın."

Kingsley, yüzüne perdeli ayağını tokatladı. Evie Sage'e onun bir baş belası olduğunu söylemek, bir kurda keskin dişleri olduğunu söylemek gibiydi; kendini ısırması için açık bir kapı bırakmak.

"Bu işe katılmaya hakkım var. Beni çırağa terfi ettirdin, bana bir ofis ve havalı bir unvan verdin," diye tısladı. Kingsley masasının altından ikisinin de yüzünü göremiyordu, ama ikisini de yeterince uzun süre izlemişti, o anda nasıl göründüklerini çok iyi biliyordu. "Yoksa tüm bunları beni uzaklaştırıp susturmak için mi yaptın, böylece bensiz devam edebilesin diye?"

Evie şüphesiz ona öfkeyle bakıyordu. Yüzü kızarmış, burnu muhtemelen buruşmuş ve botlu ayağını yere vurmak üzereydi. Trystan onu izliyordu, dışarıdan bakan birine kayıtsız görünüyordu, ama eğitimli bir göz, arkadaşının çırağıyla dövüşürken nasıl canlandığını görebilirdi. The Villain'in meydan okumaya nasıl kapıldığını, bunu yapacak kadar cesur olan kadına nasıl deli gibi aşık olduğunu.

"Bu haksızlık. Biliyorsun, büyülerim düzgün çalışmıyor ve ben

—

"Bu *lanetli*! Bunun benimle ne alakası var?"

Ve Evie Sage küfürlü konuşuyorsa, bu onun radikal bir şey yapmak üzere olduğu anlamına geliyordu.

Trystan burnunun köprüsünü sıkıyordu. Alexander bunu görmedi, ama hissetti. Tam o sırada dışarıya baktı ve Evie'nin botlarının Trystan'a yaklaştığını gördü. "Kontrolünü sağlayamadığın için beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?"

Alexander dayanamayıp masanın üstüne atladı ve tahtaya tek bir kelime yazdı.

KAHRETSIN

"Kingsley!" Trystan öfkeyle bağırdı. "Dinlemek hakkında sana ne demiştim?"

Bu doğruydu, Alexander'a durmasını söylemişti. Alexander ise buna

bunu kabul etmemişti, hatta HA ve NO yazan işaretler yaptığından emindi.

"Neden? Onun ne kadar aptal olduğunu duymasını istemiyor musun?"

Trystan kekeledi, "H-Hayır! O bunu daha önce de duydu!" Bir an durakladı, sözleri aklına geldi. "Bekle..."

Evie avucunun içine gülmekten kahkahalar atıyordu.

Ve Trystan Maverine onu izledi, tamamen, düzgünce ve neredeyse umutsuzca ona aşık olarak.

"Oh, bu çok eğlenceli, değil mi?" dedi suçlayıcı bir şekilde, Evie'yi duvara doğru iterek biraz yırtıcı bir ifadeyle. "Sen, seninle her konuştuğumda kötü konuşan bir aptala dönüştüğümden zevk mi alıyorsun?"

Evie'nin sırtı duvara çarptı ve o sırıttı. "Bu kelimeyi seviyorum."

Trystan'ın gözleri parladı, ama dudağı, gamzesini gösterecek kadar kıvrıldı. "Biliyorum."

An çok gerginleşmişti ve Kingsley, başkalarının konuşmalarına karışmaktan ne kadar hoşlansa da, ikisinin sonunda birbirlerine ait oldukları şekilde bir araya gelmelerini çok uzun zamandır bekliyordu.

Alexander uzaklaşmak için atladı, gitmek istiyordu, ama... aniden her şey kafasını karıştırmaya başladı. Çevresi tanıdık gelmiyordu ve orada ne yaptığını hatırlamaya çalıştığında küçük kalbi hızla çarpmaya başladı, ama beyni hiçbir şey üretemedi.

Açtı. Bunu biliyordu. Sinekler. Sinekleri düşünüyordu. Kafası karışıktı.

Sonra önünde iki büyük varlık belirdi, gürültülü ve korkutucuydu, kaçmak, saklanmak istedi.

Ama daha büyük olanı onu kaldırdı ve yüzüne bir şeyler bağırıyordu. Ne dediğini anlayamadı, ama içindeki küçük bir ses bunun bir isim olduğunu biliyordu.

"Kingsley! Uyan!"

Bölüm 34

EVIE

Evie o gece Lyssa'nın odasına girdiğinde, kendi anılarından koparılmış gibi bir manzarayla karşılaştı.

Annesi Lyssa ile odanın köşesinde durmuş, pencerenin dışını gösteriyordu. "Orada, çatının en üstünde oturuyor." Bir kolunu Lyssa'nın omzuna atmış, rahat bir şekilde oturuyordu. İkisi, anne ve kızın mükemmel bir portresini oluşturuyordu.

Evie o kadar güçlü bir kıskançlık duydu ki, nefesini tuttu.

Lyssa'nın hiç sahip olamadığın fırsatları kıskanma, Evie!

Acı verse bile.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Evie, sesini hafifleterek, derin bir acı ile yüklü olmamasına dikkat etti. Başardı.

Nura Evie'ye gülümsedi ve yanındaki pencere kenarındaki yastığı okşadı. "Gel bak, hasibsi. Mavi kelebekler, iki tane! Babamın diktiği çiçek çalılığında birlikte onları izlediğimizi hatırlıyor musun?"

Evie hatırlıyordu. O tatlı anlardan önce, annesinin haftalarca depresif bir ruh hali içinde olduğunu da hatırlıyordu. Evie, o kelebekleri, tek bir yanlış hareketin annesini tekrar üzüntüye sürükleyeceği endişesiyle izlemişti.

Az önce söylediği sözler çok dikkatli olmalıydı. Mutlu. Neşeli.

Annene kolaylaştır, Evie.

Bu, kendine verdiği ilk emirdi.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak, Evie odanın köşesindeki lavaboya gitti ve yüzüne soğuk su sıçrattı. Yanaklarına havluyla hafifçe dokunduğunda, annesinin ona kaşlarını çatmış olarak baktığını gördü. "İyi misin, Evie? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Sihir uzmanı bir saat daha gelmeyecek."

Evie başını o kadar hızlı salladı ki, boynundan kopup pencereden dışarı uçacak sandı. "Hayır, anne." Becky, Evie'nin annesinin sihrini kontrol etmesini ve

sürdürmesini sağlamak için tam zamanlı bir sihir uzmanı tutmuştu. "Lütfen iyileşmeye ve kendine bakmaya odaklan."

Nura gülümsedi ve Evie'nin çocukluğunda her gün taklit etmeye çalıştığı bir zarafetle odanın diğer ucuna süzüldü. Yumuşak, altın kahverengi elini Evie'nin yanağına koydu, güzel kahverengi gözleri, onları daha derin gösteren kohl ile çizilmişti. "Sen bir mucizesin, tatlı kız."

Evie zorla gülümsedi ve Lyssa kaşlarını çatarak koltuğundan kalkıp Evie'ye koştu ve Evie'nin ellerinden birini tuttu. "Ya ben? Ben dinlenmeye ihtiyacım yok. Sana yardım edebilir miyim?"

Evie'nin yüzündeki gülümseme içten oldu ve eğilip kız kardeşinin örgülerinden birini çekti. "Lyssa, babamın hücresine gitmen için bırakılan notları alabilir misin?"

Evie sözleri ağzından çıkar çıkmaz, kız kardeşi yerden sıçrayarak, çoraplı ayaklarıyla yarı koşar yarı kayarak odanın bir köşesindeki şifonyerin önüne geldi. "Al!" Lyssa zaferle bağırarak Evie'ye doğru koşarak notları havada salladı. "Kim yazmış, buldun mu?"

Evie kağıtları sıkıca tuttu ve elinde tuttuğu birkaç kelimeye baktı, hiç görmediği bir yazıydı. "Henüz değil, canım, ama sanırım yaklaşıyoruz."

Nura, Evie'nin kolunu sıktı ve Evie buna hazırlıklı değildi; annesinin dokunuşundan çekinerek geri çekildi. *Kahretsin.* Annesi elini yanına çekip yere bakarken gözlerindeki acı belliydi. "Biliyorum, senin güvenini kazanmak için pek bir şey yapmadım, ama yükünün bir kısmını taşımak istiyorum, Evangelina. Senin için her şekilde işleri kolaylaştırmak istiyorum."

Hayır. Hayır, şu anda bununla başa çıkamazdı. Evie, inançlarını karartan her şeyi tek tek, acı verici düşüncelerle ortaya çıkarmak için zamanı yoktu. "Bu, şey... teklifin çok nazik, anne." Mümkün olduğunca parlak bir gülümsemeyle gülümsedi ve bu, midesini bulandırdı.

Başkaları için rol yapmayı bırak. Kimse senden bunu istemiyor. Neyin var?

Trystan'ın karakterini doğrudan analiz etmesi, sanki şu anda kulağına fısıldıyormuş gibi dikkatini çekti. Ona kendini savunmasını söylerdi, neden savunmasın ki? Dikkatli davransa bile, korktuğu her şey gerçek olmuştu. Dikkatli davranmaktan, korkmaktan bıkmıştı. Basit, pervasız bir cesareti kucaklamanın zamanı çoktan gelmişti.

"Lyssa, mutfağa gidip Edwin'e bakmaya ne dersin?"

Lyssa'nın omuzları düştü. "Beni göndermek istiyorsun, değil mi?"

"Şey... evet," Evie yalan söyleyemeyerek itiraf etti. "Ama Edwin'e bir bakmanı istiyorum. Bugün keyifsiz, senin ziyaretin onu neşelendirir. Bu doğru."

Lyssa annesi ile Evie arasında bakıştılar ve Evie'ye kulaklarına bir şey fısıldamak için eliyle işaret etti. "Seni seviyorum." Küçük kız kardeşi, on yaşındaki bir çocuk için fazla olgun görünen bir ifadeyle elini sıktı ve kapıdan dışarı koştu.

Sonra yalnız kaldılar. Evie ve Nura. Yeniden bir araya geldiklerinden beri, hiç gerçekten baş başa kalmamışlardı ve sessizlik, Evie'nin hayal kırıklığından çığlıklarına dönüşmüştü. Onları bu durumdan kurtarmak zorunda mıydı?

Korkunç bir düşünce onu suçlulukla doldurdu. Kardeşi ve annesi hayatına geri dönmüştü. Bir zamanlar bunun gerçek olması için her şeyi verirdi. Ailesinin yeniden bir araya gelmesi için.

Ama o bunu romantikleştirmişti, *onları* romantikleştirmişti. Son on yıldır mutfak masasındaki boş sandalyelerine bakmış, onları özlemiş, hatırlamaya çalışmıştı. Bir gün mucizevi bir şekilde geri döneceklerini hayal etmiş, her şeyin bir hata olduğunu ve bir daha onu asla terk etmeyeceklerini ummuştu. Tüm o hayallerinde, geri dönseler bile hiçbir şeyin değişmeyeceği hiç aklına gelmemişti.

Her şey yine ona kalmıştı. Hala kırılgan ilişkilerini bir arada tutan yapıştırıcıydı ve bundan çok yorulmuştu.

Sonra annesi konuştu. "Konuş benimle Evie. Dürüst olalım. Artık genç bir kadınsın ve düşüncelerini açıkça söylemelisin." Annesi nazik davranmaya çalışıyordu, Evie'ye bir can simidi atıyordu, ama artık çok geçti.

O can simidine on yıl önce ihtiyaç duymuştu. "Söylemek istediklerimi söylersem, bunu iyi karşılamayacağından korkuyorum."

Nura kaşlarını çattı. "Sen benim kızımsın. Ben senin annenim. Beni memnun etmek senin sorumluluğun değil. Ben de yetişkin bir kadınım ve ne söyleyeceksen kaldırabilirim."

Evie, annesi ona vurmuş gibi geriye doğru sendeledi, gözleri yaşlarla doldu, ağzı büzüldü. "Hayır. Yapamazsın." Gözyaşları akıyordu, ama üzgün değildi; o kadar sinirliydi ki, ciğerlerinin tüm gücüyle bağırmak istiyordu. "Sen bunu asla yapamazsın. Seni üzmekten korkarak çocukluğumu parmak uçlarında geçirdim ve şimdi de ses çıkarmadan dünyayı dolaşmaya çalışıyorum." Elbette mecazlarla konuşuyordu. Evie,

sesler çıkarıyordu, hepsi de çok yüksek sesliydi.

Nura dudaklarını yaladı, yüzündeki sakin ifadeyi korumaya çalıştı. "Böyle hissettiğini bilmiyordum. Benden bir şeyler saklama ihtiyacı duyduğunu."

"Çünkü bilmeni istememiştim," dedi Evie, yanaklarından akan gözyaşlarını öfkeyle silerken. "Senin ve babamın yükünü daha da ağırlaştırmak istemedim, bu yüzden her zaman nazik olmaya çalıştım. Şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyor musun? Kendimin önemli bir parçasını başkaları için feda etmek ve onların bunu fark etmeyecek kadar umursamaması ne kadar korkunç bir şey?"

Nura'nın eli ağzına uçtu ve boğuk bir nefes aldı. "Evie, tatlım." Annesinin de gözyaşları akmaya başladı, cildi yıldız ışığı büyüsünün beyaz gümüş rengiyle parlamaya başladı. Sakinleştirici bir nefes aldı. "Evet, elbette o hissi bilirim. Ben de yaptım. Eskiden sürekli yapardım," diye ekledi. "Çocuğumu öldürdüğümü sandığımda." Cildi daha da parladı. "Senin ve Lyssa'nın yanında olamazdım. Sonunda ne yaptığımı anladığımda, babanın yanında daha iyi olacağını düşündüm."

Annesinin yüzündeki acı, şimdi nefretle parlıyordu. "Bu varsayımla ne kadar korkunç bir hata yaptığımı kelimelerle ifade edemem. Kralın benim ve büyümün peşinde olduğunu anladığımda, kaçmaya devam edip sizi güvende tutmanın en iyisi olacağını düşündüm."

“Ama benim için o ipuçlarını bıraktın?” Evie'nin elleri titriyordu. Annesi etrafında dolaşıp büyük dört direkli yatağa otururken ellerini sakinleştirmeye çalıştı. “Eğer gerçekten öyleye inanıyorsan neden?”

Nura, aralarında rahat bir mesafe bırakarak yanına oturdu. Evie, *bunun onun bir alışkanlığı olduğunu* düşündü. "Seni çok özledim. Masum sorularını, hızlı zekanı, geniş hayal gücünü." Evie'nin gözlerinin içine baktı. "Tatlı gülümsemeni. Bir gün beni affedebileceğini düşündüm ve eğer beni aramaya gelirsen, sadece senin beni bulmanı istedim. Bu yüzden, sadece senin anlayabileceğin ipuçları bıraktım."

Evie ellerini gözlerine götürdü; gözleri kurumuş ve yorgundu. Sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi omuzları çöktü. "Lyssa'nın sana bir şans verdiği için mutluyum. Ona mavi kelebekleri gösterdiğin ve onunla yeni bir başlangıç yapmaya çalıştığın için. Seni ihanet eden herkesten iyileştiğine sevindim. Babam, kral, Renna. Ama..." Ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek kendini korumaya çalıştı. "Bazen o kadar öfkeleniyorum ki, sana bakıp her şeyi kırmak istiyorum. Gittiğin için çok öfkeliyim. Acı çektiğini biliyorum ve bunun için üzgünüm, ama ben senin kızınım ve ben de acı çektim.

ben de acı çektim."

Nura'nın parıltısı o kadar parlaktı ki, ona bakmak acı veriyordu. "Elbette. Anlıyorum."

Evie kararlıydı. "Hayır. Anlamıyorsun." Yıldız ışığının yakıcı acısını umursamadan annesinin elini tuttu. "Kızlığım benden çalındı." Bunu itiraf ettiğine, annesinin gözlerine bakıp "Ve sen hırsız değildin, ama bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapmadın. Bu yüzden... zamana ihtiyacım var." dediğine inanamıyordu. Titrek bacakları üzerinde durdu, Lyssa'nın notlarını alıp kapıya doğru yürüdü.

"Evie, bekle. Seni anlıyorum, ama lütfen, bunu böyle bırakmayalım."

Hançeri bacağına değdiğinde bir karıncalanma hissetti ve omzunda gökkuşağı renkleri parladı. Döndüğünde hançeri elindeydi ve annesinin uçan büyüsünü çeliğe çarptı, ışını zararsız bir şekilde yansıtarak uzaklaştırdı. Nura dehşete kapılmıştı, kazayı görünce elleri ağzına gitti.

Ama Evie'nin sahte gülümsemesi kaybolmuş, yerine üzgün bir baş sallama ve acı bir ifade gelmişti. "Uzman yakında burada olacak. O sana yardımcı olabilir. Bunu başka bir zaman tekrar konuşabiliriz."

Kapıyı arkasından kapattı ve hemen sert bir göğse çarptı, kollarını tutan büyük eller onu dengeledi. Bakmasına gerek yoktu. Kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Ve gözünü kırpmadan, patronu onu karanlık bir keten dolaba çekiyordu.

Bölüm 35

EVIE

Villain bir düğmeye bastı ve oda aydınlandı.

Loş ışıkta bile, şişmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne odaklandı. "Ne oldu? Altın mürekkep, bir tür tehlike altında olduğunu düşündürdü." Ah, aralarındaki bağ. Onun için endişelenmeden duramıyordu; aralarındaki bağ, onun her anında ona cevap vermek zorunda bırakıyordu. Bu bir seçim değildi. O, onun seçimi değildi.

"Ben iyiyim. Bu notları Clare'e vermem lazım. Çekil lütfen." Vücudu çığlık atarak protesto etmesine rağmen, kollarından kurtuldu ve dolabın kapısını açmaya uzandı. Bir adım atabildi, sonra adam bileğini tuttu.

"Sage. Konuş benimle. Yüzündeki ifade hoşuma gitmiyor."

Dönüp elini çekince, Trystan hemen bıraktı. "O zaman oraya koymamalıydın. Beni rahat bırak, Trystan. Yorgunum." Adını kullanması onu bir an için şaşırttı, ama sonra onu rahat bırakmak için peşinden gitmeye devam etti.

"Kingsley tekrar kendine geldi."

Durdu ama ona bakmadı. "Sevindim."

O çok yakındı, aralarındaki mesafe çok azdı, göğsü neredeyse kadının sırtına değecekti. Kadın düşünemiyordu, nefes alamıyordu.

"Büyü yeryüzüne geri dönüyor," diye ekledi. "Sanırım... Kingsley'in lanetine etki etmeye başladı. Zamanımız azalıyor."

"Bu yeni bir haber değil," dedi, sesinin zayıflığından nefret
ederek. "Evangelina, bana bakmayacak mısın?"

Gözlerini kapattı. Oh, bu çok haksızlıktı.

Evie tam adını sevmiyordu; sadece ağzında dolanıyor ve başkalarının dudaklarından çıktığında kulağa garip geliyordu. Ama onun dudaklarından çıktığında sert ve öfkeli geliyordu. Sanki bir isimden daha fazlasını ifade ediyordu.

"Hayır. Sana bakamayacağım."

O kıkırdadı. Bu ses o kadar nadirdi ki, dönüp bakmaktan kendini alamadı. "HA! Gamze!" diye bağırdı ve sırıttı, ama dramatik bir şekilde kızgın olması gerektiğini fark edince duraksadı.

dramatik bir şekilde kızgın olması gerektiğini fark edince duraksadı. O memnuniyetle sırıttı ve kız, o duvara çarpana kadar göğsünü itti. Düşmeyle yanakları daha da kızardı. "Ben kızgınken gülmemelisin. Bu haksızlık."

"Beni duvara itmen de değildi," diye bağırdı, kendini düzeltirken.

Kız gözlerini devirdi ama sonra bir an için mırıldandı, başını eğip düşünceli bir şekilde yukarı baktı. "Duvara itilmeyi seviyorum."

Ağzı o kadar hızlı açıldı ki Evie, o anda patlayacağını sandı. Pekala. O hazırdı ve kibriti bekliyordu. "Sen... Seni duvara iten kim?"

Dudaklarını ısırdı ve adamın gözlerinin dudaklarına takılınca tatmin oldu. "Henüz kimse. Doğru adamı bekliyorum." Dikkatini başka yere çekmek için ona göz kırptı, annesiyle yaşadığı yüzleşmenin yarattığı bastırılmış duygularla neredeyse titriyordu. Bu onu pervasız ve cesur yapıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, başını ağrıtıyordu.

"Peki, o çabanda sana şans dilerim." Sesi, kendisiyle Kral Benedict'in el ele tutuşmasını dilediği kadar şans dilediğini gösteriyordu. "Kingsley'in lanetini kırmak istiyorsak, o sihirli değneği hemen bulmalıyız."

Evie sendeledi. "Bir dakika bekle..."

"Hafif eşya al. Sadece birkaç günlüğüne gidiyoruz."

″Bir dakika!" Elleriyle çılgınca el kol hareketleri yaptı ve Trystan tam zamanında kaçtı. "Benim de gelmeme izin mi veriyorsun?"

Trystan içini çekerek, saçlarını ve yüzünü elleriyle okşadı ve daha genç göründü. "Artık bir sonraki adımı atıp bunun ne anlama geldiğini öğrenmenin zamanı geldi."

Burnunu kırıştırdı. "Ne demek..." O içini

çekti. "Bir kötü adamın çırağı olmak."

Bölüm 36

BECKY

Bu çok aptalca bir fikirdi, Becky düşüp kafasını çarpmış ve derin bir uykuya dalmış olabileceğini düşündü. *Çok* kötü seçimler içeren *kötü* bir uyku.

Şifacının odasının kapısını çalmak da dahil, ama Tatianna kapıyı nazikçe itip açtığında geri dönmek için çok geçti. "Merhaba?" dedi Becky. "İçeri gel, Rebecka!" diye seslendi Tatianna. "Evie ve ben yolculuk için gerekli birkaç şeyi topluyorduk."

yolculuk için birkaç temel eşyayı topluyorduk."

Becky ellerini ovuşturdu ve sırtını düzeltti. "Fluffy'yi de götürüyor musunuz?"

Evie, ilaç çantasına bir kavanoz daha koydu. "Hayır. Benedict'in adamları ya da başka biri tarafından görülme riskini göze alamayacağımız konusunda hepimiz anlaştık. At sırtında gideceğiz." Evie ona gülümsedi, bu Rebecka'nın hala alışamadığı tuhaf bir şeydi.

"Oh. Tamam." Becky dudaklarını yaladı ve eteğine bir şey yapışmış gibi yaptı.

"Rebecka, iyi misin?" Tatianna, Becky'nin alnına elinin tersini koymak için yanına yürüdü. "Hasta mısın? Yüzün kızarmış."

"Hasta değilim!" Tatianna'nın ellerini itti. "Sadece hassas bir konuda fikrinizi almak istedim." Yutkundu.

İki kadın bekleyerek bekledi.

"Konuşmak konusunda, şey, şey... erkeklerle konuşmak konusunda, referans noktam sadece kardeşlerim oldu."

"Erkeklerle mi?" Evie, rahatsız edici derecede fazla ilgiyle sordu.

Rebecka durakladı, sonra "Boş ver" dedi. Arkasını dönüp kaçmaya çalıştı.

Çok geçti. Evie, çılgın bir gülümsemeyle kapıyı kapatmıştı. "Hadi ama Becky, biz burada hep arkadaşız. Aklında ne varsa söyle bize."

"Hayır." Diye ters bir ifadeyle cevap verdi.

Evie, Lyssa'nın yetişkin versiyonu gibi dudaklarını bükerek sordu. "Neden?"

"Çünkü bu konuda çok heyecanlısın."

Evie, sert bir bakışla sönükleşti.

Tatianna kıkırdadı ve Evie'nin yanındaki kapalı kapıya doğru kaydı. "Sırrını saklayacağız Rebecka. Yemin ederim. Söylemen gerekeni söyle."

Korkunç, aptalca bir fikir. "Sanırım Blade'e aşık oldum." İşte. Söyledi, gökyüzü çökmedi ve tüm uzuvları hala sağlamdı. Şimdilik.

Evie zıpladı ve alkışladı. "Biliyordum! Aşık oldun! Bu harika!"

"Zıplamayı kes, tek kişilik sirk gösterisi," diye Becky, uyarıcı bir şekilde parmağını ona doğrultarak homurdandı.

Evie durdu, gerçekten azarlanmış gibi görünüyordu. Tatianna, Evie'nin coşkulu heyecanından neredeyse daha kötü olan sakin bir gülümsemeyle onları izliyordu. "Aşık değilim. *Hayranlık duyuyorum*, bunlar tamamen farklı şeyler."

Tatianna gözlerini kırptı. "Ne açıdan?"

"Aşık olmak çocuklara göre."

"Ben her zaman aşık olurum," diye itiraz etti Evie.

Becky elini ona doğru salladı. "Gördün mü?"

Tatianna güldü ve Evie dilini çıkardı. "Çok olgun,

Evie."

Evie alaycı bir reverans yaptı. "Benim hedefim asla olgunluk değil. Henüz o kadar yorgun değilim."

Becky ellerini yüzüne kapattı. "Tanrım, neden sordum ki?"

Tatianna ellerini yüzünden çekti. "Rebecka, acaba... aşkını nasıl sürdüreceğin konusunda tavsiye mi arıyorsun?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

Evie kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Hayır!" Rebecka bağırdı ve sonra sessizleşti.

Bir saniye geçti, sonra iki, sonra üç.

Evie dilini şaklattı. "Evet?"

Becky ellerini havaya kaldırdı ve sonra tekrar indirdi. "Evet! Mutlu oldun mu? Roland'a bundan bahsedemem çünkü o Reid'e söyler, Reid de Raphael'e söyler ve sonra krallığı terk edip isimimi değiştirmek zorunda kalırım." Bu düşünce aklına gelince gözleri fal taşı gibi açıldı. *"Yine!"*

Tatianna küçük bir fincana çay döktü ve ona uzattı. Fincan, sobanın yanında durmamasına rağmen

sihirli bir şekilde sıcaktı. "Başka bir takma ad almadan önce, dostça bir sohbet yapıp bunun yardımcı olup olmayacağına bakalım mı?"

"Shirley," dedi Evie, çenesine dokunarak.

Tatianna ve Becky ikisi de ona baktı. "Ne?" diye aynı anda sordular.

Evie ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Shirley eğlenceli bir takma ad olur. Çayır anlamına geliyor... Boş ver, devam et." Utangaç bir gülümsemeyle Becky, insan topu olan bu kıza karşı rahatsız edici derecede hassas duygular beslemeye başladı.

"Kardeşlerimle ve pozisyonuma geldiğimde yeteneğimi sorgulayan ofisteki erkeklerle mücadele edebilecek kadar güçlü olmak için çok çalıştım. Kendimi sevgiye karşı o kadar kapalı hale getirdim ki, sevgiyi nasıl kabul edeceğimi unuttum. Ya da... nasıl vereceğimi."

Evie'nin gözleri yumuşadı. "Oh, Becky. Öyle olmadın." "Ne demek istiyorsun? Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" "Ellerine bak."

Becky ellerine baktı, avuçlarını yukarı çevirip geriye doğru çevirdi. O sabah Becky evrakları düzenlerken Lyssa'nın ona çizdiği pembe bir çiçekten başka bir şey yoktu. "Ne? Boya mı?"

Evie, Becky'nin umutsuzluğunu ima eden bir bakış attı, ama bunu itiraf etmek yerine, Becky'nin elini tutup ona çiçeğe tekrar bakmasını sağladı. "Benden başka, hayatındaki diğer tüm yetişkinlerden daha nazik davrandın ona. Seni *çok seviyor*."

Becky yanaklarının kızardığını hissetti ve bu iltifata duyduğu coşkuyu nefret etti. "Lyssa kolay bir izleyici."

Tatianna alaycı bir şekilde güldü. "Clare'i ve beni dolaba kilitledi! Onu *kolay bir çocuk olarak* nitelendiremem."

Becky, uygunsuz kahkahasını bastırmak için elini ağzına kapattı. "O, şey, bunu yapmamalıydı, kesinlikle."

Şifacı, komik şekilli ve erimiş altın renginde başka bir iksir şişesi aldı. Onu çantasına koyarken diğer şişelere çarptı. "Onun cesaretini takdir ediyorum ve romantik ilişkiler konusunda benim de sorunlarım yok değil. Hala eski nişanlıma aptalca aşık olduğumu düşünürsek." Tatianna pencerenin yanındaki duvara yaslandı ve yavaşça yere çöktü. Becky yanına gitti, Evie de onu takip etti.

Üçü yan yana sessizce oturdular. Becky, bunun hoş bir sessizlik olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Clare hala seni seviyor." Becky sessizliği bozdu. "Sana her baktığında bu çok belli oluyor."

Tatianna gözlerinden birini ovuşturdu ve göz kapağındaki pembe parıltının bir kısmı elinin arkasına bulaştı. "Muhtemelen haklısın. Hayatımızın bir döneminde bu bize yetmiş olabilirdi. Ama yetişkinlik, çözülmesi çok zor olan pek çok karmaşıklığı da beraberinde getiriyor."

Tatianna, Becky'nin bir elini tuttu, Evie de diğer elini tuttu.

"Her neyse," diye ekledi Tatianna, "benim hakkımda bu kadar yeter." Becky'ye umutla baktı.

"Nasıl flört edileceğini bilmiyorum," diye patladı Becky ve Evie de başını çevirip ona baktı. "Alaycı olmadan nasıl çekici ve esprili olunacağını bilmiyorum ve Blade ile her konuştuğumda tüm yeteneklerimi kaybediyorum. Bu yüzden size geldim."

Tatianna kaşlarını çattı ve elini kaldırarak arkasında alaycı bir şekilde fısıldadı. "Evie'nin Trystan'la konuşmaya çalıştığını gördün mü? O sadece aklını kaybetmiyor, zihnini de kaybediyor."

Evie itiraz edemedi, dudağı titreyerek ciddi bir şekilde, "Doğru. Ne yaptığımı bildiğimi düşünmen gururumu okşadı, ama gerçekten, ağzımdan ne çıkacağını neredeyse hiç bilmiyorum. Bu da beni iyi durumlara olduğu kadar kötü durumlara da soktu."

Tatianna, Evie'ye keskin bir bakış
attı. Evie itiraf etti: "Çoğunlukla
kötü durumlara."

"Demek istediğim, Rebecka, flört etmek sadece oynamak ve ilgini göstermek için bir yoldur. Karşıdaki kişi senin dilini anlıyorsa, bunu yapmanın doğru ya da yanlış bir yolu yoktur."

Becky somurtarak Tatianna'nın elini bırakıp saç tokasını topuzuna daha derine itti. "Biz hep aynı dili konuşuyoruz."

"O mecazi anlamda söylüyor, canım." Evie diğer elini sıktı, bırakmak istemedi. "Bahse girerim, doğrudan konuşma tarzın Blade'in sende en sevdiği özelliklerden biridir. Başkalarının ideallerine uymak için konuşma tarzını değiştirmen gerekmez. Blade seni olduğun gibi sevecektir, eğer sevmezse, o en kötü türden bir aptaldır."

Sıcak bir rahatlık tüm uzuvlarını gevşetmiş, yıllardır içinde tuttuğu gerginlikten kurtulmuş bedeni rahatlamıştı. Baş ağrılarının ve sinirliliğinin nedeni artık açıktı.

"Garip. Sanırım hiç kimseyle bu kadar samimi konuşmamıştım. Kardeşlerimi çok seviyorum ve aramızda özel bir bağ var."

ve yanındaki kadınlara baktı. "Ama kadınlarla bu farklı, sanırım. Hiç kız kardeşim olmadı."

Tatianna başını Becky'nin omzuna yasladı, Evie de aynısını yaptı. Birkaç dakika daha sessizce oturdular, sadece diğer kadınların verebileceği bir güven duygusunu içlerine çekerek.

“Artık var,” dedi Evie.

Becky'nin kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyük hissediyordu.

Ama Becky, tutunacak değerli bir şeyi olduğunu fark edince bu mutluluk yok oldu...

Bir şeyin ya da birinin hepsini elinden alabileceğini fark ettiğinde.

Bölüm 37

KÖTÜ ADAM

"Bu tarafa. Dallara dikkat edin," Trystan, atlarını başka bir sık ağaç grubunun arasından geçirirken emretti. Arkasında bulunan kadınlar rahatsızlıklarından inliyorlardı ve Trystan, Sage'i kontrol etmek için arkasına dönmemek için başını öne doğru zorladı.

Onu üzen bir şey vardı. Ona güvenip anlatmayacağı bir şey. Kaç kez onun daha az konuşmasını dilemişti? Kaç kez onun saçmalamayı kesmesi için dua etmişti? Belli ki onu duyan tanrı, dua etmek için yalan söylemenin bir ceza olduğunu düşünmüştü. Ona tam da istediği şeyi vermek gibi bir ceza.

Sage'in sessizliği.

At sırtında geçirdikleri onca saat boyunca tek kelime bile etmemişti. Krallığın büyük tehlike altında olduğunu söylemek için azalan büyünün yardımı gerekmiyordu, onun konuşmaması yeterince açık bir işaretti.

Dikkatlice durumu yokladı. "Yıllar boyunca Lord Fowler ile oldukça iyi iş yaptık. Krallığa karşı gelmekten zevk alan tek soylu o. Ayrıca büyülü nesneleri toplamaya meraklı. Bana sahip olduğu büyülü bir değnekten bahsetti, birkaç kez görmeye davet etti. Tabii ki reddettim. Sosyal ziyaretlere çıkmam. Umarım teklif hala geçerlidir."

Sage'in daha fazla soru sormasını bekledi, bunu bekliyordu. Ama arkasında cırcır böcekleri ses çıkarıyordu, başka kimse yoktu.

"Hava kararmaya başlıyor," diye ekledi Clare, ikisine gözlerini devirerek Trystan'a yaklaşarak. "Geceyi geçirmek için bir yer bulmalıyız." "Hayır. Durmayacağız demiştim. Çok tehlikeli. Devam etmeliyiz," Trystan, elinden geldiğince otoriter bir sesle emretti.

Ona ilk karşı gelen doğal olarak lanet olası kurbağa oldu. Kingsley sırt çantasından atlayarak atın başına çıktı. Trystan'ın atı, Kingsley'in hafif ağırlığına alışık olduğu için tepki vermedi. Trystan sessizce cebinden bir kağıt parçası çıkardı ve Kingsley bir kelime yazdı. Uzun bir kelime.

YORGUN.

"Bütün gün battaniyelerin üzerinde sürerek kim yorgun olmaz ki?

Nasıl devam edeceksin, şehit?" Trystan, altın rengi gözlerini devirip Clare'in yanına atlayan Kingsley'e bağırdı. Clare'in atı ürküp kişnedi ve arka ayakları üzerinde yükseldi.

"Dur!" Clare, kısrağı tekrar yere basana kadar onu ileri doğru sürerek bağırdı.

Tatianna öne atılarak dizginleri tuttu. "İyi misin?" Tatianna dönüp ona sert bir bakış attı. "Beş dakikadan fazla öfkeni kontrol edemez misin?"

"Hayır, benim sınırım dört," dedi kuru bir şekilde.

Tatianna ona keskin bir bakış attı. "Hepimiz yorgunuz, Trystan. Burada duralım. Birimiz nöbet tutar, diğerleri uyur."

"Oraya varana kadar durmayacağız dedim. Hiçbir koşulda," dedi kararlı bir şekilde, başını geriye eğerek aynı şeyi Sage'e de söyledi. Ama Sage onlara pek dikkat etmiyordu, gözlerini ovuşturmakla ve eliyle esnemekle meşguldü, tüm yüzü esnemek için buruşmuştu. Küçük, buruşuk kalbi bir yumruk gibi sıkıştı, ardından bir acı hissetti.

Kız, sanki göz kapaklarını açık tutmak için çaba sarf ediyormuş gibi, ona yavaşça gözlerini kırptı. "Ne..." Bir esneme daha sözlerini kesti.

Lanet olası ölü topraklar.

"Duruyoruz," diye emretti, attan indi ve Sage eyerin kenarından düşmeden onu belinden yakaladı. Kız elini onun omzuna koydu ve dokunduğu yer yandı, alt dudağında garip bir karıncalanma hissi uyandırdı.

"Emin misin?" Sage kaşlarını çatarak diğer eliyle gözünü ovuşturdu. "Hiçbir koşulda durmayacağımızı söylemiştin."

Lanet olsun. Lanet olası bir kürek taşımasam da olur. Bütün bu çukurları kazmak çok daha kolay olurdu.

"Beni tanırsın, Sage," dedi, onu nazikçe attan indirerek, onu kendinden olabildiğince uzak tutmaya çalıştı. Kontrolü giderek zayıflıyordu ve pantolonları gereksiz risk almaya izin vermeyecek kadar daraydı.

Sage, ayakları çimlere değdiği anda uzaklaştı, gerekli olduğu için değil, tiksindiği için mesafe koydu. İyi. İyi. Onu istemediğini düşünsün.

Bu ayki iğrenç yalan kotasını doldurmamıştı; bu, onu yakalamasına yetecekti.

"İleride küçük bir açıklık var. Burası da diğer yerler kadar iyi görünüyor," dedi Tatianna

diye sordu, atını açık alana doğru yönlendirerek. Güneş batmaya başlamıştı ve yakında karanlık onları saracaktı. "Phoenix Köyü'ne ne kadar yakınız?"

"Çok uzak değil," diye cevapladı Trystan. "Asayı aldıktan sonra oradan geçmemiz gerekecek. Güney yoluna giden yolun üzerinde ve bizi güney krallığının sınırına gizlice ulaştırmak için gerekli düzenlemeleri yaptım."

"Orası dev kuşun koruduğu köy değil mi?" Clare temkinli bir şekilde sordu. "Hayır, o adından köyün köyün ad sadece gelişmek gelişmek için," dedi Trystan , kız kardeşinin bakışlarını görmezden gelerek alaycı bir şekilde söyledi. "Ben odun getireyim." Trystan, kötü adamlara yakışmayacak paniğini meşe ağaçlarının arkasında gizlemek için dizginleri Sage'e verdi. Ancak iki adım atamadan, havada bir vızıltı duydu ve omzuna saplanmış küçük bir okla kendini buldu. Okun ucunu çekip çıkardı ve ona baktı. Anka kuşu arması, sahibinin kim olduğunu açıkça gösteriyordu... ve hepsini tuzağa düşürdüğünü de açıkça gösteriyordu. tuzak içine attığını gösteriyordu.

"Kahretsin! Bu bir pusu. Siper alın!" Dönerek büyüsünü çağırmaya çalıştı, ama kolları uyuşmaya başladı, ardından bacakları da.

Sage çığlık atarak ona koştu, ellerini onun yanaklarına koydu, güzel sesi onun adını haykırırken titriyordu. "Efendim. Efendim, benimle kalın. Beni bırakmayın."

Ne aptalca. Neden böyle güzel bir kadını terk etsin ki? Kara noktalar gözlerinin önünde dans ediyordu ve bilinci yavaş yavaş geri geliyordu. "Sage, koş. Tati! Kız kardeşimi al ve git."

"Onu kaldırmama yardım et, Tati!" Sage onu şaşırtıcı bir güçle çekerek kolunu küçük omuzlarına doladı. "Hadi. Tanrım, çok ağırsın. Şınavları azaltmanın zamanı geldi, Kötü Efendi," diye homurdandı, ikisini de ayağa kaldırmak için uğraşırken. Tatianna diğer kolunu tuttu ve ikisi onu yarı yürüterek yarı sürükleyerek atına doğru götürdüler, ama havada bir başka vızıltı onları durdurdu. Trystan yanına düştü ve Tatianna'nın da düşmesini çaresizce izledi, boynunda da aynı dart saplıydı.

"Tatianna..." Trystan, Tatianna baygınlık geçirirken boğuk bir sesle haykırdı. İşkence. Bu işkenceden bile beterdi.

Aşağıda ayak sesleri yankılandı ve bir grup muhafız çığlık atan Clare'i yakaladı. "Hayır!" diye bağırdı, muhafızlardan biri göğsüne diz çöküp onu yere bastırırken. Zırhları tanıdıktı, ama Cesur Muhafızların zırhları değildi.

"Çekin onu!" Bir hançer muhafızın omzuna saplandı ve muhafız

Trystan'ın üstünden düştü. Sage, kan damlayan hançeriyle onun üzerinde duruyordu ve gözleri korku ve onun anlayamadığı başka bir şeyle çılgına dönmüştü. "Sage, git..."

"Seni bırakmayacağım, sorma bile."

Kararlıydı ve yanından ayrılmayacaktı. Artık ona gitmesi için bağırmak bile yapamıyordu; sesi çıkmıyordu. Bir muhafız Sage'in yanaklarından tutup sarı bir çiçeği ağzına soktu ve yutmasını sağladı. Sage muhafızın gözlerinin içine baktı, sonra sırıttı.

Vücudu uyuşuklukla kaplanmasaydı, yanlış yerlerde... ya da doğru yerlerde taş gibi sertleşeceği korkunç bir hisse kapıldı.

Sage adamın kollarında gevşemeye başladı ve Trystan'ın büyüsü o kadar hızlı bir şekilde serbest kaldı ki, gri sis açıklığı kapladı.

"Bu da ne lan?" diye sordu muhafızlardan biri. Hayır.

Onlar da benim gücümü görebiliyorlar. Bu ölü topraklarında neler oluyor?

Zayıflığına rağmen, büyüsü onu ve *onları* korumak için işe yaradı. Muhafızlar gri bir vuruşla yere düşüyordu. Onların korku dolu çığlıkları onun kulaklarına müzik gibi geliyordu.

O sesten daha güzel bir ses yoktu.

"Trystan!" Sage bağırdı.

Neredeyse hiçbir şey. Neredeyse.

Bu, gözleri kapanıp yere yığılmadan önce söylediği son kelimeydi, tam da büyüsü tükenip yok olurken. Muhafızlar Sage'i kaldırırken başı geriye düştü. Uzuvları yere doğru sarktı, bukleleri o kadar aşağıya sarkmıştı ki neredeyse çimleri süpürüyordu.

Nedenini bilmiyordu, ama bu onu en çok öfkelendiren şey gibi görünüyordu. "Bunu pişman olacaksın," diye mırıldandı, insan sesi gibi gelmeyen bir sesle, kolları

düşerken güçsüzleşti. Karanlık onu sardı ve güneşin batıp batmadığını ya da bayılıp bayılmadığını anlayamadı.

Dans eden tek boynuzlu atlar görmeye başladığında, bilincini kaybettiğini düşündü. Ya da aklını.

Daha sonra. Trystan, uyandığında hepsine bunu pişman ettirecekti.

Uyanırsa.

Bölüm 38

CLARE

Clare bir kütüphanede kendine geldi. Kütüphane o kadar görkemliydi ki, hala uyuşturulmuş olduğunu düşünmeye başladı ve zihninde en fantastik rüyaları canlandırmaya başladı.

Kingsley göğsüne atladı ve bu umut bir anda sona erdi. Alexander'ın hala bir hayvanın vücudunda hapsolduğu bir dünyada güzel rüyalar olamazdı. Her şey kararmadan önceki anılar parça parça geri geldi.

Zehirli oklar. Tati. Trystan. Sonra Evie. Sonra... tabii ki kendisi, ama o sırada bilinci yerinde değildi. Yavaşça ayağa kalktı, başı dönüyordu, birkaç adım attığında görüşü bulanıklaştı. "Tatianna? Trystan?" diye boş odaya seslendi. "Merhaba?"

Cevap yoktu.

Bir el onun elini kapattı ve Clare, Malcolm'un on üçüncü doğum günü partisinde omzuna sümüklü böcek koyduğunda olduğu gibi çığlık attı.

Tatianna arkasında duruyordu, parmağını dudaklarına koymuş, sadece gözleriyle Clare'i azarlıyordu. At kuyruğu çözülmüş, koyu renkli örgüler saçlarına dökülmüştü. Özlem duymanın sırası değildi, ama Clare bu kadar güzelliğin karşısında kendini tutamadı.

Clare, Tatianna'nın bakışlarını ve başının diğer tarafa doğru eğilmesini takip etti. Orada büyük bir veranda kapısı duruyordu, açık.

Alexander onların önüne atladı. Elinde hiçbir işaret olmadığı için o da gözleriyle iletişim kurmak zorunda kaldı ve küçük yeşil boğazını palmiye şeklinde çizdi. "Buradan çıktıktan sonra bunu konuşuruz Alexander," diye fısıldadı Clare, çırpınan kurbağayı kucaklayarak Tatianna ile birlikte balkon kapısından hızla terasa çıktı.

"Evie ve Trystan nerede?" diye sordu Tatianna, rüzgâr saçlarını geriye savurup Clare'in saçlarından tokaları düşürürken.

"Hiçbir fikrim yok. Malevolent Muhafızları çağırmalıyız. Çağrı yakutları eyer çantalarında." Clare, yakutları veya diğer çağrı mücevherlerini kimseyle iletişim kurmak için hiç kullanmamıştı, ama bunlar işleri kolaylaştırıyor ve yardımcı oluyordu — son zamanlarda kardeşi için olmaya çalıştığı iki şey.

Hayatını, sevdiklerini siyah beyaz kutularda görmek için, tuğla tuğla vicdanını inşa ederek geçirmiş olması komikti.

sevdiği insanları siyah beyaz kutularda görerek, dünyanın sadece gri olmadığını fark etmek için harcaması komikti. Dünya bir karmaşaydı.

Tatianna balkonun en ucunda durdu, korkuluğun kenarını sıkıca tutarak kenardan dışarı baktı. "Eyer çantalarına ulaşabileceğimizi sanmıyorum." Birkaç adım geri çekildi ve Clare korkuluğu tutarak onun ardından dışarı baktı.

Yüksekteydiler. O kadar yüksekti ki, aşağıda tek görebildiği karanlıktı. Yan duvarda yanıp sönen fenerlere rağmen sağlam bir zemin yoktu. "Tanrım, sence ne kadar aşağıda?"

Tatianna saksılardan birinden bir taş aldı ve kenardan aşağıya attı. Dinlediler, dinlediler, dinlediler. Çok uzun saniyeler geçtikten sonra, sonunda taşın sert zemine çarptığını duydular.

Çın.

"Tamam, atlamayacağız," dedi Clare ve Kingsley sonunda kollarında kıvranmayı bıraktı.

"Önce sağlam bir çift kanat çıkarırsanız," dedi arkalarından yıpranmış bir ses.

İkisi de döndü, Clare Tatianna'nın önüne geçerek onu korumaya çalıştı. "Geri çekil!" diye emretti.

Orada yaşlı bir adam duruyordu. Gri saçları alnından geriye taranmıştı, giysileri o kadar abartılıydı ki altınla kaplı gibi görünüyordu. "Lütfen içeri girin, lordunuz sizi en kısa sürede görecek. Sizi yeraltındaki hücrelere kapatmak yerine kütüphaneye götürmelerini istedi, çünkü bunun ikiniz için daha eğlenceli olacağını düşündü."

İki kadın sadece bakakaldı ve yaşlı adam içten bir kahkaha attı.

"Ya da isterseniz sizi hücreye götürebiliriz!" diye teklif etti, fazlasıyla samimi görünüyordu.

"Bizi bırakmanızı *tercih ederiz* ve Tryst için de aynısını yapmanızı *rica ederiz*..." Tatianna dudaklarını sıkıca kapattı ve muhtemelen onları korumak için sözlerini düzeltti. "Arkadaşlarımız için. Neredeler?"

Tuhaf beyefendi, yukarı doğru bir hareketle halsiz bir şekilde cevap verdi. "Korkarım ki onlar burada değiller. Şu anda hava almaya çıktılar."

Clare boğazında bir yumru hissetti, sözleri boğazında takıldı ve "Hava almak" "onları öldürdük ve cesetlerini sakladık" anlamına mı geliyor?

Adam iyi niyetle elini salladı. "Oh, hayır, çocuğum, endişelenme!"

Tatianna yanına çöktü ve rahatlamış bir nefes aldı.

Adam devam etti. "Cesetleri asla saklamayız. Genellikle onları iğnelerle tuttururuz!"

"Aman Tanrım." Clare midesi bulandı.

Adam sözünü bitirdi. "Ah!" Parmaklarını şıklattı. "Ve onları öldürmedik! Henüz, yani."

Clare ona atmak için bir taş aldı, ama Tatianna kolunu tuttu ve kapıdaki sembole gözlerini kısarak baktı: bir anka kuşu. "Bekle. Bu..."

Clare çılgına dönmüştü. "Ne? Bu mu?"

Tatianna'nın yüzünde bir duygu dalgası geçti — önce spekülasyon, sonra şüphe, ardından farkına varma ve son olarak rahatlamış bir sinirlilik. Clare onu izlemekten bile yorgun düşmüştü.

"Lord Fowler'ın evinde miyiz?" diye sordu.

Bir rüzgâr esintisi hepsinin dengesini bozdu ve büyük bir sepet başlarının üzerinden uçarak geçti. Kalın bıyıklı, kıvırcık siyah saçlı, çılgın gözlü bir beyefendi onlara el salladı. "Hemen aşağı iniyoruz! Siz ikiniz rahatınıza bakın!"

Clare ve Tatianna, sepetin açık havaya süzülmesini izlemek için kenara koştular. Büyük bir balon, sepeti yukarıya, çatıların üzerinden, Clare'in artık görebildiği, evi havada tutan ağacın üzerinden taşıyordu.

Tatianna arkasını döndü ve uşakla konuştu. "Biz mi?"

Uşak, giderek yükselip uzaklaşan balona işaret etti ve ona anlamlı bir bakış attı, kalın kaşları yukarı kalkmıştı.

"Söylemiştim." Gülümsedi. "Hava alıyorlar."

Bölüm 39

EVIE

Evie, Trystan'ın üstündeydi.

Bunu fark ettiğinde gözleri bile açık değildi. Onun *kokusunu* alabiliyor, göğsünün sertliğini, kollarının gücünü ve kalp atışlarını hissedebiliyordu. Tahmin etmeye gerek yoktu, ama gözlerini açıp yüzüne baktığında bunu doğrulamak güzeldi.

Dur.

Kendini çimdikledi. "Ah!" *Tamam, uyanığım*. O hala baygındı, ama nefesleri düzenliydi, yüzü rahattı. Uykusunda huzurluydu ve Evie ona bir bakışta yeniden aşık oldu. Kaşlarının arasındaki çizgi yumuşaktı, dudakları hafifçe aralıktı, öfke y a da kayıtsızlık belirtisi yoktu.

"Çok yakışıklısın." İlk tanıştıklarında ona böyle dediğini hatırlayarak kendi kendine hafifçe güldü. O gün de kendini tutamamıştı. Elini kaldırıp yanağına koydu ve hafifçe dokundu, ama yanağının avucuna daha sertçe bastırdığını hissetti.

"Onu öyle tanımlamazdım, ama ben ne bilirim ki?" Geniş sepetin diğer ucundan bir ses geldi ve Evie çığlık atarak geriye doğru uçtu ve sepetin duvarına çarptı. Sepet, midesindeki asidin boğazına kadar çıkmasına neden olacak kadar şiddetli bir şekilde ileri geri sallandı.

"Kimsiniz? Burası neresi?" Hançerini aramak için elini uzattı ama uyluk kemerinde yoktu, bu da kalbinin üç kat daha hızlı atmasına neden oldu.

Adam ona gülümsedi, ama yakışıklı yüz hatlarına rağmen hiç de davetkar görünmüyordu. "O sevimli küçük hançeri mi arıyorsun, tatlım?"

Adam iki adım öne çıktı ve Evie, Trystan'ın hala baygın bedeninin önüne gelene kadar titrek ayakları üzerinde durdu. Dışarıdan bakan birine bu manzara gülünç gelirdi: Kötü adam sırtüstü yatmış, baygın haldeyken çırağı onun başında nöbet tutuyordu. Çırağı, boyu bir metreyi geçmiyordu ve muhtemelen bir uğur böceği kadar korkutucu görünüyordu.

Evie, elbette, uğur böceklerinden çok korkuyordu, ama bu konumuzun dışında bir şeydi.

O kadar küçük bir böcek korkutucu olabiliyorsa, o da olabilirdi.

Adam, uzun paltosu rüzgarda dalgalanarak nazikçe selam verdi. "Lord Edmund Fowler, leydim. Alçakgönüllü hizmetkarınız."

Evie, kendini dengesiz hissederek ve beyefendinin nazik selamından garip bir şekilde etkilenerek gülümsedi.

Lord Fowler mı?

"Sen, Kötü Adam'ın müttefiklerinden birisin ve bizi uyuşturdun mu?"

Lord bu suçlamadan hiç etkilenmemişti, hatta neredeyse bundan hoşnut görünüyordu. "Evet, elbette! Zaten buraya geliyordunuz, değil mi? Asam için?"

Evie bu bilgiyi nereden öğrendiğini soramadan, lord küçük alevin altındaki bir kolu çekti ve başlarının üzerindeki büyük beyaz balonu havada tuttu... Olamaz. Evie kenardan gizlice baktı ve midesinin ayak parmaklarına kadar indiğini hissetti. O kadar yükseklerdelerdi ki, yeri göremiyordu. Etraflarında sadece karanlık gökyüzü ve bir yıldız kümesi vardı.

Kötü adam arkasında kıpırdadı ve Evie onun çabuk uyanması için dua etti. İkisini tek başına koruyamazdı ve kendini eskiden çok daha güçlü görse de gerçekçi biriydi. Boyunun haksız küçüklüğü, bu adamın bariz gücüne karşı hiçbir şey ifade etmeyecekti; o, Evie'den daha büyüktü ve bu yüzden bir tehdit oluşturuyordu.

İşte dünyanın adaletsizliği en açık haliyle ortadaydı.

Bunu doğru şekilde oynamalıydı. Bildiği tek şekilde. Dikkatleri dağıtacak tatlılıkla.

Sallanan sepet nedeniyle hafifçe yana eğilerek reverans yapan Evie, beyefendiye alçakgönüllü bir gülümsemeyle baktı. "Evie Sage, lordum. Böyle bir durumda soyluların huzuruna çıkarılmak ne büyük bir onur..." *Korkunç, umutsuz, felaket? Tanrım, bu çok fazla aliterasyon oldu.* Yüzünü buruşturarak sözlerini bitirdi. "Böyle *eşsiz* bir durumda."

Lord Fowler elini tutup eğildi. "Sonunda Kötü Kadın ile tanışmak bir zevk. Sakinleştirici ilacın sizi sersemletmişse özür dilerim. Adamlarıma sizi mümkün olduğunca nazikçe evime götürmelerini söyledim."

Evie ciddiyetle başını salladı. "Sakinleştirici ilaçlar her zaman böyle etki eder."

Lord Fowler alevin altındaki kolu tekrar çekti ve daha yükseğe çıktılar, Evie sepetin duvarına düşerek kenardaki iplerden birine tutundu

halatlardan birine tutunarak kenardan düşmemek için çabaladı.

Ne kötü bir zamanda ağırlık merkezin buraya kaymış.

"Kötü adamı yakalamak zor bir iş," dedi Lord Fowler iyi niyetli bir gülümsemeyle.

"Ben hiç zorlanmadım," diye patladı kadın. İlacın etkisi hala geçmemiş miydi? Yoksa sadece lanet olası rakım yüzünden mi düşünceleri kafasından tuzluktan dökülür gibi akıp gidiyordu?

Lord Fowler, bu imayı eğlenceli bulmuş gibiydi, onu süzerek baktı, ama şehvetle değil, merakla. "Bu çok açık, canım. Adamlarıma sizi yan yana durdurmalarını söyledim, bir saniye sonra Kötü Adam kafanızı göğsüne bastırmış, sizi pikniğe götüreceğinden bahsediyordu."

Panik ve endişesinin ortasında bile Evie sırıttı. "Dışarıda akşam yemeği, hadi oradan."

Fowler devam etti. "İlk başta çok erken uyanmış sandım, ama görünüşe göre bu onun bilinçaltında olan bir şeydi."

"Bizi bütün bu zaman boyunca izliyor muydun?" diye suçladı, dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Seni sapık!"

Adam sakinleştirici bir hareketle elini kaldırdı. "Ben sapık değilim, Bayan Sage. Son yarım saattir sadece meraktan izledim."

"Ördek gibi yürür, ördek gibi konuşur..." Kollarını kavuşturdu ve adam güldü.

Bu onu çok sinirlendirdi.

Ellerini hala arkasında birleştirmiş, gece gökyüzüne bakarak sepetin diğer tarafına doğru yürümeye başladı ve eskiden hayranlıkla izleyip dilek tuttuğu en parlak yıldızın artık orada olmadığını fark etti. O yıldız artık bir insandı, malikanede oturuyordu ve Evie ayrılmadan önce onun için dilediği tek şey yalnız kalmaktı.

"Bayan Sage, üzüntünüzü hissedebiliyorum, ama Kötü Adam'ın yardımcısı olarak, onun benimle olan iş ilişkilerini duymuşsunuzdur?" Lord Fowler, Evie kenara kadar geri çekilene kadar onu destekledi. Evie'ye o kadar dalmıştı ki, Evie'nin onu yavaşça patronunun sırtüstü yatan bedeninden uzaklaştırmaya çalıştığını fark etmedi.

Ta ki arkadan güçlü bir kol Fowler'ın boynuna dolanıp sıkıca kavrayana kadar. Soğuk bir ses sessizliği bozdu ve Evie'nin kollarında tüyler diken diken oldu. "Çırak."

Eskiden sırtüstü yatan kişi.

"Ah! Alçak, uyanmışsın. Harika!" Lord Fowler, krallığın en büyük düşmanının kolunu boynuna dolamış olmasından

en ufak bir sıkıntı belirtisi göstermiyordu. Patronunun alnındaki şişkin damara bakılırsa, Fowler'ın yüzü morarana kadar onu sıkmak için sadece birkaç saniye kalmıştı.

"Çırak." Trystan kelimeyi tekrarladı, bir şekilde ilk seferinden daha sert çıkmasını sağladı. "Ona düzgün hitap et, yoksa seni uçurumdan aşağı atarım ve yere çarpmanı izlerim."

Bayılmak.

Oh, bekle, bu kötü. Çok yüksek. Bayılmak yok. En azından şimdilik.

Lord Fowler, Evie'ye saygıyla gülümsedi. "Çırak, elbette." Saygıyla başını salladı. "Terfi için tebrikler, canım." Ne yapacağını bilemeyen Evie, utanarak el salladı.

"Sage. Onu tehdit ediyorum. El sallamayı kes." "Üzgünüm." Aniden durdu.

"Özür dilemeyi kes," diye sertçe söyledi.

Lord Fowler, "Büyüleyici. Görünüşe göre ikinizin özel bir diliniz var," derken gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

"Evet," dedi Trystan kuru bir şekilde. "Buna tahriş denir."

Evie bu küçümsemeye sinirlendi ve gözlerini kısarak Lord Fowler'a hitap ederken Trystan'a baktı. "Aynen öyle. O, geçmeyen bir kızarıklık gibi."

Fowler içtenlikle güldü ve lordun boynunu hala sıkıca tutan eliyle başını Trystan'a doğru çevirdi. "Oh, Villain, o çok hoş bir kız."

"Ejderha çiçeği kadar sevimli," dedi düz bir sesle.

"Cinsel yolla mı bulaşıyor?" Evie dudaklarını utangaçça ısırdı. Villain boğuldu.

O kazanmıştı.

Fowler'ın gözleri parladı. "Tanrım, onu senden kiralamak için can atıyorum, Villain."

Trystan hiçbir şey söylemedi, sadece bir an durakladı.

Ama sadece bir an... Sonra Lord Fowler'ı kenardan aşağıya fırlattı.

Bölüm 40

KÖTÜ ADAM

"Trystan!" Sage çığlık atarak kenara koştu.

"Oh hayır. Düştü," Trystan duygusuz bir sesle cevap verdi.

Kız, Trystan'ın koluna vurdu ve karanlıkta yere doğru hızla düşen cesedi aradı. "Neden yaptın bunu?"

"Çalışanlarımın kaçırılmasına karşı bir politikam var." Gömleğini düzeltti ve kırışıklıkları düzeltti.

"Ve cezası ölüm mü?" diye sordu kız, öfkeyle.

Sage'i kaçırmaya çalıştığı için mi? Cezası diri diri derisinin yüzülmesiydi, ama üzerinde tereyağı bıçağı yoktu.

"Hayır, itmek. Bizi bu kadar yükseğe çıkardığı için şanssızdı." Makarayı kurcalamaya başladı ve balon ve sepet yavaş yavaş alçalmaya başladı.

Hâlâ şokun etkisinden kurtulamayan Sage, parmak uçlarına basarak onun omzunun üzerinden bakmaya çalıştı, nefesinin boynuna değmesi onu titretti. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Bu kolu çekerek balona yavaşça soğuk hava girmesini sağlarsın, böylece balon yavaşça yere doğru iner. Yukarı çıkması için daha fazla ısı gerekir."

Evie bir elini kalçasına koydu, diğer eliyle yüzüne esen rüzgârın saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için gevşek buklelerini yana çekti. "Bunu nereden öğrendin?"

"Günün boş anlarında bilim kitapları okurum."

Evie iç geçirdi. "Ah, tabii ya. Cinayet ve kötülükten kafanı alabilecek tek şey fizik."

"Ben de sık sık aynı şeyi söylüyorum!" Rüzgârın üstüne gelen bir bağırış, Sage'i şaşkınlıkla çığlık attırdı ve Trystan'ın göğsüne atladı. Trystan içgüdüsel olarak koruyucu bir şekilde elini onun omzuna koydu.

Fiziksel sevgi gösterisi ona her zaman anlamsız gelmişti. El ele tutuşmak, sarılmak, rahatlatıcı dokunuşlar ya da şiddet içeren türden olmayan, iki kişinin birbirine temas etmesini gerektiren her şey.

Ama Sage'in kollarında hissettiği şey, ona tüm bunları yapmak istemesi için yeterliydi.

O, *el ele tutuşmak* istemesine neden olmuştu. Ve bunu ona asla affetmeyecekti. "Ne? Ölüler Diyarı!" Evie çığlık attı. Trystan, Fowler'ın sepetin içine süzülüp neredeyse hiç ses çıkarmadan yere inmesiyle öfkesinden

, Fowler sepetin içine süzülüp neredeyse hiç ses çıkarmadan yere indiğinde, mavi gözleri tabak gibi açılmıştı. "Sen... O uçtu! Sen uçtun!"

Fowler sırıttı, aptalca şişkin bıyıkları onu satranç tahtasındaki piyonlarla oynayan küstah bir kral gibi gösteriyordu. "O bunu daha önce gördü, Bayan Sage."

Sage, Trystan'ın kollarından itildi ve hissizleşen ellerini yanlarına indirdi. "Bunu yapacağını biliyor muydun?"

Evet, biliyordu ve Fowler'ı ikinci kez fırlatmak üzereydi.

"Lord Fowler'ın nezaketen düşüp ölmesini ummuştum." Trystan, ortağına öfkeyle baktı.

Fowler göz kırptı ve bu Trystan'ı o kadar rahatsız etti ki gözü seğirdi. "Belki bir dahaki sefere, kötü adam. Şimdilik, sana yeni ve geliştirilmiş uçan balonumu tanıtmaktan büyük mutluluk duyuyorum!"

Sage, elinin hareketini takip etti ve şüpheyle gözlerini kısarak baktı. "Sihirin bunu yapabiliyorken, ölü topraklarında uçan balona ne ihtiyacın var?"

Fowler göğsüne elini koydu ve dramatik bir şekilde uzağa baktı. "Uçmak gibisi yoktur. Dünyada hiçbir şey umurunda olmadan havada süzülmek. Çocukken, büyüm uyandığında bunu ilk kez yaptığımda, başkalarının böyle bir hissi asla yaşayamayacağına inanamadım." Kolu çekti ve onları aniden yukarı çekerek Sage'i Trystan'ın kollarına geri attı.

Fowler güvendeydi... şimdilik.

"Hayatımı, tanrılar tarafından bana bahşedilen bu heyecanı başkalarına da yaşatabilecek şeyler icat etmeye adadım."

Ne saçmalık...

“Oh, bu çok güzel,” dedi Sage nefes nefese, ellerini çenesinin altında birleştirerek.

Boş ver, o pislik öldü.

"Hayır. Öyle değil. Bu, ayrıcalıklı bir aptalın hilesi ve kaynak israfı."

Sage dönüp ona öfkeyle baktı. "Herkesin bu kadar derin bir alaycılığı yok."

Trystan deliye doğru elini salladı. "Bizi uyuşturdu, hatırlamıyor musun?

Sonra bizi buraya getirdi, kim bilir ne için. Kız kardeşim nerede? Tatianna? Kingsley?"

Fowler omuz silkti. "Yüksek bir yerde olursak, benden bir iyilik isterken korkutucu görünmez büyünü kullanma ihtimalin daha az olur diye düşündüm. Gerçi, muhafızlarımın dediğine göre, artık o kadar da görünmez değilmiş."

"Cevabım hayır."

Lordun bıyığı seğirdi. "Henüz ricada bulunmadım bile." "Önemli değil. Cevabım yine hayır."

Fowler kaşlarını çattı. "Kendi koleksiyonumdan bir değneği, karşılığında kendime bir şey almadan size hediye edemem."

"Ne iyiliği, Lord Fowler?" Sage, Trystan'ı tamamen görmezden gelerek sordu.

Bunu o istemişti, onu terfi ettirmiş, ona yetki vermişti ve aslında onu bu yetkiyi kullandığı için çok gurur duyuyordu. Ona karşı geldiği için ona kızmaya hakkı yoktu. Ona adeta bir hançer verip onu sırtından bıçaklamasını istemişti.

Lord Fowler dikkatini Sage'e çevirdi. "The Villain ile uzun yıllardır iş yapıyorum ve tüm bu süre boyunca onu hiçbir akşam yemeğine davet edemedim."

Sage, lordun koluna anlayışla dokundu ve Trystan, Fowler'ın dirseğini kemiği kırılana kadar geriye doğru bükme hayalinden büyük bir zevk duydu. "Ne kadar üzücü ve ne korkunç bir iş uygulaması. The Villain'in ofisleri adına, bunu nasıl telafi edebilirim?"

Trystan inledi. "Sage, yapma..."

"Bunu sorduğunuz için çok mutluyum Bayan Sage! Muhafızlarım sizi bu civarda gördüklerinde, akşam yemeğimin başlayacağı saatte sizi buraya getirecek kadar nazik davrandılar..." Fowler saatine baktı. "Tanrım, sadece bir saat var! Giyinip hazırlanmalıyım!" İpleri birkaç kez çekince balon hızla alçalmaya başladı ve daha da büyük bir ağacın yanında duran büyük bir eve doğru indi.

Bir balkona indiler ve Sage dışarı atlayarak kapıdan çıkan bir kadına doğru koştu. "Tatianna!" Sage şifacıya sarıldı ve Tatianna da ona sarıldı.

"Tanrılara şükür ikiniz de iyisiniz," dedi Tatianna, elini Evie'nin yanağına koyarak. Clare de dışarı çıktı ve Trystan'a doğru çekinerek yürüdü, kardeşlerin alışık olmadığı dostça bir selamlaşma için çabalıyordu. "İyi misin?" diye sordu Clare, elini hafifçe okşamak için uzattı. Hareketi sert ve garipti, ama bu, kız kardeşinin yıllardır yaptığı en yakın temas

Yıllardır. Tanrım, Trystan'ın sevgisini göstermek için fiziksel temasa anlam verememesine şaşmamalı. O ve tüm ailesi bu konuda berbatlardı.

"İyiyim." Ona başını salladı ve uzanarak, aynı sertlik ve garaplıkla elini okşadı.

"Tamam, yeter. İzlemesi acı verici." Tatianna aralarına girdi ve Trystan'da yaralanma olup olmadığını inceledi. "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," diye cevapladı.

Büyüsü daha sessizdi; derisinin altında hala hareket ettiğini hissedebiliyordu, ama sanki ipleri parmaklarından kaymış bir uçurtma gibiydi. İçinde yüzdüğünü hissedebiliyordu, ama ulaşamayacak kadar uzaktaydı.

Fowler'ın ağaç evi, Sage'in yakınlığı ya da son on yıldır üzerinde olduğu anlaşılan tanrının laneti, onunla oynuyordu. *Seçim sizin. Hepsi ciğerlerim patlayana kadar bağırmak istememe neden oluyor.*

Lord Fowler, sanki hepsi kendi isteğiyle oraya gelmiş sevgili dostlarmış gibi seslendiğinde, bu his daha da kötüleşti. "Haydi millet! Akşam yemeğine sadece bir saat kaldı ve ben de sizler için kıyafetler hazırlattım!" Fowler gülümsedi ve Trystan'ın omzuna vurdu. "Temalı kıyafetler, anladınız mı?"

"Harika," diye tısladı, haydutun üzerine bir adım attı, ama Sage aralarına girerek kolunu Fowler'ın koluna doladı.

Trystan'ın çenesi o kadar sıkı kapanmıştı ki dişi kırılabilirdi. "Önden buyurun, Lord Fowler. Temalı şeyleri çok severim. Belki yolda bana etrafı gezdirebilirsiniz? Asayı yakından görmek çok isterim." Gözleri Trystan'ınkilerle bir anlığına buluştu, sonra başka yere baktı.

Fowler onu açık kütüphane kapısından geçirdi ve Trystan, hayretler içinde ve kendini yetersiz hissederek onların arkasından baktı.

Trystan'ın Fowler'ın sadık uşağı olduğunu bildiği yaşlı bir adam açık balkon kapısından içeri girdi. "Beni izleyin, genç bayanlar ve..." Uşak durakladı. Trystan'la sadece bir kez karşılaşmış olan yaşlı adam, ondan pek iyi bir izlenim edinmemişti.

Bu gayet olasıydı, çünkü Trystan buraya geldiği tek seferde bir sandalyeyi pencereden dışarı fırlatmıştı. Savunması olarak, sandalye onunla konuşmaya çalışmıştı.

Fowler'ın evindeki sihir, Trystan'ın tahammül edemediği ve edemeyeceği bir belirsizlikti.

"Önden git, Jester. Açım ve dinlenebileceğim rahat bir sandalye istiyorum," diye dişlerini sıkarak söyledi Trystan.

Uşak yüzünü buruşturdu ve Trystan bundan morbid bir tatmin duydu.

Hepsi eve girdi. Lanet olası bir akşam yemeğine katılmak için, sohbet ve — Trystan titredi — sosyalleşmek için.

Bu kesinlikle cinayetle
sonuçlanacaktı. Soru şu ki...
kimin cinayeti?

Bölüm 41

GIDEON

Gideon şüpheciydi.

İnsanlardan, uzun süreli arkadaşlıklardan, başkalarının kadınları erkeklerden daha duygusal gördüğünden şüpheleniyordu. Gideon, on yıl boyunca hizmet ettiği kral kıçında ateş varmış gibi kaçarken, Keeley'nin ölümle sakin bir şekilde yüzleştiğini görmüştü.

Keeley asla kıçı yanıyormuş gibi koşmazdı.

Aferin, Gideon. Şimdi de onun kıçını düşünüyorsun.

Kuzey yolundaki terk edilmiş tünellerden Gleaming Sarayı'na doğru ilerleyen Malevolent Guard'ın peşinden sessizce süzülürken, korkusuz kadın ve erkekleri olası ölümlerine doğru giden yolda takip ederken, onlardan sağlıklı bir mesafe bırakmaya çalışırken, her şeyi net bir şekilde görebilmesi de işleri kolaylaştırmıyordu.

Kral Benedict için kaç kez bu yürüyüşü yapmıştı? Kaç kez kendini bunun için nefret etmişti, geri dönerse ailesinin başına geleceklerden çok korktuğu için, bir canavar olduğunu bildiği bir adamı sorgusuz sualsiz takip ettiği için?

Ama bu askerler Valiant Guard'a hiç benzemiyordu. Korkudan değil, sadakatlerinden hareket ediyorlardı. Farkında bile olmadan, The Villain tüm çalışanlarının uğruna savaşmaya hazır olduğu bir amaç yaratmıştı, sırf ona ve bu amaca inandıkları için. Bu, Benedict'in adamlarına halka vaaz ettiği şeyin aynısıydı. Gideon'a, dünyanın övünen bir krala karşı her zaman temkinli olması ve bunun yerine uyumsuzlara ve dışlanmışlara dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı. Onların genellikle söyleyecek çok daha önemli şeyleri vardı, ama bunları söyleme fırsatları çok daha azdı.

"Sör şövalye!" diye bir ses duyuldu ve bir güç bacaklarının arkasına çarparak onu yüzüstü yere düşürdü. Eller ayak bileklerini kavradı ve onu ağaçların gölgesindeki çalılıklara sürükledi. "Ne yapıyorsun? Aklını mı kaçırdın?" Keeley fısıltıyla konuştu, ama o kadar yakındı ki sesindeki zehri duyabiliyordu. İnanılmaz. Gideon, bu kadar sessiz konuşurken bunu nasıl başardığını anlamadı.

"Henüz değil, ama gece daha genç!" Gideon sırıttı, sonra Keeley çelik yumruğunu omzuna vurunca inledi. Omzunu ovuşturarak oturdu ve

dizlerinin üzerine çöktü. "Beni gördüğüne sevinmedin galiba."

Keeley omzuna hafifçe vurdu ve tısladı, "Gelme demiştim. Yerinden kıpırdamayın demiştim, sen ise bizi keşif görevinde takip ettin? Diğerlerinden biri seni görseydi, içgüdüsüyle seni vururdu."

G*ide*on elini kalbine koydu ve alaycı bir şekilde dokundu. "İlk
ilk içgüdünün beni vurmak *olmadığını mı söylüyorsun*?"

Kesin olarak görmek için çok karanlıktı, ama umarım yanaklarını, daha sonra bir süre duvara bakmasına neden olan o güzel pembe renge büründürmüştür. Ama etrafta duvar yoktu, bu yüzden ona bakmak zorunda kaldı.

"Senden gerçekten nefret ediyorum," dedi, kızgın olmaktan çok sinirli bir sesle. "*Keşke* nefret etseydin," diye yardımcı olmak için Gideon ekledi ve yumruğu geri çekildiğinde ellerini kaldırdı.
ellerini geri çekti. "Tamam, teslim oluyorum! Kız kardeşlerime yardım etmenin tek yolu bu iken geride bırakıldığım için üzgündüm."

Keeley ayağa kalkmak için eğildi ve Gideon'a elini uzattı, bu hareketiyle onu şaşırttı. Gideon elini dikkatlice tuttu, bileğinin altını ve üstünü kontrol etti. "Ne yapıyorsun, şövalye bey?"

"Gizli bıçağın beni bıçaklamasını bekliyorum." Kızın kırmızı kolundaki boşluğu gözlerini kısarak inceledi, ama kız onu o kadar sertçe çekti ki ayağı yerden kesildi ve dengede kalmak için kollarını kaldırarak avuçlarını Keeley'nin arkasındaki ağaca dayadı. İsteyerek yapmamıştı, ama bu onu kıza çok daha yaklaştırdı; kız yine limon gibi kokuyordu ve bu koku ağzını kuruttu. "Gizli bıçak yok..." diye fısıldadı, kadının ondan hoşlanmadığının yanılsaması sarsılmaya başlayıp, onu etkilemek, ona gülümsetmek için vahşi fillerle savaşacağı bir kadının görüntüsü ortaya çıkmaya başladı.

Onun da aynı duyguyu yaşayıp yaşamadığını anlamak zordu, ama gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve onu tanıdığı kısa sürede hiç bu kadar sessiz olmamıştı. "Gizli bıçak yok," diye itiraf etti sonunda, kalın örgüsünün ucunu çekerek.

İtirafın cesaretiyle, elini uzattı ve parmaklarını bir tutam saçın üzerinde gezdirdi. Düşündüğünden daha yumuşaktı, bu garipti, çünkü Gideon gerçekte olduğundan daha iyi şeyler hayal etme eğilimindeydi. Ne yazık ki, bu, beklentilerinin çok düşük olduğu anlardan biriydi. Bu kadın sadece olağanüstü değildi. Olağanüstü tehlikeliydi.

"Sen bunu yapamazsın." İkisi de ne demek istediğini biliyordu.

Keeley sertleşti, gözlerinde bir şey kapandı, onu sertçe iterek dirsek attı. "Hayır, istemiyorum ve bu seni ilgilendirmez

senin

Omuzlarını silkti. "Haklısın, gamzeler."

Keeley gözlerini devirdi, ama dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Benim gamzelerim yok."

Gideon etkilenmemiş bir şekilde havada bir hareket

yaptı. "Kanıtla." Keeley gülümsememek için

uğraşıyordu, bunu Gideon anlayabilirdi. "Hayır."

Gideon eğildi, ölümcül ciddiyetle. "Çoraplarımda küçük keçiler var."

Neredeyse başardı. "Ee?"

Gideon sağa sola baktı ve fısıldadı, "Hizmetçilerden biri The Villain'in çorap çekmecesinden aldı."

İşte oradaydı. Keeley'nin gülümsemesi. Tamamen parıldayan, güzel ve kesinlikle yıkıcı. Gerçekten, başına gelen en kötü şeydi.

"Yalancı," dedi Gideon, yanaklarında iki çukur işaret ederek.

Keeley daha da parladı ve gamzeleri daha da derinleşti. "Tamam, yalancıyım." Onun yanından geçip döndü. "Bizimle gelebilirsin, ama hiçbir şekilde karışmazsan, seni öldürmekten çekinmem."

Gideon selam verdi. "Anlaşıldı."

Onları takip etmesinin gerçek nedenini düşününce, ondan olması gerekenden çok daha fazla hoşlandığını fark etmesi çok yazık olmuştu.

Yalancı, diye suçlamıştı onu.

Ama çukurlarından dolayı değil. Hayır, onların olduğunu biliyordu.

Gideon, Keeley'den çok hoşlanıyordu. Ve bu çok yazık bir durumdu, çünkü onun hain olduğundan oldukça emindi. Onun arkasından yürüdü, örgüsünün sallanışını izledi, yanmış kısmı görünmeyecek şekilde saklanmıştı. Ve o güzel örgü, nefesini kesen bir ışıltıyla ay ışığının saçtığı ışınları yakaladığında, şüphelerinin doğru çıkması halinde ne yapması gerektiğini düşündü.

Bölüm 42

EVIE

"Bunun bu kadar... sıkı olması gerektiğinden emin misiniz?" Evie, sırtındaki korse iplerini o kadar sıkı çekiyordu ki nefesleri kısa ve düzensiz çıkıyordu.

"Evet, Bayan Sage." Yaşlı kadın ciddiydi. Evie'nin tüm yapısı böyle olduğu düşünülürse, bu korkunç bir şeydi.

"Mükemmel." Diye hırıltıyla cevap verdi. "Eğer emin olduğunuz sürece!" Tekrar hırıltıyla nefes alırken, kapı aniden açıldı ve sırtında gökkuşağı çiçek yaprakları gibi parıldayan büyük, sarkan kanatları olan Tatianna ortaya çıktı. Gerçekten de bir hayaldi.

"Bayan Ryeford? Lord Fowler sizi arıyordu," dedi Tati. "Akşam yemeği menüsüyle ilgili bir sorun var." Bayan Ryeford, Evie'nin kulaklarının üst kısmını pembeye çeviren birkaç kelime söyledi. Hiç bu kadar utanmaz, utanmaz sözlerin böyle bir karakterden çıkacağını hiç duymamıştı. Bu çok hoş!

Kadın odadan çıkar çıkmaz Evie sırtındaki ipleri çekmeye başladı ve sonunda nefes alabildiğinde Tatianna'nın ayaklarına çökerek dramatik bir şekilde büyük nefesler aldı. "Hayatımı sana borçluyum. Sanırım beni korseyle boğarak öldürmeye çalışıyordu."

Tatianna kaşlarını çatarak Evie'yi ayağa kaldırdı. "Seni korseyle boğmak yerine bir fularla boğmak çok daha etkili olurdu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Evie, korseyi yere bırakıp odanın diğer tarafına tekmeledi. "Korse giymeyi severim, ama acı verecek kadar sıkı bağlanmasını sevmem." Giymiş olduğu kırışık geceliğini düzeltti ve arkadaşına dikkatle baktı.

Partinin teması "sihirli varlıklar"dı ve Tatianna bu temaya en ışıltılı ve çarpıcı şekilde uyuyordu. Baştan ayağa pembe ve turuncu renklerde parıldayan bir elbise giymişti, yanaklarının üst kısmında yanardöner altın rengi parıltılar vardı ve saçları iki kalın gül altın iğneyle arkaya toplanmıştı.

"Çok güzelsin." Evie ona dönmesini işaret etti. Şifacı, biraz gülerek bu isteği kabul etti.

"Teşekkür ederim." Tatianna kendini beğenmiş bir şekilde durdu, sonra hızla kaşlarını çattı. "Bu durumda bu kadar eğlenmemem gerekir, ama bir nedenim var."

giyin."

"Saçmalık!" Evie dudaklarından hava üfledi. "İş gezisi eğlenceli olamaz da kim demiş?"

Tatianna kaşlarını kaldırdı. "Becky, muhtemelen."

Evie kıkırdayarak gardıroba gitti, kapısını açtı ve kendi ışıltılı elbisesini eline aldı. "Madem buradayız ve bu insanlar bizim müttefiklerimiz, partinin tadını çıkaralım. Lord Fowler'ın asasını kazanmamız gerekiyor ve içimizden birinin kanatları çıkmadıkça, o bizi yere indirene kadar buradan çıkamayız." Sinirli bir şekilde yerinden kıpırdadı. "Sence ne kadar yüksekteyiz?"

"Atlarsan ölürsün kadar yüksekte."

"Oh, hayır." Evie elbisesini büyük yatağın üzerine serdi ve Tatianna'ya yanına oturması için işaret etti. Şifacı her adımında titreyerek yavaşça oturdu. Evie'nin dudaklarından gülümseme yavaşça kayboldu. "Başka bir sorun var, değil mi?"

Tatianna tırnaklarını ısırdı. "Ben sır vermiyorum, saklıyorum. Ama bu sır içimi kemiriyor ve Trystan ya da Clare'e söyleyemem, bu yüzden sana söylemeliyim."

Evie'nin gözleri büyüdü. "Tamam. Anlat bana. Kimseye söylemem, yemin ederim. Bir kez olsun sırrını saklayayım." Tatianna'nın elini rahatlatmak için tuttu.

Sözler hızla döküldü. "Korkuyorum."

Evie'nin sesi yumuşadı. "Neden, Tati?"

"Gerçekten."

"Ne demek istiyorsun?"

Tatianna titredi. "Clare'le tekrar birlikte olmak istiyorum. Onun değiştiğine inanmak istiyorum. Artık annesinin kontrolü altında olmadığına inanmak istiyorum. Ama ona güvenebilir miyim, bilmiyorum..."

"Ah, Tati..." Evie'nin kalbi, arkadaşının yüzüne kazınan acı ve pişmanlık karşısında burkuldu. "Kendine çok fazla yükleniyorsun. Eğer sen ve Clare birbirinize geri dönmek kaderinizde varsa, döneceksiniz. Güven zamanla gelecektir."

Şifacının koyu renkli gözleri parladı ve Evie'nin elini sıktı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Evie arkadaşının yanağına öpücük kondurmak için eğildi, elbisesini aldı ve saçını yapmak için içeri giren hizmetçiye seslendi. "Affedersiniz. Korseye gerek yok sanırım. Bunu giymeme yardım eder misiniz lütfen?"

Hizmetçi parlak bir gülümsemeyle aceleyle yanına geldi.

"Bazı yerleri görünüyor, Bayan Sage. Çok dikkat çekeceksiniz!" Hizmetçi bu durumdan çok memnun görünüyordu ve Evie, bu hafta Fowler ailesinin eğlencesi gibi hissetmekten kendini alamadı.

Tatianna, Evie'nin vücuduna yapışan elbisenin her bir düğmesinin iliklenmesini izledi, ta ki elbise en üstüne kadar iliklenip Evie arkasını dönene kadar. Evie, kendini güzel ve kadınsı hissederek kendi etrafında döndü.

Tatianna başını salladı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Ah, Evie."

Evie ellerini yanlarına indirdi, yumuşak kumaş parmaklarına serin bir his verdi. "Ne dersin?"

Şimdi Tatianna eğlencenin tadını çıkaran kişi gibi görünüyordu. "Bence onu dizlerinin üzerine çöktüreceksin."

Evie'nin gülümsemesi şeytaniydi ve bunu, alçakgönüllü bir şekilde cevap verirken hissetti: "Planımız bu, sevgili Tati. Planımız bu."

Bölüm 43

KÖTÜ ADAM

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandı Trystan.

Clare, Lord Fowler'ın evinin giriş salonunda kardeşini izliyordu. Elbisesi yeşil renkte ve kıvrımlı asma desenliydi, her yönde küçük pembe çiçekler açıyordu: bir orman perisini mükemmel bir şekilde tasvir ediyordu. "Sen şeytan olacaktın, değil mi?"

Fowler'ın ona giydirdiği kıyafetle kendini o kadar gülünç hissediyordu ki, bu iki yaratık birbirinin eşanlamlısı olabilirdi. Fowler onları serbest bıraktığında, Trystan, Fluffy'yi de yanına alıp çok yakın bir gelecekte burayı tekrar ziyaret edeceğine, nefret ettiği her şeye yemin etti.

Bu yer ateşe verilse çok daha iyi olurdu.

"Ben bir iblisim," dedi meyve sineği kadar ikna edici bir şekilde. "Korkunç boynuzlarımı görmüyor musun?" "Korkunç" doğru kelime değildi, "saçma" daha uygun olurdu. Kafasına o kadar sıkı tutturulmuş iki keskin boynuz vardı ki, artık kalıcı bir parçası olmuştu. Üstüne giydirdikleri kırmızı pelerin, ince ipekten yapılmış olduğu için pek işe yaramıyordu. Sıcak havada onu sıcak tutmazdı. Gömleği de kırmızıydı, yakası yatak gömleklerinden daha düşüktü ve o da ipekten yapılmıştı.

Ve çirkin.

Bir ıslık sesi duyuldu ve Trystan, Sage'i görmek umuduyla sesin geldiği yöne döndü, ama gözleri Tatianna'ya takıldığında bu umudu söndü, her zamanki gibi çok güzeldi. Merakla kız kardeşine baktı ve Clare'in yavaşça aşık, sersemlemiş bir aptala dönüşmesini kıskanç bir eğlenceyle izledi.

"Her şey yolunda mı, küçük kardeşim?" diye sordu Trystan rahat bir tavırla. "Salya için mendil ister misin?" Cebinden yaprak yeşili mendili uzattı.

"Ha. Ha." Kız, mendili elinden kaptı ve üzerine baktı. "Bu rengi daha önce görmedim. Yeni mi?"

Trystan yanaklarında kızarıklık hissetti. Ya da kan... kızarıklık değil, yüzünde kan vardı. Bu daha iyi geliyordu.

Hayır, öyle değildi.

"Hayır." Mendili ondan alıp cebine geri koydu. "Yeni değil." Yeniydi. Dün özel sipariş vermişti. Rengini tam olarak belirlemek zordu.

Tatianna merdivenlerin altına ulaştı ve soluna sağa dönerek kendini süsledi. "Ne dersin? Ofis perilerinden birine benziyor muyum?"

Clare'in tüm yüzü işkence çekmiş gibiydi. "Ofis perilerini gördüm ve hiç de öyle değiller," dedi Clare.

"Doğru," dedi Trystan. "Tatianna çok daha uzun."

Tatianna ona baktı ve Trystan kendini biraz utangaç hissetti. "Tryst." Omzuna hafifçe vurarak küçümseyen bir tavırla konuştu. "Aslında komikti."

"Övgüye 'aslında' kelimesini eklediğinde anlamı kaybolur," diye homurdandı, elini omzundan çekip öfkeyle arkasını dönerek gözlerini devirdi. İçinde, Sage yokken mizah duygusu ortaya çıktığı için sessizce öfkeyle homurdanıyordu. Sage gülmüş müydü? Onunla dalga geçer miydi?

Kendini yerden kaldırıp, tanrının terk ettiği gururunun kalan parçalarını toplayabilecek miydi?

Kesik kafalar. Cinayet. Öfke. İntikam...

"Buradasın, Evie!" diye seslendi Clare ve Trystan, Fowler'ın Sage'e ne tür bir yaratık gönderdiğini umursamadan, dönmemeye kararlı bir şekilde cilalı ahşap zemine ayaklarını dikti.

Trystan, *bir tek boynuzlu at* olmasını umuyordu. Tek boynuzlu atlarda cinsel bir şey yoktu. Onun ahlaksızlığı, alnının ortasında boynuz olan birine ilgi duymaya kadar uzanmazdı. Kafasının iki yanında iki boynuz olan Trystan kadar çekici değillerdi.

"Sage, çabuk ol da bu işi bitirelim." Trystan bileğine baktı ve Kingsley, tacının üzerine minik bir soytarı şapkası takmış, omzuna atladı. Trystan'ın kulaklarında çınlayan çan sesleri, betonun üzerine tırnakların çizilmesine benziyordu.

Hain kurbağa iki tabela kaldırdı. HAYIR

SAAT

?

Boş ver, soru işareti ile üç oldu.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdandı, başını konukların toplandığı odaya doğru çevirerek, sosyal eğlencenin uğultusu onun

Kaşları küçümsemeyle birbirine yaklaştı.

Sage merdivenlerden inerken hafif bir tıklama sesi duyuldu ve Trystan saniyeler içinde içsel bir savaşa girdi. *Şimdi ona bakarsan, bandajı ya da tırnağını koparmak gibi hızlı bir hareket olacak.* Ama ne kadar uzun beklerse, kendini ve içindeki minik duyguları kontrol altında tuttuğunu o kadar uzun süre göstermiş olacaktı. *Oh, bu çok saçma. O sadece bir insan!* O ise yaşayan bir kötülük efsanesiydi.

Kötülüğün yaşayan efsanesi, gözlerini ona diktiğinde kafasına tuğla atılmış gibi hissetti. Tabii ki mecazi anlamda, ama acı seviyesi uygun bir benzetme gibi görünüyordu. Bunu söylemeye hakkı vardı, çünkü daha önce tuğla ile vurulmuştu ve çok acımıştı.

Ama bu, inanılmaz bir şekilde, daha çok acıtıyordu.

Saçları açık, kalçalarının üstüne kadar dökülüyordu, sıcak, koyu renkli bukleleri mum ışığını yakalıyordu. Kara renkli buklelerin arasına tutturulmuş inciler ve deniz kabukları parıldıyordu. *Işıldıyorlardı.* Ama saçları bile hepsi değildi; giydiği elbise her kıvrımına yapışmış, şeffaf bir ağ, yumuşak teninin büyük bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Etek, balık ağı parçalarıyla dikilmiş gibi görünüyordu — uyluklarının önünü zar zor örtüyordu ve yanlarını örtmek için kesinlikle yetersizdi.

Ağ, kalçalarının geniş kısmına kadar çıkıyordu. Eli yan tarafında kaşınıyordu ve sanki uyuşmuş gibi bacağına vurdu.

Ama o anda vücudunda uyuşmuş hiçbir yer yoktu.

Kız kalın buklelerini omuzlarının arkasına çekti ve eteğin karnının ortasındaki küçük bir kumaş parçasına tutturulduğunu ortaya çıkardı. Kumaşın çizgisini yukarı doğru takip etti, ta ki göğüslerini örtene kadar. Trystan, ona karşı bu kadar şiddetli bir tepki verdiği için aniden minnettar oldu; eğer böyle olmasaydı, kesinlikle yere yığılmış olacaktı.

Yıllarca duygularını gizleme pratiği, dudaklarının kısa bir aralıkla açılıp tekrar kapanmasını engelleyen tek şeydi. Ama Sage'in bunu gördüğünü, ağzını izlediğini ve anlamlı bir şey bulduğunu hissetti.

"Sen bir deniz kızı mısın?" Clare, eteğinin etrafındaki sarmaşık yapraklarını düzeltirken tahmin etti.

"Bir siren." Kulağına çok yabancı gelen ses, her zamanki duygusuz konuşma tarzından daha alçak ve kısık çıkmıştı. Trystan, sesin kendisine ait olduğunu anlaması üç kalp atışı sürdü.

Sage ona bakıyordu. Göz kapakları parlak altın rengindeydi. Altın rengi daha çok bronz olarak değerlendirilebilir miydi? Ölüler diyarında bunun ne önemi vardı ki?

Trystan sadece, ışıltıyı hastalıklı bir şekilde takdir ettiğini ve hemen durması gerektiğini biliyordu.

Sage kaşlarını kaldırdı, bir adım öne çıktı ve boynuzlarından birini şakacı bir hareketle salladı. Trystan'ın onu en yakın dolaba sürükleyip vücudundaki ağları yırtıp atmaya ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Ağ pek sağlam görünmüyordu. Sertçe bir çekmeyle muhtemelen tamamen kopardı.

Tanrım, adamım. Kes şunu.

Uzaklardan gelen gürültülü bir kahkaha, hepsinin Fowler'ın en yakın tanıdıklarının bulunduğu bir odaya girmek üzere olduklarını hatırlattı. Lord, *Trystan'la* bu kadar kolayca kaynaşıyorsa, Fowler'ın diğer arkadaşlarının nasıl insanlar olduğunu hayal edebiliyordu.

Artık odaya girip Sage, Tatianna ve Clare'i bu kadar onursuz insanların bulunduğu bir yere koymak istemiyordu. Onun payına bu kadarı yeterdi. Bu üç kadından birine bile tek bir kişi yanlış bir hareket yaparsa, Trystan...

Hayır. Akşam yemeği servis edilmeden önce şiddetli bir cinayeti hoş görmezlerdi. Trystan tatlıya kadar dayanabilir miydi? Hayır. Yanlış soruları soruyordu.

Aperatiflere kadar dayanabilir miydi?

Sage tekrar kornayı çaldı ve onu şimdiki zamana geri getirdi. Sage, alaycı bir suratla onu baştan aşağı süzüyordu. "Ah. Sana kostüm vermediler mi?" Boynuzları sanki kendi yapımıymış gibi hayranlıkla inceliyordu.

Oh, şu küçük...

"Bunu sen yaptın, değil mi?" Öfke, ona olan çekiciliğinin üzerine yeterince karanlık bir gölge düşürdü ve onu yeterince öfkelendirdi.

O, her zamanki masum bakışlarıyla ona baktı. "Lord Fowler'a boynuzlarını unutmamasını hatırlattım sadece."

Beni çizdin mi*?* diye sormuştu birkaç hafta önce babasının evini ararken. Kızın eski yatak odasındayken, onun kendisi için çizdiği eskizi bulmuştu.

Evet. Onun bulmasına sinirlenmişti. *Ama boynuzları eklemeyi unutmuşum.*

Tanrım, haftalardır bunu kafasına takmış olmalı. Onu alay ettiği için intikamını almak için doğru anı bekliyordu. Trystan etkilenmişti... ve biraz korkmuştu. Ama sadece biraz.

Ona eskizini çaldığını söylerse durumun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağını merak etti.

ve o günden beri her gün cebinde taşıdığını söylerse durumun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağını merak etti. Şu an da dahil.

Daha kötü.

Kollarını kavuşturup ona sert bir bakış attı. "Sen şeytensin."

Kız sırıtarak, gözleri haklı olduğunu gösteren bir parıltıyla baktı. Sözleri, gömleğinin ipek kumaşı cildine değdiği gibi yumuşaktı. "Şimdi anlıyorsun."

Tatianna kendi kendine mırıldandı. "Bu kavgayı partiye taşıyalım. Lord Fowler ikinizin boğazlaşmasını kaçırmak istemez, ne kadar çabuk bitirirsek, asayı o kadar çabuk alırız."

Kingsley bir işaret yaptı.

CEP.

Trystan onu yakaladı, çenesini sıkarak nankörü pelerin cebine attı.

"Parti boyunca birinin cebinde kalmak istiyor," diye açıkladı ve Sage, Kingsley'in kağıt çizimi çıkarmaya çalışırken yaptığı hareketleri fark etmesin diye öksürüyormuş gibi yaptı.

Sage, sabahki brifinglerde yaptığı gibi ellerini önünde birleştirdi. Onu boğmak isteyen bir deniz soyundan gelmiş gibi giyinmişken bu tavrı çok komik görünüyordu. "Oh." Kaşlarını çatarak arkasını döndü ve geniş sırtını göstererek aradı. "Onun için cebim yok galiba."

Kingsley ona *sırıtıyor* gibi görünüyordu.

"Görüyor musunuz, efendim?" Sage dönüp tökezledi, kendisi görmek için uğraşıyordu. "Belki arkada vardır?"

"Hayır, yok," dedi hızlı ve kararlı bir şekilde, umursamadan.

O elbisenin arkasında binlerce cep olsaydı bile Trystan'ın haberi olmazdı. O kıvrımları gördü ve hayati organları durmaya başladı.

"Arkadaşlarım, arkadaşlarım! Gelin!" Lord Fowler, konukların toplandığı odanın hemen dışında, bir krallığın kralı gibi giyinmiş duruyordu. Başında büyük, gösterişli bir taç vardı, onları karşılamak için kollarını açtığında kürk cüppesi açıldı.

Tatianna ilk girdi, odada süzülerek bir servis tepsisinden bir bardak köpüklü sıvıyı ustaca aldı. Clare onun peşinden girdi, Fowler'a bıçak gibi bakışlar atarak.

Fowler, şövalyece bir reverans yaparak ikisine de içeri girmeleri için işaret etti.

"Hadi gel, alçak! Asırlık bir akşam yemeği partisi. Bence biraz eğlenmenin zamanı geldi."

Trystan kollarını kavuşturdu ve soğukkanlılıkla cevap verdi: "Birkaç gün önce bir adamı işkence ettim. O eğlenceliydi."

Sage'in eli ağzına uçtu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözleri sanki dolmak üzereymiş gibi parlıyordu. Başını salladı ve iki adamın arasından geçerek kostümlü konukların arasına daldı.

Trystan hatasını çok geç fark etti.

Trystan, malikaneye girip ona zarar veren adamla dalga geçmişti. Onu incitmiş başka bir adamın oğlu olan adamla. Tüm acısı bir anda yeniden yüzeye çıkmıştı. Aslında mükemmeldi, diye kendini ikna etmeye çalıştı Trystan; onu uzaklaştırmaya çalışmasına bile gerek kalmamıştı. O bu konuda çok yetenekliydi.

Ama ondan uzak durmak... Trystan bunu çok daha zor buldu.

Bu, onun peşinden koşmadan önceki son acı düşüncesiydi.

Bölüm 44

EVIE

Evie, Trystan'ın onu takip ettiğini hissedebiliyordu, ama duramıyordu. Elini ağzına kapatarak bakışları üzerinde olan insanları geçip, gizlice odanın arkasına doğru ilerledi, ama bir el koluna dolandı.

"Gel, çırak," dedi Trystan soğuk bir sesle. "Konuşmamız gereken bir şey var." Onu odanın köşesindeki bir oyuğa çekti. Evie itiraz etmedi, sadece biraz çığlık attı ve onun kendisini uzaklaştırmasına izin verdi. Meraklı gözlerden uzaklaştıklarında, Trystan devam etti. "Warsen'in oğlundan bahsetmemeliydim. Sana bunu hatırlatmak istemedim. Özür dilerim ve... Tanrı aşkına, Sage, orada gülüyor musun?"

Evie'nin eli ağzından düştü ve son birkaç dakikadır tutmaya çalıştığı kahkahayı yüksek sesle çıkardı. "Özür dilerim." Nefes nefese, yanağından akan gözyaşını sildi.

"Sage." Durdu, kaşlarını kaldırdı. "İşkence dedim diye mi gülüyorsun?"

Ellerini yanaklarına bastırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bu kötü, değil mi?"

O inleyerek burnunun köprüsünü sıktı. "Kesinlikle *iyi* değil." "Ben işkenceyi kendisi için gülmüyordum. Sadece çok hızlı bir
cevaptı ki, içimden *"Evie, işkenceye gülme! Bu komik değil!"* dedim. Ama sonra komik olmadığını söylediğimde, biraz komik geldi ve... Bana öyle bakma. Kafan asılıyken yüzünde küçük bir sırıtış gördüm.

"Çünkü ev dekorasyonuna meraklıyım."

O da boğuk bir kahkaha attı ve onun göğsüne vurdu. "Beni güldürmeyi ve bu saçma kostümünün tadını çıkarmamı engellemeyi bırak! Beni itmek istiyorsan, komik olmaya hakkın yok!"

Koyu renkli gözleri soğudu. "Seni uzaklaştırmak *mı*?"

Onun soğukkanlılığının bozulması onu heyecanlandırdı, ama bu bir teselli değildi. Onun savunmasını yıkıp gerçeği söylemesini sağlamak için yaptığı plan, artık o kadar kötücül değil, daha çok... acınası bir plan gibi görünmeye başlamıştı.

Bu küçük ilerlemeye rağmen, en azından bu gece için ara verme zamanı gelmişti.

gece için.

Kendine güvenini topladı ve sırtını düzeltti. "Boş ver. Tamam mı? Hiç söylememeliydim." O konuşmaya başladığında parmağını dudaklarına bastırdı. "Fowler eğlencesini bulana kadar buradan çıkamayız, o yüzden oyunu oynayalım, asayı aramaya devam edelim, belki biraz eğlenebiliriz bile."

Trystan homurdandı, "Bu bir akşam yemeği partisi, Sage. Keyif alacağın bir şey yok."

Acıyı umursamadan omuzlarını silkti, kıyafetini düzeltti ve göğüslerinin arasına sıkıştırdığı madeni para büyüklüğündeki allık kutusunu çıkardı. Kapağı dikkatlice açtı, parmağını içine batırdı ve alt dudağına biraz daha renk kattı, dudaklarını birbirine bastırarak allığı eşit şekilde yaydı. "Peki o zaman, sen de bakıp bakacak bir saksı bitkisi bul, *ben* de gidip eğleneyim." Kapağı tekrar kutuya kapatıp, onun yüzündeki ifadeyi görünce irkildi.

Sanki tüm vücudu bir tür durma haline girmiş, ondan uzaklaşmış gibiydi. "Ne oldu?" O kadar hareketsizdi ki... Nefesini tuttu. "Yine sakinleştirici okla mı vurdular? Bir şey hissediyor musun?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, kolunu sıkıca tutarak.

Sesi boğuktu. "Maalesef." "Ne?"

"Hiçbir şey." Dişlerini sıkarak, "Partiye geri dön ve beladan uzak dur. Hazır gitmişken Kingsley'i de yanına al." Eli Kingsley'i koyduğu cebe gitti, sonra dondu, yüzünde dehşet belirdi. "O burada değil."

Evie paniğe kapılmamaya çalışarak zemini taradı. "Oh, hayır. Sence nereye gitmiş olabilir?"

Trystan, alçı tavanı yırtarcasına taradı, yerleri taradı, çatı kirişlerine bakarak, Evie'nin ilgisini çeken vahşi bir enerjiyle.

Rahatsız edici. Bunu rahatsız edici bulmalısın. Ah, diye düşündü. *Ama ne yazık ki, bulmuyorum.*

"Aptal, tanımadığı, düşük seviyeli suçlularla dolu bir evde dolaşıyor."

"Oh, efendim, bu çok kaba. Sizin düşük seviyeli olduğunuzu düşünmüyorum," diye yatıştırdı. Adam gözlerini kısarak, "Kendimi kastetmedim," dedi.

"Oh." Ellerini arkasında birleştirdi ve başını hızla salladı. "Ben de."

Endişesini, kötü gizlenmiş bir mizah perdesinin arkasına saklamıştı, ama

kurbağaya olabilecek her kötü şey kadının zihnini kurcaladıkça o bile solmaya başlamıştı.

"Bu bir kurbağa izi mi?" Trystan dizlerini bükerek bakmak için eğildi. Köşedeki dökülmüş bitki toprağının izini takip ettiler ve kirli perdeli ayak izlerinin toplanma odasına geri döndüğünü gördüler. "Gel, Sage," dedi ve kız zorlukla ona yetişmeye çalıştı.

Odanın ortasına yakın bir yerde durdular ve her iki yanlarına yeşil bir ışık parlaması olup olmadığını dikkatlice baktılar. "Siyah pazarda sihirli kurbağa satmak isteyen bu ahlaksızlardan biri onu kolayca yakalamış olabilir."

Evie kaşlarını çatarak etrafına baktı. Herkes gülüyordu, kimse gözlerini kaçırmıyor ya da gergin gülümsemiyordu. Aralarında şüpheli birini göremedi ve tüm çabalarına rağmen insan doğasının iyi tarafına inanmaya meyilliydi. "Emin misin, başka bir... boşluk anı yaşamadı mı?"

Trystan'ın bakışları keskin ve öfkeliydi. "Eğer öyleyse, bu onun için tehlike daha büyük demektir. Yardıma ihtiyacı olduğunda bizi bulamaz." Trystan kalabalığın arasından ilerlemeye devam etti, yoluna çıkanları iterek, Evie de peşinden gitti.

Arkadan büyük bir adam ona çarptı ve sol küçük parmağında keskin bir çekme hissetti. "Ah!" Adamı itti, adam onu çekince parmağı neredeyse yerinden çıkıyordu. "Hey!" Elini çekip kırmızı ve zonklayan parmağına baktı.

İri adam şaşkın görünüyordu, parlak dikenli saçları diken diken olmuştu. Yüzü ve boynu dövmelerle kaplıydı ve giysilerinin her yerinde dikenler vardı. Hatta botlarının uçlarını bile süslüyorlardı.

Trystan onun çığlığını duymuştu ve hızla dönerek kırmızı pelerini arkasında uçuşarak ona doğru koştu. Aslında, ona doğru buldozer gibi koştu demek daha doğru olurdu.

Evie kırmızı küçük parmağını kaldırdı. "Yüzüğümü mü çalmaya çalışıyordun?" diye sordu açıkça.

İri adam kafasını kaşıdı ve Evie'ye, tam cümleler kurmaya başlayan bir böceğe bakar gibi baktı. "Şey, ben..."

"Parmağıma takılı, seni aptal." Parmaklarını ileri geri salladı. "Bu bir dövme!" Evie parmağını saran altın yapraklı desene baktığında, mum ışığında gerçekten biraz daha parlak olduğunu fark etti. "Huh. Gerçekten yüzüğe benziyor."

Başını kaldırdığında, iri adam donmuş halinden çıkmış ve kısa bir şekilde başını sallıyordu. "Aynen öyle, hanımefendi."

Omuz silkti. "Korkarım ki bana yapışık. Eğer istiyorsanız, parmağımı kesmeniz gerekecek."

"Yeter!" Trystan gürledi, varlığı büyüsü kadar karanlıktı, etkileşimin kenarında duruyordu, Evie yanlışlıkla bir uzvunu kesilmeye sunana kadar müdahale etmedi. Şimdi onunla dikenli adamın arasına girdi. "Elindeki tek bir parmağına bile dokunursan, parmaklarını tek tek kesip burnuna sokarım," dedi sertçe.

Evie kaşlarını çattı, Trystan'ın omzunun arkasından onun yüzüne bakmak için başını uzattı. "İğrenç." Düzgün bir şekilde konuşabilmek için Trystan'ın koluna elini koydu ve vücudunu onun arkasına yasladı. "Üzgünüm. Sosyal etkileşimlerde genelde huysuzlanır. Kişisel bir şey değil."

İri adam ona boş boş baktı ve Trystan başını eğerek ona inanamayan bir bakış attı. "Burası ölüler diyarı değil."

Onu görmezden gelerek gülümsedi ve adamın kafasını işaret etti. "Çivilerin hoşuma gitti. Çok... keskin görünüyorlar." Kelime oyunu yapmaya çok yakın olan bu iltifata yüzünü buruşturdu.

Ama adam kızardı ve neredeyse utanarak elini başına götürdü, bir an durakladı. "Onları silah gibi gösterebildiğim zaman hoşuma gidiyor."

Evie, Trystan'ın itirazını görmezden gelerek onun önüne geçti. "Çabalarınız boşa gitmedi, efendim. O saçlarla bir adamı öldürebilirsiniz!" Elini çırptı ve sanki bir kraliyet mensubu ile tanışıyormuş gibi derin bir reverans yaptı. "Benden çalmaya çalıştığınız için onur duydum."

"Öyle olmayacak, küçük kasırga," diye fısıldadı Trystan arkasında, "onu deştiğimde."

Evie ona hafifçe dirsek attı ve onun "*oof*" diye ses çıkardığını duyunca memnun oldu.

Adam, bir hırsız için oldukça kibar bir tavırla derin bir reverans yaptı. "Onur benim tarafımdan, leydim."

"Evie Sage." Bir tutam saçını çevirerek adama kirpiklerini kırptı. "Kötü Kadın!" Adam gür bir kahkaha attı ve elini göğsüne koydu

göğsüne koydu. "Dax Devourox! Gerçek bir onur! Büyük hayranınızım!" Dax cebinden bir kağıt çıkardı ve Evie'nin ARANIYOR ilanını gösterdi. Bu ilan, bir öncekinden daha da abartılıydı. Evie'nin bukleleri daha büyüktü, gözleri çizilmiş ve kötü niyetli bir sevinçle kısılmıştı, ancak sanatçının yaratıcı özgürlüğünü kullandığı cömert dekolte kısmı kesilmişti.

Refleks olarak göğsüne baktı. "Huh."

Dax da bakıyordu, açıkça ve Evie'nin küçük göğüslerine yöneltilen bu tür bir takdirle alışık olmadığı bir şekilde. Öte yandan, Trystan'ın büyüsü bu takdiri hiç de takdir etmiyor gibiydi. Karanlık sis dalga dalga yayıldı ve Dax'ı o kadar uzağa fırlattı ki, odanın diğer tarafındaki duvara çarptı. Ancak şiddet, Lord Fowler'ın partilerinde sık görülen bir olay olmalıydı, çünkü gürültüye rağmen neredeyse hiç kimse konuşmalarından başını kaldırmadı.

Aranıyor ilanı Dax'ın elinden uçmuş ve şimdi yavaşça yere doğru süzülüyordu. Trystan onu yakaladı ve bakmadan ona uzattı. "Al."

Dax ayağa kalktı, hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu, ona bir kez daha selam verdi, bir kadeh şarap aldı, ona doğru kadeh kaldırdı, şarabını bir dikişte içti ve büyük pencerelerin yanındaki masalarda başlayan kart oyununa katıldı.

Evie, kendini alaycı bir gülümsemeyle resmedilmiş haline baktı. "Güzel görünüyorum, ama göğüslerim o kadar da büyük değil galiba."

"Göğüslerinde bir sorun yok."

Hm. İlginç. "Çok küçükler," diye itiraz etti Evie.

"Hayır, boyları mükemmel." Cevabı hızlı ve düşüncesizdi. Bu, donup kalıp, etrafında zıplayan büyüsü, sanki efendisine gülüyor gibi görünce daha da belirginleşti.

Çenesine dokundu, birkaç dakika öncesine göre daha az acınası, çok daha kötücül hissediyordu. "Başka birine soralım mı? Oh, Dax!" Trystan'ın eli ağzını kapattı, diğer koluyla onu kendine çekti, gözleri onun gözlerine bakarak yanıyordu. Artık gülmek istemiyordu.

"Bu bir fikir değil," dedi ve onu o kadar hızlı bıraktı ki, Evie biraz sendeledi.

Tatianna, Evie'nin yanaklarını kızartıp zihnini dağıtan alaycı bir ifadeyle onu dirseğinden yakaladı. "Siz ikiniz göğüslerinizi mi tartışıyordunuz?"

Clare, yaklaşırken içtiği içkiden küçük damlalar öksürerek çıkardı. "Kimin göğüsleri?"

"Göğüslerden bahsetme!" diye bağırdı Trystan.

Bu, eklektik konuklar arasında pek sık görülmeyen bir durumdu, çünkü odadaki herkes Trystan'a doğru döndü ve şeytan kılığına girmiş konuğun kim olduğunu fark edince fısıltılarla konuşmaya başladı.

Fowler'ın evinde ve arkadaşlarının arasında, "Kötü Adam"ın orada olduğu gerçeğine kimsenin aldırış etmeyeceği kesindi, ama yine de.

Evie bu riski almayı reddetti. Ne de olsa o, onun çırağıydı.
Bu işin bir parçasıydı.

Hiç düşünmeden, odanın ortasındaki masanın üzerine atladı. "Herkesin dikkatini buraya! Dikkat!" Trystan'a çevrilmiş tüm gözler ona döndü ve Evie'nin önerisini dehşetle izleyen arkadaşları da ona baktı. "Akşam yemeğinden önce, Lord Fowler nazikçe izin verdi ve sizin için bir oyun düzenlememi istedi!"

Odadaki herkes onaylayarak mırıldandı.

"Sage," diye fısıldadı Trystan öfkeyle. "Ne halt ediyorsun? Oradan in!"

Ayağına uzandı, ama o, yanardöner ayakkabısının topuğuyla parmaklarına bastı.

"Fowler!" diye bağırdı Trystan. "Yemeğin on dakika sonra başlayacağını söylemiştin. Düzgün bir oyun için yeterli zaman yok."

Lord Fowler bu davada The Villain'in müttefiki olmayacaktı. Lord kollarını kavuşturdu ve Evie'yi biraz gülümseten, umursamaz, aristokrat bir tavırla kapıya yaslandı. "Oh, sanırım akşam yemeği bizi bekleyecek!" Fowler sırıttı ve Evie'ye devam etmesi için eliyle işaret etti. "Devam et, canım."

Trystan'ın fısıldadıklarını duyamıyordu, ama "bu yer" ve "yakacak odun" gibi geliyordu.

"Lord Fowler'ın ağaç evinde evcil kurbağamızı kaçırdım! Küçük altın bir taç ve saray soytarı şapkası takıyor. Onu ilk bulan ve bana geri getiren çok büyük bir ödül kazanacak!" Aklıma iyi bir şey gelmesi için kafamı yordum ama hiçbir şey bulamadım.

"Ödül ne?" diye sordu Dax, uygunsuz bir zamanda. Arkadaşlarından birkaçı, yeşil bir nokta bulmak için yere bakınıyordu.

"Uh. Lord Fowler?" Evie yardım arayarak sordu, ama Fowler, lanet olsun, ona da karşı çıkıyordu.

"Haydi canım, senin şöhretini çalmayacağım! Ödülü yüksek sesle ilan et!" Fowler dansçı gibi ellerini salladı.

Evie odanın içindeki her yere baktı, sonra Trystan'ın öfkeyle ona bakan yüzüne baktı. Belki de onun becerikliliğine karşı küçük bir saygı duyuyordu? Ya da mum ışığının oyunu ya da onun son derece uygunsuz hayal gücüydü. Yumruğunu sıktı ve elinde buruşmuş olan ARANIYOR ilanına baktı. Ya buydu, ya kulaklarında çınlayan sesler, ya da belki de onu elinde tutan ve odadaki tüm ahlaksızları dinlemeye çağıran bir tür

ruhani bir varlığın etkisiyle elindeki ilanı havaya kaldırmış ve odadaki tüm ahlaksızları duymaları için sesleniyordu.

"Kurbağayı mutlu ve sağ salim bana ve arkadaşlarıma ilk getiren, bir gece..."

Durakladı, aniden ağzına sığmayacak kadar büyük hissettiği dilini yuttu, sessizlik o kadar yüksek ve keskin ki neredeyse midesini bulandırıyordu.

"Kötü Kadın ile bir gece!" diye bitirdi. Ve odadaki

herkes dağıldı.

Bir kişi hariç.

Kötü Adam hariç.

Bölüm 45

BLADE

Bu sırada malikanede...

Erkek guvre'de bir terslik vardı — bariz olanın dışında. Blade, barış teklifi olarak devasa bir et parçasıyla geldiğinde, adam onu canlı canlı parçalamaya hazır görünüyordu. Blade, hayvanı suçlayamazdı. Sevdiği kadın ve doğmamış çocuğu, onları kötüye kullanmak isteyen biri tarafından elinden alınsa, nasıl tepki verirdi, bilmiyordu. Guvre'yi sakinleştirici sözlerle, daha fazla etle yatıştırmaya çalıştı, hatta dikkatini dağıtmak için yerinde dans etmeye bile başladı.

Bu, hayvanı daha da öfkelendirdi. Ama Blade'in dansları genelde böyle bir etki yaratırdı.

Şimdi, ejderha eğitmeni kirli, yırtık pırtık bedenini malikanenin ön kapısından geçerek Roland'ın Rebecka ile birlikte yabancılara karşı dikenleri güçlendirmek için özenle çalıştığı dikenli koruya sürükledi.

Dikenleri nasıl güçlendireceklerini tam olarak bilmiyordu, ama keskin dalların üzerine her yöne parlak toz dökmeleri etkileyici görünüyordu.

"Sevimli Rebecka." Blade başını salladı. "Roland." Rebecka'nın kardeşi işinden başını kaldırıp küçümseyerek baktı.

İkisi kesinlikle akraba idi.

Ancak Rebecka ona aynı şekilde selam vermedi; bunun yerine göz teması kurmaktan kaçındı ve dalgın bir şekilde "Merhaba, Bay Gushiken" diye mırıldandı. Sadece işine odaklanmıştı, ama ona hiç bu kadar duygusuzca hitap etmemişti.

Genelde en azından öfkesini hak ederdi.

Artık o kadar bile değmez miydi?

Şüpheye düştüğü anlarda her zaman olduğu gibi, babasının sözleri kafasında yankılanıyordu.

Defol git, seni küçük baş belası! Ve o pis böceği yüzümden çek. Dikkatimi dağıtma, Bladen. Yapacak önemli işlerim var.

Blade'in gülümsemesi sönükleşti, kaybolduğunu hissedebiliyordu ve Roland bunu fark etti, hatta ona acımış gibi göründü. Blade acımayı hor görürdü.

"Guvre nasıl, Blade?"

Roland, gözlerini görev yerindeki Marv'a çevirerek sordu. Muhafızın dağınık saçları yerden açıkça görünüyordu.

"Huysuz." Blade durakladı, Bayan Erring'e yan gözle baktı. "Bu konuda bir tavsiyen var mı, Rebecka? Bu duyguyu çok iyi bildiğini biliyorum."

Glitterle dolu çuvalı yere attı ve keskin bir bakışla, daralmış gözlerle dönerek onu tek bir cümleyle parçalamak üzereydi. Blade nefesini tuttu, bu olasılık karşısında içinde anormal bir heyecan dalgası yayıldı. Ama kadın hiçbir şey söylemedi, sadece ağzını kapattı ve arkasını döndü.

"Ona renklerine göre düzenlemesini söyle, bu benim moralimi her zaman düzeltir," dedi, her zamanki sertliği olmadan. Ondan bıkmış mıydı? Yoksa...

Blade, Roland'a suçlayıcı bir bakış attı. "Burada nasıl gidiyor? Kardeşler arası bağlar iyi mi?"

Eğer onu üzdüyse, ona bir taş atacağım.

Roland gözlüklerini düzeltip gülümsedi. "Bu, Bex ve benim hiç sorun yaşamadığımız bir şey."

Becky de gülümsedi ve Blade midesi ayak parmaklarına kadar indiğini hissetti. Bu hem hoş hem de nahoştu, göğsünü o kadar sıkıştırdı ki eliyle öksürdü. Son zamanlarda bunu çok yapıyordu.

"Peki, iyi." Blade topuklarının üzerine yaslandı. "Dikenlerin üzerine ne serpiyorsun?"

Becky ona doğru yürüdü, poşeti kaldırdı ve günlerdir ilk kez gözlerine baktı. Blade midesi bulandı. Göz temasına verdiği tepki her zamanki gibiydi, ama bu sefer farklıydı. Farklı *hissediyordu*. "Bir bak. Ne olduğunu anlayabilir misin? Ama soluma!"

Blade gülümsedi ve eğilip tozu inceledi. Tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramadı. "Solumak zararlı mı?"

Becky poşeti çekip ormana doğru geri götürdü. "Forina çiçeklerinden elde edilir. Tüketildiğinde zehirli olabilir, ama çoğunlukla boya olarak kullanılır."

"Ve onları dikenlerin üzerine dökmek ne işe yarıyor?" Blade, konuyu tam olarak kavrayamadığını ve biraz geride kaldığını hissederek sordu.

Becky eline biraz döktü, sonra torbayı yere bıraktı. Pürüzsüz açık kahverengi teninin kırmızıya döndüğünü izledi. "Toz cildine değerse, ellerini kırmızıya boyar." Avucunu ona gösterdi. "Roland, korudaki büyüyü her gün geçebileceğimiz açık yolları değiştirecek şekilde ayarladı. Sadece patron, onlara dokunmadan içeri girip çıkmanın yolunu biliyor.

dokunmadan girip çıkmayı sadece patron bilir. Ve bunu daha önce bulduğumuz gizli açıklığa da ekledi. Hainlerin muhtemelen buluştuğu yere."

Blade'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, ofiste patronun emri olmadan içeri girmeye çalışan olursa..."

Becky gülümsedi ve bu görüntü o kadar göz kamaştırıcıydı ki, bir portre ressamı tutabilmek için ona yerinde donmasını rica etmek üzereydi. O ifadeyle birkaç saat hareketsiz kalmasını istemek uygunsuz olmazdı, umuyordu. "Suçüstü yakalanacaklar."

Blade tekrar öksürdü, göğsünü sıkıştıran ve gözlerini yaşartan bir hisle ikiye katlandı.

Rebecka onun üzerine eğildi, elini sırtına koydu. "Ne oldu? İyi misin?"

Blade karnını tuttu. "Senin mizah anlayışın var. Şoktan sinir sistemim neredeyse çökecekti," diye hırıltıyla konuştu.

Becky onu itip gözlerini devirdiğinde Blade zamanında doğruldu. "Sen en kötüsüsün." Ama Becky elini çekmek için harekete geçtiğinde Blade, hayatını riske atmaya değer olduğuna karar verdi ve elini uzattı.

Becky donakaldı ama elini çekmedi. Blade cebinden bir bez çıkardı ve kırmızıyı silmeye çalıştı. Kan, Becky'nin cildine çoktan bulaşmıştı ama en azından fazlalığını silebilirdi.

Ve elini tutmak için makul bir bahane bulmuştu.

Roland, diğer tozlarla birlikte gizlice korunun uzak bir köşesine çekilmiş, onları yalnız bırakmıştı.

Sözlerimi geri alıyorum. Ona tüy ile vuracağım.

"Çıkmayacak, en azından örümcek kökü kullanmadıkça. Onu çıkarabilecek tek şey o ve sadece Fortis topraklarında yetişiyor," dedi. Blade, Rebecka'nın sesindeki nefes nefese kekemeliği hayal etmiş olabilir, ama kendi nefes nefese sesini hayal etmiyordu.

"Çok bilgesin." Silmeyi bıraktı ve bir an hareketsiz kaldı, kendini hiç dalmaya izin vermediği duygularla ona baktı. Blade'in duygularını yüzeyde hissetmesi en iyisiydi, daha derine inerse çok yoğunlaşır, aşırıya kaçardı. Tutkusunu, arzusunu ve bunların ne kadar derin olduğunu kabul ederse, öfkesini de kabul etmek zorunda kalırdı.

Bunun zamanı değildi.

"Hâlâ elimi tutuyorsunuz, Bay Gushiken." Rebecka'nın dudakları yukarı kıvrıldı ve bu, tam bir gülümsemeden neredeyse daha güzeldi. Sanki sakladığı bir sır gibiydi, ona bilmesine izin verdiği bir sır.

Ne şanslı bir piçti o.

"Bırakmamı ister misin?" Blade kaşlarını kaldırarak sordu.

O, utangaç ve flörtöz bir cevap verebilirdi - Blade, tüm yüzünün düşünceye dalmış haliyle, bir cevap düşünmeye çalıştığını bile düşündü - ama bunun yerine, birkaç saniye içinde kendi içinde sessiz bir tartışmayı çözmüş gibi görünüyordu. "Hayır. Bırakmanı istemiyorum."

Basit, dürüst ve doğrudan bir cevaptı ve Blade, bu kadına o kadar aşık olmuştu ki, hala düzgün görebildiğine şaşırmıştı. Parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi ve temas anında kolundan elektrik akımı geçtiğini hissetti ve onun da hissettiğini biliyordu.

İkisi de nefesini tuttu ve Blade, onu duvara itip dudaklarını dudaklarına bastırmak için kopmak üzere olan gergin bir ip gibiydi.

Ama kızın kardeşi üç metreden daha az bir mesafedeydi, bu yüzden bu pek akıllıca bir hareket olmazdı. Ancak, sessizce yaparsa, onun dürüstlüğüne karşılık vermek uygun olurdu.

Eğilip fısıldadı, "Benimle akşam yemeği yer misin?"

Kahverengi gözlerinde altın rengi parıltılar vardı ve o, elini sıktığında dikkatini dağıttı. "İsteme. Emretme."

Blade sırıttı, dizlerinin üzerine çöktü ve Rebecka o kadar dehşete kapıldı ki, Blade güldü. "Rebecka Eriania Erring Fortis, benimle akşam yemeğine çıkarak bana bu büyük onuru bahşeder misin? Ejderha kokusunu önce yıkayacağıma söz veriyorum."

Onun kahkahası her şeyi iyileştirebilirdi. Blade, kahkaha dudaklarından çıkar çıkmaz buna ikna olmuştu.

Roland uzaktan seslendi, "Rebecka, evet de, yoksa büyükannemiz seni asla affetmez."

Blade ona anlamlı bir şekilde baktı. "Büyükanneni hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz."

Becky başını salladı, onu ayağa çekip ayak parmaklarının ucuna yükselerek yanağına nazik bir öpücük kondurdu ve onu şaşırttı. "Hayır, bunu yapamayız, değil mi?"

"Ayakkabılarıma ağırlık koymalısın," dedi Blade dalgın bir şekilde.

"Ne?" Rebecka aşağı baktı, sonra tekrar ona baktı. "Neden?"

"Uçup gideceğim," dedi, dudaklarının değdiği yanağına dokunarak.

Rebecka onu tekrar gülerken itti, bu itme her şeye değdi.

O an, Blade'in hayatının en mükemmel anlarından biriydi, hatta belki de en mükemmel anıydı.

Ta ki tanıdık bir çığlık büyüyü bozana kadar. Bu,

anın üzerine hafif bir gölge düşürdü.

İkisi ellerini kulaklarına götürmek için ayrıldılar. Blade sesi hemen tanıdı.

"Tanrım, bu..."

Roland, yüzü gergin ve öfkeli bir şekilde onlara koştu. "Rebecka, başka bir şey söylemeden önce izin ver açıklamama."

Birkaç Malevolent Muhafız malikaneden fırladı, aralarında Marv da vardı, elinde garip görünümlü bir bitki tutuyordu: uzun saplı ve... çığlık atıyordu.

Rebecka ona bakakaldı. "Bu..." Elini dudaklarına götürdü. "Bu hafıza bitkisi mi?" Nura Sage'in bir yıldıza dönüşürken çığlıklarını emen hafıza bitkisi. Rebecka'nın annesinin, Becky'nin derisinin altındaki büyüyü emip Benedict'e vererek Mistik Hastalığın tedavisi karşılığında kullanmak istediği bitki.

"Bunu kardeşinizin yatak odasında bulduk, Bayan Erring," dedi Marv, haberi verirken özür diler bir sesle, diğer muhafızlar Roland'ı iki kolundan tutup onu zaptettiler.

"Bex, yemin ederim göründüğü gibi değil!" Roland bağırdı, o kadar şiddetle çırpındı ki gözlükleri yüzünden düştü.

Becky diz çöküp gözlüğü alıp ağabeyinin burnuna takarken, Blade'in kalbi rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. "Bana sana güvenebileceğimi söylemiştin." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve bu tek başına ağabeyinin derisini yüzmek için yeterli bir sebepti. "Benden sihrimi almaya mı geldin?"

Roland başını salladı. "Hayır, Rebecka, anlamıyorsun, bırak da açıklayayım. Lütfen." Muhafızlar onu sürükleyerek uzaklaştırmaya başladı, çığlık atan bitki geride kaldı, Becky ise ona bakakaldı.

"Durun!" diye bağırdı. Muhafızlar durdu ve Roland rahat bir nefes aldı. Kardeşine bakmadan devam etti. "Hücreyi temizleyin."

"Hayır, Rebecka!" Roland, Malevolent Muhafızlar kardeşini sürüklerken bağırdı.

Blade, dizleri yere değmeden onu kollarıyla sardı.

Vücudu hıçkırıklarla titriyordu. "Ona güvenmemeliydim," dedi, Blade'in omuzlarını can simidi gibi sıkıca tutarak.

Göğsündeki o his geri döndü ve bu sefer gitmedi.

Bölüm 46

EVIE

Evie, parti konuklarının odadan bu kadar hızlı çıkmasından gurur duymalı mı yoksa utanmalı mı bilemiyordu.

Kötü Kadın ile baş başa kalacakları bir gece. *Onunla* baş başa kalacakları bir gece.

Öte yandan patronu, yerinden kıpırdamamıştı. O kadar ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu ki, yanından geçen biri onu heykel sanabilirdi. Gözünün ucuyla Tatianna'nın Clare'i odadan sürükleyerek çıkardığını ve Trystan'ın aklını tamamen kaybetmeden Kingsley'i bulması gerektiğini mırıldandığını görebiliyordu.

"Efendim?" Evie, hala masanın üzerinde dururken kendini gülünç hissederek sordu. Adam hiçbir şey söylemedi, sadece ona doğru yürüdü, ellerini kalçalarının iki yanına koydu ve onu yavaşça yere indirirken nefes almasını sağladı. Ayakları yere değdikten sonra bile ellerini orada tuttu, ama ona bakmıyordu.

Bu rahatsız edici bir durumdu ve hiç de hoş bir şekilde değil. "Efendim? Bir şey söylemeyecek misiniz?"

"Düşünüyorum," diye homurdandı, hala ona bakmadan.

"Oh. İyi. Düşünmek iyidir." Kız başını salladı ve bu hareket, patronunun ellerinin hala üzerinde olduğunu fark etmesine yetti. Adam, bir elini kalçasına koyup diğer eliyle masaya yaslanarak, oldukça saldırgan ve tiksindirici bir sesle kızı bıraktı.

"Hayır, değil. Yapmakta zorlanıyorum," diye iç geçirdi.

Kız burnunu kırıştırdı ve bulabildiği tüm sempatiyi topladı. "Boynuzlar yüzünden mi?"

O kadar hızlı döndü ki Evie geriye doğru sendeledi. Gözleri çılgınca ve sabitlenmemişti ve Evie hatasını çok geç fark etti. Adam şakayı çoktan aşmıştı, alnındaki damarları şişirmişti. Bunu daha önce sadece bir kez görmüştü, stajyer oryantasyon gününde.

O zaman komik bulmuştu. Şimdi komik gelmiyordu.

"Hayır, kaosun habercisi, sorun sende!" Adam başındaki iki boynuzu kopardı ve yere attı. Evie, saçlarının iki yerde dik durduğunu söylemek istedi, ama burasının

ölmek için yeterince güzel bir oda olduğunu düşünmedi. "Konuklardan biri Kingsley'i bulursa ne yapacaksın? *Ödüllerini* almaya geldiklerinde ne yapacaksın?" Son kelime alaycı bir şekilde çıktı.

Kendini aşağılanmış hissetti.

Ve Evie, hakarete uğradığında asla iyi seçimler yapmazdı.

Parmağını göğsüne batırdı ve ona öfkeyle baktı. "Benimle geçireceğin bir gece ödül olur, bilmeni isterim. Yatak odasında çok eğlenceliyim, teşekkürler! Dikkatli ve eğlenceliyim, lanet olsun!"

Patronuna cinsel yeteneklerinle övünme, Evie!

Yüzündeki ifade, hayatında gördüğün en komik şey olsa bile!

O ifadeyi bir daha asla taklit edemezdi. O ifade, sadece belirli bir durumda ortaya çıkan ve bir daha asla tekrarlanmayan bir ifadeydi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı yarı açık, ama kesinlikle gülümseme olmayan, kaşlarını çatmaktan da çok eğri bir ifadeyle bakıyordu.

Elini saçlarının arasından geçirdi, saçlarının geri kalan kısmı ve boynuzlarından yukarı doğru çıkan iki tarafı da dikleşti. Sanki bir tür elektrik çarpması geçirmiş gibi görünüyordu. Evie Sage adında korkunç bir şok.

"Böyle mi olacak?" diye kimseye özel olarak söylemedi. Ona bakmıyordu. "Bu benim sonum mu?" Yüzündeki komik ifade kaybolmuştu, ama yerine inanamama ifadesi vardı. Evie bunu anlayabilirdi. "Cinsel tatminsizlikten ölüm mü?"

"Seni cinsel olarak... tatminsiz mi yapıyorum?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde ve Evie'nin kalbi durdu. Oh, bu sadece tüm insanların cinsel ilişkilerden bahsederken gösterdiği normal fiziksel tepkilerdi. Evie sadece yerin dibine girip saklanmak istiyordu.

Tamam, içine gömülmek istiyordu, ama insan vücudunun içten içe yanmadan önce dayanabileceği utanç sınırı vardı. "Oh. Peki... Kingsley'i biri bulursa, umarım yeni arkadaşım Dax'tır. Eminim birlikte keyifli bir akşam geçiririz." Şaka yapıyordu, ortamı yumuşatmaya çalışıyordu, ama ironik bir şekilde Trystan'ın başına bir fırtına bulutu çökmüş gibi hissetti. Tekrar denedi. "Uzun zaman oldu, biliyorsun." Dostça bir şekilde koluna hafifçe vurdu.

Durumu daha da kötüleştirdi.

Yavaşça nefes verdi, bir an gözlerini kapattı, sonra

endişe verici bir ifadeyle açtı ve kapıya doğru fırladı, hareket ederken rastgele sandalyeleri devirerek, her adımında küfürler mırıldanıyordu. Evie'nin daha önce hiç duymadığı küfürler.

"Efendim? Nereye gidiyorsunuz?"

"O serserilerden biri bulmadan önce o lanet kurbağayı bulmak için."

"O-Oh," Evie onun peşinden koşarak koridora girdi ve gri sis, büyük karanlık dalgalar halinde ondan yayılıp malikanenin her köşesine yayılırken kolunu tuttu. "Efendim? Yine kontrolünü kaybediyor musunuz?" diye sordu, sisin merdivenleri çıkıp her odaya girmeye çalıştığını izleyerek.

O dönüp gülümsedi, ilk kez ona baktı, gerçekten bir kötü adam gibi. Ve bu... şey, açıkçası çok çekiciydi, ama ölümcül sihir dalgaları bu kadar tehditkar bir şekilde etrafında dolanırken bunu yüksek sesle söylemek istemedi.

Gözlerindeki vahşi ışık onu topuklarının üzerine döndürdü ve koridorlarda yürümeye başladı. "Bu tarafa. Küçük pisliği bu tarafta hissediyorum." Evie onu takip ederken koridor neredeyse hiç aydınlatılmamıştı ve ona mum yakmasını isteyip istemediğini sormak üzereydi. Onun karanlıktan ne kadar korktuğunu biliyordu.

Ama o durmadı, tereddüt etmedi, sanki en güneşli bir günde Hickory Ormanı'nda yürüyormuş gibi devam etti. O, karanlığın varlığını unutmaya kararlı görünüyorsa, ona karanlığı hatırlatmak istemedi. "Onu bulduğunda kimseye zarar vermeyeceksin... değil mi?" diye sordu, endişeden çok merakla.

"Duruma bağlı," dedi adam, Evie'nin yetişmekte zorlandığı uzun adımlarla başka bir koridora girdi.

"Neye göre?" diye sordu, her adımda nefes nefese kalarak.

"Onu kimin bulduğuna." Trystan bir köşeyi daha döndü ve Evie artık yetişmek için neredeyse koşuyordu.

Belinden eğilip ellerini dizlerine koydu ve "Lütfen benden çok daha kısa bacaklılara merhamet et, olur mu?" diye sordu. Güç toplamak için derin bir nefes aldı, ama Trystan onu omzuna atıp koridorda sürüklerken öfkeyle bağırdı.

"Oh, bunu komik mi buluyorsun?" diye homurdandı, kendisine yaklaşan karanlık sisi eliyle savurarak, Trystan ise bacaklarını daha sıkı kavradı.

"Kıpırdamayı kes."

"Beni patates çuvalı gibi taşıyorsun."

"Herkes patates sever," diye yanıtladı Trystan, başka bir koridora dönerek, balkon kapılarından ve açık pencerelerden sızan ay ışığıyla aydınlanan çok karanlık bir kütüphaneye girdiler.

"Yemek için! Taşınmak için değil!" Sırtına vurarak, mükemmel sırtını görmesini engelleyen kırmızı pelerini için ona kızdı.

Şanssız ben.

"Beni indir!" diye bağırdı, çırpınmaya devam etti ve sonunda onu ayak parmaklarının üzerine bıraktı, gözlerinde hafif bir ışıltı vardı. Açık pencerelerden gelen serin bir esinti çıplak kollarını gıdıkladı. Bir karar verdi ve harekete geçti, göğsünün etrafındaki kırmızı pelerini çözdü ve omuzlarına örttü.

Düğümü bağlarken ona bakmadı, rüzgârın ısırmasıyla oluşan tüyleri kapattığında memnuniyetle başını salladı. Sonra sanki o an hiç yaşanmamış gibi tekrar koşmaya başladı.

"Buraya!" Balkon kapılarına doğru fırladı, kapıları açtı ve ağacın dallarından birinin kenardan o kadar uzağa sarkmış olduğu yere doğru ilerledi. "Kehanet canı cehenneme, bu gece kurbağa çorbası yapacağım," diye homurdandı.

Ve o anda Evie sonunda Kingsley'i gördü.

Dalına oturmuş, düşmek üzereydi. Ölümüne.

Bölüm 47

EVIE

"Hayır!" Trystan bağırdı, neredeyse kenardan aşağıya atlayacaktı.

"Dala çıkarsan kırılır!" diye bağırdı kız. "Çok ince ve sen çok uzunsun. Ben yaparım!" Bacaklarına baktı ve gereğinden biraz daha uzun süre bakakaldı, ama savunması olarak, bacaklarına ve pantolonunu dolduran hoş hatlarına bakmak için pek bir mazereti yoktu. Bu gece cinsel maceralar hakkında o kadar çok konuşulmuştu ki, o bacakları ve geri kalanını, karanlık bir odada yumuşak bir yatakta üzerinde dururken hayal etmemesi imkansızdı.

Patronunu çıplak hayal etmeyi bırak,

Evie! Kingsley'i kurtar!

Hayatında gördüğü en büyük ağaçlar Hickory Ormanı'nda vardı, ama evi tutan ağaçlar onun hayal edebileceğinden çok daha uzundu, yere olan mesafe ölçemeyeceği kadar yüksekti.

"Çok tehlikeli. İzin veremem," diye ısrar etti Trystan.

Eğer bu onun kararını kesinleştirmediyse, onun "izin vermemesi" kesinlikle işe yarardı.

"O da ne!" diye bağırdı ve balkonun diğer tarafını işaret etti. Krallığın en kötü adamı üzerinde işe yaramaması gerekirdi, ama işe yaradı. Adam, parmağının işaret ettiği yöne, daldan uzaklaşarak dönünce, onun şaşkın halini görerek gülmemeye çalıştı.

Tam da atlamak üzere olduğu dalın. Elbiseyle.

Aşağı bakma, diye emretti kendine.

"Sage, HAYIR..."

Atladı, havada süzüldü, bir saniye serbest düşüş yaptıktan sonra iki koluyla dalı sıkıca tuttu. Çığlıkları kararını pek iyi yansıtmıyordu, ama atlamayı çoktan yapmıştı. Pişmanlık için çok geç kalmıştı.

"Senin boynunu kıracağım, seni pervasız küçük aptal!"

Evie gözlerini devirdi, bacağını kullanarak kendini dalın üzerine çıkardı ve yine aşağıya bakmamaya çalıştı. Yerden sadece birkaç santim uzakta olduğunu, bunun tarihteki en küçük ağaç olduğunu ve küçük bir kayma

yumuşak çimlerin üzerine düşeceğini hayal etti.

"Efendim, Kingsley'e böyle konuşursanız aşağı inmez." "Ben *diğer* pervasız aptaldan bahsediyordum." Ona dönmemişti, ama dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu.

Oh, o aptal. Arkasına bakarak alaycı bir şekilde dedi. "Sen dalda değilsin."

Büyük eli onu yakalamak için uzandı ve kız çığlık attı, Kingsley'e doğru kabuğun üzerinde daha yukarı kaydı, ağırlığıyla dalın eğilmeye başladığını hissedince alnında ter damlaları belirdi. Rüzgâr şiddetlendi, dal rüzgârın etkisiyle sallandı ve Evie sıkı sıkı tutunarak, parmak uçlarına keskin kıymıklar batarken çığlığını yuttu.

"Sage! Tutun!"

"Sen sonsuz bir yararlı tavsiye kaynağısın," diye bağırdı rüzgârın sesini bastırarak, alaycı sesinin gürültünün içinde duyulmasını umarak.

Aniden, dal hareketsizleşti ve rüzgâr onu vurmayı bıraktı, sanki onu engellemek için bir duvar örülmüş gibiydi. Karanlık bir sis görüşünü kapladı ve Trystan'ın büyüsüyle etrafına onu sabit tutmak için bir tür bariyer oluşturduğunu fark etti.

"Bunu başından beri yapamazdın, değil mi?" Bariyere hayranlıkla bakarak parmağını sisin üzerinde dikkatlice gezdirdi ve patronu boğuk, hayvani bir ses çıkardı. "Ne oldu?" diye endişeyle seslendi.

"Bir daha yapma," dedi sertçe. Ama başını geriye çevirip ona bakmaya başladığında, "Ve arkanı dönme. Dengeni kaybedersin," diye bağırdı.

Evie, onun dönmesini istememesinin asıl nedeninin bu olmadığına dair çok güçlü bir şüpheye kapıldı, ama itaat etti ve Kingsley kol mesafesine gelene kadar daha da öne doğru kaydı. "Hadi, Kingsley. Benim. Evie. Beni hatırlıyorsun, değil mi?"

Kurbağanın altın rengi gözlerinde bir şey eksikti ve kalbi hızlı, düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. "Büyünle onu yakalayabilir misin?" diye bağırdı Evie, sisi kurbağaya doğru iterek.

Patron yine boğuk bir ses çıkardı ve bu sefer dönüp baktı... ve onu ikiye katlanmış, yüzünü ovuştururken buldu.

"Zor mu?" Kalbi sempatiyle sıkıştı, adamın çektiği acıya yüzünü buruşturdu.

Gözleri büyüdü ve boğuk ses tekrar çıktı, ancak bu sefer sert bir nefes sesi de eklenmişti. "Bu..." Başını salladı, sanki onu doğru duymamış gibi.

Kaşlarını çattı ve açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissetti. "Sihir kullanmak işleri zorlaştırıyor mu?"

Adam ciddiyetle başını salladı ve dalgın dalgın uzağa baktı. "Sihir değil, hayır." Çenesini sıkıp bakışlarını tekrar kadına çevirdi. "Hiç kontrol edemiyorum. Sihir bana itaat etmiyor."

Kız çenesini yana eğdi, dilini şaklatarak sisi inceledi. "Huh. O zaman neden bana yardım ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Rüzgâr tekrar esti ve sis kadının beline dolanarak onu yerinde tuttu, sonra kabararak kadının başına dokundu, sanki onu bir bardak ılık sütle yatağına gönderen bir çocukmuş gibi. Kadın kıkırdadı ve sisin elini salladı. "Sen çok sevimlisin, değil mi?"

"O sihir insanları öldürdü, Bilge."

"Şey, bu sevimliliğin ölçüsü olamaz. Bir keresinde bir Valiant Guard'ın kafasına bir beton bloğu fırlattığını gördüm ve şu anda yüzündeki ifade yeterince sevimli bence." Parmaklarını ona doğru salladı ve adam tiksinti ile dudaklarını kıvırdı.

"Bende sevimli olan hiçbir şey yok, seni serseri. Ben ölümüm." Sözleri öfkeyle doluydu, ama Evie onun başını hafifçe geriye eğdiğini gördü ve pencerenin yansımasından ifadesini yakaladı. Hiç de kızgın görünmüyordu.

Evie burnunu çektikten sonra, adam başını salladı ve rüzgârda dağınık saçlarını eliyle düzeltti. "Şu lanet olası kurbağayı yakala, Sage, ve buradan gidelim."

Evie doğruldu, sis yavaşça geri çekilip incelirken Kingsley'e yaklaştı. "Bir sonraki kısımda yardımına ihtiyacım olacak!" diye bağırdı. Ama sanki sis sadece onun tarafından hissediliyordu; Kingsley'e yaklaştığında, ona dokunamadan, onu hareket ettiremeden içinden geçti.

Garip.

Ama bunu sorgulamak için yeterli zaman yoktu, çünkü saniyeler içinde her şey değişti.

Büyü, patronuna öyle bir güçle geri döndü ki, onu ayaklarından yere devirdi. "Trystan!" Evie, Kingsley daldan atlayıp balkona geri dönerken, Trystan'ın kafası taşa sertçe çarptığında çığlık attı.

Evie kurbağaya öfkeyle baktı, bu küçük hayvana karşı tahmin ettiğinden daha fazla öfke duyuyordu. "Seni orospu çocuğu..."

Çat. Kırık.

Dal onun altında kırılıyordu ve Evie, bacağını sallayıp dalın üzerine tırmanırken çığlık atmaktan başka bir şey yapamadı. Sonra atladı... ve dal düştü.

Yüksekten biraz fazla korkan bir kız için, Evie kendini rahatsız edici sayıda kez düşerken bulmuştu. The Villain'in hizmetine girdiğinden beri, günde bir kez, çoğu zaman.

Hatta bir keresinde masa sandalyesinden düştüğü için şikayet etme cüretini bile göstermişti.

Ancak mesafe ne olursa olsun, düşme vakalarının çoğu oldukça benzer şekilde gerçekleşiyordu. Vücudu, ayaklarının hemen sağlam zemine değmediğini fark etmek için birkaç milisaniyeye ihtiyaç duyuyordu, ardından kalbi de bunu fark edip ondan daha hızlı düşüyor, ayak parmaklarına çarpıyor ve ciğerlerindeki havayı dışarı atıyordu.

Sert zemine geri dönmesi sadece birkaç saniye sürerdi. *Henüz* ölümcül bir düşüş yaşamamıştı, ama bu denemelerinin hızına bakılırsa, istatistikler eninde sonunda onu yakalayacaktı.

Düşerken parmakları balkonun korkuluğuna uzandı, parmak uçları uzadı, uzadı, uzadı.

Ve o, sadece. Kaçırdı.

Bölüm 48

GIDEON

Malevolent Muhafızların geçici kampındaki ateş, her odun atıldığında daha da alevleniyordu. Keeley, botunun ucuyla bir dal daha attı ve sonra başını, Keeley'nin bu göreve katılmış diğer muhafızlardan uzak, küçük açıklığın kenarındaki ağaçların olduğu yere doğru eğdi. Görünüşe göre en iyilerin en iyileriydi, The Villain'den gelen kuzgun, görevlerinin nihayet başladığını haber verdikten sonra, yeni askerleri ve birkaç geride kalanı geride bırakmışlardı.

Gideon, beline bağladığı kılıcın kabzasına elini sıkıca bastırdı. Her adımında onu takip eden kasvetli bir his, toprağa bastırıyordu. Onunla birlikte olmaktan o kadar keyif alıyordu ki, asıl amacının onu silahsızlandırıp ağzından gerçeği almayı unutmak üzereydi. Ancak gece ilerledikçe bu, çok daha zor olacağı anlaşılıyordu.

Hava serin ve ferahlatıcıydı, çimleri kaplayan çiğ, gündüzün sıcağından hoş bir kaçış sağlıyordu. Yine limon kokusu aldı ve Keeley'nin onu delirtmek için limon kabuklarını cebine attığına inanmaya başladı.

Keeley ona doğru döndüğünde, eli kılıcın kabzasında kaldı ve kılıcı kınından santim santim çıkardı, ama daha fazla çekemeden Keeley dizlerine vurmaya karar verdi.

Konuşurken yavaşça, kasıtlı ve acı verici bir şekilde saçlarını açarak. Bu hareket çok doğal ve rahattı, onu o kadar şaşırttı ki, başlamak üzere olduğu görevi neredeyse bırakacaktı. Keeley'nin suçlu ya da masum olduğunu kanıtlamak. Sakladığı şeyi bulmak.

Hızla kapanan nefes borusuyla bunu mantıklı bir şekilde yapamazdı.

"Şafak vakti Valiant Guard'da nöbet değişimi var," dedi Keeley, örgüsünün son telini çözerek bal sarısı buklelerinin sırtına dökülmesine izin verdi. Tanrım, bunları yıkamak iki hafta sürer herhalde. Gideon, bir dahaki sefere böyle bir iş yapmaya kalkıştığında ona yardım etmeyi teklif etmek istedi, ama sonra onun, sadakatini vermesi gereken herkese ihanet etmiş biri olduğunu hatırladı. Bu, fantezisini tamamen mahvetti.

"Biliyorum. Ben de eskiden öyleydim, hatırladın mı?" dedi Gideon, silahın kabzasını bırakıp

ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ee, ne olmuş?"

Keeley öfkeyle, belindeki çantadan kalın bir tarak çıkardı, yere çöktü ve saçlarını sertçe taramaya başladı. Gideon sadece izlerken bile kafa derisi ağrıyordu. "Yani bu, bir sonraki grubu ortadan kaldırıp, kadın guvre'yi korumak için kendi adamlarımızla değiştirmek için bir fırsatımız olduğu anlamına geliyor."

Gideon şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir şeyi tahmin etmeyeceklerini mi sanıyorsun?" Ya da belki de tahmin edeceklerini biliyordu. Belki de bu grup kötü adamın muhafızlarını bir tuzağa sürükliyordu. Onu bu işe dahil etmeye bu kadar istekli olmasının tek açıklaması buydu.

En iyi ihtimalle Kötü Adam'ın ofisinde bir tutsak, en kötü ihtimalle ailesindeki kadınlara ihanet eden bir haindi. Her iki durumda da o, dünyanın en aşağılık insanıydı ve kaptan, ona ilk göz attığı andan itibaren bunu görmüştü. Gözlerinde tiksinti yankılanıyordu.

"Belki." Omuzları düşerek içini çekti ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Ama başka ne yapabilirim bilmiyorum." Ona öyle içtenlikle baktı ki, onun üzerinde durmak doğru gelmedi. Yavaşça eğilerek yanına oturdu, onun pozisyonunu taklit etti ve ıslık çaldı.

"Benden yardım mı istiyorsun?" Gideon omzuyla onun omzuna dokundu ve yanaklarında beliren gamzelerle gözlerini devirmesini izledi.

"Hayır." Bir an durakladı, sonra içini çekerek tarakla karışık saçlarını daha sertçe taradı. "Tamam. Evet. Bu işte başarısız olmak istemiyorum. Patron bize hiç bu kadar önemli bir görev vermemişti. Onun için çalıştığım onca yıl boyunca, en tehlikeli görevleri hep kendisine ve sadece kendisine verdi. Bizden önce kendisinin tehlikeye girmesini sağladı." Bu itirafta o kadar samimi bir kırılganlık vardı ki, Gideon büyülenmişti. "Bize onu gerçekten yardım etme fırsatı verdiği tek seferde onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Keeley sadece sadık değildi. Villain'e karşı o kadar onurlu ve sadıktı ki, Gideon onu daha fazla araştırmadan bu kadar çabuk şüpheye düştüğü için suçluluk duymaya başladı. "Kral tarafından kaçırıldığında onu kurtardın. Sen ve diğer kadınlar. O zaman onu hayal kırıklığına uğratmadın."

Sanki bir şey netleşmiş gibi gözlerini kırptı. "Haklısın."

"Kural olarak, bu kadar mantıklı bir şey çok nadiren aklıma gelir. Rica ederim." Gideon sırıtarak, iki kolunu başının arkasına katlayıp yere uzandı ve yıldızlara bakmaya başladı.

"Benimle birlikte içeri girmeni umuyordum."

Boynundaki kaslar, ona doğru hızla dönmesiyle gerildi. "Ne demek istiyorsun? Sarayın tünellerine mi?"

Keeley başını salladı. "Şafak vardiyasında sadece iki muhafız var, çünkü günün ilk ışıklarında kimsenin saldırmayacağını düşünüyorlar. Hepimiz senin çizdiğin o korkunç haritayı inceledik..."

"Korkunç' çok ağır bir kelime."

"Korkunç, *nazik* bir kelime," diye azarladı onu, gözlerini yine devirdi.

"Ne demek istiyorsun, Yüzbaşı? Egon daha da incinmeden." Karnına ağrısı varmış gibi yaptı.

"Dediğim gibi... Hepimiz haritayı inceledik, ama o tünelleri içini dışını bilen birini yanımıza almanın çok daha akıllıca olacağını biliyorum. Gururum için diğerlerini tehlikeye atmayacağım." Elini uzattı ve o düşünmeden elini tuttu.

"Seninle gelmeni istiyorum Gideon, çünkü sana güveniyorum. Bu işte yardımcım olur musun?"

Küçük cadı biliyor.

Gideon, elini bırakarak öfkeyle bağırdı ve o kadar hızlı ayağa fırladı ki, neredeyse onu devirecekti. "Yeter artık! Bu çok açık! Beni aptal mı sanıyorsun? Bildiğimi biliyorsun!"

Kadın elini kalbinin üzerine koydu, dudakları titriyordu ve Gideon bu harekete öfkelendi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, şövalye bey."

Gideon onu ayağa kaldırdı ve ormanın içine doğru sürükledi. Kız, kurtulacak kadar güçlüydü ve Gideon'un öfkesi rağmen onu çok sert çekmiyordu, ama kız isteyerek onu takip etti ve Gideon'un kafasını karıştırdı. "Neyin var senin?" Ormanın içine birkaç metre girdiklerinde kız kolunu çekip kurtuldu, ateşin ışığı yerini yakındaki göletin yüzeyinde parıldayan gümüş rengi ay ışığına bıraktı.

"Gözlerimin içine bakıp, seni hain olduğundan şüphelendiğimi bilmediğini dürüstçe söyleyecek misin?" Gideon cebinde sakladığı kanıtı çıkardı ve toprağa fırlattı.

Keeley, gözlerinin kenarlarında parıldayan bir ışıltıyla ona baktı, sonra başını kaldırıp Gideon'a baktı. Ve sonra tüm maskesinin düştüğünü gördü. "Oh, tamam. Biliyordum." "Ha!" Gideon onu işaret etti, ama hemen hevesi kaçtı. "Oh. itiraf edeceğini düşünmemiştim."

Mektupları aldı ve koruyarak göğsüne sıkıca bastırdı.

Gideon'u tek boynuzlu atın kıçı gibi hissettiren bir tavırla. Ona bakarken ayaklarının altında toprak çıtırdadı, bakışları onun dikkatli bakışları altında hiç titremezdi.

"Beni şüphelendirdiğini bildiğimi itiraf ediyorum. Ama ben hain değilim. Tanrım, siz Valiant Muhafızları, o saçma sapan eğitiminizde tüm akılınızı kaybediyorsunuz, yemin ederim." Diye homurdandı ve mektupları ona gösterdi. "Oku."

O, utanarak yakasını çekti. "Ben, şey... zaten okudum."

Kızın gözleri parladı, tarağını bir kez daha çıkardı ve saçlarını tekrar taramaya başladı. "Peki, benim kişisel eşyalarımı karıştırırken bu kadar suçlayıcı ne buldun, şövalye bey?"

"Karıştırmadım," diye itiraz etti.

Kız, onu içini rahatsız edici bir şekilde burkan bir bakışla deldi.

"Hadi ama! Edwin'in bağlandığını biliyordun! Bu bilgiye erişimi olanlar listesinde yoktun. Bunu şansa bırakamazdım! Ve somut bir kanıt bulmadan Kötü Adam'a götürmek istemedim." Düşmanı *olsa* bile, kadının saçlarına yaptığı saldırıya daha fazla dayanamadı. Saçları ona karşı hep nazik olmuştu. Tarakını elinden kapıp yakındaki göle attı.

"Hey!" diye bağırdı kadın, suya ulaşmak için onu iterek ve adam kadını bileğinden yakaladı. "Senin neyin var? Ona ihtiyacım var!"

"Bırak zavallı nesne boğulsun. Senin kirli işlerini yapmaktan bıktı." Kız çırpınmayı bırakana kadar bekledi, sonra nazikçe bıraktı. "Açıkla."

Kız dönüp gülmeden bir kahkaha attı, sonra onu itip geçerek sığ suda o lanet şeyi bulmaya çalıştı. "Neyi açıklayayım? Edwin'in bağlandığını benden duydum. Ona kafası için fazladan bandaj getirdim. Zaten sana açıklama yapmak zorunda değilim. Kralın mektuplarını buldun ve kendi sonuçlarını çıkardın."

"Affedersin, sen Kötü Adam için çalışıp düşmana mektup yazarken başka ne sonuca varabilirim?"

Keeley, sanki ikinci bir çift kulak çıkmış gibi ona bakmak için suda sıçramayı bıraktı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Gideon cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve mektupların olduğu paketin yanı sıra ona uzattı. "O zaman bunu açıkla."

Mektupta şöyle yazıyordu:

Bir gün seni görmeye geleceğim, prensesim. Güvenli olduğunda, dünya yeniden güvenli olduğunda, sonsuza kadar birlikte olacağız.

Gideon, Keeley'nin masasının altına yapıştırılmış mektupları bulduğunda ve mektupların kimden geldiğini gördüğünde...

"Senin patronun, ben olayı anladığımda kız kardeşimle birlikte çoktan gitmişti. Seninle kendim konuşmanın herkes için daha iyi olacağını düşündüm." Gideon, yirmi beş yaşından çok daha yaşlı hissediyordu. Sırtı ağrıyordu, dizleri acıyordu ve uzun bir şekerleme yapmaktan daha iyi bir şey olamazdı.

"Bu mektuplar Benedict'ten değil," dedi Keeley dalgın bir şekilde, notu diğer elindeki mektuplara tutarak inceledi.

"Hepsi *Kral tarafından* imzalanmış," diye itiraz etti Gideon, mektupların yığınına işaret ederek. Onu, gözünün önündeki gerçeği göremeyecek kadar saf mı sanıyordu? Ya da belki de onun istenmeyen aşkını tahmin etmiş ve bunu kendi lehine kullanmak istemişti?

"Bunlar Benedict'ten değil!" diye bağırdı. "Bu mektupların hiçbirinde Benedict'in gerçek imzası olmadığını fark etmedin mi? Ya da mum mührü? Hayır? Tabii ki fark etmedin. Çünkü bunlar Benedict'ten değil."

Gideon alaycı bir şekilde güldü. "O zaman tanıdıklarından kim kendini 'Tüm Lider' olarak adlandırmaya cüret ediyor?"

Keeley'nin yüzünde hayalet gibi bir ifade vardı, ağzını açıp cevap verdi:

"Babam."

Bölüm 49

KÖTÜ ADAM

Gözlerini açtığında, gece gökyüzündeki yıldızlar ona parıldıyordu, tıpkı Trystan ve Sage'i yaralanmaktan kurtarmak için çok geç kalmış gibi görünen Alexander Kingsley gibi.

Sage!

Görüşünün önündeki siyah noktalar görmezden gelerek gövdesini yukarı doğru eğdi ve balkonda durarak, kızın sıkıştığı dala doğru sendeleyerek ilerledi.

Gitmişti. Gitmişti.

"Hayır!" Trystan bağırdı. "Sage!"

"Aşağıya!" Balkonun kenarından gelen panik dolu ses, çarpıntılı kalbine anında rahatlama sağlayan keskin bir iğne gibi geldi.

"Tanrım!" Korkuluklara koştu ve o rahatlamanın ne kadar çabuk kaybolduğuna hayret etti. Oradaydı, taştaki bir çatlaktan sarkan bir asmaya sıkıca tutunmuş, kolları ve bacakları rüzgarda sallanırken sıkıca sarılmıştı. "Ne oldu?"

Konuşmadan önce tereddüt etti, alnındaki kırışıklık onu gülümsetmek için saçma bir şekilde onu gülümsetmek için saçma bir şekilde onu gülümsetmek için saçma bir şekilde onu gülümsetmek için saçma bir şekilde onu gülümsetmek için saçma bir şekilde onu gülümsetmek için saçma

Çenesini avucunun içine dayadı, rahat bir tavırla korkuluğa yaslandı. "Nasıl gidiyor?"

"Oh, şey, benim teorimi bilirsin. Öldüğünde korkamazsın." Omuzlarını silkti, bir an için bırakacakmış gibi yaptı.

"Dur!" Karnının üstüne çöktü, balkonun korkuluğuna yaslanarak asmanın tepesini tuttu. "Tamam, kendini kanıtladın, küçük kasırga. Seni yukarı çekiyorum."

Çekmeye başladı, her çekişte pazıları gerildi, ama Sage'in ucunda olduğunu bildiği için daha da sert çekti.

"Oh, bu tam bir döngünün sonu gibi, değil mi?" diye sordu kız, adam nefes nefese çekip çekerken.

"Nasıl" — nefes nefese — "bunu" — neredeyse — "anladın."

"Sen genelde insanları uçurumdan itersin, şimdi ise

birini *yukarı* çekiyorsun."

Birini değil, diye düşündü.

Sen

O yaklaşırken, derisinin altında gücü harekete geçti ve sırtındaki file ağdan, yara izinden gökkuşağı renginde bir kıvılcım gördü. Tutuşu bir an gevşedi, bir eli tamamen bıraktı. "Ah!" diye bağırdı ve Trystan ruhunun bir parçasının bedeninden ayrıldığını hissetti, muhtemelen bir daha asla geri dönmeyecekti.

Ölüm döşeğinde, onu öbür dünyaya götürmek için gelen karanlık figür, Evie Sage'in onun ömründen kaç yıl çaldığını tam olarak söyleyecek kadar nazik olacak mı diye merak etti. Onun hesaplarına göre, beş yıla yaklaşmıştı.

"Ben iyiyim! Hançerim uyluğumu yaktı," dedi. İyi. Bu, onun uyluğunu net bir şekilde hayal etmesine izin vereceği tek andı. Ellerinin altında, düzgün ve pürüzsüz cildini düşünmek, onu yukarı çekene kadar her sinir ucunu sakinleştiriyordu. Eli onun eline uzandı ve sonra onu korkuluktan tutup kollarına aldı, bu kuvvet ikisinin de yere devrilmesine neden oldu.

Ellerini kızın yanaklarına koydu ve her yerini yaralanma var mı diye inceledi. "Bir yerin acıyor mu? Kırık var mı?"

"Güven ve emniyet hissim dışında mı?" Kız, yanaklarından birini onun göğsüne yaslayarak, ağır ağır nefes aldı. "Ben iyiyim. Nefes alayım." Artık çırağının bacaklarını düşünmesi kabul edilemezdi, ama bacakları belinin iki yanına sarılmış olduğunu düşünürsek, bu Görev artık çok daha zordu.

Onun sıcaklığı, içindeki her şeyi sertleştirdi. Ve gerçekten her şeyi kastetmişti.

Utanç verici bir şekilde.

"Bu aptal ağaç evden nefret ediyorum," diye inledi, ipek gömleğine, yanağının sıcaklığı ince kumaşı delip geçerek kalbinin yakınlarına kadar ulaştı.

"İyi. Bir sonraki gün doğmadan önce onu küle çevirmeyi planlıyorum."

"Lord Fowler'ın içinde olduğundan emin ol," diye mırıldandı ve cildine değen titreşim, başının tepesinden parmak uçlarına kadar hoş olmayan bir his uyandırdı. Onun dürüstçe acımasızlığı şaşırtıcı derecede tahrik ediciydi ve Trystan'ın gerçekten de alçak bir piç olduğunu bir kez daha kanıtladı.

"Onun oyununu oynamak ve eğlenmek ne oldu?" diye sordu

diye sordu, alaycı bir tavırla.

Kafasını kaldırdı ve onun göğsü, sıcaklığın yokluğundan dolayı soğuk geldi. Bu sadece vücut ısısı ile ilgili bir şeydi; duygularla pek ilgisi yoktu. Onu kendine doğru çekmesini söyleyen sinir bozucu kişi hariç. "Lord Fowler yanıyor olsaydı, çok eğlenirdim," dedi dedi sessizce, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

"Senin kötü tarafına girmek korkunç bir şey, Sage," dedi düz bir sesle, kız ondan uzaklaşırken sesinden tüm duyguyu silerek. Zorunluluktan. Kız, onun sırrını açığa çıkaracak bir uzvuna birkaç santim uzaklıktaydı.

Geriye yaslanarak, dengede kalmak için elini omzuna koydu ve o içgüdüsel olarak geri çekildi. Acısını bir gülümsemeyle gizledi ve hayatında ona bunu yapmasına neden olan bir kişi daha olduğu için kendinden nefret etti. "Sen bilirsin, değil mi, efendim?"

"Ha! Yakaladım! Kurbağayı yakaladım!" Gürleyen bir ses, ikisinin de ayağa kalkmaya çalışırken birbirlerine çarpmasına neden oldu.

Balkon kapısında bir kalabalık oluşmuştu, kütüphaneden ışık dışarı sızıyordu. Ve önlerinde Trystan'ın o kadar çok nefret ettiği bir adam duruyordu ki, gözleri parlak, öfkeli bir renkle yanıyordu.

Elbette, o ana kadar bu adamla hiç tanışmamıştı, ama Kingsley'in yumruğunda sıkıca tuttuğu ve Sage'i kapmak için açgözlü, iğrenç gözlerle süzen adamdan başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

"Kötü Kadın'la bir gece kazandım!" diye bağırdı, arkadaşları sırtına vururken dudaklarını yaladı ve Sage onun yanında sertleşti, Trystan'ın kolunu tutmak için uzandı.

"Tanrım." Sage'in yüzü, vücudundaki tüm kan bilinmeyen bir yere kaçmış gibi gri bir renk aldı. "Lord Fowler?" Sage, Trystan'dan yardım istemek için ona gitmedi ve bu çok acı vericiydi.

Son birkaç haftadır ona çok kötü davranmıştı, ama Sage, onları uyuşturup rehin olarak akşam yemeğine zorlayan, neredeyse bir yabancı olan bu adamdan yardım istemektense, onu daha güvenli bir seçenek olarak görmüştü.

Az önce onu ölümden kurtarmamış mıydı?

Trystan'ın tahmin ettiği gibi, Fowler her zamanki kayıtsız tavrıyla hareket etti, sahte tacı kafasından çıkarıp Kingsley'i büyük yumruklarıyla tutan adamın başına koydu.

Trystan, o ellerin karanlıkta Sage'i okşadığını hayal etti ve büyüsü ayaklarının dibinde toplandı. Onu geri çağırmaya çalışmadı. Kaybedeceği savaşlarda savaşma alışkanlığı yoktu.

.

"Korkarım ki dostumuz Yıkıcı, oyununuzu adil bir şekilde kazandı, Bayan Sage." Fowler, "Yıkıcı"yı onlara doğru iterek, anlayışla dilini şaklattı.

"Adın... Yok Edici mi?" Sage dudaklarını büzdü ve şaşkın bir ifadeyle Trystan'a baktı. "Bu benim için hayra alamet değil, değil mi?"

Trystan kusma isteğine direndi.

Yok Edici onlara doğru yürüdü, büyük botları yere çarparak Sage'den sadece bir adım uzaklıkta durdu. Yeterince yakındı.

Trystan, Yıkıcı'nın midesine yumruğunu indirdi, ardından Kingsley'i tutan elini yakaladı ve onu, çığlık atana ve Kingsley'i Trystan'ın bekleyen avucuna bırakana kadar sırtının arkasına çevirdi.

"Seni adi piç!" Adam kollarında çırpındı, ama Trystan onun büyüklüğüne göre şaşırtıcı bir kolaylıkla tek eliyle onu zapt etti. "O kaltağı adil bir şekilde kazandım."

Trystan içini çekerek Kingsley'i Sage'in avucuna koydu. "Onu tut." Ve başka bir kelime daha söylemeden, Trystan The Destroyer'ı yakasından yakaladı ve balkonun kenarından aşağıya fırlattı.

Ellerini pantolonuna sürterek, adamın düşerken çığlıklarını dikkatle dinledi.

Sage, ağzı açık bir şekilde Trystan'a bakarken, Kingsley de "YOK EDİLDİ" yazan bir tabela kaldırdı.

Fowler alkışladı, Trystan'ın sırtını okşayarak neşeyle güldü. "Aferin, eski dostum. En sevdiğim üç sandalyeyi kırdı ve ona uygun bir ceza bulamıyordum."

Trystan ona öfkeyle baktı ve Fowler elini çekmeyi akıl etti, ama önce Trystan'ı Sage'in karşısına, ayakları birbirine değecek şekilde itti. "Şimdi ödülünü al!"

Ne

"Lütfen Kötü Adam ve sevimli çırağını aşıklar süitine götürün."

SİKİŞ. SİKİŞ. SİKİŞ. SİKİŞ.

Hayır. Bu olamaz.

"Kötü Adam, Kötü Kadın ile bir gece kazanmış!"

Evet. Öyle.

Bölüm 50

EVIE

Evie, patronuyla yalnız bir gece geçirmekten daha kötü şeyler olduğunu düşünüyordu. Mistik Hastalık, tahtakuruları, ve elbette Yıkıcı ile bir gece geçirmek de bu listeye girebilirdi — en üst sıralara. Çift çizgiyle. Kingsley'in YIKICI tabelası, bu saçma sapan gecenin üstüne konmuş kiraz gibiydi. Aşıkların süitinin kapısı arkalarından kapanırken, bu anı hatırlayarak kıkırdadı.

"Bunda komik bir şey mi var?" diye sordu Trystan. Belli ki gece onu mahvetmek için elinden geleni yapmıştı. İpek pantolonunun dizinde bir yırtık vardı ve bir zamanlar bakımlı saçları düzeltilemez bir hal almıştı. Akşamın başında sadece mor lekeler olan gözlerinin altındaki gölgeler, birkaç saat içinde tüm yüzünü karartmış gibiydi.

"Sence ona bu ismi ailesi mi verdi?" diye sordu Evie, elbisesinin arkasındaki bağları oynayarak.

Kötü Adam, ellerini endişeyle izledi, ama şaşkınlıkla cevap verdi. "Kim?"

"Yok Edici!" diye açıkladı kız. "Sence ailesi ona bu ismi mi verdi? Yoksa bu bir soyadı mı?"

"Sage, tanrıların dünyasında o saçma sapan ismin onun gerçek adı olması imkansız."

"Sen saçma isimleri yargılayacak kişi misin?" diye sordu, yataktan odanın diğer ucuna uçan yastık neredeyse yanağına çarparken eğildi. "Sadece şaka yapıyorum!" Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Rahatla. Daha kötüsü de olabilirdi!" Tahtakuruları olabileceğini söylemek istedi ama yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce vazgeçti.

"Endişelenecek bir şey yok," diye onu sakinleştirdi. "Bir geceyi atlatacağız ve Lord Fowler sabah bizi serbest bırakacağına söz verdi. Asayı bize verecek ve biz de neşeli küçük yolculuğumuza devam edeceğiz. Huh." "Tavanda bir ayna var," diye fark etti. Aşağıya baktığında ağzı küçük bir O şekline büründü. "Efendim, iyi misiniz?"

"Hayır."

"Kusacak gibi görünüyorsunuz."

Kafasını duvara vurdu, bu da onu daha da endişelendirdi.

"Tanrı aşkına, o sadece bir ayna. Bakmana gerek yok. Ama merak ediyorum: Neden tavana koymuşlar?"

"Çünkü, Sage," diye dişlerini sıkarak cevapladı, "bazı insanlar izlemekten hoşlanır."

"Neyi izlemekten?" Anladığında bakışları tekrar aynaya döndü. "Oh..."

"Yeterince şok oldun mu?" diye sordu adam, tiksintiyle elini aynaya doğru sallayarak.

"Yeterince *meraklandım*," diye itiraf etti, başını yana eğerek.

Bir ara, Kötü Adam'ın bu kadar garip sesleri nasıl çıkardığını araştırmak gerekecekti. Bu ses, kükreme ile yaralı bir kazın yankısı arasında bir şeydi.

"Bana bunu söyleme."

Gerçekten, bu adam insanların bağırsaklarının yere döküldüğünü görmüştü, ama onu kızaran bir ergen haline getiren şey bu muydu?

"Sandaletlerimi çıkaracağım," diye uyardı, dikkatlice baldırlarına kadar uzanan bağcıkları çözmeye başladı.

"Neden bana bunu söylüyorsun?"

"Çünkü ayak bileklerim tamamen açılacak ve sana kalp krizi geçirmeni istemiyorum."

"Benim nezaketimle ahlaksızlık yapmıyorum, Sage. Kendimi tutmam sana karşı bir nezaket ve kendimi korumak için."

Oh.

O, şunu ima ediyordu... "Soğukkanlı tavırlarının benim için olduğunu mu ima ediyorsun?"

Oda loş ışıkla aydınlatılmıştı, düşük ortam ışığı yüzüne bir parıltı düşürüyor, irislerinin karanlığını vurguluyor, göz bebeklerini yutuyordu.

Ona dokunmasına gerek yoktu. Onun cildine parmağını bile değdirmesine gerek yoktu ki, sesi ona bir okşama gibi gelsin. "Öyle," dedi, çok basit, çok zararsız görünüyordu, ama yine de çok korkutucuydu. Aniden çaresiz hissetti, yavaş yavaş yıktığı bariyeri onarmak için çaresiz, ikisinin de kısıtlamaları için onu güçlendirmek için çaresiz, çünkü büyük bir değişimin eşiğinde olduklarını hissediyordu.

Değişimin sorunu, yeniliğinde yatıyordu. Değişime duyulan arzu genellikle açıktı, ama değişime her santim yaklaşmak, onu daha da gerçek hale getiriyordu.

Onu kızdırmış, zorlamış, sorgulamıştı ve o bundan hoşlanmamıştı, istememişti.

Bunu düzeltmesi gerekiyordu.

"Aslında yatakta iyi olduğumu bilmiyorum!" diye patladı.

Gözlerindeki karanlık kayboldu ve yerine vahşi bir parıltı geldi. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?" diye hayretle sordu.

"Bilmiyorum! İtiraf edersem odadaki gerginliği azaltır gibi geldi. Rick'ten hiç şikayet duymadım ama o benim tek erkek arkadaşım ve o da yıllar önceydi. Berbat olabilirim. Hiç bilmiyorum!"

Ellerini kulaklarına kapattı ve bu o kadar komik bir görüntü oluşturdu ki Evie gergin bir şekilde ellerini ovuşturarak güldü. "Bu ilahi bir ceza olmalı," dedi inanamadan kimseye özel olarak. "Tek açıklaması bu."

"Sanırım bu da işe yaramadı." Ayakkabılarını çıkardı ve ağrıyan ayak parmaklarında anında rahatlama hissetti. Patronu, ona karşı iğrenç bir suç işleyecek sanki sert bir suçluymuş gibi bakıyordu. Pekala. Ona yardım etmek için onu sakinleştirmeye çalışmıştı; tekrar denemesi gerekecekti.

Şamdanlardan birini kaparak köşedeki en yumuşak koltuğu buldu, zarifçe oturdu ve bacaklarını altına katladı. "En azından yatak büyük," dedi.

Adamın kafasında bir şey patlamak üzereymiş gibi görünce, cümlesini telaşla bitirdi. "Çünkü ikimiz de kimseye dokunmadan o yatakta uyuyabiliriz."

"İkimiz o yatakta yatmayacağız." Adam yatağı işaret etti. "Ölüler diyarında böyle bir şey olmaz."

Kız çenesini geriye doğru eğdi. "İkimiz de iki yana yatarsak, orada olduğumu fark etmezsin bile!"

"Fark edeceğime söz veriyorum. Hayır, ikimizin yatağın iki yanında yatmaya başlayıp sabah birbirine dolanmış halde uyanmak gibi bir klişeye kapılmayacağım. Reddediyorum!"

Saçından deniz kabukları ve parıltılı parçacıkları toplamaya başladı. "Sabahleyin o battaniye dışında hiçbir şeyle dolanıp dolanmamayı planlamamıştım." Kapının çalınması ikisini de irkiltti, sanki orada tek yatak olduğu için klişeler hakkında tartışmak yerine skandal bir şey yapıyormuş gibi.

.

Az giyinmiş bir uşak, köşeye doğru büyük bir banyo küveti taşıdı

ve içine buharlı su kovalarını boşalttı. "Lordunuz, akşam eğlencesine devam etmeden önce banyo yapılmasını istedi. Bundan sonra, iki kişilik akşam yemeği gönderecek." Neşeli bir selamla odadan çıkmak üzereydi, ama Trystan, adam kapının eşiğine bile gelemeden yakasından tuttu.

"Tabii ki, eğer banyo yapmak istiyorsa, ben burada beklerim." Villain ayrılmak için harekete geçti, ama uşak parmaklarını birleştirip Trystan'ın omzunun üzerinden Evie'ye küçük bir gülümseme attığında durdu. "Ona bakma. Bana bak. Koridora," dedi Trystan. "Orada bekleyeceğim."

"Tabii ki bekleyebilirsin, Kötü Adam, ama Lord Fowler, gece bitmeden ikinizden biri odadan çıkarsa, Kötü Kadın'ın ödülünün yerine geçecek birini seçeceğini söyledi."

"O, birinden diğerine atılacak bir mal değil!"

Ah, ne tatlı. Ve şövalyelik beklentileri her geçen dakika daha da düşüyordu.

"Elbette değil, efendim, ama lordun isteklerine saygı duymak zorundayım. Onun emri altındayım."

"Peki." Kötü Adam, uşağı o kadar hızlı ve sert bir şekilde bıraktı ki, uşağın kapıya düştü. "Hanımefendi için bir takım elbise. Hemen."

Onu korumak için gösterdiği özen karşısında, hassas kalbi sıkı sıkı kapanmamaya çalıştı, ama başaramadı. O, bir onursuz haydut olması gerekirken, fazlasıyla onurluydu ve bu haksızlıktı.

Kimi kandırıyordu ki? O da onu öyle kabul ederdi.

"Tabii ki. Hemen. Onun için bir şeyler getirip hemen döneceğim!" "*Rahat* bir şey," diye açıkladı Trystan, istediğini elde etmeye alışkın bir adamın otoritesiyle.

Evie onun istediği bir şey olmak isterdi.

Zaten seni ele geçirdi.

"Tabii efendim! Oh! Unutmadan, Lord Fowler bunu size vermemi istedi." Uşak, uzun bir ipek şeridi The Villain'in avucuna koydu, sonra elinin arkasında komplo kurarcasına fısıldadı. "Burada işler biraz sertleşirse diye."

Göz kırptı ve Kötü Adam duvarları sarsacak kadar yüksek sesle bağırdı, "Çık dışarı!"

Uşak soğukkanlılığını kaybetti, kapıdan dışarı fırlayarak kapıyı çarptı.

"Sage. Duymadın."

"Efendim, ben yirmi üç yaşındayım ve modası geçmek üzere olan müstehcen romanlar okuyorum." Elinden ipek kumaşı aldı, hızla sıkıca dolayarak ustaca bir düğüm attı. "Sert oynamak nedir bilirim."

Sözlerinin bilincine ulaşıp ulaşmadığını kesin olarak anlamak imkansızdı. Ateşin yanındaki sandalyeye kendini atarken yüzünde en ufak bir hareket bile yoktu.

"Önce sen banyoya gir. Ben ateşi yakarım." Sandalyeyi küvetten olabildiğince uzağa çekti, uzun başlığı kafasının arkasını bile görmesini engelliyordu.

"Tamam," dedi dikkatlice. "Şimdi soyunacağım."

"Anlatma."

Kol dayanağının tahtasının çatırdandığını duyduğunu
sandı. Çok uzun bir gece olacaktı.

Bölüm 51

CLARE

Clare Maverine kütüphaneleri her zaman sevmişti. Çocukluğunun geçtiği küçük sahil köyünde bir kütüphane vardı; Lord Fowler'ınki kadar görkemli değildi ama ona çok daha değerliydi.

Gecenin eğlencesi sona erdiğinde ve diğer konuklar büyük yemek masasına geçtiklerinde, Clare ilk uyandığı yer olan kütüphaneye kaçtı. Kendini kitap yığınlarının arasında, kalbi acıyla dolmuş halde buldu. Ancak, önünüzde yeni olasılıklarla dolu sayfalarla dolu açık bir kitap varken, kalbin acısı görmezden gelinebilir ya da en azından bir süreliğine unutulabilirdi.

Bu kitap hayal gücü açısından daha az, aydınlatıcı yönü daha fazlaydı. Beline taktığı kese içinde mürekkep şişeleri diziliydi ve Clare, nadiren kullandığı şişeyi en sağdan çıkardı. Sarı. Nesnelere sihrini aşılamaya başladığında, hemen mürekkebe yönelmişti.

Hiçbir şeyden bir şey yaratabilen bir sıvının zaten büyülü bir yanı vardı. Onun büyüsü için mürekkep, yaratıcılığın başka bir yoluydu ve etkileşime girdiği her renk, farklı bir tepki yaratıyordu.

Sarı, en büyük gizemlerden biriydi, ama doğru şekilde kullandığında, belirsiz sayfaların arasında saklı sırları ortaya çıkarmaya yardımcı oluyordu. Clare, elini hafifçe sallayarak küçük şişeden sarı sıvıyı çıkardı, parmaklarıyla yavaşça hareket ettirdikten sonra önündeki buruşuk kağıda sıçrattı.

Evie'nin küçük kız kardeşine yazdığı birçok mektuptan biri maun masanın üzerinde yayılmıştı. Onları yanına almakta tereddüt etmişti, ama geride bırakamadı, yazılarda rahatsız edici bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı, tüm harfler garip bir şekilde kıvrılmıştı, her T harfinin çizgisi eğriydi. Mürekkep içinde bir cevap bulmaya birkaç kez çalışmış, ama boşuna. Yine de mektuplarda bir şey vardı... Onları bırakamıyordu. Etrafındaki mumlar, üzerinde durdukları küçük tepsilere yavaşça damlıyordu. Kağıt, sarı mürekkeple birlikte parlıyordu ve Clare bir anda birkaç şey fark etti.

Birincisi, mektubu yazmak için kullanılan mürekkep, en ufak bir sihirli özelliği yoktu.

sayfaya kazınmış harfler, Clare'in gücünün ağırlığı altında değişmiyordu. İkincisi, sarı mürekkep, parşömenin her köşesindeki büyük, garip izlere yapışmıştı.

Parmak izi değildi... Bunlar ne?

Clare masadan bir büyüteç aldı ve kağıda eğilerek gördüklerini deşifre etmeye çalıştı.

"Dedektif gibi görünüyorsun. Kalp mi arıyorsun?" Tatianna'nın sessiz ortamda yaptığı yorum o kadar şaşırtıcıydı ki, uyarıcı bir ayak sesi bile duyulmadı. Clare çığlık attı ve tahta sandalyeye takılıp düştükten sonra masanın kenarına tutunarak kendini toparladı.

"Yeniden başlatmak için elinde bir şey var mı?" Clare homurdandı, öfkeyle koltuğa geri oturdu ve işine geri döndü. "Ne istiyorsun?"

Tatianna kaşlarını çattı, ayağına küçük bir çelik kelepçe takılı olan Kingsley de öyle. Kelepçenin ucuna küçük, ağır bir top zincirlenmişti. Onu zırh vitrininde bulmuşlardı ve Alexander onu devirince, bu doğal bir sonraki adım gibi gelmişti. Bu Kingsley'nin kendi fikriydi. Akşamın nasıl dağıldığına bakılırsa, Kingsley'nin bilinci giderek azalıyor ve çok daha tehlikeli hale geliyordu. Kingsley'yi yerinde tutmanın herkes için en güvenli yol olduğu konusunda anlaşmışlardı.

Clare'in kardeşi de dahil. O, sahip olmak istemediği bir kadınla bir gece boyunca kapana kısılmış olmaktan dolayı muhtemelen şiddetli bir işkence çekiyordu.

DAHA SIK.

Kingsley'in işaretinin ardından, diğer ayağının etrafındaki zincire perdeli ayağını işaret etti.

"Alexander." Tatianna tacını düzeltti. "Etkili olacak kadar sıkı. Zavallı ayağının kan dolaşımını kesmeye izin veremem." Tatianna iki kez baktı. Bulduğu bornoz mucizevi bir şekilde pembeydi. Ya da belki de o kadar mucizevi değildi; Clare, Tati'nin gözleri kapalıyken renkleri koklayabildiğini düşünürdü.

"Clare? O ne?" Tatianna, Lyssa'nın attığı mektubu işaret ederek sordu. Mektupta şöyle yazıyordu: "*Lütfen babana gel, küçük Lyssa. Ondan özür dilemesine izin ver. Telafi etmesine izin ver."* El yazısı dikkatliydi, T harflerinin üzerinde garip çapraz çizgiler vardı.

Ama Tatianna'yı endişelendiren kelimeler değildi; sayfaya sıçrayan sarı mürekkebin altında şekillenmeye başlayan parlak lekelerdi.

"Sarı mürekkep sırları ortaya çıkarır." Clare, damlaların belirginleşmeye başlamasını nefesini tutarak izledi ve ortaya çıkan şey...

Çarpışma.

Kingsley'in nöbetleri geri dönmeye karar verdi ve kurbağa, gözlerini açtığı kadar çabuk, bilincini kaybetti. Hayvan halindeki Kingsley, tek bildiği şeyin, çok ağır bir şeye sıkışıp kaldığıydı.

Ağırlığını kendi lehine kullandı.

"Alexander, yapma!" Clare, kurbağa zıplamaya çalışırken bağırdı. Ayakındaki ağırlık mumları, kitapları ve sonunda (ve trajik bir şekilde) büyük bir siyah mürekkep şişesini devirdi. Siyah mürekkep, Clare'in büyüsünü tutma yeteneği yoktu, sadece söndürücü görevi görüyordu. Mektup, gece yarısı sıvısının içinde boğuldu ve kelimeler kayboldu.

Sonsuza dek.

Kardeşini bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğiyle yüzleşirken, keder kalbinin en derin köşelerine kadar işledi. Bir kez daha kendini hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Alexander!" Clare öfkeyle bağırdı ve prensin ne kadar utandığını fark edince hemen suçluluk duygusuna kapıldı.

Özür diler gibi.

"Yine mi?" dedi Tatianna, son birkaç dakikada olan her şeyin kendi aptalca seçimlerinden kaynaklanmasına rağmen, Clare'den çok daha empatik bir sesle. "O izler neydi?" diye sordu Tatianna, zarif parmağını sayfanın kenarından aşağı doğru gezdirerek.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Clare, yakınındaki bir battaniyeyle siyah mürekkebi silmeye çalıştı ama nafile; sayfada belirmeye başlayan ipucu artık yok olmuştu.

Kingsley bir işaret tuttu ve Clare, yirmi altı yaşında bir kadın olmasaydı kendini yere atıp ağlayabilirdi.

ÜZGÜNÜM.

Ardından bir kurbağanın çıkarabileceği en acınası ses geldi.

Bir daha düşündü ve kendini yere atıp ağlayabileceğini düşündü. Böyle bir şeye ihtiyacı olan bir grup insan varsa, o da tam olarak yirmi altı yaşındaki kadınlardı.

"Önemli değil, Alexander. Malikanede daha fazla mektup var. Döndüğümüzde onları kontrol ederiz."

"*Eğer geri* dönersek."

"Tatianna!" Clare onu azarlayarak bir adım attı, ama ayağı gizli bir panele battığında durdu. Ayağını kaldırır kaldırmaz, panele uyguladığı basınç bir menteşe mekanizmasını tetiklemiş olmalıydı, çünkü duvara yaslı bir raf yığını açıldı ve arkasında karanlık bir koridor ortaya çıktı.

"Gizli bir tünel!" Tatianna bu keşif karşısında fazlasıyla neşeliydi. "Sonunda ilginç bir şey çıktı. Gelin! Nereye çıktığını görelim."

"Aklını mı kaçırdın? Tanrılar bilir nereye giden bu ürkütücü karanlık tünele girmem mümkün değil! Bildiğimiz kadarıyla, doğrudan ölüler diyarının kendisine çıkabilir ve ben yakalanmayacağım..."

Tatianna sözünü kesti. Şey... Tatianna ve dudakları. Clare'in dudaklarında. Clare'in kafasından tüm mantıklı düşünceler uçup gitti ve geriye sadece duyular kaldı. Clare coşkuyla, tutkuyla ve elleriyle karşılık verdi.

Tatianna onu itip Clare'i ateş ve buz gibi bırakmadan önce, muhteşem iki saniye geçti. "Keşfe çıkıyorum. İstersen gel." Tatianna göz kırptı, omzunun arkasındaki örgüyü salladı ve bir mumluk kaldırdı, ışık onu gizli kapıya kadar takip etti.

Clare, titrek bacaklarıyla eski nişanlısının peşinden koştu. "Bekle! Ben de geliyorum."

Alexander'ı avucuna alıp, meşalelerle aydınlatılmış koridora girdi ve rahatsız hissetmemeye çalıştı.

Özellikle de arkalarındaki kapı gürültüyle kapanınca.

Bölüm 52

KÖTÜ ADAM

Trystan Maverine işkence seslerine alışmıştı.

Ölümcül acının çığlıkları, kurtarıcının gelmeyeceğini anladıklarında umutsuzların inlemeleri. Elbette, ilk ikisi kadar hoş olmayan birkaç ses daha vardı, ama o bunlara da alışmıştı.

Hayatında hiç işkence sesi banyo suyunun sıçraması gibi gelmemişti. "Bitirdin mi?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Buraya geleli sadece iki dakika oldu," diye itiraz etti Sage. Bir sıçrama daha.

Bir başka acı çırpınışı.

"Sana inanmıyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Ona inanıyordu, ama mantığını yitirmişti, hiç hayal gücü olmayan zihni, şimdi en dikkat dağıtıcı, en zayıflatıcı görüntüleri canlandırmaya başlamıştı.

Mum ışığında parıldayan ıslak, yumuşak ten, su seviyesinin hemen altında, onun görüş alanının hemen dışında görünen bir göğüs. Genellikle öfkesini gösteren yanaklarında beliren pembe kızarıklık, başından ayak parmaklarına, yanaklarından boynuna, göğsüne, karnına ve belki de...

Hayalini kesmişti, ahlaki nedenlerden değil, bilinçsizce sandalyenin kolundan kopardığı tahta parçasını saklamak için.

"Ne oldu?" diye sordu Sage, küvetin kenarından su sıçrarken.

Kız hareket ederken parçanın yere düştüğünü duydu.

Kolçak parçasını ateşe attı. "Hiçbir şey," dedi çabucak. "Bana bir havlu uzatabilir misin?" diye sordu kız.

Önce gözlerimi oyabilir misin?

"Tabii," dedi, sesini diğer uzuvlarına uydurmak için sertleştirerek. Küvete doğru ilerledi, gözlerini yukarıya çevirdi, ama uzun bir...

bilinen, köklü bir sorun, en azından Trystan'ın durumunda, iyi niyetle ortaya çıkıyordu. Ve sorun, genellikle kötü sonuçlanmasıydı.

Gözleri tavandaki karmaşık ahşap oymaları ve desenlere odaklanmak yerine, aynanın anısı çok geç geldi. Tam ona bakıyordu

ve kaçmaya çalıştığı her şeyi gördü.

Ve tam da tahmin ettiği gibi, hayal gücü hiçbir işe yaramıyordu.

Hayalinde canlandırabileceği hiçbir şey, omuzlarının çıplak eğimlerini, suya dalmış nemli, koyu renkli buklelerini, yanaklarının kızarıklığını ve açıkça görünen kavisli uyluğunun parıltısını taklit edemiyordu.

Bir an için zihni boşaldı. Öyle olmak zorundaydı. "Oh, efendim! Dikkat edin, bakın..."

Uyarı çok geç geldi ve o çoktan dinleyemeyecek kadar uzaklaşmıştı, küvetin hemen dışındaki su birikintisini de fark edemedi. Ayağı kaydı ve başı pirinç kenara çarptı, sırt üstü düz bir şekilde yere düştü.

Cezalandırma. Tanrılar, kötü adamdan röntgenci sapığa dönüştüğü için onu cezalandırıyordu.

Sage onun üzerinde belirdi, uzun saçlarından gül kokulu su damlaları alnına damlıyordu, vücudu nemli tenine yapışan ince havluyla zar zor örtülüydü.

Kefaret ya da ödül. Her ikisi de onu aynı şekilde eziyet ediyordu. "Tanrım! İyi misin?"

Evet, cevap vermek istedi. *Ben, bu topraklardaki en kötü, en kötü niyetli kişi, çıplak omuzlarını gördüm ve bu beni dizlerimin üstüne çökertip başımı döndürdü. Sen nasılsın?*

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" diye cevapladı.

Kız ona tuhaf bir şekilde baktı. Tabii ki öyle yapacaktı. O bir soytarı gibi davranıyordu.

Kendinden emin tavırları yeterince ikna edici olmamıştı. Ona basit sorular sormaya başladı.

"Tam adım ne?"

"Evangelina Celia Sage."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz."

"Oh. Gerçekten mi?"

"Evet," dedi dikkatlice.

"Daha yaşlı olduğunu sanmıştım," diye ekledi.

"Ne? Neden?"

"Sanki elli yaşında doğmuşsun gibi görünüyorsun."

"Elli!" diye bağırdı, o kadar hızlı doğruldu ki Sage kıçının üstüne düştü, havlu yukarı kayarak parlak, düzgün bacaklarını ortaya çıkardı. "Ben iyiyim. Soruları bırak." Kendini dengelemek için bir kolunu uzattı ve parmakları kızın yumuşak tenine değdiğinde hemen pişman oldu, kolunda ve ardından dudaklarında beyaz bir şok hissetti.

Boğazını temizleyerek ayağa kalktı ve ona sırtını döndü. "Giyininceye haber ver."

Sadece üç saniye sonra cevap verdi. "Dönebilirsin, ama bir sorunum var." Döndüğünde, aslında giyinmediğini, hala her kıvrımını saran küçük havluyla sarılmış olduğunu gördü.

Havluyu at, diye fısıldadı içindeki kötü bir ses. Doğduğundan beri sahip olduğu tüm ahlaki değerleri bu kadına karşı kullanıyordu. Buradan ayrıldığında, hepsi yok olacaktı.

"Bana gecelik ya da giyinecek başka bir şey getirmediler," diye itiraz etti. "Giyecek başka bir şeyim yok. O file elbise ikinci kez giyilmeyecek kadar dayanıksız."

"Bir şey olmalı." Çekmeceleri karıştırdı. Hiçbir şey yoktu. Köşedeki dolabı açtı.

Hiçbir şey yoktu.

Kesinlikle bir şey vardı.

"Vay canına. Ne kadar çok ip var." Sage ıslık çaldı. "Lord Fowler burada iyi vakit geçirmiş galiba."

Trystan dolabı sertçe kapattı, bir sonraki nefesinde ağrısı arttı. "Gömleğim," diye bağırdı. "Gömleğimi almalısın."

"Üşümez misin?"

Hayır. Ateşe atılmak üzereyim. Sorduğun için çok teşekkür ederim.

"Ben iyiyim," diye cevapladı. "Al şunu." Kırmızı ipek kumaşı başının üzerinden kaldırıp ona uzattı, mavi gözlerinin parladığını ve göğsüne odaklandığını fark etmemeye çalıştı.

Kaslarını germedi. Esniyordu. İkisi tamamen farklı şeylerdi.

"Teşekkür ederim," diye kekeledi kız, gömleği başının üzerine atmadan önce. Gömlek dizlerinin çok altına kadar uzandı. Küçük mucizeler için tanrılara şükürler olsun. Sage'in boyunun, ya da boyunun kısalığının, bu kadar büyük bir nimet olacağını hiç düşünmemişti.

Ama sonra kız havluyu da düşürdü ve Trystan artık hiçbir şeyi mucize olarak görmedi, çünkü ipek başka bir şey yapmasa bile her şeyi gösteriyordu

her şeyi gösterirdi ve Trystan, ahlaksız biri olarak, gözlerini kızın göğüslerine dikmiş buldu. Sage fark etti, elbette fark etti. Onun görmesini istemediği her şeyi fark ediyordu. Bu, onun özel yeteneğiydi — kafasındaki saçma sapan düşünceler ve Trystan'ın kazandaki sütle uygunsuz şekiller yapmasıyla birlikte.

"Özür dilerim," dedi. "Hiçbir şey görmedim."

"Neden özür diliyorsun?" Burnunu kırıştırdı. "Onlar sadece meme uçları."

"Sage!"

"Ne!" diye cevapladı. "Ben sadece seninkilere bakıyordum ve özür dilemedim. Özür dilememi mi istiyorsun?"

Sırf göğsüne baktığı için ondan özür dilemesini istiyorsa, o zaman onun göğüsleri hakkında düşündükleri için kutsal bir tapınakta yakılması gerekirdi.

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevapladı. "Meme uçları hakkında konuşmak istemiyorum." "Peki. Hangi vücut kısımları hakkında konuşmak istersin?"

"Hiçbiri!"

"Kulaklar?" Sage küstahça sordu. "Kulaklarda müstehcen bir şey yok."

O anda, vücudunun her bir parçası ona şehvetli geliyordu.
Sorun da buydu.

"Kulakların ya da vücudunun diğer kısımları hakkında konuşmak istemiyorum." Sözleri küçümsemeyle doluydu.

Çok sert ve çok hızlıydı. Onun yüzündeki yaramaz ifade - ki dürüst olmak gerekirse, ona morbid bir zevk vermişti - kayboldu ve yerine, onun gerçekten nefret ettiği uysal bir belirsizlik yer aldı.

"Özür dilerim," diye özür diledi, "seni rahatsız ettiğim için. Dururum.
Sen profesyonel davranmaya çalışıyorsun, ben ise bunu mahvediyorum."

Her şeyi mahvediyorsun, Trystan.

"Sage," diye başladı, ama o devam edince sustu.

"Seni istiyorum. Eğer bu açık değilse - ki eminim açıktır ve her zaman açıktı, ama senin aramızda mesafe koymaya karar verdiğini anlıyorum ve buna saygı duymalıyım, ama duymadım. Seni kasten zorladım ve bu kaba ve saygısızcaydı, bu yüzden duracağım."

"Vazgeçmek mi?" diye tekrarladı, zayıf kalbi kulaklarında güm güm atıyordu, ateşin çıtırtıları kilometrelerce uzakta geliyordu.

“Ben senin çırağınım. Bu yeter. Vazgeçiyorum.”

Yapma, diye yalvardı zihni. *Lütfen benden vazgeçme. Benim zavallı,*

işkence görmüş ruhum paramparça ve ne yazık ki o senin.

Ama bu sözlerin hiçbiri ağzından çıkmadı. Aslında, hiçbir şey çıkmadı. Ağzı açıldı ve kapandı, sonra tekrar açıldı ve öylece kaldı.

"Hiçbir şey söylemenize gerek yok, efendim. Sorun yok." Kendine gülerek, alaycı bir şekilde güldü. Lanet olsun. "Kanepeyi mi istersiniz, yatağı mı?" diye sordu, odayı incelemek için arkasını döndü.

"Sen," diye fısıldadı.

"Ne?" Sage'in başı döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen," diye tekrarladı, yavaşça ona doğru yaklaşarak, geri çekilmesi için her türlü fırsatı verdi, elini nemli saçlarına gömüp, nefesini kesen kadının başını geriye doğru çekti.

"Ben mi?" diye sordu, sorusundaki kırılganlık, adamın geriye kalan çekingenliğini, vicdanını parçaladı.

"Sen," dedi son bir kez, dudaklarını dudaklarına yapıştırmadan önce.

Zihninin derinliklerinde bir şey mantığı tekrar ön plana çıkarmaya çalıştı. Kader, birbirlerini yok edeceklerini öngörmüştü. Bu bencilceydi. Bu yanlıştı. Bu, kesinlikle yaptığı en kötü şeydi.

Ama umursamıyordu.

Trystan Maverine, Kötü Adamdı.

Ve artık öyle davranmaya başlamasının zamanı gelmişti.

Bölüm 53

EVIE

Evie'nin zihni, önemli bir olay olduğunda her zaman bir iki saniyeye ihtiyaç duyardı. Kötü Adam ile ilk karşılaştığında, krallığın en büyük düşmanı karşısında yapay bir sakinlik illüzyonu yaratmıştı. Ancak bilinçaltının o kısmı, durum gerektirdiğinde paniğe kapılıp çığlık atıp ağlamasını hatırlatan kısmı, iş sözleşmesini imzaladıktan sonra neredeyse iki saat boyunca odasında tek başına çırpınmasına neden olmuştu.

Patronunun dudakları da onu yakalayacaktı, dilinin alt dudağına dokunması, onu utanç verici sesler çıkarmaya ve parmak uçlarına basarak ona yaklaşmaya çalışmasına neden olacaktı. Parmakları, zaten dağınık olan saçlarını okşadı, ama bu sefer her bir saç telinin çılgın yönünün kendisinden kaynaklandığını biliyordu.

Sıcaklık. Elleri yanaklarından aşağı kayarken, kalçalarının her bir kıvrımını nazikçe okşadıktan sonra onları kavrayıp kendine doğru çektiğinde, şaşırtıcı derecede sıcak bir ışıkla soluyan bulanık bir görüntüydü. O kıvranırken, o inledi ve ayrıldıklarında, hala birbirlerinden birkaç santim uzakta, alınları birbirine değmiş, birbirlerine karşı ağır ağır nefes alırken, yoğun bir duygu seli dışında hiçbir şey yoktu.

Ona baktı, koyu renkli gözleri yumuşadıktan sonra tekrar keskinleşti. "Seni istiyorum."

Evie, bir kez olsun, bu sözün ardından gelen sessizliği saçma sapan sözlerle doldurmadı. "Bu ne anlama geliyor?"

Elini omzundan çekip yanağına koydu, cesur hissediyordu ve çekingenliğini bırakmıştı. O geri çekilmeye başlamadan önce sadece bir anlık panik gördü.

Bu sefer olmaz, korkak. Onu yanında kalmaya, bu anı yaşamaya zorladı.

Trystan'ın sıcak nefesi ikisinin arasında titriyordu. "Yapmamam gereken her şeyi istiyorum ve bu bencilce. Sage, kader canavarı..."

Ellerini onun dudaklarına kapattı. "Biliyorum. Sana korkunç bir gelecek anlattı, içinde bana her zaman yaptığın gibi korkunç bir şey yapıyorsun.

Çünkü senin yaşamak zorunda olduğuna inandığın hayat bu ve bu şüpheyle yaşamaya devam edersen, yaşayacağın tek hayat bu olacak."

Hiç uyarmadan, boynunu kavradı ve ağzını tekrar kendine doğru çekti, onun tepkisi anında oldu. Artık yumuşak değildi. Sanki bir şeye veda etmek üzereymiş gibi, çılgınca bir aciliyet hareketlerini ele geçirdi ve o gerçekleşmeden önce elinden geleni almaya niyetlendi. Elleri her yerdeydi, arkalarında ateş ve acıya benzer garip bir his bırakarak cildini karıncalandırıyordu.

Onun kalçalarını o kadar sıkı tutuyordu ki moraracak kadar, ama Evie üstünlüğünü koruyordu. O andan itibaren üstünlük onundu. Avuçlarını göğsüne koydu ve onu geri itmeye başladı, adım adım, Trystan'ın bacaklarının arkası odanın köşesine sıkışmış küçük kanepeye çarpana kadar devam etti ve o düştü... ama yalnız değildi. Evie, Trystan'ın beline bacaklarını atarak minderlerin üzerine düştüler ve Trystan oturup dudaklarıyla her dokunuşunda onu çözdükçe, Evie Trystan'ın ağzına mırıldandı.

Köprücük kemiklerine, boynuna, ama daha ileri gitmedi. Evie, Trystan'ın ağzını kendine doğru çekip, ondan gelen boğuk fısıltılara kapılmamaya çalıştı. "Tanrım, beni deliye çevirdin Sage. Seni ilk gördüğüm andan beri, tüm kaosun kaynağının sen olacağını biliyordum."

Dudakları onun dudaklarının üzerinde, çok yakındaydı. Vücudu ağrıyordu ve kasları derisinin altında gergindi. "O zaman neden beni işe aldın?"

Bir an kendine geldi, ciddi bir bakışla olabildiğince basit bir şekilde şöyle dedi: "Çünkü seni her gün görmek, bana öfkeden başka bir şey hissettiriyordu. Ve bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum."

Bu, ona şimdiye kadar söylenen en tuhaf ve en güzel iltifattı ve o, onu pişman etmeden önce gülümsedi. "Bir itirafım var."

Onun ifadesindeki ihtiyat hoş değildi, ama Evie yine de devam etti. "Bir ay önce Tatianna'ya anlattığım o müstehcen rüya... O şekilde demek istemedim, gerçek müstehcenlik demek istedim..."

Tedirginlik kaybolmuş, geriye sadece merak kalmıştı. "Evet." Elleri hâlâ kalçalarında hareket ediyordu, bu da Evie'nin aklını başına toplamayı zorlaştırıyordu.

"Yalan söyledim. Öpüşüyorduk... kirin içinde."

Son kelime tam olarak çıkmadan gülmeye başladı ve sonra tekrar öpüşmeye başladılar, bu sefer eli gömleğinin yakasını iterek omzunu ortaya çıkardı. Ateşli öpücükler bırakarak aşağıya doğru indi

ta ki elini kaldırıp göğsünü kavrayana kadar. Ağzı kumaşın üzerinde kayarken, dili ipek kumaşı meme ucunda ileri geri hareket ettirince, kız nefesini tuttu ve saçlarını kavradı, ta ki en utanç verici sesleri çıkarana kadar. Sersemlemiş zihninin bir köşesinde, Trystan'ın gri sisi ayak bileklerinin etrafında tembelce dolaştığını fark etti ve bu anda işbirliği yaptığı için ona teşekkür etti.

Ağır nefes alırken başı göğsüne yaslanmıştı. "O zaman ödeştik. Seninle ilgili o kadar çok uygunsuz rüya gördüm ki, yaptığımız ahlaksızlıklara göre alfabetik olarak sıralamaya başladım."

Kız, Trystan'ın iki yanağını ellerine alıp onu sabit tuttu ve başını kaldırarak ona baktı. "Seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Ama bu gece için mi? Sonsuza kadar mı? Sen ne istiyorsun? Dudaklarımı mı? Vücudumu mu? Kalbimi mi? Ruhumu mu?"

O titredi, tüm kasları gerildi. "Sage..."

“Hepsi senin. Hepsi. Hepsini istesen de, hiç istemesende. O eski yün atkı ile birlikte ilk gün sana verdim.”

O anda kendini güçlü ve kuvvetli hissediyordu, bu yüzden gözyaşlarının yanarak yanaklarından yavaşça süzülmesi şaşırtıcıydı. Ama sonra, gerçek gücünün orada, yani savunmasız olabilme yeteneğinde, duygularının derinliklerinde yattığını düşündü. En büyük güç, duyguları hissetmeye ve bunu tam anlamıyla yapmaya cesaret edenlere bahşedilmişti.

Trystan sadece ona baktı, yüzünde büyük bir acı vardı, ama hiçbir şey söylemedi.

Evie, şüphesiz şimdiye kadar verdiği en olgun ve mantıklı karar olduğuna inandığı şeyin üzerine inanamadan başını salladı. Korkunçtu.

Ama onu itti, dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdu, dilini hafifçe gezdirerek onu tahrik etti, sonra bir eliyle onu geri itti.

"Hayallerinin tadını çıkar. Çünkü kader ne derse desin, kendi yolunu çizmeye karar verene kadar, benimle bir geleceği tamamen ve tamamen kucaklamaya karar verene kadar, o hayaller senin sahip olabileceğin tek şey olacak." Acıyla bacaklarını onunkilerden ayırdı, ayağa kalktı ve onu şok içinde, gömleksiz, karanlık bir tanrı gibi uzanmış halde bıraktı.

Yaptığı şey için bir ödül istiyordu. Bir cesaret nişanı, Valiant Guard'a, ya da daha doğrusu Malevolent Guard'a, tanrının terk ettiği bir davetiye. "O zamana kadar sen kanepede yat. Ben yatağı alacağım, beni tamamen kabul ettiğinde gel beni bul."

Yorganı geri çekti ve soğuk çarşaflar çıplak bacaklarına çok iyi geldi.

bacaklarına o kadar iyi geldi ki, onları tekmelemeye başladı. Tamam, bu gece seks yapmayacaktı, ama en azından bu vardı. "İyi geceler, efendim!" Evie, başını yastığa yaslayarak gülümseyerek seslendi.

Cevap verirken sesi biraz fazla kararlıydı. "İyi geceler, Sage." Muhtemelen bu yüzden oturdu ve parmaklarını şıklattı. "Ah, evet.

Söylemeyi unuttum, genelde çıplak uyurum. Merak edersin diye. İyi geceler!" Yorganı omuzlarına kadar çekti ve her şeye değdi. Ona direnmek. Her şeyi açıkça ortaya koymak.

Tabii bir de odanın diğer tarafından gelen yüksek, sinirli inilti.

Göz kapakları ağırlaştı ve vücudu tamamen sakinleşmemiş olmasına rağmen, aniden yorgun hissetti. Bir gece daha ve yola çıkacaklardı. Bir gece daha.

Ama Evie uykuya dalarken, müstehcen rüyalar görmedi. Sadece kabuslar.

Bölüm 54

GIDEON

Gece uykusuz ve kötü geçti.

Gideon, gümüş kaplı Valiant Guard zırhını giyerken, sabahın serin havası kollarını okşadı. Bu titiz bir işlemdi ve bunu bir kez daha yapmak garip geliyordu. The Villain's Malevolent Guards'ın bu zırhı bir uçurumdan atacağını ya da silah yapmak için eriteceğini düşünmüştü. Botlarını düzeltmek için belinden eğildiğinde metal çınladı.

Bu üniformayı ve temsil ettiği her şeyi nefret ediyordu, ama her zaman böyle olmamıştı. Bir zamanlar kralın armasını taşımaktan gurur duyuyordu, Majestelerine ve Rennedawn için sahip olduğu vizyona hizmet etmesine izin verilen az sayıdaki adamdan biri olmaktan gurur duyuyordu.

Ama şimdi zırhın tek yaptığı, onu son giydiğinde yaşanan tüm korkunç olayları hatırlatmaktı. Ve sürtünmek. Tanrım, bu şeyin bu kadar rahatsız olduğunu nasıl unutabilmişti?

"Kral bu kılıklarla senden ne *yapmanı* bekliyor?" Keeley'nin sesi Gideon'un dikkatini çekti ve gülmemek için eldivenli elini ısırdı. "Gülme! Zaten yeterince gülünç hissediyorum."

Gideon yumruğuna öksürdü, parmağını kaldırarak şanslı yıldızlarına şükretti. Kötü Adam, gönderdiği adamlardan kalan Valiant Guard zırhlarını depoda saklamıştı. "Gülmüyorum, sadece gözlemliyorum. Hava çok az."

Malevolent Muhafızlarının geri kalanı yakınlarda beklerken, Gideon ve Keeley, görev yerlerine gelen iki Valiant'ı ortadan kaldırıp, gizli tünelin dışında oturan ikisini kurtarmalıydı. Bu kolay kısmıydı. Zor kısmı ise kadın guvre'yi serbest bırakıp, Valiant Muhafızlarının geri kalanı farkına varmadan Fate'in yaratığını kafesten çıkarmaktı.

Sıradan bir cuma günü.

Keeley, sert bir şekilde kampa doğru geri dönmeye başlarken burnunu çekti. "Bu arada, bu kıyafetle her zamankinden daha komik görünüyorsun, ama yine de *seni* alay etmekten kendimi alıkoyabiliyorum."

"Tanıştığımız ilk gün, bana kolları olan teneke kutu dedin."

Keeley bu sözlere gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Alay etmek için söylemedim. Sadece sana nezaketen söylediğim bir gerçekti."

Gideon onunla tartışacak halde değildi; uykusuzluk onu bitiriyordu, bir de onun tuhaf yürüyüşü vardı. "Orada bir şey mi var, Kaptan?"

Tekmesinin ucunda metal Gideon'un bacağına çarptı ve Gideon ağrıyan bacağını küfrederek tuttu. "Tanrım. Özür dilerim, iç çamaşırlarına atıfta bulunmamalıydım. Lütfen Becky'ye beni şikayet etme."

"Ben metal bir alet kutusu gibi görünürken böyle şeyler düşünebilmen bile saçma."

"Keeley, üstünde kocaman bir kağıt torba olsa bile, yine de böyle şeyler düşünmekten kendimi alamazdım."

Artık çok geç, seni cahil.

Keeley tepki vermeden önüne bakıyordu. En ufak bir kıpırtı bile yoktu. Bu, görmezden gelinmek gibi yeni bir alçalmaydı. Gideon her zaman sinir bozucu olmayı başarmıştı, ama belki de bu ince becerisi bile onu terk ediyordu.

Malevolent Muhafızlarının çoğunun bulunduğu kamp görünür hale gelince, Gideon durdu ve Keeley'nin önünden geçmesine izin verdi. Çimenli tepenin üstünden izledi, Keeley'nin diğer çalışanlarına söylediklerinin tek kelimesini duymadı, ama yine de kaptanın çantasını Min'in bekleyen avucuna bırakması onu büyüledi. Diğerlerinin ona gösterdikleri saygı, hepsinin başlarını nazikçe eğmelerinden belliydi.

Keeley'nin gölgeleri gibi görünen Min ve Andrea, ona sarıldılar ve Keeley ayrılmadan önce üçü bir süre birlikte kaldılar. Gideon'a hızlıca başını sallayan Keeley, sarayın yönüne doğru yürümeye başladı.

Gideon, gizli tünele ulaşmadan önce bir sonraki nöbetçileri yakalamak için en uygun yer olarak belirledikleri gizli yola, onun peşinden sendeleyerek girdi. Sessiz olması gerekiyordu; eğer biri onların geldiğini duyarsa, işleri biterdi ve tüm bu ayrıntılı plan suya düşerdi.

Ama Gideon bir Bilge'ydi.

Yaklaşık otuz dakika dayandıktan sonra ağzı açıldı ve sözler döküldü. "Dinleyicileri yönetme şekline bakılırsa, *babanın* bir kral *olduğuna* neredeyse inanabilirdim."

Keeley yürürken elini dudaklarına götürdü ve ona sertçe cevap verdi: "Babam, eğer o mektupları bana yazan adam oysa, o bir sahtekardı. Mektuplar, beni evinden kaçmamam için beni kandırmak için bakıcımın yazdığı şeylerdi.

Bildiğim kadarıyla, mektupları yazması için başka birine para ödedi ya da hatta kendisi yazdı."

Bunu ona bir saat önce göletin kenarında anlatmıştı. Babasının, hiç çocuk istemeyen bir kadından Keeley'i dünyaya getiren bir şarlatan olduğunu, sonra da onu o kadınla yalnız bıraktığını. Ama sözde babasından sık sık mektuplar alıyordu ve o da Keeley'e küçük bir kızken söyledikleri yalana uymaya devam ediyordu.

Babasının kral olduğunu ve onu korumak için sakladıklarını söylemişlerdi.

"Hâlâ neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum," dedi şimdi.

Keeley, önlerindeki çalılara odaklanmış görünüyordu. Orada kralın muhafızlarını gözetlemek için bir gözetleme noktası kurmuşlardı, ama değerlendirmesini bir an durdurup alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Senin gibi birinin, bir otorite figürünün senin cehaletini sana karşı kullanmasını anlaması gerekirdi. Kral, senin çalıştığın süre boyunca senin kim olduğunu biliyordu. Vasis, benim iyi bir kız olmamı istediği için bana her türlü yalanı söyledi ve ben yaramazlık yaptığımda..."

Konuşmayı kesti ve Gideon'un kanı dondu, ikisi de çalıların arasında gizlenerek yerlerini aldılar. "Yaramazlık yaptığında ne yapardı?" diye fısıldadı.

Örgüsünün ucundaki yanmış saç teline dokundu. "Beni tutardı, bazen ip bile kullanırdı ve saçımı keserdi."

Saçımı kesmelerine izin verme. Lütfen.

Altın sarısı saçları olan genç bir kızın yere yatırıldığını düşünmek, öfkeden midesini burktu. Çığlık atmış mıydı? Birinin gelip onu kurtarmasını bekleyip umut mu etmişti, yoksa karşı koymuş muydu?

Daha fazla soru soramadan, Cesur Muhafızlardan biri tepenin zirvesine ulaştı, onu ikinci muhafız izledi. Bir saniye sonra Keeley, havada vızıldayarak ilk muhafızın gözüne saplanan bir ok gördü ve ikinci ok da diğer muhafızın alnını deldi.

Keeley doğruldu ve yavaşça omzuna tatar yayını dayayan Gideon'a döndü. Kızın kaşlarını kaldırması üzerine, yayını indirdi ve utangaç bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. O kısmı sen mi yapmak istemiştin?"

Keeley örgüsünün ucuyla oynadı; bu gerginlik Gideon'un göğsünü yakıyordu. Hazımsızlık. Umarım öyledir.

"Hayır, sorun değil, şövalye bey. Senin de görevini yapmana sevindim."

Omzuna hafifçe vurdu, etrafından dolaşarak kalın saçlarını zırhının arkasına ve geri kalanını kaskının içine soktu, sonra kaskını takarak yüzünü gizledi. "Hazır mısın?"

"Hadi, anne adayını kurtaralım." Gideon ellerini çırptı, kendi miğferini taktı ve artık Keeley'nin bal rengi gözlerinden başka hiçbir şey göremiyordu. Ağzı gülümsemese de gözlerinin parlak ve gülümser olduğunu bilmek onu rahatlattı.

Ancak aralarındaki rahatlık uzun sürmedi, çünkü Gideon son hatırladığı kadarıyla her gün yaptığı gibi aynı duruşu aldı. Keeley de onu taklit etti, önceki gece verdiği talimatlar az pratikle neredeyse mükemmelliğe ulaşmıştı.

Gideon'un yürüyüşü doğru yapabilmesi ve her adımda deli bir kuğu gibi dizlerini kaldırmanın ne kadar saçma olduğunu düşünerek gülmemesi aylar sürmüştü. Keeley ise hiç de saçma görünmüyordu. Asil ve kendinden emin görünüyordu.

Gideon'un gözünde bu inanılmaz bir başarıydı.

Gizli tünele vardıklarında, Gideon her zamanki gibi kapıyı çaldı ve tünelin bu tarafındaki gizli kapı çalma şifresini çok az kişinin bildiğini ve değiştirmeyi akıllarına getirmeyeceklerini umarak tüm tanrılara dua etti.

Taş duvar kayarak açıldı ve gizlenmiş sarmaşık yapraklarını da beraberinde çekti. Arkasında karanlık bir salon ve Gideon'un tahmin ettiği gibi, sarhoş olan iki muhafız duruyordu.

"Rordon. Luther." Gideon başını salladı ve sesini değiştirmeye çalıştı, ancak onların bunu fark edecek kadar aklı başında olduklarından emin değildi. "Sizi rahatlatmaya geldik." Boş bir brendi şişesi hala yerde yuvarlanırken, iki muhafız birbirlerine bakıştılar ve tünelden çıkıp muhtemelen en kötü kısmını uyuyarak atlatmak için kışlalara geri döndüler.

"Sarhoş mu? İş başında mı sarhoş olmuşlar? Bunun olacağını biliyor muydun?" Keeley kolunu tutup onu sürükledi. Gideon uzak duvardaki meşale kolunu çektiğinde tünel kapısı arkalarından kapandı.

"O ikisi iş başında hep içiyorlar. Onları hiçbir şeyi ciddiye aldıklarını görmedim. Bu yüzden bu tünelde görev aldılar," diye açıkladı Gideon, iki meşaleyi çıkarıp birini eline alıp diğerini Keeley'e uzattı.

Keeley, onun bu davranışını çekici buldu ve inanamayan bir ifadeyle meşaleyi aldı. "Bu kadar sorumsuzlarsa neden bu göreve atandılar?"

"Onlar kralın kuzenleri."

Keeley meşaleyi iki eliyle tuttu ve hoşnutsuzluğunu gösteren bir hareketle gözlerini devirdi. "Tabii ya. Vasat adamlar, doğuştan gelen hakları sayesinde hak etmedikleri güç pozisyonlarına geliyorlar. Ne kadar da adaletsiz."

"Bu alaycı geldi."

Onu ateşe vermemesine şaşırdı. "Öyle oldu!"

Yürürken Gideon, onu kullanılmayan koridorlardan dikkatlice geçirdi ve koluna örümcek ağı takılınca çığlık attı.

Keeley iç geçirdi. "Krallığın, örümceklerin tehdidinden bile zorlukla korunabilen erkeklerin Cesur Muhafızlar'a kabul edilmesine izin vermesi şaşırtıcı."

"Örümcek olduğunu sanmadım," diye itiraz etti Gideon. "Kırkayak sandım."

"Ne farkı var? Her ikisinde de böceklerden korkuyorsun."

"Yirmi bacağından fazla olan her şeyden korkuyorum." Gideon titredi ve başka bir örümcek ağından kıl payı kurtuldu. "Ve krallığın da aynı fikirde olduğunu sanmıyorum; bence bu her zaman böyle olmuştur. Bazı insanlar, kendilerini etkilemediği sürece dünyanın sorunlarını görmezden gelmenin ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşırırsın."

Keeley kaşlarını çattı ve zırhı taş duvarlardan birine çarparak hoş olmayan bir ses çıkardı. "Bu yanlış."

"Sende dünyada cahil insan yok mu sanıyorsun?" diye sordu Gideon şüpheyle.

"Hayatımın ilk on iki yılında tek bildiğim cehaletti, ama cehaletin bizi yenmesine izin vermek yanlış. İşlerin değişmesinin tek yolu, olanla yetinmemek ve bunun yerine umursamanın bir yolunu bulmak."

Gideon çenesini ovuşturdu ve kaşlarını çattı. "Bunu nasıl başarabiliriz?"

Keeley kaskını bir an için çıkardı ve ona, bacağına tekme attığı zamanki gibi hissettiren küçük bir gülümseme attı. "Onlara çok iyi bir neden verirsin ve onların da bunun iyi bir neden olduğunu düşünmelerini umarsın."

Kaskını tekrar taktı ve onsuz devam etti. Gideon, bir sonraki koridora girerken ona yetişmek için uğraştı. Keeley haritayı iyi çalışmıştı. Gideon, onu yavaşlattığını düşünmeye başlamıştı.

"Kendimi gereksiz hissediyorum," diye mırıldandı.

"Ben 'gereksiz' diyecektim, ama sanırım aynı şey." Kız gülümsedi ve az önce tekme yemiş gibi hissettiği duygu, şimdi karnına bir top mermisi çarpmış gibi hissettirdi.

"Yani, hapsedildiğin sırada sana mektupları kimin yazdığını bilmiyor musun? Seni hiç ziyarete gelmediler mi?" Gideon, guvre'ye varmadan önce onun hikâyesini anlamaya çalışarak sordu.

Keeley başını salladı ve boş eliyle örümcek ağını kenara itti. "Hayır. Sadece ben ve benim, şey, 'annem' vardı. Ondan kalan tek şey o mektuplardı."

"Ona hak vermeyeceğim, ama buna rağmen oldukça iyi bir insan olmuşsun." "Bu bir iltifattı mı?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Korkarım öyleydi."

"Bir daha olmasın." Sözleri alaycıydı, ama sesinde açıkça kahkaha vardı.

Gideon, tekrar yanına gelene kadar hafifçe koştu. "Yani, sana mektupları yazan kişinin kendini kral olarak tanıtması gerçekten sadece bir tesadüf mü? Ofisteki hainle hiçbir bağlantısı yok mu?"

O, ona cevap verirken kararlı ve samimiydi. "Hayır. Hain her kimse, benimle hiçbir ilgisi yok. Gerçi..."

"Ama?" diye tamamladı Gideon.

"Ancak annemin beni kandırmak için birlikte çalıştığı kişi, görevinden kovulduğu için intikam almak istiyor olabilir. Kızken Massacre Manor'a kaçtığımda, The Villain bana acıyarak iş verdi. Artık mektuplara gerek kalmadı. O günden beri annemle konuşmadım."

"On iki yaşındaki bir kızı Kötü Niyetli Muhafız olarak mı işe aldı?" Gideon öfkelendi.

Kız güldü, neşeli, boğuk bir sesle. "Hayır, tabii ki hayır. On yedi yaşına kadar dosyaları düzenlememi istedi. Ondan kısa bir süre sonra saflarına katıldım."

Etkileyici. Etkileyiciydi ve bu çok can sıkıcı bir sorundu. "Tamam, peki. En azından bu bir ipucu. Buradaki işimiz bittiğinde bunu The Villain'e götürüp geriye doğru izini sürebiliriz."

Keeley'nin omuzlarında bir gerginlik vardı, ama Gideon ona ne olduğunu soramadan, sollarındaki en uzun koridorda yüksek bir çığlık yankılandı. Bir acı çığlığı. Bir *ıstırap* çığlığı.

"Guvre," dedi Keeley, ağızlığını kaldırarak yüzündeki acı ifadesini gösterdi. "Gidelim!" diye bağırdı Gideon ve koridordan koşarak uzaklaştı.

"Acı çekiyor," dedi Keeley, onun yanında koşarken. Bir kadının göğsüne elini bastırdığını fark etti, sanki bir kadının acı çektiğinde diğerlerini de çeken bir iplik varmış gibi.

Gideon bacaklarını daha sert itti ve yüzünü buruşturdu.

"Tanrılara dua edelim de doğum sancıları olmasın, yoksa bu kurtarma görevi başladığımızdan çok daha riskli hale gelir."

Bölüm 55

BECKY

Bu sırada malikanede...

Becky, anı çiçeğine öfkeyle baktı, parmaklarıyla genişlemiş yapraklarını sıkıştırdı, çiçek solup yok olana kadar koparmak için kendini zor tuttu. Ölsün ve toprağa geri dönsün. Bunu yapmak üzereydi, yemin ederdi ki... Ta ki Nura Sage omzunun üzerinden eğilip parmaklarını çiçeğin üzerinde gezdirene kadar.

"Burada tek başına oturmuş, çok tehditkar görünüyorsun," dedi Nura, sempatik bir gülümsemeyle, Becky'nin yanına çökerek, ikisi de zindanlara açılan kapının karşısındaki koridorun zemininde oturana kadar. "Küçük Roland'ın burada olduğunu duydum."

"Artık o kadar da küçük değil." Söylediği sözler, istediğinden daha sert çıkmıştı ama Nura umursamamış gibiydi. Sadece mırıldanarak ellerini dizlerinin üzerine koydu.

"Hayır, sanırım kötü kararlar verecek kadar büyüdü, değil mi?"

Becky, hayatının büyük bir bölümünü kendisine hiç uymayan kalıplara sığmaya çalışarak geçirmişti, ancak sınırsız olmanın kendisine kendisiyle mutlu olma özgürlüğünü getirdiğini fark etmişti. Annesinin ihaneti onu tekrar o kalıplardan birine hapsetmeye çalışmıştı, bu yüzden son birkaç haftadır buna karşı aktif olarak mücadele etmek zorunda kalmıştı. Bir daha asla başkalarının görüşleriyle şekillendirilmiş haline dönmeyecekti.

Bu yüzden, eski Becky'nin asla yapmayacağı şeyleri yapmaya kendini zorladı. Arkadaşı olarak gördüğü iki kadından tavsiye almak, aşık olduğundan oldukça emin olduğu bir adamla flört etmek veya incinmemek için ailesine sırtını dönme cesaretini göstermek gibi.

Eski Becky, Nura Sage'e asla içini açmazdı.

Ama o artık eski Becky değildi, hatta yepyeni bir Becky de değildi. O sadece kendisiydi — utanmayan ve gururlu — ama artık geçmişinden saklanmak yerine hayatı yaşamaya çalışıyordu. "Roland muhtemelen annemi sevdiği ve iyi bir evlat olmak istediği için böyle yaptı. Muhtemelen benimle bir ilgisi yoktu ve annem bu görevi vermeden önce iyi niyetli olup olmadığını bile sorgulamadığına inanıyorum."

annemin iyi niyetli olup olmadığını sorguladığını bile sanmıyorum."

Nura'nın koyu kaşları aşağı doğru eğildi. "Bütün bunları biliyorsun, ama yine de..." diye dikkatlice sordu.

Becky boğuk bir nefes verdi ve anı çiçeği onun dokunuşuna tepki vererek uyandı ve parmağını tek bir yaprağıyla sardı. "Hepsini biliyorum, ama yine de kardeşimin beni bu kadar inciten bir hayatı mutlu bir şekilde sürdürmeyi seçmiş olması çok acıtıyor." Saksıdaki çiçeği yere geri koydu ve çiçek ondan uzaklaşarak sarktı.

Çiçeğe öfkeyle baktı. "Ve bu aptal bitkiyi yok edemediğim için kendimden nefret ediyorum, çünkü biyolojik olarak büyüyen tüm canlılara değer vermeyi öğrenmişim, bu yüzden kendime zarar vermeden onu parçalayamıyorum ve kendime zarar vermekten bıktım!" Çiçek eğildi ve parmağını tekrar sardı, bir yaprağı onu sakinleştirmek için hafifçe vurdu.

Güven. Bir bitkiden.

"Gördün mü?" Becky çığlık attı. "Parmağımı böyle tutan bir şeyi nasıl yok edebilirim?" Hayal kırıklığıyla nefes verdi ve Nura gülerek biraz parladı.

"Ah, canım." Sıcak bir şekilde güldü ve bu ses, Becky'nin büyükannesiyle kurabiye pişirirken duyduğu seslere benziyordu. "Yapamazsın çünkü seviyorsun ve bu asla kötü bir şey değildir."

Becky, parmağını yapraklardan kurtarmaya çalışarak yapraklarla uğraştı. "Belki, ama yine de acıyor." Çiçek parmağını geri çekti. "Ah! O da acıyor! Seni kötü şey."

Tekrar çekmeye çalıştı ve Blade tam o anda köşeden döndü ve onu, tıpkı hayvanlarla boğuşur gibi dört ayak üzerinde bir bitkiyle boğuşurken buldu.

"Sevgili Rebecka, sanırım Roland..." Durdu ve kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?" Yüzü her zamankinden daha solgundu, gözlerinin altında tanıdık olmayan mor lekeler vardı. Guvre'nin sağlığının kötüleşmesi ve eşinden ayrılması nedeniyle önceki gece onunla birlikte kaldığını biliyordu. "Ver, ben yardım edeyim." Bitkiyi aldı ve hafifçe çekti, ama yapraklar tutunmayı bırakmak yerine biri koparak yere düştü.

Yer sallandı.

Blade saksıyı düşürdü ve geri çekildi, saksı şiddetle sallanmaya başladı.
Nura onun yanına atladı. "Ne oluyor?" diye sordu. "Bladen,

ne yaptın?" Becky azarladı.

Bladen panik içinde duraksayarak ona çarpık bir gülümseme attı. "Az önce bana

Bladen mi dedin?”

"Bay Gushiken!" Becky koluna vurdu ve Blade tekrar harekete geçti.

"Sage Hanım, bence buradan çıkmalısınız." Blade bunu çok rahat bir şekilde söyledi, bu yüzden Nura panikleyemedi ve sadece başını sallayarak batı kanadına doğru yürüdü.

"Tanrım, çok sakinsin. Nasıl?" Becky sordu.

Rahat gülümsemesi ciddi bir otorite ifadesine dönüştü. "Sahte!" Aniden, bitkiden parlak bir ışık fırladı, üstlerindeki havayı kesip koridorun sonundaki bir pencereyi parçaladı; Blade bir anda Becky'yi yere bastırdı ve koruyucu bir pozisyonda vücudunu onun üzerine eğdi. "Tanrım," diye fısıldadı, nefesi boynunda ılık bir esinti oluşturdu. "Bitki bunu neden yaptı?"

Becky yanından yuvarlanarak sırt üstü döndü ve ona baktı. Blade, onu ezmemek için dirseklerinin üzerine çöktü, her iki kolunu da koruyarak başının iki yanına koydu. Kısa at kuyruğundan bir tutam saç kaçmıştı ve Becky dayanamadı. Saç telini kulağının arkasına kaydırdı, parmaklarının yanağına değmesiyle viski rengi gözleri büyüdü.

Boğazını temizleyerek, avuç içlerine basarak kalkmaya başladı ve Becky'yi başı dönmüş halde bıraktı. "Sanırım kafanı kaybetmek istemiyorsan, 'beni seviyor mu, sevmiyor mu' diye yapraklarını koparak anlamaya çalışamazsın." O, o anın ciddiyetini hafifletmek için güldü ve Becky de ona izin vermek istedi.

Ama Becky ciddi anlarda iyiydi.

O hızla eğilip, uyarı vermeden onu öptüğünde, kahkahası tamamen kesildi.

Gözleri kapalıydı, ama onun dudaklarına çarptığını hissedebiliyordu, boğazının derinliklerinden gelen düşük bir ses bir saniye boyunca titredi, sonra o çekildi ve neredeyse bağırarak, o kadar hızlı ve ani bir şekilde konuştu ki, sözleri karmakarışık çıktı. "Sanırım seni seviyorum."

Blade'in yüzü korkuya varan bir hayranlıkla kaplandı. Becky de aynı şeyi hissettiğini biliyordu ve "Tamam, hoşça kal!" diye ciyakladı.

Onu kendinden itip, hafıza bitkisini kaparak koridordan koşarak uzaklaştı, ta ki onun görüş alanından çıkana kadar. Duvara yaslanarak, cesaretine biraz gururla, biraz da ruhunu yakalayan utançla hayran kaldı.

Çünkü onun cevabını duymadan kaçmıştı.

Bitkiye, bir zamanlar yapraklarının olduğu yere baktı. "Orada bir parçanı kaybettiğin için üzgünüm, ama eğer yardımı olacaksa, ben de yapraklarımdan birini kopardım."

Ama hafıza bitkisinin aksine, Becky sihrinin bir parçasını kaybetmemişti. Hafıza bitkisinin içinde Nura'nın yıldız ışığı sihri vardı — en azından bir parçası — ve yaprağı koparmak bu sihri kısmen serbest bırakmıştı, ama yıldız ışığının Nura'ya geri dönmek yerine pencereye doğru fırlamasının nedeni Becky için bir gizemdi. Belki de Rennedawn'ın azalan sihriyle bir ilgisi vardı. Belki de krallığın durumu kötüleşiyordu.

Genellikle, büyülü yetenekler bir kişinin doğduğu andan, travmatik veya duygusal bir olay yaşayana kadar uykuda kalır. Sonra, o kişinin hayatı boyunca sahip olduğu büyü canlanır. Becky'nin büyüsü ise miras kalmıştı, bu nadir bir durumdu, ama onun bitki büyüsü bile Fortis'lerden Fortis'lere göre değişiklik gösteriyordu. Yine de, büyü bir kişinin vücudunda sonsuza kadar kalırdı.

Ama o yıldız ışığı büyüsü Nura'yı istememişti ve onun müdahalesi yüzünden Rebecka en beceriksiz aşk itirafını yapmıştı ve ardından "*Tamam, hoşça kal*" demişti. Bu, insan kaynakları ihlali bir yana, hayatının en utanç verici anıydı.

Rebecka Erring flört etmekte berbat biriydi. Bu doğruydu.

"Rebecka?" Blade, vedasını ciddiye almadığını belli ederek köşeden başını uzattı.

Rebecka irkildi ve bitkiyi bir kez daha yere düşürdü, bir yaprak daha düştü. Çiçek yine sallandı ve Becky, "Blade, git!" diye bağırdı. Ama Blade yeterince hızlı değildi.

Delici yıldız ışığı fırladı ve tam kafasına çarptı.

Blade yere düştü, Becky ona doğru koştu, destek almak için boynunun arkasını tuttu, kulağını eğip kalbini dinledi. Kalbi yavaş ve düzensiz atıyordu, ama hala atıyordu.

"Blade! Blade! Gözlerini aç," diye bağırdı Becky. "Aç onları!"

Blade göz kapaklarını araladı ve her zamanki gibi, değerli bir şeye bakıyormuş gibi ona gülümsedi. "Sanırım seni seviyorum." Gözlerini tekrar kapatırken hala gülümsüyordu ve yumuşak bir sesle "Tamam, hoşça kal" diye fısıldadı.

Bölüm 56

CLARE

"Bu sana neyi hatırlatıyor?" Tatianna'nın sesi karanlık koridorda yankılandı. Lord Fowler'ın malikanesinin altındaki gizli tüneller, sanki daireler çiziyormuşçasına sonsuz gibi görünüyordu ve Tatianna'nın ellerinin ışığı dışında hiçbir ışık yoktu.

"Bilmiyorum. On dört yaşındayken annemin tavan arasına kilitlendiğimiz zaman mı?" Clare bir kemirgenin ciyaklamasını duydu ve neredeyse duvara çarpıyordu, cebinde bulunan Alexander'ı ezmek üzereydi.

Tatianna, Clare'in ilgisizliğine her zamanki gibi aldırış etmeden güldü. Clare, Tatianna'nın onun huysuzluğundan hoşlandığını düşünmeye başlamıştı. "Tavan arası kapısı çarptığında ne demiştim, hatırlıyor musun?"

Clare dudaklarında beliren gülümsemeyi ve mutlu bir anının verdiği coşkuyu engelleyemedi. "Bunu kasten yaptığımı, öpücük çalmak istediğim için yaptığımı söylemiştin."

"Mum ışığında o kadar kızardın ki yüzün yanacak sandım." Tatianna burun kıvırarak başka bir köşeyi döndü. Karanlığın içine doğru ilerledikçe duvarlar daha da daralıyor gibiydi.

"Çünkü ciddi olup olmadığını anlayamadım!" diye suçladı Clare. "O adımı atarsak, aynı şeyi hissetmediğini söyleyeceğinden ve en iyi arkadaşımı kaybedeceğimden çok korkuyordum."

Tatianna yürümeyi bıraktı, kirpikleri aşağıya doğru eğildi, fuşya rengi dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "İronik, değil mi?"

Clare kaşlarını çatarak belindeki küçük çantadaki Alexander'ı düzeltti. "Ne?"

"Aynı şeyi hissetmiştim, ama yine de birbirimizi kaybettik." İronik mi? Yoksa yürek parçalayıcı mı? Her ikisi de geçerliydi.

Clare omuzlarını geriye attı ve yürümeye devam etti. Bunun aptalca olduğunu biliyordu, çünkü önündeki ayaklarını görebilmesinin tek yolu Tatianna'nın iyileştirici ışığıydı. Bu yüzden, ayakkabısının burnu sert ve hareket ettirilemez bir şeye takıldığında, ani engel yüzünden baş aşağı duvara düşerken tek düşündüğü şey, *bunu hak ettiğiydi*.

Ta ki duvar gıcırdayan, gürleyen bir sesle hareket etmeye başlayıp Clare'i Tatianna'nın kollarına itene kadar.

"Ne oldu? Ne yaptım?" Clare, Tatianna'nın yumuşak, parlak ellerinden birini sıkıca tutarak nefes nefese sordu.

Tatianna, duvar tamamen açılıp gizli bir odayı ortaya çıkarırken, endişeli olmaktan çok meraklı görünüyordu. "Vay vay. Lord Fowler'ın özel çalışma odası."

Kingsley, Clare'in çantasından düştü ve ayak bileğindeki ağırlık nedeniyle hemen yere çekildi. Kurbağa, sanki onu ihanet etmişler gibi iki kadına öfkeyle baktı. "Bu *senin* fikrindi, Alexander!" Clare ona hatırlattı.

Kurbağa homurdandı ve topu yavaşça köşeye yuvarlayarak, en iyi amfibi suratını yaptı.

Clare odaya bir göz attı, Tatianna'nın köşedeki tozlu kitap rafını parmaklarıyla okşadığını izledi. Rafın yanında, üzerinde milyonlarca ıvır zıvır bulunan büyük bir meşe masası vardı. Oda, Clare'in çoğu çalışma odasının nasıl olacağını hayal ettiği gibiydi, biraz tuhaf bir havası vardı. Köşedeki minderli sandalyenin ekose deseni, şöminenin üzerine boyanmış yıldızlarla keskin bir kontrast oluşturuyordu. "Tati, kitap rafına dokunma!"

Tatianna dinlemedi ve geniş rafı incelemeye devam etti. "Onun sihirli koleksiyonu. Sence bunların hepsi ne işe yarıyor?" Şifacı, fitinden sıcak mor bir ışık saçan küçük bir mum aldı.

Clare, Tatianna'nın ayaklarına bakakaldı. "Şey... Tati?"

"Hmm?" Tatianna alevden gözlerini ayırmadı. "Sen...

havada duruyorsun."

Tatianna ona gözlerini kısarak baktı, sonra yere bakıp parıldayan ayakkabılarının yerden birkaç santim yukarıda süzüldüğünü gördü. "Oh. Bu ilginç."

Clare içini çekerek saçlarının uçlarını çekiştirdi. "İndir şunu. Lütfen."

Şifacı mumu düşürdü ve başka bir nesneyi aldı. "Sence bunları nereden buluyor?" diye sordu, yaldızlı şimşeği yana doğru eğerek. Bir elektrik ışığı çaktı ve meşe masayı ortadan ikiye ayırdı. Tatianna'nın ağzı açık kaldı, toz yerleşirken başını yavaşça Clare'e çevirdi. "Oops."

Clare, Tatianna'nın iki elini tutup onu kitaplıktan ve harap olmuş masadan uzaklaştırdı. "Eşyalara dokunma. Tanrım."

Tatianna'ya dokunduğu her an hissettiği yoğun duygu dalgası, kollarında şok dalgaları yaratıyordu ve şifacı parmaklarını Clare'in parmaklarıyla iç içe geçirdiğinde bu duygu daha da şiddetlendi. "Bazen Trystan o yaz Kral Benedict'le gitmeseydi ne olurdu diye merak ediyorum," diye fısıldadı Clare,

gözlerini birleşmiş ellerinden ayırmadan.

Tatianna ellerini bıraktı, ama geride hayali bir karıncalanma kaldı, şifacının yüzünde bir anlık acı belirdi. "Clare... tüm sorunlarımızın Kral Benedict yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hayır. Clare de çok uzun bir süre, affedilemeyecek kadar uzun bir süre, sorunların Trystan yüzünden olduğunu düşünmüştü. "Hepsinin o yüzden olmadığını biliyorum. Biliyorum. Sadece..."

"İşlerin farklı olabileceğini düşünmeden edemiyor musun?" diye sordu Tatianna, Alexander'ı masaya yaslayarak. "Olmazdı. Sorunun Kral Benedict, Kötü Adam ya da onun için çalışmak istemem olmadığının sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Clare dudaklarını yaladı ve odanın köşesindeki ekose sandalyeye yavaşça oturdu. Hemen üstündeki küçük bir fener, gözlerindeki yenilgiye uğramış parıltıyı aydınlattı. "Başka ne olabilirdi ki? Seni sevmiştim." Sesi titredi. "Seni *seviyorum*. Bunun anlamını bile bilmediğim yaşlardan beri seviyorum, ama sen her zaman istediğim tek şey, her saniye birlikte olmak istediğim tek kişiydin. Sensiz geçen yıllar..." Yutkundu. "Hayatımın en kötü yıllarıydı."

Tatianna'nın dudakları alışılmadık bir şekilde titredi, kendine güvenen omuzları Clare'in karşısındaki koltuğa yaklaşırken çöktü. "Ben gittikten sonra malikaneye geleceğini, bana geleceğini düşünmüştüm
ama sen vazgeçtin."

Clare'in gözleri yaşardı ve sıcak gözyaşları yanağından süzüldü. "Vazgeçmedim. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Seni benden ve suçluluk duygumdan kurtarıyorum sanıyordum."

"Ne suçundan?" Tatianna sordu, ona uzanarak, ama Clare ellerini çekerek, dokunulmaya cesaret edemedi, bunu hak etmediğini biliyordu.

"Yapamam." Clare başını salladı, elleri titreyerek onları kucağına bastırdı.

Tatianna'nın bakışları sertleşti. "Annenle ilgili, değil mi?"

Clare o kadar hızlı ayağa kalktı ki, yan masadan bir bardağı devirdi ve bardağın taş zemine sertçe çarpıp parçalanmasıyla geri atladı, dokuma halıyı kıl payı ıskaladı. "Neden... neden bunu soruyorsun?"

"Çünkü sorun oydu, Clare." Tatianna ayağa kalktı ve şifacı büyüsünü kullanarak cam parçalarını, derinin altından nesneleri çıkarmak için kullandığı gibi kenara süpürdü. "Senin için, Trystan için, hatta Malcolm için bile. Soğuk ve acımasızdı ve hepinizden, kendisinin asla göstermediği sevgiyi kazanmanızı istedi.

Asla sahip olmadığınız sevgiyi kazanmaya zorladı. Arthur, sizlere gerçek bağlılık gösteren tek kişiydi, ama bu Amara'nın yaptıklarını telafi edemedi."

Clare başını salladı, duyguları o kadar kırılgandı ki, onları daha fazla açığa vurmak istemiyordu. Ama duramadı. "Sence o ne yaptı?"

Tatianna'nın elleri Clare'in yanaklarına geldi, yüzünü sabit tuttu ve Clare'in siyah gözlerini kahverengi gözlerine bakmaya zorladı. "O, sana ve kardeşlerine dünyanın sadece doğru ve yanlış, iyi ve kötüden ibaret olduğunu düşündürdü. Ve bu yüzden Trystan tek bir şey olabileceğine karar verdi ve sen de buna inanıyorsun."

"Dünyanın gri olduğunu ve onun yanıldığını mı söylüyorsun?" Clare hıçkırarak ağladı. Tatianna dudaklarını Clare'in alnına yaklaştırdı ve Clare'in dudaklarından bir hıçkırık sızana kadar nazikçe bastırdı. "Canım, ben dünyanın renklerle dolu olduğunu söylüyorum *renklerle dolu olduğunu* ve annenin bunu hepinizden almaya çalıştığını söylüyorum."

Clare, Tatianna'nın elleri yanaklarından düşer düşmez geriye yaslandı, nefes almaya çalışarak gözlerini ovuşturdu. Artık üzüntüye kapılmak istemiyordu. Eski nişanlısına, karısı olması gereken kadına, çelik gibi bir kararlılıkla baktı. "Nasıl geri alabilirim?"

Tatianna'nın gülümsemesi artık hüzünlü değildi; umutlu ve neşeliydi ve daha önce yaşadıkları her şey bir araya gelmişti. "Şey... Değnek!"

Clare gözlerini kırptı. "Bu bir metafor mu, yoksa...?" "Hayır! Bak!"

Clare, Tatianna'nın parmağını ve Kingsley'in odanın diğer ucunu işaret ettiği perdeli parmağını takip etti ve orada, duvara monte edilmiş bir tek boynuzlu atın kafasından (neyse ki sahte) boynuzun olması gereken yerde sihirli bir değnek çıkıyordu.

"Aman Tanrım!" Clare ona doğru koştu ve çekip çıkarmak için uzandı, ama Tatianna onu durdurdu.

"Yapma! Az önce bir şeylere dokunmamam gerektiğini söylemedin mi? Üzerinde büyü olabilir. Öylece çekip çıkaramayız!" Tatianna uyardı ve sonra titredi. "Oh, beni sorumlu olmaya zorladın. Seni asla affetmeyeceğim."

İkisi de asayı incelerken bir an sakin bir eğlence yaşandı, sonra Kingsley ayak bileğindeki ağırlıktan kurtuldu.

Kurbağa yukarı zıpladı, asanın üzerine indi ve üzerine ağırlığını vererek uzun, saf, yanardöner beyaz parçanın yere düşene kadar bekledi. İki kadın da donakaldı, ellerini kendilerini korumak istercesine kaldırdılar.

Tavan çökerse.

Clare nefes verdi. "Tamam. Sanırım güvendeyiz."

Ama sonra duvarlar sallanmaya başladı, raflardaki biblolar da sallanarak gürültü çıkardı. "Yaşlanmaktan mı?" Tatianna, köşeden gelen korkunç bir gıcırtı sesiyle alaycı bir şekilde sordu. "Öyle görünüyor, evet."

Ve sonra Clare, hayır, tavan üzerlerine çökmüyordu.

Ama duvarlar...

Duvarlar üzerlerine yaklaşıyordu.

"Clare. Koş. Hemen." Tatianna Clare'i itti ve çalışma odasını geride bırakarak koridorda tüm hızlarıyla koştular. Yere baskıları gittikçe artarken, zemin altlarında titriyordu. Sonunda bir çıkmaza girdiler.

"Tati, çekil!" diye bağırdı Clare, yanından koşarak geçip, duvarlar yaklaşmaya devam ederken çantasından turuncu mürekkep şişesini çıkardı. Mürekkep şişeden dökülürken havada süzüldü ve Clare elini bir hareketle sallayarak turuncu mürekkebin eritici özelliğiyle taş duvarı yaktı. Duvarlar yaklaşırken tuğlalar yavaşça erimeye başladı.

Bölüm 57

KÖTÜ ADAM

Biri içeri girmeye çalışıyordu.

Trystan, bir saatlik dinlendirici uykudan uyanmış, bir gürültüyle uyandı. Araştırmak için beklemedi. Gerçek bir ustalıkla, eğri büğrü, rahatsız kanepeden fırladı ve Sage'i sırtıyla engelleyecek şekilde yatağa atladı, çılgınca etrafını taradı. Onu koruyordu.

Kırmızı ipek pantolonuyla.

Bu olay kamuoyuna sızarsa, itibarını geri kazanmak için bir sürü kedi yavrusunu tek tek tekmelemek zorunda kalacaktı. Valiant Muhafızlarını tekmelemenin de aynı etkiyi yaratıp yaratmayacağını merak etti.

Sis onları sardı, odaya girmeye başlayan güneş ışığını engelledi, ama işe yaramadı. Sage'in yatağına en yakın duvardan bir parça kopunca, küfürler ağzından döküldü ve iki kişi içeriye sendeledi.

Sage onun arkasından atladı, hançeri bal likörüyle sarhoş bir kasap gibi havayı keserek ilerledi. "Geri çekilin, alçaklar!" Gölgeli figürlere daldı, ama Trystan'ın gözleri alıştığında, gözleri büyüdü ve çırpınan Sage'i arkadan yakaladı.

"Sözümü geri alıyorum," dedi inanamadan. "Sen küçük bir kasırga değilsin, lanet olası bir kasırgasın. Bıçağı bırak!" diye bağırdı ve Sage'in derisini delmeden onu geri çekti. "Tatianna ve Clare!"

Ve Kingsley, zıplayarak ayağa kalktı ve üzerinde hiçbir yazı olmayan, sadece kötü çizilmiş bir kurukafa ve çapraz kemikler bulunan bir levha tutuyordu.

"Oh!" Sage, mızrakla saldırıya geçmiş bir kadın için fazla neşeli bir sesle dedi. Hançeri yere düştü ve Trystan'dan ayrılıp ikisine birden sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

Clare ona bir bakış attı; küçük kız kardeşlerin, daha sonra alay edecekleri bir durumda yakaladıkları ağabeylerine attıkları bakışlardan biriydi. Ve muhtemelen ölene kadar atacakları bakışlardan.

"Trystan'ın gömleğini mi giydin, Evie, canım?" Tatianna, kumaşı açıkça tiksinerek inceledi.

"Yine Tatianna'nın rujunu mu sürdün, Clare?" diye sordu Trystan,

sesi sert ve soğuktu.

Clare'in solgun yanakları kıpkırmızı oldu ve en yakın aynayı bulup elinin tersiyle ağzını ovuşturdu. En yakın ayna tavandaki aynaydı.

Clare, gördüğü şeyi fark edince kedimsi bir gülümsemeyle elini durdurdu. "Kötü Kadın'la gecen güzel geçti mi, Trystan?" diye sordu Clare havalı bir tavırla ve Trystan onu kolunun altına sıkıştırıp saçlarına yumruklarını geçirmek için çocukça bir dürtü hissetti.

Kendini kurtarmak için saçma bahaneler uydurmaya, kekelemeye ve debelenmeye hazırdı, ama en çok da Sage'in utancından kurtulmak istiyordu. Ancak çırağı utançtan çoktan kurtulmuş gibiydi, çünkü Sage hançresini tekrar aldı, omzuyla onu kenara itti ve kız kardeşi ile Tatianna'nın az önce tökezleyerek girdikleri geçide doğru yürüdü.

"Yapabilirdi." Omzunun üzerinden attığı bakış o kadar ürperticiydi ki, sanki buzdan bir bıçak omurgasını kesmiş gibiydi. Dikkatini ondan başka yere vermişti, ama o hala hissediyordu. Sage hayalet bakışını mükemmelleştirmişti.

Sanki zaten yeterince sorunu yokmuş gibi.

"Eh. O tünellerde duvarların üzerimize kapanması hiç hoşumuza gitmedi," dedi Tatianna, pembe geceliğini çıkarıp Sage'in omuzlarına örterek, kardeş sevgisiyle kuşağını sıkıca bağladı. "Ama sanırım buna değdi."

"Bizi suçlu göstermeye mi?" diye sordu Sage, bornozun eteğine basmamak için kenarını çekerek.

"Şey, o da var." Tatianna omuz silkti ve geceliğinin kuşağından bir şey çıkardı. "Ta-da!"

Trystan ağzı açık, boş boş bakakaldı. "O sihirli değnek mi?"

Clare başını salladı, yüzü birden kapandı, sanki korkunç bir şey hatırlamış gibi. Belki de Trystan'ın kardeşi olduğu gerçeği. "Az önce birkaç muhafız, ağacın dibinde bir merdiven olduğunu konuşuyorlardı. Ağaç malikanesine bağlı. Fowler'ın başka çılgın fikirleri gelmeden buradan gidelim."

Trystan ayakkabılarını giydi, Tatianna'nın uzattığı asayı aldı, botunun içine sakladı ve Kingsley'i omzuna koydu. "Yolu göster."

Birlikte aşıkların odasından çıktılar, ama koridorun sonunda duran muhafızı görünce durdular. Tatianna, muhafızın durduğu yere hızla bir tür toz attı. Hepsi başlarını dışarı çıkarıp

adamın kafası yere çarpıp çatlayana kadar izlediler.

Herkes, Trystan bile, yüzünü buruşturdu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Tatianna'ya, etkilenmiş bir şekilde.

"Lord Fowler'ın çalışma odasında birçok ilginç eşya vardı," diye cevapladı Tatianna gizemli bir şekilde.

"Bu taraftan," dedi Clare. "Kütüphanenin yanında." Şüpheli bir sessizliğin hakim olduğu koridordan geçtikten sonra gevşek bir panel buldular. Trystan paneli tekmeledi ve sayısız katlara inen yuvarlak merdivenlerin olduğu küçük dairesel bir kapı keşfetti. Trystan ağzı açık kaldı. "Çok fazla merdiven var."

Sage alnına elini vurdu. "Malikanede de aynı kadar var!"

"Evet," diye onayladı Trystan. "Ama ben akıllı davranıp sihirli bir asansör taktırmıştım."

Sage, aşağı inmeye başlarken öfkeyle içini çekti. "Sende sihirli asansör yok."

"Tabii ki var. Ofisteki herkesin her gün o kadar merdiven çıkmasını bekleyemem. Muhasebeden Stuart'ın dizleri ağrıyor, Marv'ın astımı var. O kadar mantıksız değilim, ama elbette bu benim hedefim."

Tatianna kolunu çimdikledi ve parmağını boynuna götürerek ona durması için işaret etti, ama artık çok geçti.

"Bunca zamandır asansör varmış da ben bilmiyor muydum?" Sage iki eliyle koluna vurdu. "Senin neyin var! Neden söylemedin? Merdivenler bir tür psikolojik işkence mi?"

Onun tepkisi tuhaftı. Ona oryantasyon gününde asansörden bahsettiğinden neredeyse emindi. Önce ona asansörün başını göstermiş, alışması için, o da sadece gergin bir şekilde gülmüş ve dekorasyonunu övmüştü, sonra onun gülümsemesine dikkatini vermiş ve köprücük kemiğindeki güzellik lekesini fark etmişti ve...

Ve hepsi bu. Asansör kısmına hiç gelememişti. Lanet olası köprücük kemiğindeki çil onu çok dikkatini dağıtmıştı.

"Ben..." Durdu, öfkesinin gerçeklerden daha güvenli olduğunu fark etti. "Evet. Bu bilgiyi seninle paylaşmamak komik olur diye düşündüm. Mwa-ha-ha-ha." En kötücül kahkahasını atmaya çalıştı, ama bu, hiç beceremediği bir kötü adam özelliğiydi. Kahkahası, kukla gibi sert çıktı.

"Ah, Trystan." Tatianna elini şakağına sürerek, Sage'in çırağı bir kez daha hançeriyle ona saldırmadan önce aralarına girdi.

Dolambaçlı adımlarla aşağı indiler ve yaklaşık bir saat sonra nihayet dibe ulaştılar. Trystan büyük bir dalı kenara iterek, şafak vakti havasına açılan açıklığa çıktı ve donakaldı.

Çünkü diğer tarafta sinsi bir gülümsemeyle duran... Lord Fowler'dı.

Bölüm 58

EVIE

Evie, asansör olayı yüzünden hala çok sinirliydi ve Lord Fowler'ı umursamıyordu. Yorgundu, iç çamaşırı giymemişti ve en kötüsü...

Açtı.

Hâlâ bir cinayet işlenebilir. Bu düşünceyi hançerine gönderdi. Hançer, Evie'nin heyecan olarak yorumladığı bir hareketle uyluğuna atladı ve Evie ona şefkatle seslendi. "Sakin ol. Henüz şiddet kullanamazsın," diye fısıldadı ve başını kaldırıp herkesin şaşkın bir ifadeyle ona baktığını gördü.

"İç çamaşırlarınızla mı konuşuyorsunuz, Bayan Sage?"

"Kapa çeneni, Fowler," diye öfkelendi Trystan.

"Hayır. İç çamaşırı giymiyorum," dedi.

"Sage!" Trystan ısrar etti, karartılmış gözleri onun bakışlarını yakaladığında çılgına dönmüştü.

Gerçekten şaşkın bir ifadeyle ellerini kaldırdı. "Ne? Bunu zaten biliyordun!"

"Öyle mi?" Fowler sırıttı ve Evie'ye sanki ince bluzunun içini görebiliyormuş gibi baktı. Evie, ne olur ne olmaz diye kollarını göğsünde kavuşturdu ve patronu bu hareketi fark etti.

Karanlık sis fırlayarak Fowler'ı ağaca yapıştırdı ve yanağını ağacın kabuğuna bastırdı.

"Bırak beni, alçak! Hepsi şakaydı!" Sesinde artık o umursamazlık yoktu, paniğin başlangıcı gibi bir ses tonu vardı.

"Bence *bu* eğlenceli," dedi Trystan kuru bir sesle ve Fowler'ın yüzünü ağaca daha sertçe bastırdı, Evie derisinin sıyrıldığını duyduğunu sandı. Onun kafa kesme eğilimini hatırladı ve bu intikam eyleminin nereye varacağından korktu.

Oh, ne karmaşa.

Düşünmeden Trystan'ın kolunu tuttu, ama o kıpırdamadı. Vücudu o kadar hareketsizdi ki, dokunması bile onu sarsmaya yetmedi. Denemek için kolunu sıktı, o da daha da dondu ve varlığından haberdar olmadığı kaslarını gerdi. "Efendim?"

"Onu öldüreceğim ve hepimiz mutlu mesut yolumuza devam edeceğiz." Trystan, Fowler'ın boğazına sisi bastırdı ve Fowler boğulmaya başladı. "İtirazın varsa

boşa harcamayın. Umurumda değil."

Kaba.

Kız alaycı bir şekilde güldü. "Tamam, dramatik adam, ama itiraz etmeyecektim. Sadece oyalanmamanı söyleyecektim. Bu aptal yüzünden bir gece yol kaybettik ve bir an önce pantolonumu bulmak istiyorum."

Omuzları çözülmüş bir düğüm gibi gevşedi, başı aşağıya doğru sallandı ve bakışları ona takıldı. "Doğru anladım mı? Lord Fowler'ın ölümüne tek itirazın, benim oyalanmam mı?"

Evie içini çekti. "Ama sen zaten yapıyorsun." Yakındaki bir kütüğe doğru yürüdü, üzerine oturdu ve parmaklarıyla karışık buklelerini taradı. "Bitirince haber ver."

Fowler yarı boğulmuş, yarı gülüyordu, gözleri merakla parlıyordu. "Oh, o acımasız, değil mi?" diye boğuk bir sesle çıkardı.

"*Bizi* kaçırdın!" diye tartıştı Evie. "Acımasız olan *ben miyim*?"

"Sage, bu bir parti içindi. Fowler bize mutlu bir akşam yaşatmak istiyordu," dedi Trystan ciddi bir şekilde azarlayarak. Ama ağzının hafifçe yukarı doğru, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir hareketi, Evie'ye onun intikam aldığını gösterdi.

Ne heyecan verici!

"O zaman onu affetmelisin." Kollarını kavuşturdu ve sırıttı. *Yakaladım seni.*

"Hanımefendinin isteği budur," diye fısıldadı sertçe.

Oops. Beni yakaladı.

Ama Kötü Adam tereddüt etmeden Lord Fowler'ı sert toprağa düşürdü. Sihri, bir kez olsun ona yardım etti ve Fowler'ı öksürük içinde bıraktı. Kingsley, yeniden zincirlenmiş ayağıyla sürünerek geldi ve üzerinde "BOĞUL" yazan bir tabela tuttu.

"Çok hoş, küçük kurbağa," dedi Fowler, ayağa kalkarken kirle kaplı pantolonunu silerek. Evie'nin tahmin ettiği gibi, sağ yanağı ağaç kabuğundan çizilmişti ve derin kesiklerden kan damlıyordu. "Sadece atlarınızı geri aldığınızdan emin olmak için geldim." Fowler, ağaçların kenarında bekleyen dört atı işaret etti. "Ve tabii ki, yiyecek ve su stoğunuzu yenilemek için. Ve sihirli değneğin uyarısını söylemek için."

Trystan öfkeyle baktı. "Ne? Uyarı mı?"

Fowler, tuhaflığına rağmen, biraz uysal görünüyordu. "Maalesef, birkaç yıl önce asayı ikiye kırdım. Bana, bir parçası yarı yarıya

dedi. "Ben de onu hediye etmek iyi olur diye düşündüm. Camını eritip güzel bir çift terlik yaptırdım!"

Tatianna içini çekti. "Olamaz."

Fowler gergin bir şekilde güldü. "Değneğin çalışması için... cam terlikleri geri almanız gerekecek. Tamamen çalışması için bütün olması gerekiyor."

Evie, sormaya çekinerek nazikçe araya girdi, "Peki kimde, Lord Fowler?"

Fowler'ın yüzü aydınlandı. "İşte en güzel kısmı! Neyse ki, onu iyi tanıdığınız birine verilmiş! Kötü adamın annesi, Amara Maverine."

Clare ve Trystan donakaldı.

Fowler'ın yüzü karardı. "Ya da belki... o kadar da şanslı değilizdir?"

Amara Maverine. Harika. Sanki başlarına bela olacak kötü karakterler yetmezmiş gibi, şimdi de patronunun geçmişinden gelen şeytanlar ortaya çıkmaya başlamıştı.

Trystan bir muhafıza bağırdı, "Mesaj göndermek için bir kuzgun lazım. Hemen." Muhafız aceleyle emri yerine getirdi.

Fowler, biraz suçlu gibi görünüyordu. "Yolculuğunuz için gerekli tüm düzenlemeleri yapmaya yardım edeceğim."

"Çok naziksiniz, Lord Fowler," dedi Evie.

"O bizi kaçırdı," diye tekrarladı Trystan.

"O kısmı kastetmedim." Diye homurdandı, gözlerini o kadar sert çevirdi ki tüm vücudu ona sırtını döndü.

"Ve senin için, sevgili kızım." Lord Fowler, son nefesini vermek üzereymiş gibi görünmeyen bir adamın tüm cazibesi ve karizmasıyla öne çıktı. Evie, yumuşak bir kumaşın eline kaydığını hissetti. "Senin kalibrenize yakışan bir şeyim var."

Kötü kadın.

İçinde sürekli dönen kilit mekanizmaları vardı ve bu kelimeyle, sanki her biri aynı anda mükemmel uyumu bulmuş gibi, onu daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde sabitledi. Kumaş parmakları arasında ezildi, yumuşak ve Trystan'ın gözlerinin en derin, en karanlık kısımlarının rengindeydi.

"Oooh, kötü kadın Evie?" Tatianna yanına yaklaşarak kumaşı açtı ve kısa seyahat elbisesini Evie'nin göğsüne tutarak ıslık çaldı. "Yine terfi mi aldın, şanslı kız! Ben altı yıldır patronla çalışıyorum, ama hiç terfi almadım!"

"Tati, ofisteki tek şifacısın. Alanında en yüksek pozisyonda başladın ve o pozisyonda kaldın," dedi Trystan, Fowler'ın ona verdiği giysiyi sanki saatli bir bomba gibi inceleyerek.

Tatianna, alnına elini koyarak bayılacakmış gibi yapıp Evie'ye yaslandı. "Aman Tanrım, ne heyecan verici!" Tati, Trystan'a kirpiklerini kırpıştırdı, Evie kıkırdadı. "O zaman emekli olabilir miyim?"

O sadece şifacıya baktı. "Senden nefret ediyorum."

Evie burnunu çekip daha büyük ağaçlardan birinin arkasına geçerek yeni kıyafetlerini giydi. Kumaş, cildinde pürüzsüzce kayarken en yüksek kalitede olduğu belliydi, altındaki kısa pantolon ise seyahat için hoş bir sürprizdi. "Bakın!" diye bağırarak gruba geri koştu, Fowler'ın verdiği ayakkabılar ayak tabanlarında küçük bulutlar gibi duruyordu.

Tüm gözler ona çevrildi, Fowler da dahil, o da The Villain'in ofis personelinin yarattığı bu manzarayı izlemek için kalmıştı. Eteğini kaldırdı ve Trystan onu durdurmak için bileğini tuttu. "Ne yapıyorsun?"

O kurtuldu ve onlara gösterdi. "Küçük pantolon!" Patronun ellerini gözlerine kapatmış olduğunu görünce gülümsemesi kayboldu.

Onun sözleri kafasına dank edince, patron gözlerini açıp boğazını temizledi ve sanki çok derin bir şey söyleyecekmiş gibi onlara işaret etti. "Güzel... şey, pantolonlar."

Çok akıllıca, dostum.

Fowler'ın kahkahası, Trystan'ın yumruk gibi yanağına çarpan büyüsüyle kesildi.

Clare, Evie'nin sırtındaki dikili korsenin düğmelerini iliklemesine yardım etmek için yanına gitti. Clare açık kumaşı iliklerken sabah esintisi cildini üşüttü. "Hepsi bu mu, Lord Fowler? Gidebilir miyiz?"

Fowler atları işaret etti, sonra da ötesindeki açıklığı. "Gidebilirsiniz! Güney'e gidiyorsunuz, Phoenix Köyü'nden geçebilirsiniz."

Tatianna kaşlarını çattı. "Evie ve The Villain'in yüzleri artık Rennedawn'da çok iyi biliniyor. Tanınmak gibi bir riski göze alamayız."

Fowler elini salladı. "Oh, köylüler fark etmeyecek, eminim. Tamamen güvende olacaksınız."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Clare.

Fowler omuz silkti. "Hava bulutlu olduğu için olabilir. Güneş parlamadığında insanlar daha az fark ederler."

Korkunç bir ses yerin altını titretti ve Evie'nin elleri

kulaklarına kapattı. "O neydi?"

Bir köpek yavrusu mu?

Başka bir gürültü.

Dişi çıkan bir köpek yavrusu mu?

"Ah, mor anka kuşu; köylüler ona tapıyor ve o da onları koruyor, ama korkarım ki büyüsü zayıfladıkça biraz şiddetli hale geldi." Fowler bunu Evie'yi öfkelendiren umursamaz bir omuz silkmeyle söyledi.

"Ve onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorsunuz?" Evie sesi ve köy yolunu işaret etti. "Burası sizin toprağınız! O insanlar sizin sorumluluğunuzda."

Fowler sadece kollarını kavuşturdu ve evini tutan büyük gövdeye yaslandı. "Ben soyluyum, canım. Tek sorumluluğum mümkün olduğunca hoşgörülü olmak, ayda bir tek bir iyilik yapmak ve bunun için yıllarca övgü almak." Göz kırptı. "O sihirli değneği sana vererek bu ayki iyiliğimi zaten yaptım. Belki yirmi dokuz gün sonra."

Evie'nin hançeri uyluğuna çarptı. Hançerin eline uçmasını diledi, sonra bıçağı Fowler'a doğru çevirdi. "Yani masum insanları acı çekmeye terk mi edeceksin? Sana güvenen insanları?"

Başkalarına yardım etme seçeneği sunulduğunda, çoğunun kasten onlara zarar vermeyi seçmesi onu şaşırtmamalıydı. Çocukken, bu seçimi yapanların kötü adamlar olduğunu öğretilmişti, ama şimdi bunun aslında sevgiyi kabul eden ama sorumluluk almayan kibirli krallar ve lordlar olduğunu anladı.

Buna tamamen şaşırmayı bıraktığı gün, kendini asla toparlayamayacağı gündü. Ve her yeni çirkinlik parçasıyla, o günün gittikçe yaklaştığını hissediyordu.

Ama bugün değil.

"İnsanlar bunu beklememeleri gerektiğini bilmeli." Fowler *tsk* etti. "Bununla ilgili bir ünüm yok."

Ancak artık onu dinlemiyordu; yeni edindiği uzmanlıkla bacağını üzengiye attı ve vücudunu atın üzerine salladı. Uyluklarını atın yanlarına sıkıştırdı, önce tırıs, sonra dörtnala koştu.

"Sage! Nereye gidiyorsun?" Trystan arkasında bağırdı, tokaların sesi onun ve diğerlerinin peşinden geldiğini gösteriyordu.

"Kahramanlık yapma, Bayan Sage!" Lord Fowler bağırdı, ama sesi sıkılmıştı.

Elindeki hançer parladı, omzundaki gökkuşağı izi cevap olarak karıncalandı. Vücudundaki her damarda soğuk bir öfke hissederek gülümsedi.

"Oh, olmayacağım."

Bölüm 59

EVIE

Biraz adrenalin insanın özgüvenine ne kadar iyi geldiği inanılmazdı. Evie, Hickory Ormanı'nda acımasız bir hızla ilerlerken, her adımında bukleleri arkasında dalgalanırken, kesinlikle özgüvenli hissediyordu. Siyah kemikli korsesi sırtını dik tutuyor, bir elinde bıçağının ucu dışarıya doğru bakıyordu.

Uzaktan nasıl göründüğünü merak etti. Savaşçı hızıyla bir canavara doğru giden, siyah giysili, saçları dağınık vahşi bir kadın. *Kötü Kadın*, diye fısıldayacaklardı. *Dedikleri kadar kötü.* Ya da... öyle olacaktı.

"Devam et." Hayvanı birkaç kelimeyle daha hızlı gitmesi için teşvik etti, çünkü kelimelerin herhangi bir kırbaçtan çok daha güçlü olduğunu, özellikle de cesaret verici sözlerin acı tehdidinden çok daha fazla anlam ifade ettiğini biliyordu. "Acele et!"

Yol genişledi ve Evie başka bir şey söyleyemeden, Arnavut kaldırımlı sokaklarda, şirin köyün ana meydanına doğru ilerliyordu. İnsanlar çığlık atarak her yöne koşuyorlardı, ama çoğu, Evie'nin doğruca gittiği şeyden uzaklaşmaya çalışıyordu. Havada duyulan bir gürültü, mor bir ateş topunun başının üzerinden geçip meydanın hemen yanındaki küçük bir eve doğru uçtuğunu fark etmesini sağlayan tek uyarıydı.

Bir tane daha ve at arka ayakları üzerinde durdu. "Sakin ol. Sakin ol!" diye yatıştırdı. "Her şey yolunda!" Atın nalları betona değdiğinde Evie atından atladı, dizginleri yakaladı, hayvanı susturdu ve onu meydandan olabildiğince uzağa götürdü. "Merak etme," diye fısıldadı, "Hayvanı uzaklaştırırım." Evie, kısrağın yanıt olarak homurdandığını yemin ederdi.

Meydana geri koşarak, hançeri sıkıca elinde tuttu ve büyük, mor tüylerle kaplı bir hayvan alçaldığında eğildi, ama çok geç kalmıştı — uzun, keskin pençeleri bacağına saplanarak onu yukarı çekti. Gagası kıvrımlı ve oniks kadar siyahtı, gözleri boştu. Çığlık attı ve bıçağını ayağının üstüne sapladı, hayvan onu bıraktı. Sert bir gürültüyle saman çatının üzerine düştüğünde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Ah." Evie kanayan yarasına sıkıca tutundu, şiddetli bir acı derisini yakarken

Kan, eteğinin altındaki pantolonunu ıslatmış, siyah opal kumaş kırmızıya boyanmıştı. "Harika."

Anka kuşu yukarıda çığlık atmaya devam etti ve üç evin üzerine mor alevler yağdırdı. Evlerin arasında saklanan insanlardan daha fazla koşuşturma ve çığlık sesleri geldi, aralarında üç yaşından büyük olamayacak bir çocuk da vardı. Yürümeye yeni başlamış, ağlıyor ve tamamen yalnızdı.

"Olamaz," diye fısıldadı Evie. "Biri ona yardım etsin!" diye bağırdı aşağıdaki insanlara, ama kimse duymadı. Bir şey kırmadan atlayabileceği güvenli bir yer ararken, Evie böyle bir yer olmadığını fark edince paniğe kapıldı.

Eşyaları kırmaya alışkındı, o yüzden bu ne önemi vardı ki? Küçük

kız düştü ve ağlamaya başladı.

"Geliyorum!" diye bağırdı Evie, acı içinde çatı kenarına sürünerek ilerledi ve oraya vardığında, sayısız yetişkinin küçük kızın yanından koşarak geçtiğini görünce öfkeye kapıldı. "Yardım edin!" diye son bir kez bağırdı.

Bacağı kırık olan kıza pek yardımı dokunmayacağını biliyordu, ama doğru bir şekilde düşerse, belki sadece kolunu kırardı. Kız zayıf görünüyordu; onu güvenli bir yere taşımak için tek kolu yeterli olurdu.

Ama Evie atlayamadan, çocuk birinin kollarına sarıldı.

Hayır, *biri* değil... *bir şey*. Karanlık ve gri bir şey.

"Efendim?" Evie, Kötü Adam'ın büyüsünü fark ederek seslendi. Adam kısa süre sonra ortaya çıktı, karanlık atı onu krallığın düşündüğü kadar korkunç gösteriyordu.

Ama Evie onun kim olduğunu *biliyordu*.

Atından atladı ve ağlayan kızı kucağına aldı, Evie'nin oturduğu yerden duyamadığı ama rahatlatıcı olduğunu bildiği sözler mırıldandı, çünkü çocuk bir anda sakinleşti, kollarında utangaçça gülümsedi ve Evie'nin kalbi, vücudunun geri kalanına rahatsız edici yorumlar yapmaya başladı.

Diğer yöne, toplanan kalabalığa doğru atını sürdü ve çocuğu ağlayan annesine verdi. Kadın Trystan'ı omuzlarından tutup kucakladı.

İyi. Onun buna ihtiyacı var. Diğer köylüler bu olayı izleyerek şok olmuş bakışlar atıştılar.

"Uh. Sakin ol." Trystan kadının omuzlarını okşadıktan sonra, kadının kollarından kurtulup atının sırtına geri bindi.

"Teşekkürler, Bay Kötü Adam!" diye bağırdı küçük kız ve ses Evie'ye kadar ulaştı. Evie, patronunun minnettarlık karşısında omuzlarını dikleştirmesini izledi.

"Ben kötüyüm, küçük kız. Bunu... henüz bilmediğin kötü amaçlar için yaptım," dedi adam ciddi bir ifadeyle.

"Ne gibi?" Yaşlı adamlardan biri, açıkça şüpheyle bağırdı.

"Planlarımı size söylersem çok iyi bir kötü adam olamam," diye cevapladı Trystan, tehlikeli anka kuşunun indiği yere doğru atını çevirerek.

"Erkekler ne yapacaklarını bilmediklerinde böyle derler," diye fısıldadı yaşlı bir kadın genç kızlardan birine.

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Trystan, ama Evie'nin oturduğu eve doğru sürerken omuzları biraz çöktü.

Evie, kan kaybından başı dönmesine rağmen kıkırdadı. "İki buçuk dakika önce tanıştığın bir grup yabancı tarafından tamamen sınıflandırılmak nasıl bir duygu?"

"İşsiz olmak nasıl bir duygu?" diye homurdandı.

"Kafana taşla vurulmak nasıl bir duygu?"

"Ne?" diye sordu Trystan, başını kaldırarak, ve Evie küçük, hafif bir çakıl taşı kafasına fırlattı. "Ah!"

"İyi değil mi?" Evie, bilimsel bir keşif için veri yazıyormuş gibi davranarak başını salladı.

Eli kanla kaplıydı ve kanamayı en azından hayatı tehdit edecek dereceden azaltabildiğini fark ederek elini hızla bacağına geri koydu.

"Ölü Topraklar, Sage! Kanıyor musun?" diye bağırdı Trystan.

"Tabii ki hayır, parmak boyası yapıyorum," dedi alaycı bir şekilde.

"Aşağı gel!"

Çatının kenarından aşağı baktı ve başını salladı. "Sen patronun." Kenardan yuvarlandı ve bir saniye havada kaldıktan sonra, altında büyük bir beden belirdi ve düşüşünü engelledi.

"Atla demedim!" diye bağırdı, altında nefes nefese. "Açıkça

söylemediniz, efendim." Kız, onun burnuna hafifçe vurdu.

Adam ona öfkeyle baktı. "Beni öldürmeye

mi çalışıyorsun?" "Haftaya kadar değil."

İkisini de ayağa kaldırdı, onu sırt çantası gibi yukarı çekti. Kendine biraz olsun saygısı olan birinin yapmaması gereken bir şeydi ama o bundan çok keyif aldı.

Sonra o küçük kızı göğsüne nasıl sarıp sarmaladığını hatırladı ve bir an için onun başka bir küçük kızı kucağında tuttuğunu hayal etti.

koyu, tehlikeli gözleri ve siyah bukleleri olan bir kızı...

Tamam, çok az bile değil.

"Tanrım," dedi, kalabalığı çılgınca ararken kanamayı durdurmaya çalışarak. "Tatianna!"

"Sorun yok." Kız onun ellerini itti.

"Senin bir delik var!" diye öfkelendi adam.

Kuşun bir çığlığı daha duyuldu ve Evie gülmemek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Trystan'ın Evie'nin aklının gittiği yere yetişmesi yaklaşık üç saniye sürdü. "Nasıl oluyor da bu konuşmada bile kaba bir şey bulabiliyorsun?"

Evie yüzünü buruşturdu. "Özel bir yetenek mi?"

Başka bir ateş topu tam durduğu yere doğru fırladığında, onu belinden kaldırıp uzaklaştırdı. "Sage, bu insanlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kuşun büyüsü kontrolden çıkıyor. Onu öldürmekten çekinmezsen başka tabii. Ama o zaman birkaç dakika sonra yeniden canlanacağını bilmelisin. Daha da öfkeli olarak."

Kız, dengede kalmak için omzuna tutunarak sağlam durdu. "Bu insanları bırakmayacağım."

"Neden?" diye bağırdı Trystan. "Onları tanımıyorsun ve onlar senin için bunu yapmazlardı."

Evie onun bakışlarını yakaladı, gözleriyle onu tuzağa düşürdü. "Bunu *onların* yapacağı şey için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü benim işim bu."

Onun kararını sindirirken, gözlerinin arkasında aşılmaz bir bariyer yükseldi. Sözleri kafasına dank edince, ona sertçe bir kez başını salladı ve dikkatlice onu atına bindirdi. Kısrağı çoktan diğer yöne koşmuştu. "Tamam, Sage," dedi Villain, onun arkasına atlayarak. "Eğer iyi bir şey yapacaksak, Valiant Muhafızlarının sahip olmadığı bir avantajımız var."

Kız ona meraklı bir gülümseme attı. "Nedir o?"

O da gülümsedi, gamzeleri belirginleşti. Yoksa kan kaybı ona hoş halüsinasyonlar mı gösteriyordu? Ama bunun gerçek olduğunu biliyordu, çünkü sadece Trystan Maverine bir sonraki sözlerinden bu kadar zevk alabilirdi.

"Biz adil oynamayız."

Siyah sis, yaratığa doğru dörtnala ilerlerken onları takip etti. "Efendim. Büyünüz. Biraz uzaklaşayım mı?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, "seninle ne olacağı belli olmaz, ama çok güçlü. Bu durumda bize yardımcı olacak tek şey bu."

Evie'nin hançeri parladı, phoenix'e yaklaşırken yara izi de parladı. Evie bacağındaki acıyı artık neredeyse hissetmiyordu, bu da ya yaranın tahmin ettiği kadar kötü olmadığı ya da çok daha kötü olduğu anlamına geliyordu.

İyimser biri olarak, ilk seçeneğin doğru olduğunu umdu.

"Plan nedir?" Evie, atları aniden durduğunda tedirgin bir şekilde sordu. Büyük kuş aniden önlerine inmişti. Ondan ateş dalgaları halinde tehditkar bir öfke yayılıyordu. Ama Evie'ye göre, daha çok... üzgün görünüyordu.

"Ölmemek," dedi Trystan kuru bir şekilde. "Şu anda aklıma gelen tek şey bu, çünkü bu yolculuğumuzun beklenmedik bir eklemesi olduğu için."

"Bütün yolculuk beklenmedik değil miydi?" diye mırıldandı ve Trystan'ın yardımıyla attan inerken koluna sımsıkı tutundu. Hançesini kaldırdı ama elinden bırakmadı. Anka kuşları barışçıl hayvanlardı; yıkım veya vahşi mizaçlarıyla bilinmezlerdi. Mor olanlar diğerlerinden daha nadir görülse de, en nazik tür oldukları da söylenirdi. "Onlar nazik hayvanlar. Bu çok üzücü," diye fısıldadı, onu öfkeli bir şekilde çırpınırken izledi.

Kuş çığlık attı ve ona bir alev topu daha fırlattı. Kız Trystan'a doğru sıçradı ve Trystan, "Onlar da benim kadar nazik," diye homurdandı.

"Oh, efendim! Siz bir dahisiniz!" Heyecanla zıplayarak kolunu tuttu.

Adam, telaşla boynunun arkasını ovuşturdu. "*Dahice olduğunu* söyleyemem. Strateji ve mantığa çok önem veririm, ama hepsi bu kadar..."

Evie cümlesinin sonunu dinleyecek zamanı yoktu. Cesaretini kaybetmeden hızlı davranmalıydı. Yoksa hayatı pahasına. Kolları açık bir şekilde hayvana doğru koştu.

Ateş püskürten kuşa... tanrının terk ettiği bir kucaklaşma verecekti.

Bölüm 60

KÖTÜ ADAM

Trystan gerçekten yeterince uzun yaşamıştı. Sage de öyle düşünüyordu, çünkü kontrolünü kaybetmiş, ölümcül, *ölümsüz* bir kuşu kollarıyla sararak sıkarken, onun bağırışlarından gözlerinin arkasındaki damarların patlamasına aldırış etmedi. Hayvan çırpınıyor, debeleniyor ve büyük gagasını Sage'in boynuna sokmaya çalışıyordu.

Neyse ki, her zamanki gibi, Sage boynunu kırılmaz bir şekilde kavradı. Ona ulaşamadı.

"Her şey yolunda," diye yatıştırdı, mor tüylerini okşayarak. Trystan, tek bir yanlış hareketin hayvanı tekrar kışkırtabileceğini bilerek yavaşça yaklaştı. "Sorun yok. Acıttığını ve kafanın karışık olduğunu biliyorum. Seni yalnız bırakmayacağım," dedi tüylerine doğru ve bu sözlerin onu ne kadar derinden etkilediğini fark etti.

Onun yaptığı her hareketin onu ne kadar derinden etkilediğini.

Onu kucaklamanın, onun uysal, tatlı ve kendisine açık olmasının ne demek olduğunu artık bildiği için durum daha da kötüydü. Onu elde etmenin nasıl bir şey olacağını tatmak, arzusunu bastıracaktı. Ve bastırmıştı, ama yerini *yakıcı bir acıya* bırakmıştı.

"Evie..." diye fısıldadı. Hayvan kollarında hareketsiz kaldı ve... lanet olsun *cıvıldadı*. "Bu gerçekten işe yaramıyor."

Ama işe yarıyordu.

Büyük kuş başını eğdi, boynunu uzatıp sırtına doladı. Evie onu uzaklaştırdı ve yıkıcı hayvana şiddetli bir sevgiyle baktı. "Korkman normal. Ben de sürekli korkuyorum, ama acı çektiğimizde saldırmak sorunu çözmez."

O çekildi ve hayvan izin verdi, bacağını uzatıp yarasına işaret etmesine *izin verdi*. "Bir saniyelik rahatlık, bir ömür boyu pişmanlığa değmez. Öyle değil mi?"

Hayvan tiz bir ses çıkardı—

Sonra Sage'in bacağına mor bir ateş topu fırlattı.

"Siktir!" diye bağırdı Trystan, hayvan yüzüne doğru koşarken, onu yüzüne doğru bağırarak, onu yere bir tüy gibi savurdu.

Ayağa kalktığında, Sage'in alevler içinde, vücudu yanmış halde olmasını bekliyordu ve bu manzarayı gördüğünde kendi ruhunun da ölüler diyarlarına göçeceğini biliyordu. Ama gördüğü şey bu değildi. Sage yanmamıştı. *Parlıyordu.* Bacağı tamamen iyileşmişti, kan ve yırtık kumaş izleri yok olmuştu ve etrafında daireler çizerek dönüyordu, eteği etrafında dalgalanıyor, straplez korsesi hareket ettikçe parıldıyordu.

Ve bu onun için yeterince absürt değildi, tam o anda bulutlar dağıldı ve güneş günün ilk resmi görünümünü yaptı, doğrudan Evie'nin üzerine parladı. Ve Fowler'ın hediye ettiği elbisenin hiç de siyah olmadığını fark etti. Güneş ışığı kumaşa çarptığında, her dönüşünde farklı bir renkte parlıyordu, üzerindeki her ışın yeni bir gölge alıyordu, ta ki her yeri aydınlanana kadar.

Renkli. Dünyasındaki tüm renkler tam önünde duruyordu.

Evie Sage senin sonun olacak, sen de onun.

Sen kaderinin ne dediğine bakmadan kendi yolunu çizmeye karar verene kadar... o hayaller senin tek sahip olduğun şey olacak.

Sage'den önce, hala önemli olan kariyer hedefleri vardı. Yıllarca planladığı ve vazgeçemediği bir şey ve onun yardımına muhtaç olan sevgili küçük yeşil arkadaşı. O, her zaman bir kötü adam olmuştu; bunu bırakırsa kim olurdu? Ve onu hak eden biri olabilir miydi?

Her şeyi ve herkesi mahvetme alışkanlığın var, değil mi?

Hayatında yaptığı tek iyi şey Sage'in mutlu bir geleceği olmasını sağlamaksa, kendi kaderi ne olursa olsun bunu yapacaktı.

Rengi olmayan bir hayat sürerdi. Hayatının ilk yirmi dokuz yılında bunu yapmıştı, yine yapabilirdi. Yapmak zorundaydı.

Anka kuşu, saygıyla ellerini uzatarak yaklaşırken ona baktı. "Ben onunlayım." O bir hayvandı, bu yüzden şüpheyle kaşlarını kaldırmasının mantıklı bir açıklaması olmadığını biliyordu, ama Trystan yine de bunu hissetti ve gözlerini devirdi. Yakından baktığında, kuşun gözlerinin kırmızı olduğunu gördü ve... duygular konusunda uzman olduğunu iddia etmezdi, ama gözlerinin hüzünlü, üzgün göründüğünü hissetti.

Sage uzanıp gagasını nazikçe okşadı ve fısıldadı, "Git. Şimdilik güzel bir yere uç, büyüyü geri getirdiğimizde geri dönebilirsin, o zaman kendini bu kadar kontrolsüz hissetmeyeceksin."

Güneş gözlerini yakıyordu; gözlerini ovmak zorunda kaldı.

Sage durduğunda etrafında bir ateş çemberi belirdi, mor alevler onu yerinde tutuyordu. Trystan alevlere doğru koştu ve ona uzanırken ısının

kollarında hissetti. Sage nefesini tuttu, iki elini tuttu ve daha fazla yanmadan onu çemberin içine çekti.

Dengede kalmak için kalçalarına tutundu ve alnı alnına değdi. Omuzu parlıyordu, elindeki hançer de öyle, ve bu çok garip bir şeydi, ama Trystan da biraz parladığını hissetmeye başladı. Burnuna hafifçe vurdu ve burnunu buruşturdu.

Seni seviyorum, diye düşündü.

Anka kuşu, kendisine doğru bağıran köylülere bakarak hüzünlü bir ses çıkardı.

Eskiden bu hayvanı taparcasına seven köylüler, şimdi ellerinde dirgenler ve silahlarla, bir zamanlar onları koruyan varlığı yok etmeye hazırdı.

Bu ona acıma hissi uyandırdı.

Daha sonra bir leğenin

üzerine kusacaktı.

Hayvanın gözlerine bakarak sesini sabitledi. "Seni affedecekler. Affetmezlerse, Massacre Manor'da bir evin var. Bizim alışkanlığımız, sahipsiz hayvanları eve almak."

Anka kuşu son bir çığlık attıktan sonra gökyüzüne uçtu ve köy, ateşlerin küle dönüşmesiyle sessizliğe büründü. Yanmış saman ve duman kokusu burnunu ve boğazını yakıyordu

—gözlerinin yanmasının nedenini açıklıyordu.

Elini ağzına götürüp öksürdü. "Bunun işe yarayacağını nasıl bildin?"

Sage ona keskin bir bakış attı. "Onların da senin kadar nazik olduğunu söylemiştin, ben de kötü adamların bile ara sıra biraz yumuşaklığa ihtiyacı olduğunu hatırladım. Affetmeye ise daha da çok."

Trystan, kesilmesi gereken saçlarını eliyle karıştırdı. "Bağışlanmak umurumda değil."

Sage mırıldandı ve onun içini okuduğunu biliyordu. "Peki, öyleyse.
Sen haklısın, ben haksızım."

Bu bir zafer gibi gelmedi.

Onu takip etti. Kız kardeşi ve Tatianna'yı aradılar ve onları köyün girişinde ellerinde yanıklar olan iki küçük kızı iyileştirirken buldular. Tatianna, kurtardığı küçük kıza gülümsedi, saçından pembe fiyonklardan birini çekip küçük kızın örgüsüne taktı.

Trystan, tüm gözler ona çevrildiğinde donakaldı. Herkesin farkına varması birbiri ardına gerçekleşti, sallanan bir kart destesi gibi, hepsi birer birer düşerek, onlara yardım eden adam ve kadının çok cömert bir ödül alabileceğini anladılar.

Trystan, Valiant Muhafızlarını çağırmalarını, birinin bağırıp işaret etmesini, hayatının yarısından fazlasında olduğu gibi reddedilmeyi bekledi.

Bunun yerine, yaşlı beylerden biri sıraya doğru topallayarak ilerledi ve avuçlarını tekrar tekrar birbirine vurdu.

"Ne yapıyor?" Trystan kimseye özel olarak sormadan

söyledi. "Buna alkış denir, Tryst," diye fısıldadı Clare.

"*Bunu* biliyorum," diye tısladı. "Neden şimdi yapıyorlar?"

Küçük kız sendeleyerek ilerledi, annesi dikkatlice onu takip etti ve Trystan'ın ayaklarının önüne geldi. "Uh... merhaba?"

Melek gibi yanakları pembeydi ve gülümsemesi neşeliydi. "Alın, Bay Kötü Adam." Elinde tek bir karahindiba vardı. "Dilek için."

Ona baktı, sonra tekrar küçük kıza döndü. Kıvırcık kahverengi bukleleri, asla var olamayacağını bildiği bir geleceği düşünürken ona korkunç bir duraksama yaşattı.

"Teşekkür ederim," dedi, boğazı yanıyordu, ama duman çoktan gitmişti.

"Şimdi bir dilek tut," diye fısıldadı kız, ellerini kase şeklinde yapıp ağzına götürdü ve Trystan, inanamayan gözlerle karahindibaya baktı. Ama sonra gözlerini kapattı ve üfledi. Tohumlar, uçan kar taneleri gibi etrafa dağıldı.

"Teşekkür ederim, şey, Bay Maverine? Adınızla mı hitap etmemi istersiniz?" diye sordu genç anne.

"Bilmiyorum. Kimse hiç sormadı," dedi Trystan dürüstçe ve kalabalıktan birkaç gergin kahkaha yükseldi.

"Her neyse, Annette'i kurtardığınız için teşekkür ederim ve o canavardan bizi kurtardığınız için tüm köy adına ikinize de teşekkür ederim."

Sage onun yanında sessizce mırıldandı, "Bugün burada tek canavar o kuş değildi eminim." Trystan, onun bakışlarını takip ederek, hala dirgenlerini sıkıca tutan arka taraftaki adamlara baktı. Sage'in öfkesi o kadar belirgindi ki, hepsi birden dirgenlerini düşürdüler. "Unutmayın, önemli anlarda affetmek köpeklerin özelliğidir. Yani bir köpek yapabiliyorsa, siz de yapabilirsiniz." Teşvikleri her seferinde daha da tehditkar hale geliyordu.

Ve o, gururla parlamamak için büyük çaba sarf ediyordu. "Gidelim mi?"

Sage, üçüne ve Kingsley'e sordu. Kingsley,

yarı uykulu bir halde, tacı eğri ve göz kapakları düşmüş bir şekilde kafasını çıkaran Kingsley'e sordu.

"İyi uyudun mu?" Trystan alaycı bir şekilde sordu, atına binip

omzuna kurbağayı koydu.

Diğerleri de onu takip etti ve parke taşlı yolda ilerlerken arkalarından birkaç içten veda sesi duyuldu.

"Şimdi... sınıra gidiyoruz, değil mi? Yoksa annenin evine uğramamız gerekiyor mu?" Sage, ormana girerken sordu.

"Köyüme normal yoldan giremeyiz," diye itiraf etti Trystan, yolculuğun bu kısmından korkarak. "Annemin kasabanın her yerinde gözü var. Geldiğimizi anlar. Bağlantımdan gizlice bir durak ayarlamasını isteyeceğim. Benevolent Köyü'nün limanından geçeceğiz."

Sage kaşlarını çattı ve rüzgâr saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Limanlardan mı gireceğiz? Ne bağlantısı?"

Clare farkına vararak nefesini tuttu, Tatianna da hemen arkasından. "Hayır! Trystan, Jellyfish Jones'a sormadın!" Tatianna sızlandı. "Sen bile o kadar sadist değilsin."

"Bu durumda, bu sana verdiği kadar bana da acı verdiği için masochistik olur," diye homurdandı ve önlerine doğru atını sürerek uzaklaştı.

Sage, atının yanına gelince kaşlarını çattı. "Uh, merhaba? Kötü Efendi, sen orada mısın? Ölüler diyarında Jellyfish Jones kim?"

Çabuk söyle, belki fark etmez.

Tatianna iç çekerek Trystan'a, onun bakışlarından çok daha keskin bir bakış attı. "Jellyfish Jones, kıtanın güneyindeki en iyi balıkçıdır.
Teknesi efsanedir." Clare, Tatianna'nın koluna hafifçe vurdu. "Ayrıca Tatianna'nın babasıdır."

Evie irkildi. "Oh." Tatianna'nın savunmacı bakışı Evie'yi neşelendirdi.
"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Öyle olmalısın, Sage. Çok ortak yanınız var." Trystan Tatianna'ya sırıttı ve Tatianna matarasını ona fırlatarak karnına sertçe vurdu.

"Susadın mı?" Ona şekerli bir gülümseme attı.

"Neyin ortak noktamız var?" Sage, konuşulanları hiç anlamamış bir şekilde sordu.

"Görürsün. Benim açıklamam gerekmez, ama şüpheli bir şey görürsen bana haber ver," diye fısıldadı.

Sage şaşkın bir şekilde güldü, ama gözleri yine de parlıyordu. Onun için.

"Trystan!" Tatianna bağırarak onun peşinden koştu.

Lilac Denizi'ne kadar gülerek koştu.

Bir daha asla gülmemesi için tüm nedenleri ve önündeki tüm tehlikeleri neredeyse unutmuştu.

Neredeyse.
Ama tam olarak değil.

Bölüm 61

GIDEON

"En azından onu burada tuttuklarını kesin olarak biliyoruz," dedi Gideon, tünelin taş merdivenlerinin solundaki duvardan gizlice geçerken. Kaç saat geçtiğini bilmiyordu, ama karnının boşluğundan öğle vakti olduğunu tahmin ediyordu.

Keeley iç çekti. "Acı çeken bir annenin çığlıkları bunu bize zaten kanıtlamadı mı?"

Gideon çenesini ovuşturdu. "Evet, ama sen bunu başaramadığın için ikimizden olumlu olanın ben olmaya çalışıyorum."

Yanlış. Yanlış bir şey söyledin.

Onun bakışlarının yakıcı sıcaklığından irkildi. "Ben kötü bir muhafızın kaptanıyım. Benim işim olumlu olmak değil. Gerçekçi olmak, böylece kimsenin ölmemesini sağlamak."

"*Senin* tarafında," diye düzeltti Gideon.

"Ne?" diye tersledi, aşağıdaki çitin dışındaki Valiant Muhafızlarının hâlâ orada olup olmadığını görmek için tekrar kenara baktı.

"Sen kendi tarafında kimsenin ölmemesini sağlıyorsun ve bu işi muhteşem yapıyorsun. Kral Benedict için çalışanlar aynı fikirde değil."

"Yani..."

"Haftada en az dört Valiant Muhafızı düzenli olarak ölüyor ve gerçek şu ki, Kral Benedict umursamıyor. Onların isimlerini hatırlamaya bile tenezzül etmiyor."

"Ama seninkini biliyordu," dedi Keeley sessizce. "Seninkini biliyordu ve bunu sana karşı kullandı, sen bunu hak etmedin."

Gideon'un dudakları aralandı ve kısa bir nefes verdi. "Bence bu, bana söylediğin en güzel şey."

Keeley gözlerini devirdi ve onu itti, ama çok sert değildi. "Tadını çıkar, çünkü bu son sözlerin olacak." Merdivenleri işaret etti. "Tamam. Gidip eski kardeşlerinden birkaçını halledelim mi? Anlattığın duruma göre, muhtemelen birkaç yeni yüz vardır."

"Gerçekten çok güzel."

"Ben hiç nazik olduğumu söylemedim."

"Biliyorum. Yine olumlu düşünüyordum," dedi Gideon ciddi bir sesle.

Keeley titredi. "Kes şunu." Ağır metal kaskı yüzünü bir kez daha gizledi, altın sarısı buklelerini sakladı. "Gidelim."

"Beni takip et," dedi Gideon, onun önüne geçerek. Bu girişim, tüm yolculuğun en büyük riskiydi. İki muhafız ikisinden birinden şüphelenirse, diğer muhafızları uyarlardı, o ve Keeley yakalanırdı ve Gideon Evie'yi yine hayal kırıklığına uğratmış olurdu.

Keeley, üniformalı askerlerin yürüyüşünü takip etti ve guvre'nin kafesinin önünde nöbet tutan iki muhafızın yanına geldi. Hayvan, parmaklıkların ardında hırpalanmış görünüyordu ve kafasındaki büyük yara, Keeley'de şaşırtıcı bir vahşilik uyandırdı.

Sesindeki mizah kayboldu, yerine soğukkanlı bir emir tonu hakim oldu. "Günaydın beyler. Kral, derhal ofisine rapor vermenizi istiyor. Sizin yerinize biz geldik." Yeraltındaki soğuğa rağmen boynunda ter damlaları oluşmaya başlamıştı.

İki cesur muhafız, şüpheyle kaşlarını kaldırarak miğferlerini kaldırdı. "Kim dedi?"

Keeley sesini alçaltarak, "Kral" dedi.

İki muhafız birbirlerine baktı, sonra Gideon'a gözlerini kısarak baktı ve Gideon onları tanıdı. Gleaming Sarayı'ndaki ilk gününde kaptanlık eğitimi vermişlerdi. Eğitimleri acımasızdı, her ders acımasızca geçiyordu ve bu, Gideon'un hafızasına kazınmıştı. Muhafızlardan biri Gideon'a gözlerini kısarak yaklaşınca, Gideon irkilmemeye çalıştı.

"Hey! Lanet olası Bilge'nin oğlu!" Muhafızlardan iri olanı onu boynundan yakaladı, diğeri ise Keeley'nin etrafını sardı.

Hızlı bir hareketle, adam kızın miğferinin önünü yakaladı ve onu kafesin kapısına doğru savurdu. Gideon kükredi, kılıcını kınından çıkardı ve onu tutan kolu keserek kurtuldu. Keeley'nin diğer şövalyeyle çarpıştığını duyabiliyordu, ama Gideon, kendisi öldürülürse ona yardım edemezdi. Rakibinin kılıcı onun kılıcına çarptı ve koluna titreşimler yayıldı. Adamı iten Gideon, uyluk kısmına bir kesik attı ve zırhın boşluklarından bir yara açtı; adam yere düştü. Gideon, bunu bitirmeye hazır olarak kılıcını tekrar havaya kaldırdı, ama bunu yapamadan Keeley şövalyenin arkasına geçerek boğazını kesti.

İkinci muhafızın yanına düştü, o da saniyeler önce Keeley tarafından öldürülmüş gibi görünüyordu.

Keeley tarafından öldürülmüş gibi görünüyordu. Gideon'un gözleri, miğferini atmış, ağır nefes alan, bir elinde kanlı bıçak, diğer eliyle göğsünü tutan kadının yüzünü buldu.

Gideon'a başını salladı ve Gideon da şoktan düzgün konuşamasa da başını sallayarak karşılık verdi, ama sonunda titrek bir sesle "Teşekkür ederim" diyebildi.

Keeley ona baktı, altın rengi gözleri Gideon'un tarif edemediği bir duygu ile onun gözlerine dikildi. "Rica ederim, şövalye efendim," dedi yumuşak bir sesle.

İki cesedi boş bir hücreye sürükleyip gözden uzaklaştırdıktan sonra Keeley dizlerinin üzerine çöktü, Gideon'un çizdiği haritayı açtı ve yırtmamak için yavaşça taş zemine yaydı. Onun yarattığı bir şeye bu kadar özen göstermesi Gideon'u garip hissettirdi.

Altın rengi kaşları çatıldı, köşedeki küçük bir kırışıklığı düzeltmeye odaklandı.

Göğsüne vurdu.

Korkunç bir hazımsızlık.

"Tamam. Sen tasmayı takarken ben önünden dikkatini dağıtırım, sonra onu dışarı çıkarırız."

Gideon başını salladı. "Bu işe yaramaz. Dişi guvre'nin kendi kendine buradan çıkmasını umuyorduk, ama sakinleştirici verilmiş. İkimizin gücü onu dışarı sürüklemeye yetmez."

"Uyuşturulduğunu nereden biliyorsun?"

"Ona bak."

Dişi guvre kayalıklara takılıp, böcek ve kirle dolu su kabına ulaşmak için pençelerini yere sürükleyerek sendeledi. "Muhafızlar muhtemelen az önce ona bir doz vermişlerdir. Etkisi geçene kadar beklemeliyiz."

Keeley ellerini havaya kaldırdı. "Bunu yapamayız! Burada kolay hedefiz." Gideon ağzını açtı, ama Keeley onu keserek sözünü bitirdi. "Şu anda lastik olanlarla ilgili şaka yapma yoksa seni öldürürüm."

Gideon ağzını kapattı.

Keeley içini çekerek gözlerini ovuşturdu ve sırtını düzeltirken yüzünü buruşturdu.

"Hala acıyor mu?" Gideon arkasına yaklaşıp elini sırtına koydu ama dokunmaya cesaret edemedi.

"Evet. Ama daha kötüsünü de gördüm." Sanki bu cümle onun içini parçalamamış gibi omuz silkti. "Bu arı sokması gibi." Altın rengi kirpiklerinin arasından ona baktı. "Çok kalırsak, nöbet değişimi için başka muhafızlar

vardiya değişimi için gelecek."

"Biraz zaman alır. Muhtemelen vardiyalarına yeni başlamışlardır. Yeni muhafızlar buraya vardığında, sakinleştiricinin etkisi büyük ölçüde geçecektir." Gideon, Keeley'i izleyerek zorlukla yutkundu.

"Ya zamanında etkisi geçmezse?"

"O zaman sen sol bacağını tut, ben sağ bacağını tutarım." Başka bir deyişle?

Öleceklerdi.

Bölüm 62

EVIE

Evie Sage, çocukken sadece bir kez Lilac Denizi'ni görmüştü.

Altıncı doğum günündeydi, gökyüzü bulutsuzdu ve çok komik küçük kuşlar pastasından bir parça çalmak için üzerine çullanmıştı. Babası onları kovmak için bağırmış, öfkeyle yüzü kızarmış, kumları tekmelemişti ama Evie hiç kızmamıştı.

Babası Gideon'la balık tutmaya gittiğinde, Evie pastadan en büyük parçayı kesip, gri kuşların kanat çırpıp cıvıldadığı küçük koya gizlice gitti. Kayalardan kayarak ayak parmaklarını suya daldırdı ve hiç bu kadar mor bir şey görmediğini düşündü.

"Affedersiniz?" Kuşların dikkatini çekmek için dikkatlice seslendi. Hepsi birden ona döndüler, elindeki krema kaplı pastaya saldırmaya hazırdılar, ama sonra durdular. Belki de öfkeli babasının peşlerinden koşarak onları korkuttuğunu hatırladılar.

Evie korkmaktan nefret ediyordu.

"Sorun yok." Gülümsedi ve dizlerinin üzerine çöktü. Giydirdiği ince elbisenin altında kum yumuşaktı. "Hepimize yeter." Bir parça koparıp en yakınındaki kuşa attı. Kuş yavaşça yaklaşıp bir ısırık aldı ve Evie, sol kanadında hiç iyileşmemiş büyük bir yara izi olduğunu gördü. "Biri seni incitti mi, küçük kuş?" diye sordu, yumuşak kalbi acı bir şekilde sıkıştı.

Kuş öne doğru atladı ve avucunu hafifçe gagaladı, o da ona bir parça daha verdi ve kuş başını eline soktu. "Annem, yara izlerinin cesurca yaşadığımızın işareti olduğunu söyler." Ayağa kalktı ve reverans yaptı. "Sen benim için cesur bir koruyucusun."

Doğum gününün geri kalanını kuşları besleyerek ve Lila Denizi'nin gelgitlerini izleyerek geçirdi, o kadar açık, o kadar gizemliydi.

Bu, hayatının en güzel doğum günüydü.

Ancak bu doğum günü, en ilginç olanı olmaya adaydı.

Evie, Trystan, Tatianna ve Clare, kimseye yakından bakılmasın diye başlıklarını takarak limana doğru at sürdüler. Tekrar durdurulmayı göze alamazlardı. Kingsley giderek daha az yanıt veriyordu ve buna bağlı olarak

patronun sabrı da giderek azalıyordu.

Limanlara vardılar, yol boyunca sessizce sürdüler. Evie, Tatianna ve Clare'in birbirlerine özlemle bakışmalarını izleyerek kendini eğlendirdi. Öğle güneşi kıyıya bu kadar yakınken daha sıcaktı ve atından inerken çıplak kollarında yanığını hissetti. Atının dizginlerini Trystan'a uzattı. Trystan ona bakmadı bile, yerel ahır görevlisine bir bozuk para atarak atları geri dönene kadar onlara göz kulak olmasını söyledi.

"Gemisi limanın sonuna doğru olacak," dedi Trystan sert bir sesle, ileriye bakarak.

"Tati'nin babasınınki hangisi olacak?" diye sordu Evie, yanlarından geçerken beşine bağırıp çağıran bir grup adamın bulunduğu sıradan bir gemiye merakla başını çevirerek. Trystan onu omuzlarından nazikçe tutup kendisinin diğer tarafına, gemiden uzağa çekti ve adamların yönüne garip bir ses çıkardı.

Adamlar sessizleşti ve gözlerini başka
yöne çevirdi. "Efendim... az önce tısladınız
mı?"

"Hayır. Boğazıma bir şey kaçtı." Sesini boğarak onu öne itti. "Devam et. Gördüğünde tekneyi tanırsın."

"Ne yapıyorsunuz..."

Ah, tabii ya.

Tekne pembeydi.

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Tatianna parmaklarının arasına inleyerek, Clare ise çekinerek omuzlarına elini koydu.

Altın ve açık fuşya tonlarında süslenmiş güverte kulesi üstünden gür bir ses duyuldu. Uzun boylu, kaslı bir adam aşağı atladı ve üzerinde de pembe bir ceket vardı. "Melek kuş!" İskeleye bir rampa indirildi ve adam onlara doğru koştu, Tatianna'yı ayaklarından kaldırdı ve havaya savurdu... Tatianna da buna izin verdi. "Sonunda seninle bir suç işleyebildiğim için çok mutluyum!"

Adam, üzerine birkaç tüy yapışmış parlak şapkasını çıkardı ve göğsüne tuttu. Yüzü yakışıklı ve yaşlılık çizgileriyle süslenmişti, kafası tamamen keldi ve kahverengi teni sıcaktan terle parlıyordu.

Tatianna inledi. "Baba, sen suç işlemiyorsun."

Tatianna'nın babası diğerlerine göz kırptı, elini kaldırdı ve alaycı bir şekilde fısıldadı: "Ama en azından suç ortağıyım, değil mi?"

Evie gülmekten boğuldu ve Tati ona öfkeyle bakınca

Trystan'ın yanına yaklaştı.

"Clarissa!" Clare'in iki yanağına da öpücük kondurdu ve Clare, hayatının büyük bir bölümünde tanıdığı adama gülümsedi. "Siz ikiniz yeniden birleştiniz mi?"

"Baba! Lanet olsun!" Tatianna çığlık attı. "Gemiye biniyorum. Ne zaman hareket edeceğiz, haber verin." Tati, tahta merdivenleri tırmanarak gemiye atladı, kıyafeti geminin dış cephesiyle uyumluydu. Clare, Tatianna'nın babasına sıkıca sarıldı ve sanki görünmez bir ip çekiyormuş gibi şifacının peşinden hızla gitti.

Yaşlı adam dikkatini Evie'ye çevirdi, kahverengi gözleri sıcak, gülümsemesi davetkardı. "Evie Sage, değil mi?" Elini tuttu ve Evie el sıkışmasını ya da selam vermesini bekledi. Beklemediği şey ise adamın onu kollarına alıp bir aile üyesi gibi sarılmasıydı. "Oh, sonunda tanıştığımıza çok sevindim. Tatianna senden çok sık bahsediyor, sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum! Ailemize bir kız daha katıldı. Ben Jones, ama çocuklar bana Jellyfish Jones diyor. Sen de öyle diyebilirsin." Evie'nin şaşkın ifadesine gülerek, "Çocuklar küçükken, denizde denizanası tarafından sokulduğumda bunu çok komik bulmuşlardı." dedi. Evie'ye göz kırparak, deniz kokusu ve tanımlayamadığı sıcak bir koku yaydı.

Belki de sevgi.

Evie, bu harekete karşılık verirken gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti. Yüzünden süzülen bir damlayı silmek için tam zamanında gözlerini kapattı, ama başını kaldırdığında Trystan onu keskin bir bakışla izliyordu.

Gözlerini kaçırdı.

"Ve Trystan!" Bir başka kucaklaşma başladı ve Trystan donakaldı. "Oğlum, bak başardıklarına! Bir iş sahibi oldun!"

Patron, Jones'un omzunun üzerinden uyarıcı bir bakış attı: *Bunu bir daha dillendirirsen, pişman olursun.*

Kaşlarını kaldırarak, "*Yine de yapacağımı biliyorsun*" der gibi baktı.

Dudakları seğirdi, bir gamze belirdi, kalbi bir an durdu.

"Herkes binsin!" dedi Jones, ikisini platformdan yukarı iterek, ve Tatianna trene adımını attığında, yeni bir dünyaya girmiş gibi hissetti. Tamamen Tatianna'nın zevkine göre inşa edilmiş bir dünya.

"Burası çok..."

"Pembe," Trystan nadir görülen bir eğlenceyle sözlerini bitirdi.

"Tatianna'nın en sevdiği renk," diye açıkladı Jones. "İş için farklı limanlara seyahat etmek zorunda kaldığımda, onu düşünmeme yardımcı oluyor ve o zaman onu çok özlemiyorum." Tatianna'nın omzuna kolunu attı ve Tatianna, isteksiz bir sevgiyle ona yaslanarak gülümsedi.

"Sadece direksiyonu boyayabilirdin baba. Bu çok abartılı oldu," dedi Tatianna şakacı bir şekilde.

Kaptan Jones, kızını özlemenin en ufak bir acısını bile yaşamamak için gemisinin tamamını pembeye boyamıştı.

İşte bu. Bir babanın sevgisi budur, diye düşündü Evie acı içinde, midesini tutmak için elini karnına koydu. "Bu çok tatlı." Öyleydi.

"Çapa kalk!" Kaptan Jones bağırdı ve saniyeler içinde sevgi dolu bir babadan profesyonel bir denizciye dönüştü.

Gemi açık denize doğru ilerlerken sallanmaya başladı. Deniz, ilerledikçe açık mor tonlarından koyu mor tonlara dönüştü ve Evie, sıcağa rağmen titremeye başladı.

"Kaptan Jones," Trystan birkaç dakika sonra sordu, "Sage ve ben tuvaleti kullanmak istiyoruz. Hâlâ aynı yerde, değil mi?"

Kaptan Jones elini salladı ve Tatianna'yı neredeyse sürükleyerek dümen başına çekti. Clare görev bilinciyle onların peşinden gitti ve Kingsley, bir levha tutarak Kaptan Jones'un omzuna atladı.

ÖZLEDIM

"Oh, ben de seni özledim Alexander," dedi Jones, kurbağanın kafasını sevgiyle okşayarak.

Ne kadar çok sevgi. Koşulsuz ve sınırsız. Çok güzeldi ve... Çok ulaşılmazdı.

"Tuvalet, Sage? Çok acil." Trystan'ın sözleri, Evie'nin standartlarına göre bile kesik ve tuhaf geliyordu.

"Daha açık denize çıkana kadar bekleyemez misin?" diye sordu. "Ve neden sana eşlik etmem gerekiyor?"

O ana kadar başka işlerle meşgul olan mürettebatın bir kısmı, şimdi The Villain'i keskin bir merakla izliyordu. "Hayır... Bozuk... turp yedim."

Evie, Kötü Adam'ın hiç turp yemediğine dair güçlü bir hisse kapıldı.

Yine de onu takip etti.

Mürettebatın kahkahaları açıkça Trystan'ın aleyhineydi. O umursamıyor gibiydi. Sanki bağırsakları patlamak üzereymiş gibi ima etmemiş gibi, dar merdivenlerden inerken Evie'nin elini tuttu ve ciltlerinin teması kolunda şok dalgaları yarattı.

Parmakları, onu dar koridorda aşağı çekerken sıkılaştı.

bu mekanı çok iyi bilen biri gibi kendinden emin adımlarla yürüdü.

"Efendim, benim fazla paylaşımcı olduğumu bilirsiniz, ama tuvalet alışkanlıklarınız benim için bile biraz fazla..." Onu, düzenli sıralar halinde boş ranzaların bulunduğu küçük bir odaya çekince, Evie çığlık attı.

Ona karşı sert bir tavır takındı, güzel yüzü sert ve soğuktu. Kız titreyerek kollarını kavuşturdu, onun karanlık gözlerinin derisini delip kalbinin kenarlarını deldiğini hissetti. "Mahremiyetine ihtiyaç duyuyordun. Bunu söyleyerek seni utandırmak istemedim." Açıklama, derin bir duygu ya da abartı içermiyordu. Gerçekçi ve mantıklıydı.

Kesinlikle, mantığı bu kadar yürek burkan bir romantizmle ifade edebilecek tek adamdı.

"Bencil davranıyorum," diye itiraf etti, onun onu yargılamayacağını, en karanlık düşüncelerini bile ifade edebileceği dünyadaki en güvenli kişi olduğunu biliyordu. "Tatianna'nın babası harika bir adam ve o da böyle bir ebeveyni hak ediyor. Ben sadece bunalmıştım... Hayatım boyunca kabullenmiş olduğum derin sevgiden. Utanıyorum."

Hayır, diye emretti kendine, başını kaldırıp tavana sertçe gözlerini kırpıştırarak, yontulmuş ahşaba ve geminin hafif sallanmasına odaklandı.

"Sage." Göz ucuyla onun da tavana baktığını gördü. "Orada bir şey mi arıyorsun? Yoksa boynun mu tutuldu?" diye sordu kuru bir sesle.

Gözleri yaşlarla dolmasına rağmen güldü ve öfkeyle gözlerini kırpıştırarak yaşları geri itti. "Ağlamaktan yoruldum. Umarım bu onları gözlerimin arkasına geri iter."

Sıcak eller yanaklarını kavradı ve çenesini yere doğru eğdiğinde hayranlıkla bakakaldı. Ağzı sıkıydı, ama kaşları çatılmıştı, gözleri onu arıyordu. "Ağla." Vücudu, sanki o değil de o emir veriyormuş gibi emri yerine getirdi. "Ve eğer biri sana utanmanı sağlayacak bir şey söylerse, onu gözyaşlarının oluşturduğu sığ su birikintisine boğarım." Ona sinsi bir gülümseme attı. "Boğulmanın en acı ölüm şekli olduğunu duydum."

Gözleri bulanıklaşmış halde kıkırdadı, bir eliyle yanağını nazikçe silip diğer eliyle onu şakacı bir şekilde itti. "Heart Village'da söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Söylediğin her şeyi hatırlıyorum." Kurnazlık kaybolmuş, geriye sadece samimiyet kalmıştı — ve karşısındaki adama duyduğu her şeyin acısı.

Elini çekinerek onun yüzüne uzattı ve o donakaldı. Çenesinin kirli sakalları avucunu karıncalandırdı, başparmağını elmacık kemiğinin üstüne sürterek, "Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel doğum günü hediyesi olabilir," dedi.

Adamın yüzündeki ifadeyle o an paramparça oldu. "Ne!"

Öfkeli sözlerden geri adım attı. Neyi yanlış söylemişti?

Yapma... Yapma... Neyi yanlış yaptığını bilmiyorsun,

Evie! Oh, bu benim için bile çok fazla.

"Ne? Ne dedim?" diye bağırdı.

"Bugün senin doğum günün değil." Sanki kelimeleri ikiye bölmek istercesine elini havada salladı.

Evie, köşelerde saklanıp "Yakaladım!" diye bağırmak için bekleyen kimse olmadığından emin olmak için sağa sola baktı.

Ama kimse yoktu. Bu bir şaka değildi, sadece hayatının sıradan bir parçası haline gelmiş saçmalıklar.

"Öyle..." dedi dikkatlice. "Doğum günleri seni özellikle rahatsız mı ediyor? Pastadan mı? Balonlardan mı?" Nefesini tutarak kolunu sıktı. "Oh, efendim, balonlardan mı korkuyorsunuz?"

"Hayır, Sage!" diye bağırdı.

O ciddiyetle başını salladı. "O zaman doğum

günü soytarıları." "Soytarıdan korkmuyorum!"

Kingsley'in zincirli kelepçesi, sanki hiçbir yerden gelmemiş gibi bir ses çıkararak çınladı ve üzerinde şöyle yazıyordu:

YALANCI

"Çık dışarı, seni meraklı!" Trystan bağırarak kapıyı açtı ve Kingsley uzun dilini dışarı çıkardıktan sonra yavaşça uzaklaşmaya başladı. "Lanet olası kurbağa." Alnını ovuşturdu ve kadına döndü. Yüzündeki vahşet, kadını sırtını duvara çarpana kadar geriye doğru sendeletti. "Burada kal," diye emretti ve Kingsley'i takip ederek kapıyı arkasında çarptı.

Kız burnunu çektirdi. "Tabii, tabii." Kapı kolunu kavradı ve çekti. Kapı kıpırdamadı. Villain onu çok uzun zamandır ve çok iyi tanıyordu, onun yerinde kalacağına inanmazdı.

Kız tekrar kolu salladı, öfkesi kanını kaynatarak yüzünü kızarttı ve boynunu sıcaklık kapladı. Kapıyı yumrukladı. "Seni orospu çocuğu, Trystan! Çıkar beni!"

Villain onu içeri kilitlemişti.

Bölüm 63

KINGSLEY

"Evie nerede?" Clare Maverine, Trystan'ın kararlı bir şekilde üst güverteyi geçip Kingsley'in hemen önünden atlarken dikkatle sordu.

"Onu barakaya kilitledim."

Kingsley durup başını palmiye yaprağıyla kaplı ayağıyla vurdu.

"Oh." Clare dudaklarını yaladı ve alnını kaşıdı. "Sormamalıyım ama, şey... neden?"

"Tatianna!" Trystan, iki uzun adımla şifacıya ulaşarak homurdandı ve iki kadın onun bakışları karşısında birkaç adım geri çekildi.

Kingsley, "DON'T" yazmak için bir tabela bulmaya çalıştı, ancak tabelayı kaldırmayı başardığında artık çok geçti.

Clare içgüdüsel olarak yeşil mürekkep şişesini çıkarmış, ucundaki küçük topu tutmuş, sıktı ve sıvıyı Trystan'ın gözlerine püskürttü.

Yeşil mürekkep, rengi aynı olmasına rağmen Alexander'ın cildiyle hiçbir ilgisi yoktu. Gözlemlerine göre, çok kötü bir şekilde yakıyordu. Trystan gözlerini kapattı ve "Clare!" diye bağırdı.

Tatianna ona bakakaldı. "Clarissa, aklını mı kaçırdın? Neden yaptın bunu?"

Clare utanarak şişeyi çantasına geri koydu ve ellerini kaldırdı. "Özür dilerim! Panikledim! Seni doğruca gördüğümde aklıma ilk gelen şey buydu!"

Trystan, gözleri kızarmış ve şişmiş bir şekilde ona doğru kükredi. "Beni kör etmek için mi?"

Kaptan Jones içini çekerek, "Ah, Tati, sana bir kardeş vermediğim için her gün pişman oluyorum."

"Buna bakarak mı?" Tatianna alaycı bir şekilde elini salladı. "Nasıl yapmazdın?" dedi ciddi bir ifadeyle, pembe tırnağını babasının omzuna dokundurdu, sonra ellerini sarı bir ışıkla parlatarak Trystan'ın yüzünün üzerine tuttu ve şişlik azalana kadar bekledi.

Trystan, Clare'e odaklanana kadar koyu renkli gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Beni nefret etmek artık yetmiyor mu? Küstahça şiddete mi başvurdunuz?"

Clare, Trystan'dan nefret etmiyordu. Alexander bunun doğru olduğunu biliyordu, ama

yapabileceği pek bir şey yoktu. Bu insanların birbirlerine sözler savurma şekli, bir kurbağanın buna ayak uydurmasını beklemek adil değildi.

Ne kadar istese de.

"Senden nefret etmiyorum. Lütfen böyle söyleme," diye fısıldadı Clare ve Alexander, kız kardeşi gibi olan arkadaşına en azından biraz rahatlık vermek umuduyla omzuna atladı ve omzunu okşadı.

Trystan'ın yüzü bir anda düştü. "Abartıyordum, Clare. Ben Kötü Adam'ım. Sen sadece tehlikeli biri sana yaklaştığında içgüdülerinin söylediğini yaptın."

Omuzlarını geriye attı, tüm duyguları bir kez daha sakladı.

Trystan, Tatianna'nın babasına seslendi. "Kaptan Jones, sizinle biraz yalnız konuşabilir miyim?"

Jellyfish Jones şaşkınlıkla başını geriye attı, ama başını sallayarak Trystan'a onu geminin önüne kadar takip etmesini işaret etti.

Alexander, Trystan'ı büyük bir pişmanlıkla izleyen Clare'i izledi. "Bu onu incitti."

Kingsley bu sefer bir işaret yapabildi. EVET

Tatianna, Clare'in sözlerine başını eğdi. "Ve bu da seni incitti, öyle görünüyor. İlginç." Gemi ufka doğru ilerlerken rıhtım uzakta bir nokta haline gelmişti. Esinti çok azdı ve Kingsley'in boynuna vuran güneş, onu karnının üstüne yatıp biraz daha uyumak istemesi için kışkırttı. Son zamanlarda çok fazla uyuyordu, laneti hayvan dönüşümünün ötesinde fiziksel olarak da etkisini göstermeye başlamıştı.

Clare, kısa saçlarını geriye itip toka ile tutmaya çalışırken, saçları sürekli kayınca sinirlenerek aynı şekilde sıcaktan rahatsız görünmüyordu.

Tatianna'nın gözleri eğlenceyle parladı ve iğneleri almak için elini uzattı. "Ben yapayım."

Clare gözlerini kırptı ama yavaşça döndü ve Tatianna'nın işi yapmasına izin verdi. Alexander, insan olduğu zamanları düşünmeye başladı. Tek bir yorumla arkadaşlarını güldürebildiği, çiçekli bir iltifat ve dostça bir baş hareketiyle bir kadını bayılttığı zamanları. Eskiden olduğu kişiden ne kadar uzaklaşmıştı.

Ne kadar yorgundu.

Yine biraz uyuyayım, diye düşündü. Gözlerini kapatacak ve...

Alexander'ın düşünceleri kesildi... bir top mermisi tarafından.

Gerçek bir top mermisi.

Atışın çınlaması, silah geminin yüzeyine çarparak ortadaki odalara düşerken ahşabı ikiye bölerek küçük kulaklarında bir çınlama yarattı.

"Sage!" Trystan uzaktan bağırdı, ileriye doğru koşarak deliğin olduğu yere dizlerinin üzerine çöktü.

Clare ve Tatianna, etraflarındaki adamların çılgın bağırışları arasında Jones'un hızlı emirlerini dinleyerek peşlerinden koştular.

Clare ve Tatianna Trystan'a ulaşamadan, omuzları çöktü ve derin bir nefes verdi. "Tanrılara şükür," diye mırıldandı Trystan, burnunun köprüsünü sıkıştırarak.

"Evie, iyi misin?" Tatianna, hepsi Evie'nin durduğu, kollarını kavuşturup ayağını yere vurarak deliğe bakan, sonra Trystan'a sert bir şekilde bakarak başını kaldırdığı yere bakarken seslendi.

Yanındaki büyük siyah top mermisini işaret eden Evie, sinirli bir şekilde bağırdı, "Bu berbat bir doğum günü hediyesi."

Trystan bu yorumu görmezden gelerek çılgınca bağırdı: "Yaralandın mı?"

"Biraz. En azından bir fiyonk takabilirdin," dedi Evie ciddi bir ifadeyle.

Alexander bir kurbağa sesi çıkardı.

Trystan topuklarının üzerine oturdu, gözlerini ovuşturarak fısıldadı. "Kaderin alaycı bir cilvesi, onun korkusuzluğu beni korkutuyor."

Kingsley bir levha kaldırdı. KOMİK.

"Komik değil!" diye bağırdı Trystan.

Ama tüm mizah, güverte gözcüsündeki denizci diğer mürettebata bağırınca kayboldu. "KORSANLAR!"

Trystan, omzuna sinek konmuş gibi sinirli görünüyordu, Tatianna irkildi, Clare'in yüzü soldu ve Evie Sage...

Evie Sage'in cevabı, "Sence yayları var mı?" oldu. Alexander gülümsedi.

Tam o sırada bir top mermisi daha uçtu.

Bölüm 64

BECKY

Bu sırada malikanede...

Blade hayattaydı.

Ama yaralıydı. Ve bilinci kapalıydı.

Şifacının odasında yatıyordu. Nura Sage, Becky gerekli şeyi yapmak için cesaretini toplarken ona göz kulak olmayı teklif etmişti. Yıldız ışığı büyüsü onu öldürmemişti, ama ne yaparlarsa yapsınlar, uyanmıyordu. Tatianna gitmişti, Clare de öyle. Becky'nin onu tedavi etmek için yardım edebileceğinden emin olduğu tek kişi, görmek istemediği biriydi.

Ama Becky korkak değildi ve sevdiği insanlar için her şeyi yapardı.

Bunu bile.

Bu yüzden kendini zindanda, ona incinmiş ve şaşkın bir şekilde bakan kardeşine bakarken bulmuştu. "Bex!" Roland ayağa fırladı ve parmaklıklara koştu. "Tanrılara şükür. Hafıza bitkisini açıklamam lazım. Lütfen."

"Blade yaralandı. *Senin* getirdiğin bitki yüzünden." Becky alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hemen açıklayacağım."

Roland utanç içindeydi ve Becky, kardeşinin berbat bir oyuncu olduğunu ve bu yüzden rahatsızlığının gerçek olduğunu bildiği için rahatladı. "Annem Evie'nin alması gerektiğini düşündü. Nura'nın son parçası olduğu için... Hala Nura'nın öldüğünü düşünüyor, hatırlarsın?"

Becky hiçbir şey söylemedi ve Roland gözlükleriyle oynadı — her zaman yaptığı gergin bir hareket. Bu hareket Becky'nin ciğerlerindeki havayı emdi.

“Ve çığlıklar durmak bilmiyordu. Her saat başı, saat gibi, çığlıklar yeniden başlıyordu. Evie'ye götürürsem, Nura'nın içinde yaşayan huzursuz kısmı çocuklarının yanında sakinleşir diye düşündü. Onu bu yüzden aldım, yemin ederim. Nura'nın hayatta olduğunu öğrendiğimde, kimseyi üzmek istemediğim için sakladım. Sana verecektim. *Gerçekten*."

Becky içini çekti, cebinden anahtarları çıkardı, kapıyı açtı ve Roland'a kaçması için başıyla işaret etti. "Biliyorum. Muhafızlar odanızda annemle yazışmalarınızı buldu."

Roland hücreden çıkarken boynunu salladı ve kaşlarını çattı. "Tabii, benim sözüme güvenmezsin."

Becky soğuk bir şekilde cevap verdi, "Seninle ya dikkatli davranırım ya da hiç davranmam."

Roland haklı olarak azarlanmış gibi görünüyordu. "Sanırım bu adil. Özür dilerim. Blade nasıl?"

Becky devam etti. "Yıldız ışığı büyüsüyle yanmış. Doğru kullanıldığında yıldız ışığı büyüsünün insanları iyileştirmek için kullanıldığını biliyorum, değil mi?"

Roland başını salladı. "Efsane öyle diyor."

"O zaman bitkiyi kullanarak kafasını iyileştirip onu uyandırmanın bir yolunu bulmalısın."

Roland'ın gözleri büyüdü. "Ben... deneyeceğim."

Becky parmağını Roland'ın göğsüne bastırdı. "Başaracaksın."

Roland başını salladı ve merdivenlerden yankılanan ayak seslerine doğru baktı. Loş meşale ışığı, nefes nefese Marv'ı ortaya çıkardı. Elleri dizlerinin üzerindeydi, saçları her yöne dağılmıştı. "Bayan Erring! Bayan Erring, size söylemeliyim... Tutsağı serbest mi bırakıyorsunuz?" Marv durdu ve parmaklarıyla oynadı.

Roland, Marv'ın ellerinden birini tutup eğildi, Roland'ın hafif gülümsemesinin etkisiyle giriş kapısının bekçisinin yanakları kızardı. "Roland Fortis, mahkum, hizmetinizdeyim."

Marv gergin bir şekilde güldü ve geriye doğru sendeleyerek, sallanan bir masanın üstündeki boş su kovasına çarptı ve kovayı yere düşürdü. "Marvin Handsome, ön kapı muhafızı."

Becky sinirlenerek onu düzeltti. "Handson, Marv. Soyadın *Handson.*"

Her zamanki gibi çekici Roland, dirseğini taş duvara dayayarak Marv'dan birkaç santim daha uzun bir şekilde durdu. "Handsome da yakışır tabii." Geniş bir gülümsemeyle Marv'a baktı ve Marv eriyip bir su birikintisine dönüşecek gibi görünüyordu.

"Roland! İş yerinde ofis personeli ile flört etmeyi kes."

Roland selam verdi. "Özür dilerim, Bex. İşin ne zaman bitiyor, Marv?"

"Tanrı aşkına... Seni burada uyutmadan önce şifacının odasına git
."

Kardeşi eğilip kulağına fısıldadı, "Bekâr mı?" "Ofis ilişkileri kesinlikle yasak," diye tısladı.

Roland sağa sola baktı. "Ama ben burada çalışmıyorum."

"Ofiste *çalışıyorsun*. Romantik ilişkiler yasak." *Sinirlenmek profesyonelce değil. Sinirlenmek profesyonelce değil. Sinirlenmek profesyonelce değil.* "Git Roland, yoksa hücreye geri dönersin."

Roland *daha sonra* Marv'a dudaklarıyla konuştu ve Roland ellerini ceplerine sokup merdivenleri çıkarken gardiyan kıpkırmızı oldu.

Kardeşler, insanın sabrını sınamak için tanrılar tarafından gönderilmiş bir cezadır.

"Marv," diye tersledi Becky. "Kardeşimin kıçını incelemeyi bitirdiğinde, bu kadar acil olan şeyin ne olduğunu bana söyleyebilir misin?"

Marv sıçrayarak, kekeleyerek ona seslendi. "F-Fluffy, Bayan Erring." Başını salladı.

Midesinin aşağıya indiğini hissetti. "Ne demek istiyorsun? Fluffy'ye ne oldu?"

"Ejderha hiç görmediğimiz kadar huzursuz. Morey'i yedi!"

Becky tiksinti ile dudaklarını kıvırdı. "İğrenç. Yeni kuzgun postacı mı?" Adam iğrenç, elle tacizci ve kaba biriydi, sanki herkes ondan aşağıymış gibi ofiste dolaşıyordu. "Zevkler ve renkler tartışılmaz. Zavallı hayvanın midesi bulanacak."

Hızla başını salladı. "Hayır, Bayan Erring, anlamıyorsunuz. Hayvanın davranışları..."

"Yeter!" Becky bağırdı. "Bu önemsiz sorunlarla uğraşacak vaktim yok. Kötü niyetli muhafızlara söyle, onlar halletsin. Ya da bir kez olsun ofisteki sorunları bağırarak anlatmak yerine, kendin çözmeye çalış!"

Gözleri cam gibi oldu ve Becky, bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi hissetti. "Marv, ben..."

Muhafız ellerini ovuşturdu, gözlerini botlarından ayırmadı. "Haklısınız Bayan Erring. Bu sorunu kendim çözeceğim. Söz veriyorum."

"Marv!" Becky onun arkasından seslendi, ama merdivenlerden yukarı çıktığında çoktan gitmişti.

Kiler kapısını kapattığında hissettiği ani sıcaklığa rağmen omuzları titremeyi kesmedi. Gözlerinde biriken yaşlarla bulanık bir görüşle, yarı baygın bir halde mutfağa doğru sendeledi. Mutfak masasına çöktü ve iş yerinde *asla* yapmayacağına yemin ettiği bir şey yaptı.

Başını masaya koydu ve ağlamaya başladı.

O kadar perişan bir haldeydi ki, Lyssa'nın içeri girip kucağına bir şey koyduğunu fark etmedi ve Becky aşağı baktığında, hıçkırıklarla boğuldu. Blade'in masasından çaldığı, Lyssa'nın çocukluğundan kalma örgü ejderhası,

oraya, parçalanmış ve yalnız bir şekilde duruyordu.

Tıpkı kendisi gibi.

Gözlerini ovuşturdu, avuçlarını gözlerine bastırarak ağlamayı durdurmaya çalıştı. "Özür dilerim. Bugün kendimi toparlayamıyorum."

Lyssa, Becky'nin bilmediği büyük bir sırrı paylaşır gibi fısıldadı, "Gerek yok, Bayan Erring. Ağlamak cesur olduğunuz anlamına gelir."

Becky ellerini çekip, bir anda hem genç hem de bilge görünen küçük kıza yaşlı gözlerle baktı. "Bunu sana kim söyledi?"

Lyssa omuz silkti, Becky'nin ellerinden birini tutup nazikçe sıktı. "Kimse. Bana öyle geliyor ki, duygularını açıkça gösteren biri, onları saklayan birinden daha cesurdur."

Becky, gözyaşları arasında gülümseyerek elini sıktı. "Buna karşı çıkamam."

"Güzel. Şimdi istersen yalnız kalabilirsin, ya da fikrini değiştirirsen diye burada oturacağım."

Becky, bir insanın yapabileceği en cesur şeyi yaparken Blade için endişelenerek sessizce oturdular.

Ağladı.

Ve ağladı.

Ve ağladı.

Bölüm 65

KÖTÜ ADAM

Trystan işler daha da kötüye gittiğinde artık şaşırmıyordu; işler *kötüye gitmedi*ğinde daha çok şaşırıyordu.

"Ateş!" Kaptan Jones bağırdı ve bir top mermisi korsan gemisine doğru uçarak sancak tarafına isabet etti. Trystan, korsanların çarpmanın etkisiyle telaş içinde koşturduklarını ve bağırışlarını duyabilecek kadar yakındılar.

"Ateş!" Bir top mermisi daha uçtu ve yaklaşan korsan gemisine daha sert bir şekilde çarptı.

Korsanlar halatlardan güverteye atlayarak savaşın ortasına daldılar, mürettebatlar çelik ve yumruklarla çarpışmaya başladı.

Trystan yeterince bekledi.

Bana itaat etmenin zamanı varsa, o zaman şimdi, diye düşündü Trystan, *sihirli gücüyle*. Sihirli gücü. Onun emri altında olması gereken sihirli güç, şimdi nazikçe ve sabırla rica etmek zorunda olduğu bir şey haline gelmişti. "Sakıncası yoksa." Dişlerini sıktı ve sihirli gücü — ya da lanet, ya da Rennedawn'daki veba, her neyse — hastalıklı bir mizah anlayışına sahipti, çünkü onu dinledi.

Karanlık bir sis, Trystan'ın yolundaki ilk adamı kapladı. Adamın başında kırmızı bir bandana vardı ve sakalı göğsünün ortasına kadar uzanıyordu. Adamın ayağı parlak kırmızı renkte yanıyordu, şah damarındaki nabız siyah renkte parlıyordu. Trystan bileğini bir kez sallayarak onu öldürebilirdi, ama Trystan'ın daha önce hiç görmediği yeni bir yerde başka bir yara parladı. Adamın kalbinin üzerinde, parlak gökkuşağı renginde, yanardöner bir renk belirdi.

Adamı öldürmek, o rengi tamamen yok etmek anlamına gelirdi ve Trystan, Sage'e benzeyen herhangi bir şeyi yok etme fikrini... akıl almaz buldu.

"İyi davranmaktan bıktım," diye mırıldandı Trystan, adamın boynuna değil ayağına sihrini yönelterek ve adam acı içinde yere düşerken gözlerini devirdi. "Evet, evet, rica ederim." Trystan adama el sallayarak, Clare ve Tatianna'nın yanına geçti ve dikkatsiz bir rahatlıkla savaşmaya devam etti.

Clare daha fazla yeşil mürekkep fırlattı ve bir kerede üç adamın gözüne sıçrattı. Sevinçle, öyle görünüyordu. Onun tezahüratı ilk ipucuydu.

Sarı bir gülümsemeyle büyük bir korsan Trystan'a yaklaştı. "Kafanı mızrağa geçirip Benedict'e götüreceğim."

Benedict mi? "Kral için mi çalışıyorsun?"

"Biz paralı askeriz." Adam, Trystan'ın hatırı sayılır boyuna rağmen, onun yarım boyu kadar uzundu. "En çok para veren için çalışırız." Elini kaldırıp uzun gri sakalını okşadı. "Karşı teklifin var mı?"

"Elbette," diye cevapladı Trystan soğuk bir sesle, sis adamın ayaklarının etrafında dans etti ve onu olduğu yerde felç etti. "Seni yavaşça ya da çabucak öldürebilirim." Kılıcını kınından çeken Trystan, kılıcın ucunu adamın göğsüne dayadı. Alaycı bir gülümsemeyle, "Sen seç," dedi.

Büyü onu sardı, gemiyi kapladı ve tüm korsanları olduğu yerde dondurdu, taze yaralarını, eski yaralarını ve öldürdükleri yerleri aydınlattı. Ama yine de kalplerinin üzerinde o gökkuşağı parıltısı vardı.

Bunda şiirsel bir şey vardı ve Trystan bunu daha fazla analiz ederdi... eğer umursasaydı.

Ama şimdilik, planlarının önüne çıkan bu aptalları yerden silip süpürmek istiyordu. "Hepinizin iki seçeneği var. Size sunayım mı? Yoksa sizi şimdi öldüreyim mi?"

Cevap yoktu, sadece donmuş bedenler ve şaşkın yüzler.

"Geri çekilin!" Clare uzaktan bağırdı ve Trystan bunu duyduğunda büyüsü zayıfladı, birkaç korsanın kurtulmasına yetecek kadar titredi. Hemen ona doğru koştular ve Trystan hepsiyle aynı anda savaşamayacağını biliyordu.

Kılıcını kaldırdı, yenilip öldürülmektense savaşarak ölmeyi tercih edeceğini biliyordu. İlkine doğru koşarken dudaklarından bir savaş çığlığı yükseldi, ama başka bir kılıç havada çırpındı ve adamın kafatasına saplandı.

Korsan yere düştü, Trystan'ın çenesi de öyle.

Hançer geldiği yöne doğru uçtu ve herkes onun nereye düştüğünü görmek için başını çevirdi.

Evie orada durmuş, kaşlarını çatmış, kılıcın sapını ileri geri sallıyordu. "Nişanım biraz kaydı."

Trystan'ın tüm vücuduna sıcaklık yayıldı, göğsünü hayali bir ağrı doldurdu. "Onun kafasına nişan almamıştın, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözleri kemerinin altına kaydı, o sırıttığında vücudu gerildi. "Daha güneyde."

Tüm korsanlar irkildi ve üç adım geri çekildi.

Kaptan Jones, başka uzuvların veya başka organların kesilmeden önce araya girdi. "Geri kalanlar, silahlarınızı teslim edin ve sıraya girin!" Tatianna'nın neşeli babası gitmiş, yerine sert bir komutan gelmişti ve geri kalan birkaç korsan kılıçlarını yığına attı.

Vanilya kokusu, ölüm kokusunu maskeliyordu. "Hepsini öldürecek mi?" Sage, onun yanında sordu.

Kaptan haklarını okurken esirler sıraya girdi. Trystan başını salladı. "Hayır. Kaptan Jones korsan değil, denizci kanunlarına uyar. Onlara mürettebatta bir yer ya da bir sonraki limana kadar hücrede kalma teklif et."

Sage hafifçe güldü ve bu ses göğsünde bir sızıya neden oldu. "Muhtemelen bunun üzücü olduğunu söyleyeceksin... ama bence bu şimdiye kadarki en güzel doğum günüm."

Trystan bunu üzücü bulmadı. *Lanet olasıca korkunç* buldu.

"Neden kimseye bir şey söylemedin?" diye sordu, istemeden sert bir sesle.

Gözlerini kaçırarak yanakları pembeleşti. "Sıradan bir gün."

Trystan kollarını kavuşturdu ve şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Tatianna'nın doğum gününde ofisimizdeki toplardan birini konfeti ile doldurdun ve aradan aylar geçmesine rağmen hala pembe parçaları buluyoruz. Doğum günlerini önemsemiyorsan, tüm bunları bana çektirdin mi diyorsun? Etkileyici bir kötülük, bunu ben bile itiraf etmeliyim."

Alnında yerinden çıkmış bir bukle vardı ve Trystan onu geri itmek için elini kaşındı. Rüzgar onun yerine işi yaptı ve kendini mantıksız bir şekilde havaya kızgın buldu.

Aklını kaçırmış gibi.

Tatianna, Evie'nin yanına gelip kolunu omzuna attı. "Konfeti çok güzeldi. Çok iyi yapmışsın." Tatianna'nın pembe boyalı dudakları genişçe açıldı, göz kırptı ve babasının ekibinin yaralı üyelerini iyileştirmeye başladı.

"Doğum gününü kutlamayı sevmiyor musun?" Trystan, bir anlık sessizliğin ardından, Sage'in gözlerinin hayalperest değil, umutsuz bir ifadeye büründüğünü fark ederek sordu. Devam etmeliydi; umursamamalıydı. Bu, aralarındaki mesafeyi daha da açmak, Sage'e iş arkadaşı olmaktan başka bir geleceklerinin olmadığını göstermek için mükemmel bir fırsattı.

Ama sonra alçak bir sesle mırıldandı. "Bilmiyorum. Sanırım kimse gerçekten denemedi." Güldü. "Son doğum günümde Lyssa bana bir kart çizdi.

ikimizin bir yelkenli teknesinde olduğu bir kart çizdi, ama ben pasta ya da şarkı söylememeleri için yalvardım. Annem çocukluğumun çoğunda zorluklar yaşadı ve ben aileme başka bir endişe kaynağı yaratmak istemedim. Bu yüzden her yıl doğum günüm geçtiğinde, bundan bahsetmezsem kimsenin hatırlamayacağını fark ettim ve annem öldükten ve Gideon... geçici olarak öldükten sonra... bundan bahsetmeyecek kimse kalmadı." Omuzlarını silkti. "Sanırım çok uzun süre rol yaptım ve şimdi ne istediğimi bilmiyorum."

Ona sertçe baktı ve sorduğu için kendinden nefret etti. "Başkalarının fikrini dikkate alma. Doğum gününde kutlanabilseydin, ister miydin?"

"Evet." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kendi cevabına bile şok olmuş gibiydi. "Yani... kutlanmak isterim. Yılda sadece bir kez olsa bile."

Hareket etmedi, tüm kasları gergin, yüzü ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu. Elini eteğine silerek kıkırdaması, onu tedirgin ettiğini gösteriyordu.

Sessizlik, onun "Lanet olsun!" diye homurdanmasıyla bozuldu.

Sage irkildi ve elini göğsüne bastırdı. "Efendim?" Ona uzandı ama adam çoktan geminin ortasında toplanan adamların arasına dalmıştı. Mürettebat ve korsan esirler ona bakıyordu.

Bunu yapma, vicdanı yalvarıyordu.

Kapa çeneni, diye emretti. *Bugün onun lanet olası doğum günü ve kutlamak istiyor. LANET OLSUN.*

"Bu benim suç ortağımın doğum günü," diye gruba seslendi, hissettiği kadar gülünç bir sesle, Sage'in tepkisini görmek için arkasına bakmaya cesaret edemeden. "Ona mutlu yıllar dileyin. Hemen."

"Trystan!" Sage arkasında ciyakladı ve durakladı. "Bekle... suç ortağı mı? Beni terfi mi ettirdin?" Ama o bakmadı. Gözlerine bakarsa, ona mutlu yıllar dilemekten daha fazlasını yapardı. Onu güverteye indirip, o bayılana kadar öperdi, ikisi de bayılana kadar öperdi.

Mürettebat sessizdi, korsanlar sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyorlardı. O, bundan daha fazlasını kaybetmek üzereydi. "ŞİMDİ dedim!"

Gemideki herkesin ağzından uyumsuz bir "mutlu yıllar" korosu yükseldi ve Kingsley, üzerinde "Mutlu Yıllar" yazan bir tabela ile ayağa fırladı.

MUTLU

Ve bir başka pankartta:

DOĞUM GÜNÜN KUTLU

OLSUN

Tatianna harekete geçti. "Oh, evet! Parti yapmalıyız! Yarın sabaha kadar gemide mahsur kaldık zaten. Baba?"

Kaptan Jones gülümseyerek mürettebatını alkışladı. "Mahkumları hücreye götürün! Geri kalanlar hazırlıklara başlasın!"

"Oh, bu olmaz..." Sage başladı.

"Evie," Trystan, hareketsiz duran kıza parmağını sallayarak uyardı. "Gereksiz olduğunu söyleme."

Ağzını kapattı, gözleri Trystan'ın adını koymaya cesaret edemediği bir duygu ile parlıyordu. Bu duygu, onun asla sahip olamayacağını bildiği bir şeye çok benziyordu.

Zincirlenmiş korsanlar tek tek önünden geçti, en irisi durup ona alaycı bir şekilde baktı. "Kötü adammış, hadi oradan. Sen omurgasız, fahişesine düşkün, yumuşak bir köpeksin."

Trystan ilk başta cevap vermedi, alçağın sözlerini bitirmesine izin verdi.

"Sana bir doğum günü hediyesi getirdim, kötü kadın." Korsan zincirli bir elini alıp kasıklarına attı.

İplik koptu.

"Sage," dedi Trystan alçak sesle, korsanlardan gözlerini ayırmadan. "Bu adamın hayatının kaderi, olay raporuna herhangi bir şekilde etki ediyor mu?"

"Hayır, sanmıyorum..." Sage şaşkın bir şekilde cevapladı.

Ama Trystan, Sage sözünü bitirmeden harekete geçti, yumruğunu adamın karnına indirdi ve onu geminin kenarına sürükledi. "Suç ortağı," diye bağırdı, kim duyarsa duysun umursamadan, korsanın yakasını kavrayarak. "O benim suç ortağım." Korsanı gemiden yarı yarıya itti, tek eliyle tutarken fısıltıyla, "O benim," dedi.

Bıraktı ve cesedin suya çarpmasını izledi.

O benim.

Sadece kalbinde olsa bile. Tabii

bir kalbi varsa.

Diğer korsanlara seslendi, hepsi de arkadaşlarının düştüğü yere bakıyordu. "Yakında doğum günü şarkısı söyleyeceğiz ve ağızlarınızdan bu kelimeler dışında başka bir şey duyarsam, onun peşinden yüzersiniz."

Zincirlenmiş adamlar güverteye inerken öfkeyle başlarını salladılar ve onaylayan mırıldanmalar duyuldu.

Trystan'ın cebinde bir vızıltı duyuldu ve hemen arayanın kristalini çıkarmak için harekete geçti. Mücevherlerin çoğunlukla Malevolent Guard ile iletişim kurmak gibi kullanım alanları vardı. Keeley'e gerekli gelişmeleri kendisine bildirmesi gerektiğini söylemişti

gerekli gelişmeleri kendisine bildirmesini söylemişti, ancak yolculukları boyunca arayan kişinin yakut taşı sessiz kalmıştı.

Ancak ofisle iletişim için bıraktığı ametist, durmadan çalıyordu.

Mücevheri ağzına götürdü, Sage yanında kaşlarını çatarak onu izliyordu. Tatianna dinlemek için yaklaştı, ardından Clare.

Tam o sırada Rebecka Erring'in endişeli sesi yankılandı.

"Neredesiniz? Her şey ters gitti!"

Bölüm 66

EVIE

"Blade hala uyanmadı mı?"

Evie, hayatında gördüğü en büyük, en tatlı jestin etkisinden kurtulamamıştı. Bir adamı denize atmıştı. Onun için.

Bayılmak üzereydi.

Patronun cinayeti yanına bırakma, Evie! Tabii senin doğum günün değilse. O zaman sorun yok.

"Hayır. Roland, nabzı düzenli ve her şey normal göründüğü için bir iki gün uykuyla geçeceğini düşünüyor, ama elimizde şeytani bir çiçek var ve ejderha çıldırmak üzere!" Becky mücevherin içine bağırdı ve Evie, endişesi artmasına rağmen gülümsemek istedi.

"Oh, Becky, seni özledim," dedi Evie içtenlikle. "Dinliyor musun sen?"

"Rebecka, nefes al," dedi Trystan. "Blade'in iyileşmesini hızlandırmanın bir yolu var mı? Roland'ın hafıza çiçeği dışında kullanabileceği bir bitki?" Trystan sakin ve soğukkanlıydı, en azından öyle görünüyordu, orada öylece durmuş, çatışmadan etkilenmemiş gibi. O endişelenmiyorsa, belki Evie'nin de endişelenmesine gerek yoktu.

Dalgalar gemiyi sallıyordu, öğleden sonra yavaşça akşama doğru ilerlerken güneş gökyüzünde alçalmıştı. Kuşlar başlarının üstünden uçarak suya dalıp balık avlıyorlardı. Dünya sakin görünüyordu, ki bu genellikle her şeyin ters gittiği zamanlardı.

"Roland birkaç şey deneyecek, ama hemen işe yarayacak bir şey yok ve onun uyanması lazım. Hemen."

Evie düşünmeden Elinin Ucu'nun elini tuttu ve ametisti yüzüne yaklaştırdı. "Uyanacak, Rebecka. Günlüğümde yıldız ışığı büyüsüyle ilgili bazı notlar var, belki yararlı bir şey bulabiliriz. Masamın üst çekmecesinde."

"Hayır, orada değil," diye cevapladı Becky, hiç etkilenmemiş gibi. Evie gözlerini kırptı. "O zaman nerede olabilir?" "Lyssa okuyor."

Evie öfkeyle ağladı, "Ve onu durdurmadın mı?"

"Onu ona ben verdim," dedi Becky, hiç üzgün görünmüyordu.

Trystan sıkılmış bir ifadeyle araya girdi. "Rebecka, Fluffy'nin nesi var?"

"Ben... O huzursuz... Bir posta memurunu yedi."

Trystan elini yüzüne o kadar sertçe çekti ki, Evie başını göğsüne çarptı. Farkında değil gibiydi. "Morey miydi?"

Becky durakladı, "Evet..."

Trystan cevap verirken biraz fazla sevinçli görünüyordu. "Harika." Evie ikisinin ellerini kendine doğru çekti ve bu sefer Trystan dengesini kaybetti, göğsü omzuna sertçe çarptı. "Onu boş ver. Günlüğümü getir, masamda da notlar var, istersen onlara da bakabilirsin."

"Bu başımı ağrıtmak gibi geliyor. Hem de kasten," diye yanıtladı Becky. "Zaten öpücüğün acısı geçmedi..."

"Ne?" diye sordu Evie ve o kadar uzun bir sessizlik oldu ki Evie mücevherler arasındaki bağlantının koptuğunu sandı. "Becky?"

"Onu son gördüğümde öptüm."

"NE!" diye bağırdı Evie, Trystan'ın elini mücevherin etrafında o kadar sıkı sıktı ki Trystan yüzünü buruşturdu.

"Sage, inan ya da inanma, kanın parmaklarıma ulaşması gerekiyor."

Evie ona vahşi bir bakış attı ve o hemen sustu. Tatianna, Evie'nin omzuna neredeyse zıpladı. "Onu öptün de ne demek?" diye sordu.

Becky uzun bir iç çekişle, "Bu kavramı açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum, çünkü ikinizin de Maverine kardeşlerden biriyle bu eylemi gerçekleştirdiğinizi biliyorum." dedi.

Tüm mürettebat durup birbirlerine baktı ve Trystan bu ilgiye soğuk bir bakışla karşılık verdi. "Ekleyecek bir şey var mı?" Hepsi işlerine geri döndü.

Tatianna ametistin üzerine eğildi, koyu kaşları aşağı doğru eğildi. "Bu davranışı gayet iyi anlıyorum. Anlamadığım şey, *seni* buna iten şey. Onaylamadığımdan değil; sana defalarca söyledim, iyi ve uzun bir..."

"Bayan Erring. Kendi kurallarını çiğnemek bir yana, olan biten tek şey bu mu? Bildirecek başka bir şey yok mu?" Trystan, konuyu acilen geri döndürmeye çalışıyordu; Evie, mücevheri beyaz parmaklarıyla sıkıca tutmasından

ve sanki çıplak vücudunu ortaya çıkaracakmış gibi gözlerinden kaçınmasından anlayabiliyordu. "Ona onu sevdiğimi de söyledim."

"Aman Tanrım!" Tatianna ve Evie çığlık attı. Trystan ametisti fırlatarak ellerini kulaklarına kapattı ve Tati onu havadan yakaladı.

"Ne dedi?" Evie heyecandan titriyordu. Neden en ilginç şeyler hep o yokken ofiste oluyordu? Sanki herkes o ortadan kaybolana kadar gerçekten eğlenmek için bekliyordu.

"Söyler söylemez kaçtım! Sonra o sarhoş oldu ve beni sevdiğini söyledi."

Evie ve Tati aynı anda nefeslerini tuttular.

Becky nefes nefese devam etti. "Sonra bayıldı." Tatianna alnına elini vurdu. "Ah, Rebecka."

"İkiniz de içgüdülerimi takip etmemi söylediniz! Şimdi bakın, başım ne hale geldi!"

Trystan şakaklarını ovuşturuyordu. "Belki de sadece duygusal şoktan bayılmıştır."

Evie nefesini tutarak, elinin tersiyle onun omzuna vurdu. "Hiç yardımcı olmuyorsun!"

"Aşk meselelerinde yardımcı olmak benim isteğim değil," dedi adam soğuk bir şekilde. Evie onu tiksintiyle baştan aşağı süzdü. "Dalga geçiyorsun."

Yanakları kızarınca içini bir tatmin duygusu kapladı. Adam boğazını temizledi ve tekrar ametiste yöneldi. "Bayan Erring, hafıza bitkisi nasıl patladı?"

Becky, kardeşi, bir yanlış anlaşılma ve Renna Fortis'in Becky'nin büyüsünü emmek için kullanmaya çalıştığı bitkiyi içeren uzun bir açıklama yaptı. Hikaye, yaprakların koparılması ve bitkinin kötü tepki vermesiyle sona erdi.

"Kardeşin mi?" Trystan dikkatle sordu.

"Blade yaralandığında kilitlenip koruma altına alınmıştı, bu yüzden onu suçlamak istesem de, bu bizi hiçbir yere götürmez." Bu, duygusal olmak yerine mantıklı davranan Becky'ye çok yakışıyordu.

Evie'nin asla öğrenemediği ve asla öğrenemeyeceği bir beceri. Ama Evie, duygularını neşeli bir maskenin arkasına saklamakta ustaydı ve saklanmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

"İyi misin Becky?" diye sordu Evie nazikçe.

Becky'nin sesi titredi ama hemen sakinleşti. "Pek sayılmaz, ama hayatta kalacağım. Sizler nasılsınız?"

O ana kadar olan yolculuklarını olabildiğince hızlı bir şekilde anlattılar. Evie daha müstehcen kısımları atladı ama geri döndüklerinde insan kaynakları görevlisine tüm ayrıntıları anlatacağına söz verdi. Sırf gözleri fal taşı gibi açılınca gözlüklerinin düşmesini görmek için bile olsa.

"Ofisteki tüm kaynaklar emrinizdedir, Bayan Erring," dedi patron. "Uyandığında veya şüpheli bir şey bulursanız bize haber verin." Bu sözler o kadar kararlı bir şekilde söylendi ki, grupta topluca bir nefes alma sesi duyuldu.

Deneyimsiz bir gözlemci, patronun çalışanlarına emir veriş şeklini düşüncesizce bulabilirdi, ama Evie, Trystan Maverine'i çoğu kişiden daha iyi tanıyordu, bazen kendisinden bile daha iyi. Teselli sözleri abartısız ve gösterişsizdi. Sade ve anlaşılırdı, bu yüzden inandırıcıydı.

Evie'nin kalbi, onun adıyla aynı ritimde daha hızlı atmaya başladı.

"Teşekkürler, efendim. Keşke Malevolent Guard'ın geri kalanını da bu göreve göndermezdiniz, ama sizi anlıyorum. En azından onlar döndüğünde, Fluffy'yi zapt etmek için daha fazla yardımcım olacak."

Evie'nin kanı dondu.

Trystan'ın tüm kasları gerildi, koyu renkli gözleri Evie'nin gözlerine kilitlendi. "Rebecka..." Villain, alışılmadık bir şekilde insan kaynakları sorumlusunun ilk adını kullandı.

"Evet, efendim?"

Trystan durakladı ve Evie'nin boynunda hissettiği beyaz-sıcak, buz gibi hissi doğruladı.

"Kötü Niyetli Muhafızları hiçbir göreve göndermedim."

Bölüm 67

EVIE

Gece çöktü ve Evie'nin umutları da söndü.

"Belki bir yanlış anlaşılmadır," diye önerdi patron uzak gece gökyüzüne bakarken. "Belki iletişim hatları karışmıştır." Mürettebatın geri kalanı görevlerine dönmüştü, gemi Lilac Denizi'nde seyrederken rahat bir sükunete kavuşmuştu. Güneşin batışı, mürettebatı geminin etrafına küçük fenerler yakmaya sevk etti ve aksi takdirde kasvetli olan ortama sıcak bir ışık yaydı.

Trystan hiçbir şey söylemedi, bu normalde Evie'yi caydırmazdı. Hatta, günlük etkileşimlerinin ardında, Evie bir veya iki uygunsuz düşünceyi yüksek sesle dile getirecek bir gevezelik seansına devam ederdi, ama zihni alışılmadık bir şekilde sessizdi.

Ve alışılmadık bir şekilde korkuyla doluydu.

Derin bir nefes aldıktan sonra, gözlerini ufuktan ayırmadan ona seslendi. "Geminin aşçısı sana pasta yapıyor."

Evie gözlerini kırptı. "Kek mi?"

O, ona merakla baktı. "Doğum günü pastası."

"Oh." Durdu, topukları üzerinde ileri geri sallandı. "Ne aromalı?"

"Vanilya."

Onun vanilyalı şekerlemeleri. Tatlılar arasında en popüler lezzetlerden biriydi, bu yüzden onu bu yüzden seçtiğini düşünmek için bir neden yoktu. Ama ona yan gözle, araştırıcı bir bakış attığı için... o biliyordu.

Evie uzanıp kolunu nazikçe sıktı. Adamın kolunu gerdiğine yemin edebilirdi. Ya da gerginleşti. Her halükarda, dokunuşunun altında kaslar hoş bir şekilde hareket ediyordu ve o böyle şeylerden şikayet edecek biri değildi. "Çok naziksiniz, efendim."

"Hatırlatma." Sanki nezaket vücudunun tahammül edemeyeceği bir tiksinti uyandırmış gibi titredi. "Her neyse, doğum günleri söz konusu olduğunda, bu çok kasvetli bir gün. En azından tatlı bir şeyle bunu örtbas edebildim."

Kız yanağına öpmek için eğildi ve adam o kadar sertleşti ki, ortadan ikiye kırılacağını sandı. "Pasta gerek yoktu, sen yeterince tatlısın."

"Demek bana saldırgan davranarak teşekkür ediyorsun?" diye kuru bir şekilde cevap verdi.

Mürettebat üyelerinden biri armonikasıyla neşeli bir melodi çalmaya başladı, ardından Evie'nin tanımadığı garip enstrümanlarla iki kişi daha ona eşlik etti. Melodi o kadar eğlenceli ve hafifti ki Evie dönüp durmak istedi.

Ellerini arkasında birleştiren Evie, patronuna kurnazca bir bakış attı. "Madem doğum günümü kutlamaya bu kadar kararlısın, hediyem nerede?"

Sorusundaki tehlikeyi sezerek ondan uzaklaştı. Ama bu, karanlık gözlerinde alaycı bir ışıltinin belirmesini engelleyemedi. "Elimden gelen her şey."

"Benimle dans et," diye fısıldadı, sanki komplo kuruyormuş gibi, sanki sabah toplantılarından birinde Benedict'e zarar vermek için özel bir plan yapıyormuş gibi.

Gece havası hoştu, esinti saçlarını okşuyordu ve aniden hissettiği mutluluğa sevgiyle gülümsedi. Mürettebatın birkaçı müzik eşliğinde zıplıyor, ıslık çalıyor, bazıları ise çoktan içkilerinin etkisinde kalmıştı. Evie beklentiyle elini kaldırdı, hafifçe dudaklarını bükerek.

Patronunun dudak bükmeyi sevmediğini biliyordu. Bir keresinde, bir işkence seansı sırasında Valiant Guard'ın dudaklarını neredeyse koparacağını görmüştü. Evie, bunun dudakların savunmasızlığıyla ilgili olduğunu tahmin ediyordu. Ya da belki de genel olarak duygularını dışa vurmak onu rahatsız ediyordu. İstisnasız.

Tabii Evie hariç, çünkü tanıştıklarında Evie ruhsal bir çöküntü yaşıyordu. O zaman onun histerik davranışlarından nefret etmemişti.

Hatta onu işe almıştı.

Evie daha da somurtarak gözlerini yukarı doğru kırptı.

O, yaklaşık olarak — Evie saymaya başlamıştı — *1, 2, 3,* 4...

"Küçük kasırga," diye homurdandı, elini tutup onu geçici dans pistine doğru çekti. "Kaos iblisi. Siren."

"Buna suç ortağı da ekle," dedi kız, onun göz seğirmesine gülümseyerek. "Bir ay içinde iki terfi. Mutlu yıllar bana." Kız güldü, elini onun omzuna koydu, sonra onun eli hafifçe kızın kalçasına kondu. Dokunuşu tam bir beyefendilik örneğiydi, ama kızın tüm vücudunu titretti. Adamın parmakları kızın beline sıkıca yapıştı, onu bir can simidi gibi tutarken, kızın vücudu da buna karşılık olarak ısındı, daha fazlasını, onu istedi. Kızın içindeki her şey yumuşuyordu. "Sadece takılıyorum. Dilim sürçtü, biliyorum."

Sonra onu döndürdü ve kız kollarının arasına geri döndüğünde, yüzleri

çok daha yakındı, dudakları onun dudaklarının hemen altında duruyordu, bakışları ağırlaşıyordu. "Evie, ben..."

Yanaklarının yandığını hissetti. "Evet?"

Karanlık bakışları onu içten içe yakıyordu. "O bir hata değildi... Doğum günün kutlu olsun."

Gülümsedi ve elini sıktı. Belini saran eli belinin altına kaydı ve onu hafifçe kendine çekerek fısıldadı, "Teşekkür ederim, Trystan."

Bir tur daha döndüler, sonra bir tur daha.

Onun etrafında güvenli bir fener gibi sıcak bir ışıltı vardı... ya da onun kaderini gösteren açık bir ok. Kader, onun ikincisi olduğuna karar vermiş gibiydi. Ama Evie, insanların onun için, onun *hakkında* kararlar vermesinden çok bıkmıştı.

Hayatımı mahvetmek mi istiyorsun, Kader?

Sıraya gir. Ailemin geri kalanı işini bitirince seni çağırırım.

Kendi şakasına güldü ve bunun sonucunda Trystan'ın ayak parmaklarına bastı. Trystan tıslayarak onu kendine daha sıkı çekti ve daha güçlü bir şekilde onu teknenin etrafında yumuşak dönüşlerle döndürdü. "İşte. Altı yaşından beri tanıdığım mürettebatın önünde beni herkesin önünde küçük düşürüyorsun *ve* üstüne üstlük ayak parmaklarıma basıyorsun. Şu anki durumumun en üstte olduğunu söyleyebilirim."

Dans etmeyi bırakmadı. O da bırakmadı.

"Bilmiyorum. Lyssa'nın geçen seneki kartı zordu, ayrıca Tatianna dün bunu çözdü ve çantama bir şişe şarap soktu." Parmaklarıyla her bir maddeyi saydı. "Oh, bir de Marv yol için Edwin'in kurabiyelerinden bir sürü koydu."

"Marv'la rekabet etmek istemiyorum," diye cevapladı, sesinde hafif bir kırgınlık vardı.

Evie anlayışla başını salladı. "Ben de senin yerinde olsam istemezdim. Seni mahvediyor."

Bir kasırga içinde döndü, siyah yanardöner etekli eteği gözlerinin önünden bulanıklaşırken, sonra alçaltıldığında nefesini tuttu. Trystan onu yakaladı, yüzü onun yüzünün üzerindeydi. Onun küresinde hapsolmuş gibi, görünmez bir güç ikisini birbirine yaklaştırdı, yaklaştırdı, ta ki...

Bir ıslık sesi onları ayırdı. O güldü, o kızardı. Bir an için, onlar ne kötü adam ne yardımcısı ne çırak ne de suç ortağıydılar. Onlar, farklı bir hayatta olabilecekleri gibi, adil kuralların ve acıların, güç mücadelesinin olmadığı bir hayatın içinde Trystan ve Evie'ydiler.

Bir saniye daha, Evie o hayatı istedi. Ve bir saniye sonra, istemedi.

Şu anda oldukları şey, onun istediği şeydi; şu anda oldukları şey, nefes almasını kolaylaştırıyor, adımlarını hafifletiyor, kalbini şişiriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, Evie'nin emin olamadığı bir şeyi ifadesinde ararken.

"Seni," dedi cesurca, soruyu cevaplamak için aceleyle ağzından kaçırmadan, kelimeleri kusmadan. Bu, utanmaz Evie'ydi ve kendini böyle seviyordu.

Adamın gözleri parladı, arayan bakışları derinleşti, yakıcı ve istekli hale geldi. Çok yoğundu; an çok gerçek hale geliyordu, kalbi çarpıyor, tüyleri diken diken oluyor ve nefesi hızlanıyordu.

"İşimin ilk haftasında, senin ne kadar dikkatli olduğunu görmek için küçük kedi figürlerini gizlice getirip farklı yerlere sakladığımı düşünüyordum."

Trystan'ın sesi öfkeyle doluydu. "Ofiste hiç kedi figürinleri görmedim."

Kıkırdadı ve ardından gelen hırıltı o kadar güçlüydü ki, neredeyse ellerini bırakacaktı ve Trystan onu sabitlemek için elini sıkmasaydı, muhtemelen bırakacaktı. "Hayır, görmedin, değil mi?"

O öfkelendi.

O sırıttı.

O daha da öfkelendi.

"Ne harika bir doğum günü." Evie kollarını genişçe açtı, dönerek havaya kaldırdı ve gençken yaptığı gibi daireler çizerek hareket etti. Dünyanın gözlerinin önünde eğilip bükülmesini görmek eğlenceliydi, korkutucu ya da tehlikeli değildi. Dans pistinden yavaşça uzaklaşıp gürültüden uzak, tenha bir yere gelene kadar dönmeye devam etti. Nefesini düzenlemek ve kafasındaki telaşı yatıştırmak için durdu.

Trystan dirseğinin yanında belirdi ve onu korkudan ödü patlattı. "Sage." Onun çığlığını duymazdan geldi, kolunu tutup onu gölgelerin içine çekti. "Seninle işim bitmemişti. Doğum günün için sana vermek istediğim başka bir şey var."

"Zam mı? Yeni terfimle birlikte mi? Artık senin suç ortağın olduğum için mi?" diye alaycı bir gülümsemeyle sordu.

"Peki. Ama ben öyle demek istemedim..." İlk başta sinirlendi, sonra bir an durakladı ve yüzü yumuşadı. "Boş ver.

Sana bunu göstermek istedim." Cebine uzanıp buruşuk bir kağıt parçası çıkardı. Evie, onun gerçekten şaka yapmadığını anladığında kulaklarından buhar çıkmasını bekliyordu.

Saçlarını eliyle taradı, saçlarının bir kısmı neredeyse dik duruyordu. Evie, fenerlerin loş ışığında hiçbir kelimeyi okuyamadan parmağını hafifçe üzerinde gezdirdi.

Evie, fenerlerin loş ışığında hiçbir kelimeyi seçemeden parmağıyla hafifçe kağıdın üzerinde gezdirdi. "Bu ne?"

"Bu, seni Gleaming Palace'tan kurtardıktan sonra Arthur'un bana yazdığı mektup," dedi, omuzları sabit bir şekilde nefes alıp verirken yukarı aşağı hareket ediyordu. "Okudum."

İlk tepkisi sevinç, hatta gururdu. Mektubu yumruğunda buruşturduğunda, bir daha asla açmayacağını düşünmüştü, ama şimdi ona okuduğunu söylüyordu. Kendi başına. Mektubu okurken yanında olmayı teklif etmesi, ikisi arasında boş bir söz olarak asılı kalmıştı ve Evie, şu anda onu incitmemek için acısını bastırmak zorunda kaldı. Ona teselli ve destek gerekiyordu, dışlanmış olduğu için duyduğu aptalca hayal kırıklığı değil.

Duyguların zorluğu, onları kontrol edebilmen, uzak tutabilmen, ama sonunda geri gelmeleri ve kefaret talep etmeleridir. Evie, onları uzaklaştırdığı tüm zamanların bedelini ödediği günü korkuyla bekliyordu.

Yüzünü yumuşatmaya çalıştı, dudakları kıvrıldı. "Bu harika, Trystan. Seninle gurur duyuyorum."

Kollarını uzattı, onu nazikçe sardı, parmaklarını saçlarına doladı. O kaskatı kesildi ve Evie, onun kendisinden uzaklaşacağını, sunduğu sevgiyi reddedeceğini düşündü, ama tereddüt sadece bir an sürdü ve bir sonraki anda, Trystan'ın kolları onu sardı.

Kucaklaşmayı ilk bozan o oldu ve Trystan bunu fark edince o kadar hızlı geri çekildi ki kafasını fenerlerden birine çarptı. "Ah!" Kafasının arkasını ovuşturarak, malikanenin önündeki dikenli çitler kadar dikenli bir şekilde homurdandı. "Sadece bir mektup okudum, Sage. O kadar da zor değildi."

Kadının dudakları içe doğru kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Sadece onun ne kadar gurur duyduğunu ve ne olursa olsun her zaman onun oğlu olacağımı söyleyen saçma sapan şeylerdi." Alaycı bir şekilde, ellerini beline koydu ve suya bakan korkuluğa doğru yürüdü. "Hiç de önemli bir şey yoktu."

Savunmasının yükseldiğini, tüylerinin diken diken olduğunu, kendini savaş cephesine gelenlerden korumak için

kendini savaş cephesine gelenlerden korumak için ördüğü tüm bariyerleri hissedebiliyordu. "Hayır," dedi kız sessizce. "Birinin seni sevmesinde olağanüstü bir şey yok. Beni hiç şaşırtmadı."

Başını ona o kadar hızlı çevirdi ki, başı güverteye yuvarlanacak sandı. "Sage..."

Parmağını kaldırdı. "Hayır! Hayır, bu anı küçümseyici veya olumsuz bir şeyle mahvedemezsin."

"O kelime yok."

Kız onu duymazdan geldi. "Gelecekte bir gün, bu hikayeyi anlatırken, yirmi dördüncü doğum günümde, lale çiçeklerinden daha pembe bir gemide geçirdiğimi, The Villain ile dans ettiğimi ve ona, ne kadar zorlaştırmaya çalışsa da onu sevmenin çok kolay olduğunu söylediğimi anlatmak istiyorum."

Trystan elini kaldırdı, kızgın değil, sadece şaşkındı. "Ben istemiyorum..."

Kızı elini onun ağzına kapattı. Sakalları avucunu gıdıkladı ve dudaklarının sıcaklığı kolunda tüyleri diken diken etti. Sakalları sihirli bir özelliğe sahipti, tek açıklaması bu olabilirdi. Parmaklarının altından kızın adını mırıldanmaya çalıştı ama ağzından *"Sigggg"* gibi bir ses çıktı.

Kolu yana düştü ve sonuçları bekledi. Korunacak bir kask bile yoktu.

Kızın buklelerinden birini kulağının arkasına ittiğinde onu şok etti, parmakları yanağına değdi, yumuşak gözleriyle sanki önünde gördüğü şeyden daha büyüleyici bir şey görmemiş gibi ona baktı.

"Bu hikayeyi anlatırken, Kötü Adam'ın o mektubu okuduğu anda ilk anlatmak istediği kişinin sen olduğunu da söyleyebilirsin. İlk kişi —" Yutkundu, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Ona *her şeyi* anlatmak istediği ilk kişi hep sen oldun."

Gülümsemesi büyük, parlak ve samimiydi. Gerçekti.

Trystan bunu biliyor olmalıydı, çünkü o da kendi gülümsemesiyle cevap verdi. O kadar büyük ve güzeldi ki, tüm yüzü nazik, şefkatli ve açık birine dönüştü. Ve Evie kendine basit bir söz verdi.

Benedict'i bunu ondan almaya çalıştığı için öldüreceğim. Bu hayatımdaki son eylemim olsa bile.

"Peki, ben pastayı kontrol edeceğim." Evie gülümsedi, ellerini arkasında birleştirip yavaşça uzaklaştı, ona olabildiğince yaklaşma içgüdüsünü görmezden geldi.

"Peki." Trystan'ın gülümsemesi kayboldu. "Sage. Sormak istediğim bir şey var... Bu hikayeyi tam olarak kiminle paylaşmayı planlıyorsun?"

Evie dramatik bir reverans yaparak kollarını genişçe açtı ve sinirli gibi yaptı. "Çocuklarımızla tabii ki. Kızlar, sanırım. İki tane."

Tabii ki şaka yapıyordu, ama bu, onun bayılmak üzereymiş gibi solgunlaşmasından hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. "Kızlar. İki tane," diye tekrarladı Trystan, sanki bu gerçekten oluyor, sanki Evie sadece bahsederek çocukları çağırmış, gremlinleri ortaya çıkarmış gibi.

"Endişelenmeyin, efendim!" Evie arkasını dönerek, başını dik bir şekilde uzaklaşırken arkasına seslendi. "Muhtemelen tıpkı benim gibi olacaklar!"

Evet, bu onun şimdiye kadar geçirdiği en güzel

doğum günüydü. Umarım sonuncusu olmazdı.

Bölüm 68

KÖTÜ ADAM

Sabahın erken saatlerinde limana vardılar, sis sabah gelgiti kadar sabit bir şekilde yayılıyordu. Trystan'ın Benevolence Köyü'nü görmesini engelliyordu, ama bu onun sert bir ifadeyle her şeyi gözlemlemesini engellemedi.

Önceki gece gözü bile kırpmamıştı. Bunun yerine, mürettebat Sage'e doğum günü şarkısını söylerken arka planda kalmış, sonra mürettebattan biri Sage'in yanağına büyük bir öpücük kondurduğunda onu duvara iterek eğlenmişti. Ardından başının ağrıdığını söyleyerek ortadan kaybolmuştu, ama kaçmasının gerçek nedeni bu değildi.

Tersanede yeni açılan fırının kokusuyla karışan tuzlu deniz suyunun kokusunu içine çekti. Gömleğinin ince kumaşı sabahın soğuğundan onu korumaya yetmiyordu ama önemi yoktu. Soğuğa ihtiyacı vardı.

Kızlar. İkisi.

Kız onu sarsmaya çalışıyordu. Trystan ona o kadar aşık olsa da, onu sarsmak, bu irade savaşında onu yenmek için yaptığı ısrarlı girişimlerini görmezden gelecek kadar aptal değildi.

Sorun, onun kazanıyor olması bile değildi.

Sorun, benim bundan çok zevk almamdı.

Bütün gece, Sage'in yanındaki o iki küçük kızın, Sage'in bir ailesinin görüntüleri onu rahatsız etti. Bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştığı her seferinde, ölü toprakların ele geçirdiği bir sürpriz kutusu gibi tekrar ortaya çıkıyorlardı.

Kingsley zincirli ayağını sürükleyerek geminin kenarına oturdu ve tek bir işaret yaptı.

BABA?

"Hayır!" diye bağırdı ve yavaşça başını kaldırıp, patlamayı açıkça görmüş olan bir düzine gözün kendisine kilitlendiğini gördü.

Kingsley tabelayı indirdi ve ayak parmaklarını rıhtımın kenarına doğru uzattı. Trystan onu takip etti ve Kingsley'in işaret ettiği şeyi görünce öfkesi utanca dönüştü: babası Arthur, rıhtımda bekliyordu. Trystan'ın kulakları kızardı.

Kingsley başka bir levha
kaldırdı. L.O.L.

"L.O.L. ne demek?" Tabelayı alıp suçlayıcı bir şekilde salladı.

Benevolence Köyü'ndeki sabah sisi, deneyimsiz denizcilerin limana girmesi için her zaman çok yoğundu. İskele neredeyse boş olacaktı. Trystan pelerininin başlığını başına geçirdi.

Güverteden rıhtıma bir tahta indirildi ve Trystan, Sage'in uzaktan onu izlediğini görünce utançtan yerin dibine girdi. Sage'in elbisesi parlak yeşil renkteydi ve üzerine altın ipliklerle asma dalları işlenmişti. Kesinlikle Tatianna'nın elbiselerinden biriydi.

Ama elbise, dudaklarındaki yaramaz gülümsemeye kıyasla hiçbir şeydi. Kırmızı. Ona başını salladı ve boğazını tehditkar bir şekilde parmağıyla işaret etti.

Sage daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Trystan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kalpler böyle şeyler yapmamalıydı.

Kaşlarını kaldırarak, uzun adımlarla ona doğru yürüdü, bakışlarının yoğunluğu nefesini kesip, gözlerini büyüttü, boğazı titredi ve Trystan, istenmenin nasıl bir his olduğunu anladı. Elini uzattı, parmaklarıyla boynunun iki yanını okşadı ve pelerininin başlığını omuzlarına yerleştirirken, kız ona bakıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle, belki de elinin kumaşı sıkıca kavradığını fark etmiş olabilir.

"Anneme karşı mı? Asla. Ama bu kadar yol geldik, ne yapalım," dedi kuru bir sesle. Sage'in yumuşak eli onun elini bulduğunda, Sage'in yumuşak eli onu durdurdu ve o da vücudunu geriye doğru çevirdi. "Evet?"

Sage, onun hiç bilmediği bir sıcaklıkla gülümsedi ve fısıldadı, "Ben seninleyim. Ne olursa olsun, senin yanındayım. Tamam mı?"

Gözünün köşesinde bir şey yandı ve sertçe başını sallayıp kız kardeşinin teknenin rampasından rıhtıma koşmasını izlerken bile durmadı. "Baba!" diye bağırdı Clare, Arthur'un kollarına atlayarak. Yüz hatları Clare'inkinin daha sert, daha erkeksi bir versiyonuydu, ama burnu aynı eğrideydi ve çenesi de benzer keskin hatlara sahipti. O her zaman babalarının kızı olmuştu. Her anlamda.

Malcolm annelerinin oğluydu, Trystan ise... Kimsenin değildi.

İçinden bu melankoliye alaycı bir gülümseme attı. Bu, neşe kadar rahatsız ediciydi

ama bu kez midesini her zamanki gibi bulandırmak yerine ağrıtıyordu.

Trystan, Evie'yi takip etti, elini eldiveni olmayan eliyle tuttu, rampaya çıkarken ve dikkatlice aşağı inerken eldiveni olmayan eli onun eline değdi. "Düşme," diye uyardı Trystan. "Seni tatlı olarak sevecek timsahlar var."

Sage döndü. "Bana tatlı mı diyorsun?" Kahretsin.

"Hayır, Sage. Seni korkutmaya çalışıyordum."

"Beni kekle mi karşılaştırarak?"

"Timsahlar hakkında!" Elini salladı. "Git hadi. Ben geliyorum." Arkasına yaklaşıp elini beline koydu, sonra pelerininin başlığını çekip yüzünü korudu. Bir hata. Aniden görüşünün engellenmesine hazırlıklı değildi ve Trystan kollarını kaldırıp onu kendine çekerek atlamadan önce neredeyse başını iskeleye çarpıyordu. Trystan güvenli bir şekilde gemiden atladı ve Arthur'un önüne indi.

"Beni suya düşürmeden önce iki adım daha bekleyemez miydin?" Dirseklerini karnına dayadı, çok sert değildi ama onun tutuşunu gevşetmeye yetti.

"Aslında suya düşmemenin tek sebebi benim."

Sage iç geçirdi, burnundaki kırışıklık bir anlığına dikkatini dağıttı ve aptalca çillerini saymaya başladı. Kuşların cıvıltıları iş gününün başladığını haber verdi ve Trystan da başlığını düzeltti, Tatianna ve Clare'e de aynısını yapmaları için başıyla işaret etti.

"Arthur!" Kaptan Jones gemiden atladı ve ana şifacıyı kollarıyla sardı, iki arkadaş birbirlerinin sırtlarını vurarak güldüler. Arthur, Trystan'ın ilk yıllarını kaptanla birlikte kıtayı dolaşarak geçirdi, insanların ruhlarını iyileştirmek için aradı, herkese saf büyüsüyle şifa verdi — çocukları hariç.

Trystan, başkalarının onayını istemenin pek bir değeri olduğunu düşünmüyordu; onları kendinden uzaklaştırmak daha kolay, daha basitti. İnsanlara istenmediklerini hissettirmek, istediği zaman onu terk edeceklerinin garantisiydi.

Ama babasının onayını istemek... Bu, Trystan'ın kemiklerinin iliğinde yaşayan, varlığıyla o kadar iç içe geçmiş, yok edilemeyecek kadar güçlü bir arzuydu.

"Ona geleceğimizi söyledin," diye suçladı Trystan Jones'u, kendini kukla iplerine asılıymış gibi hissederken, oysa o kadar zamandır kendisinin kuklacısı olduğunu sanmıştı.

Jones uyarı olarak ellerini çırptı. "Trystan, ben sana bir iyilik yaptım.

Sana bir iyilik yaptım. Annenin evine uğraman gerektiğini söyledin ve kralın adamları çağırılmadan seni oraya götürebilecek tek kişi Arthur'du."

Arthur'un uzun kırmızı sakalı düzgünce kesilmişti, saçları yüzünden geriye toplanmıştı ve kolları sanki... Tanrım, babası onu kucaklamaya mı çalışıyordu?

Trystan, Sage'e o kadar sert bir şekilde yön değiştirdi ki, ikisini de yere düşürmek üzereydi. Kolu yanlışlıkla kadının göğsünün yanına değdi ve bu durumda neyin daha kötü olduğunu bilemedi: Trystan'ın el sıkışmayı bile zorla kabul ettiği halde, kendisinden uzak duran babasının ona sarılmaya çalışması mı, yoksa Sage'in korseyle kaplı göğsüne dokunmasıyla kolunun sanki bir yıldırım çarpmış gibi hissetmesi mi?

Beraberlik. Beraberlik olmalıydı.

Arthur'un alnındaki kırışıklıklar ve ağzının aşağı doğru kıvrılması, incindiğini gösteriyordu. "Bunu hak ettim. Varsayımda bulunmamalıydım... Özür dilerim. Jones bana mektup yazarak arkadaşlık etti. Annenin başının çaresine bakmak kolay değil, ben bile yıllarca deneme yanılma yoluyla başa çıkabildim." Bu sert kahkaha, Trystan'ın önceki hayatında sık sık duyduğu bir sesdi. Arthur devam etti. "Sana yardım etmek istedim ve benim yanımda olursan Amara'nın sana cam ayakkabıyı vermekte daha işbirlikçi olacağını düşündüm."

Sebepler mantıklıydı. Ama Trystan umursamadı.

"Peki bu konuda nasıl yardım edeceksin?" Trystan kollarını kavuşturdu ve birkaç balıkçı yanlarından geçerken Sage'i engellemek için vücudunu ona döndürdü, onlar iyice uzaklaşana kadar kıpırdamadı.

Arthur, iskelenin ucunda duran kapalı bir arabayı işaret etti. "Bu seni köyden geçirecek; ben eve kadar sürerim. İnsanlar Jones'la birlikte mal getirdiğimi sanacaklar. En iyisi bu."

Öyleydi.

Çok sinir bozucu.

Başka bir balıkçı geçti ve Sage'e biraz fazla yakından baktıktan sonra elini ağzına kapatıp zıpladı. "Kötü Kadın! Cesur Muhafızları çağırın. Kötü Kadın..."

Trystan onu iskelenin kenarından itti ve suya düşme sesini duyunca ıslık çaldı.

Sage tedirgin bir şekilde suya baktı. "Orada timsahlar olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet," dedi soğukkanlılıkla. "Neden?"

"Biriniz o adamı sudan çıkarın ve onu susturun!" Jones, Trystan'ın ani şiddet eylemine aldırış etmeden bağırdı.

Belki de yeteneğini kaybediyordu.

Jones onun sırtına vurdu. "Sizi eve götürmek için burada bekliyor olacağım. Hepinize iyi şanslar, küçük Alexander'a da iyi şanslar."

Bu isim Trystan'ın kafasında alarm zillerini çaldırdı, paranoyak bir şok onu sarsarken, nedenini bilmiyordu. Ta ki etrafına bakıp ayaklarının yanında küçük, ağır bir topun bağlı olduğu zincirsiz bir kelepçe bulana kadar.

Kingsley.

Gözünün ucuyla yeşil bir ışık gördü ve bir saniye sonra tüm grup, suya atlamak üzere olan kurbağayı direğin tepesinde görünce nefesini tuttu. "Kingsley?" Trystan dikkatlice seslendi. "Oradan atla." Kurbağanın altın rengi gözleri, siyah göz bebekleri tarafından neredeyse yutulmuştu, bilinci kaybolmuştu ve Trystan'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Alexander. Alexander, benim. Ben Trystan."

Hiçbir şey.

Sonra kurbağa atladı. Trystan ve diğerleri, Kingsley'in direğin üzerinden suya atlayıp bir nilüfer yaprağının üzerine zıpladıktan sonra tekrar iskeleye atlayıp köyün karmaşasına kaybolduğunu izlediler. "Hayır! Kahretsin. Hemen gitmeliyiz."

Arthur hepsini arabaya bindirip kapıyı kapatmadan önce Trystan'ın elini tuttu. "Bu senin suçun değil, evlat. Hiçbiri. Bunu unutma."

Arthur, Trystan'ın yüzüne kapıyı kapattı, onu arabada hapsetti ve derisinin altında küçük ok delikleri açan sözleri de içinde hapsetti. Araba sallanarak ilerledi ve Trystan, kumla kaplı yollara, balık ve rengarenk kolyeler satan sokak satıcılarına, ilerledikçe gittikçe büyüyen taş evlere kısa bakışlar attı.

"O kurbağayı kaybetme!" Trystan tavana vurdu ve Sage onu susturdu.

Sage. *Onu* susturdu.

Dünya tersine dönmüştü. "Sessiz ol, seni küçük serseri!" dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Sessiz ol, seni küçük velet, yoksa ikimizi de öldürürler.

Ona söylediği ilk sözlerdi. Yüzüne geri fırlatılmıştı. *Dersini almıştı — bir dahaki sefere hayatında karşılaştığın en sinir bozucu, en güzel ve hayatını değiştiren*

kadını bulduğunda...

onu ölüme terk et.

"Onu görüyorum!" Arthur onlara seslendi. "Nereye gittiğini görüyorum! Taş yoldan yukarı! Bir sinek kovalıyor!"

"Nereye?" Trystan, Sage ona başparmağını kaldırdığında neredeyse ona atlayacak gibi oldu.

Ama zihninin ona fark etmesini haykıran şeyin peşinden bedeni de sonunda yetiştiğinde tüm öfkesi kayboldu. Taş yolun gittiği yer.

"Annenin evi!"

Trystan'ın annesinin evi. Kingsley oraya gidiyordu.

Son görüşmelerinde onu öldürmeye çalışan aynı anne. Pekala. En azından ona sarılmayacaktı.

Bölüm 69

KINGSLEY

Bulanık renkler, iri insanlar ve büyük bir eve çıkan tek bir taş yol. Sinek. Bir sinek vardı. Sineği yemek istiyordu.

Başka bir şey. Başka bir şey de istiyordu, ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Ya da hayvan içgüdülerinin onu yapmaya ittiği şeyin ötesinde kim olduğunu. Sinek peşinde koş. Sinek ye. Dilini uzattı, ama ıskaladı ve küçük bir pencereden mutfağa atladı, orada başka bir varlıkla göz göze geldi.

Bir insan. Eskiden olduğu gibi.

Alexander'ı insan yapan her şeyi unutmuş olduğu kötü bir rüyadan uyanmak gibiydi, ama şimdi hatırlıyordu. Tam da büyük yeşil gözleriyle ona bakıp geriye doğru sendeleyen genç kadın için tam zamanında.

Süpürgenin ucu, oturduğu yere doğru indi ve o hızla yüksek dolaplardan birine atladı, süpürgenin ucundan kıl payı kurtuldu. "Hayır, hayır! Git buradan, seni haşarat!" Genç kadının sesi yumuşaktı, büyük evlerde tüm hizmetkarların kullandığı türden bir ses, görülmemek, duyulmamak için. Bu genç kadın bile o talimatlara uyuyordu. "Oradan in! Hemen!"

Alexander, bir hanımefendinin isteğini asla görmezden gelen biri değildi. İtaat etmek bir zorunluluktu. Zorunluluk ve sinir bozucu içgüdüsel davranışlar. Masaya atladı, kadına göz kırparak baktı, masanın üzerine indiği kuvvetle tahta masanın gıcırdadığını duydu.

Kadın da ona göz kırparak başını yana eğdi. Kaşlarının arasındaki kırışıklığa bakılırsa, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. "Oh. Dinleyeceğinizi... beklemiyordum."

Söylemek istediğini ifade edecek hiçbir işaret yoktu, bu yüzden omuz silkti. Kız nefesini tutarak elini ağzına kapattı ve onun dikkatini yeşil gözlerine çekti. Yosun gibi, ya da nilüfer yaprağı gibi. Eskisi kadar betimleme konusunda yetenekli değildi, ama o bile gözlerinin derin, dipsiz ve inanılmaz derecede büyük olduğunu fark etti. Kız, perdeli ayağını kaldırıp el salladığında gözleri daha da yuvarlaklaştı.

"Yapma!" Kız elini yana indirdi ve parmak uçlarından ışık saçıldı. Işınlar yakındaki bir saksıya çarptı ve bir zamanlar kırmızı olan gülleri parlak altın rengine çevirdi. "Oh, hayır, hayır, hayır," dedi kız panik içinde.

Sihir. Büyük gözlü kız çiçeklerin rengini değiştirmişti.

"Winnifred? Bu gürültü de ne?"

Winnifred adındaki kızın yüzü soldu. "Hiçbir şey, hanım! Dökülen suya ayağım takıldı." Alexander, bu çekingen kızın bu kadar alçak sesle konuşarak kimsenin onu duymasını nasıl beklediğini anlamadı.

Koridorda yüksek sesli ayak sesleri yankılandı. Tanıdık bir ses. Duvarlarında sarı boya lekeleri olan mutfak. Kingsley buraya daha önce gelmişti.

Winnifred onu tören yapmadan kaldırdı ve kurabiyelik kavanozun içine attığında kulaklarında hava akımı hissetti. "Sessiz ol." Kapağı gürültüyle kapatınca karanlık çöktü. *Ne kaba*.

İşaretleri olsaydı, ona bunu söylerdi, ama şimdilik düşüncesini ona gönderip, onun aklında kalmasını umdu.

"Hanım Maverine," dedi Winnifred ve Kingsley taş gibi dondu. Kendini, ilk başta kanlı bir kurbağaya dönüştüğü yere atlamıştı. "Çok özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istemedim."

"Bunu kasten yapmadın, Winnifred," dedi Amara Maverine sert bir sesle. "Sana her türlü nezaketi gösterdim, ama itaatsizliğini hoş karşılamıyorum. İşini gürültü patırtı yapmadan yapmanı bekliyorum. Çarpma seslerini *gürültü olarak* kabul ediyorum."

"Elbette, Hanımefendi Maverine. Tekrar özür dilerim." Cevabında bir küçüklük vardı, Kingsley'in Amara Maverine'in sık sık sergilediği bir küçüklük.

"Kocam arabayı getiriyor. Öğle yemeği hazır mı?" "Evet, hanımefendi. Oturma odasındaki masada."

Bir sessizlik oldu ve daracık odasında sıkışıp kalan Alexander bile odayı saran gerginliği hissedebiliyordu.

"Güller ne oldu?"

Alexander başını kaldırıp kurabiye kavanozunun kenarından dışarı baktı. Kavanozun üst kısmı taçlı kafasının üzerinde şapka gibi duruyordu. Amara Maverine on yaş daha büyüktü ve her zamanki gibi güzeldi, simsiyah saçları ve daha da koyu renk gözleri vardı. Gümüş rengi saç telleri, boynunun dibinde düzgünce toplanmış topuzun içinden bile ışıkta parlıyordu. Dudakları sıkı, bakışları keskin ve sert.

Winnifred güllere bakarak sakin görünüyordu, alnındaki kahverengi saçlarını geriye attı, ama Alexander alnında ter damlacıklarının izlerini görebiliyordu. "Bahçıvan bu renkte getirdi, hanımım."

Amara, Winnifred'i baştan aşağı tiksintiyle süzerken sert dudaklarını bükmüştü. "Eminim öyledir. Bundan sonra kırmızı kalmalarını sağla, olur mu?"

Winnifred hızlıca reverans yaptı, yanakları kızararak bakışlarını ayakkabılarına indirdi. "Elbette, hanımefendi." Hizmetçi kız doğası gereği sessizdi, Alexander bunu yumuşak sesinden, melodik ve kullanılmamış sesinden anladı. "Başka yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana haber verin."

Amara burnunu çekti, yavaşça onun yönüne baktı ve Kingsley o kadar hızlı bir şekilde kavanozun içine geri çekildi ki, kapak tıklama sesi çıkardı. "O neydi?" Bir adım ona doğru. Bir adım daha. Alexander ter bezleri olsaydı terlerdi.

"Hiçbir şey, hanım! Siz istemiyor musunuz?"

"Amara! Ben geldim!" Arthur Maverine'in sesi evin içinde yankılandı ve Kingsley'in içini rahatlattı. Diğerleri gelmişti. Kurtulmuştu. "Neredesin?"

"Geliyorum!" Amara seslendi. Alexander yavaşça uzaklaşan ayak sesleri duydu, ardından daha hafif sesler geldi. Kapak açıldı ve karşısına çıkan...

Oh. Hâlâ onu süpürgeyle vurmuş olan kız. Harika.

Winnifred ona kederle baktı. "Tamam, Majesteleri. Gidelim."

Majesteleri? Onu tanıyor muydu? Onu tanımış mıydı?

Onu kaldırdı ve yüzünden olabildiğince uzak tuttu. "Sana taç takan kişi, acımasız ve sıra dışı cezaları seven biri olmalı."

Oh... Neyse, en azından bu konuda haklıydı. Onu

çıkarmak için uzandı ve o da onu ısırdı.

"Ah!" diye bağırdı ve onu bıraktı. "Bu ne içindi?" Adam

alaycı bir şekilde selam verdi.

"Kurbağaları sevmem," dedi kız, kollarını kavuşturarak. "Böyle *küçük* bir şey için çok sert ısırıyorsun, değil mi?"

Kingsley alışkanlıkla kendisinde bir işaret aradı, ama hiçbir şey bulamadı. *Kahretsin.*

Arka kapı gürültüyle açıldı ve sonra sadece bağırışlar, çığlıklar ve tam bir kargaşa vardı. Trystan dağınık ve nefes nefese mutfağa girdi.

Winnifred geriye doğru sendeledi, giderken bir çatal kaparak

gözleri kapalı bir şekilde sallamaya başladı.

Bu, savaş amaçlı olarak kesinlikle doğru bir tercihti.

"Önce kapıyı çal dedim," diye bağırdı Evie. "Zavallı kızı korkuttun," diye bitirdi ve korkusuzca çatalı sallayan kadına doğru yürüdü.

"Sage, onda silah var. Yapma," dedi Trystan, onu durdurmak için elini uzattı, tam o anda gümüş çatalın ucu avucunun ortasına saplandı. Bütün oda dondu, Evie dişlerini sıktı, dudakları geri çekildi, herkes patronun derisinden çıkan gümüş çatalın ucuna bakıyordu. "Çatal var," dedi patron, öfkeden çok merakla. "Elimde."

Evie dikkatlice, "Tabii ki çatal. Bir kaşığın bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum," dedi.

Trystan iç geçirdi.

"Oh hayır," diye fısıldadı Winnifred.

"Çekeyim mi?" diye sordu Evie, Tatianna odaya girerken.

Tatianna, Trystan'ın elini kaldırıp yukarıdan aşağıya doğru inceledi. "Evet, yüzeysel. Çekersen hemen çıkar."

Trystan elini çekti. "Kimse hiçbir şeyi çıkarmayacak!"

Alexander o anı fırsat bilip Trystan'ın omzuna atlamak için çatalın sapını destek olarak kullandı. Çatal yere düşerek gürültü çıkardı ve Trystan kolunu sallayarak küfretti. "Lanet olsun, Kingsley."

"Affedersiniz." Winnifred daha da sessizdi, sanki ses seviyesini ayarlayabiliyormuş ve biri onu en düşük seviyeye indirmiş gibi.

Alexander bundan hoşlanmadı.

Ancak Trystan ve Evie, kavgalarının gürültüsünden onu duymadılar.

"Kendi hatan. Saçın yanıyormuş gibi içeri girmeden önce uyarı versen daha iyi olur demiştim," diye tartıştı Evie.

Trystan'ın alnındaki damarlar patlamak üzereydi. "Buna *izinsiz giriş* denir, Sage. Ben girdim. Ve bir çatalla bıçaklandım. Sonuç olarak, başarılı bir giriş oldu."

Evie sevgiyle, sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Haklısın." Trystan ona ihtiyatla baktı. "Bu

bir tuzak."

Evie onu itti, gözlerini devirdi ve Winnifred bir kez daha aynı şeyi tekrarladı. "Affedersiniz?" Biraz daha yüksek sesle, ama yine de çok sessiz.

Alexander onun bunu tekrar yapmasını izlemek istemedi. Mutfağın köşesinde malzemeler için asılı bir kara tahta fark etti ve üzerine tek bir kelime yazdı.

DİNLE.

"Ne yapıyorsun?" Winnifred şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde ona fısıldadı. "Yapma." Sanki onun bilincini yok etmek istercesine ellerini salladı.

Bu kadın bir tür sihir kullanıyordu. İletişim kuran bir kurbağa ile uğraşmak o kadar da zor muydu? Yazımını iki kez kontrol etti. *Hayır. O değil.*

"Özür dilerim." Trystan boğazını temizledi ve sertçe eğildi. "Annemizi görmeye geldik. Arthur, sanırım ön kapıdan girdi."

Winnifred nefesini tuttu, gözleri Evie'ye yapışmıştı. "Ama sen... Yani, broşürdeki resimde, sen... Mistress Maverine'in sizi buraya davet edeceğinden emin misiniz?"

Evie onu rahatlattı. "Oh, biz davet edilmedik." Winnifred ciyakladı. Bir fare gibi.

"Trystan!" Amara'nın sesi mutfağa çöken sükûneti bozdu. "Buraya gel. Hemen!"

Winnifred iç geçirdi. "Kovulacağım."

Alexander tuhaf bir ses çıkardı, gülerek çıkardığı horlama sesi bir tür cıvıltıya benziyordu. Diğerlerinden çok da farklı değildi, ama bu sesi kendi isteğiyle çıkardığında daha tolere edilebilirdi.

"Oh, korkma." Evie ellerini salladı. "Yalan söyleriz, seni biz tehdit ettik deriz!"

"Yalan mı?" Winnifred fısıldayarak mırıldandı, başını çevirerek elmacık kemiğinin hemen altındaki küçük bir güzellik lekesini ortaya çıkardı.

Evie, Winnifred'in kolunu tanıdık bir şekilde sıktı; o kadar tanıdık ki Alexander, onların iki dakika önce tanışmadıklarına neredeyse inanacaktı. "Merak etme. Biz hallederiz." Elini salladı. "Gel Trystan." Emri omzunun üzerinden attı, çünkü kapının yarısını çoktan geçmişti.

"Ben köpek değilim," diye karanlık bir sesle cevap verdi.

Evie omuz silkti, yüzü öne doğru bakarak yürümeye devam etti. "Peki. Kal, çocuk. Annenle tanışacağım; eminim konuşacak çok şeyimiz vardır."

Uh-oh.

Ancak bu uğursuz uyarıya gerek yoktu.

Trystan, sırtı döner dönmez onu takip etme emrine uymuştu.

Bölüm 70

BECKY

Bu sırada malikanede...

"Bayan Erring?" Lyssa, malikanenin ön girişindeki havalandırma deliğinin dışından sordu. Becky'nin başını soktuğu delik. "Havalandırma sisteminde haini mi arıyorsunuz?"

Becky yavaşça geri çekilirken yüzünü buruşturdu, sonra sert bir şekilde parmağını salladı. "Neden havalandırma deliklerinde arasın ki? Buraya bir insan bile sığmaz." Bunu üç saniye önce keşfetmişti.

"Bence Blade için endişeleniyorsun, bu yüzden aklın başında değil," dedi Lyssa ciddi bir şekilde, Becky'nin alnına elinin tersini koyarak ateşini kontrol eder gibi.

Becky kızın elini itip ayağa kalktı, küçük kızın birkaç santim üzerinde durarak gözlüklerini burnuna doğru itti. "Bu saçmalığı sana kim söyledi?"

"Sen söyledin."

"O zaman aklım başımda değildi," diye tartıştı Becky.

"Çünkü endişelisin," dedi Lyssa masumca. "Adeline'in nişanlısı hakkında."

Bu çocuk, herkese gösterdiği halinden çok daha zeki ve yarısı kadar da algısı yüksekti. Becky hem gururlu hem de sinirliydi. Küçük kardeşini özlemişti. *Tüm* kardeşlerini özlemişti. Aile, bir insan üzerinde büyük bir güce sahiptir; kimse kalbini onarmayı senden daha iyi bilemez ve kimse onu kırmanın en kolay yollarını senden daha iyi bilemez.

"Endişeliyim," diye itiraf etti Becky. "Ama o benim sevgilim değil. Sadece uyanmasını istiyorum ki iyi olduğunu kesin olarak bileyim. Endişeli bir iş arkadaşı olarak."

"Çünkü onu seviyorsun." Lyssa'nın gözleri parladı ve değerli bir şey bulmuş gibi zıpladı. "Biliyordum! İkinizi dolaba kilitlemeliydim."

Ofisteki hareketlilik yeni başlamıştı, ama Becky saatin tam olarak kaç olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Saatlerdir saate bakmamıştı,

programları veya ofis verimliliğini artırmanın yollarını veya malzeme dolabında yeterince kalem olup olmadığını düşünmemişti. Akşamın tamamı ve sabahın erken saatleri Bladen Gushiken'in uyanıp uyanmayacağı ve uyandığında ona ne söyleyeceği ile geçmişti.

Onu seviyorsun.

HAYIRRRRRRR.

Becky gözlerini kapattı ve elini uzattı. "Evie'nin günlüğünü getirdin mi?"

Lyssa başını salladı ve Becky'ye kitabı attı. Becky sayfalarını çevirerek "yıldız ışığı" kelimesini aradı ama yerine dizine bir not düştüğünde durdu.

"Bu ne?" Lyssa, görmek için omzuna eğildi.

Becky notu aldı ve Lyssa da görebilsin diye yukarı kaldırdı. "Patronun Evie'ye yazdığı bir not. Sabah toplantısı için erken gelmesini istiyor, aylar önce yazılmış. Acilen gelmezse işten çıkarılacağını yazıyor."

Lyssa "Vay canına, çok sert" dedi. "Kötü adamlar için iyi bir ipucu" diyerek patronunun verdiği ve cebinde taşıdığı listeye bir işaret koydu.

Bir terslik vardı. Becky notu izlemeye devam etti, neden bu kadar garip geldiğini merak ediyordu... ve sonra anladı.

Patronun el yazısını, dosyaladığı tüm evrakların üzerinde onlarca kez görmüştü.

Ve bu... o değildi.

Harfler, Kötü Adam'ın kararlı el yazısında olmayan bir gösterişle kıvrılmıştı ve T harfinin üzerindeki çarpı işareti eğriydi.

Becky derin bir nefes aldı, omuzları yükselip alçaldı. "Lyssa, aldığın notlardan elinde kalan var mı? Clare'e vermediğin?" Bu sadece bir önseziydi, ama takip etmesi gereken bir önsezi.

Lyssa suçlu bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Var."

Becky rahatlayarak başını salladı. "Gidip alalım."

"Onu tutun!" Avludan bir erkek sesi bağırdı. "Zincirleri getirin! Hemen!"

Becky ve Lyssa tek bir bakışla sessizce anlaştılar, ikisi de arka kapılara koşarak avluya girdiler ve tam bir yıkımla karşılaştılar. Fluffy boynunu başka bir sütuna çarptı, inleyerek ve çırpınarak, ızgaranın altındaki erkek guvre'nin çığlığını yankıladı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Izgara sallandı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Becky, yüzünü eliyle koruyarak. Lyssa'yı uçan enkazdan korumak için arkasına itti.

Malikanede kalan Kötü Niyetli Muhafızlardan biri, Dante, deri kanatlarını çılgınca çırparak ona bağırdı. "Hiçbir fikrimiz yok! Guvre bu çılgın sesleri çıkarıyordu, sonra Fluffy paniklemeye başladı."

Koyu gri bulutlar gelerek güneşi kapattı ve sahneyi gri bir gölgeye bürüdü. Tam o sırada ızgara sanki büyük bir şey çarpmış gibi sallanmaya başladı.

Bir çınlama. Herkes durdu.

Bir çınlama daha. Becky, Lyssa'nın omzunu sıktı.

Üçüncü bir çınlama duyuldu ve Becky, dördüncü bir çınlama olmayacağını biliyordu, çünkü ızgara havaya uçtu ve erkek guvre ortaya çıktı, pulları Rennedawn'ın, Kader'in gökkuşağı parıltısıyla ışıldıyordu.

Becky, hayvanın yeni kazandığı özgürlüğün tadını çıkarmak için gökyüzüne uçacağını sandı, ama o bunun yerine onlara doğru ağır adımlarla yürüdü, yılan gibi vücudu her adımında kıvrılıyordu. Becky geriye sendeledi, Lyssa'nın önüne elini uzattı, muhafızlar ise mızrak ve silahlarını hazırlayarak hayvana saldırdı.

Lyssa, Becky'nin manzarayı engellemeden önce onları gördü. "Hayır! Yapamazsınız!" diye bağırdı küçük kız, hayatı buna bağlıymışçasına guvre'ye doğru koşmaya başladı. Becky de aynı hızla onun peşinden koştu.

Ama çok geçti. Guvre ağzını açtı ve mor bir sis püskürttü. Sis, Lyssa'ya doğru ilerliyordu.

"Hayır!" Becky çığlık attı, sis Lyssa'yı sararken çaresizce izledi. Lyssa korkuyla çığlık atıyordu. Bu onu öldürecekti. Becky kendini asla affetmeyecekti. Hayatının geri kalanı, bunu engelleyebilecek tüm yolları düşünerek geçecekti.

Ve tam da ruhunun derinliklerinde kalbi kırıldığını hissederken, inanılmaz bir şey oldu. Hayvan durdu ve sakinleşti, sis dağıldı ve Lyssa'nın zarar görmemiş olduğunu ortaya çıkardı ve... Lyssa parlıyordu.

Gümüş beyazı.

Bir yıldız gibi.

Becky, parlaklığın gözlerini yakmasını engellemek için elini kaldırarak izledi. Ağzı kurumuştu ve gökyüzünden düşmeye başlayan su damlaları da hiç yardımcı olmuyordu. "Lyssa," diye fısıldadı Becky, ona dikkatlice uzanarak.

Guvre eğildi, Lyssa'nın kafasına kendi kafasıyla çarptı ve

bir kanadını indirerek ona binmesini işaret etti.

"Hayır!" diye bağırdı Becky, onu tutmak için uzanarak. "Hayır, Lyssa, onunla gidemezsin! Yapma." Hiç düşünmeden Becky kanadın üzerinden tırmandı ve Lyssa'nın ardından guvre'nin sırtına çıktı. "Hemen aşağı inmeliyiz!" diye bağırdı. Lyssa hala parıldayarak başını salladı ve guvre'nin sırtındaki bir çiviye tutundu.

"Onun birine ihtiyacı var." Guvre memnuniyetle iç çekti ve muhafızlar yavaşça silahlarını indirdiler.

Guvre'nin büyük, yanardöner pullu kafası eğildi ve Becky'nin gözlerinin içine baktı. "Yapma," diye yalvardı Becky, o bakışı tanıdı. Evden kaçtığında kendi gözlerinde gördüğü bakıştı.

Kaçmak üzere olan birinin cesur kararlılığı.

"Tutun!" Becky, havaya fırladıklarında çığlık attı, Lyssa sivri uçlara sıkıca tutunmuş, çığlık atmaktan çok ciyaklıyordu.

Çığlık Becky'den geliyordu.

Guvre malikaneden uzaklaşarak bulutlu gökyüzüne daldı, tanrılar bilir nereye.

Becky'nin tek bildiği, guvre'nin gittiği yere Becky ve Lyssa'nın da gideceği idi.

Bölüm 71

EVIE

Trystan'ın çocukluk odasını bulana kadar evin her odasını koşarak geçmemek için tüm profesyonelliğini ve iradesini kullanması gerekti. Annesi odayı aynı şekilde bırakmış olacağının garantisi yoktu, özellikle de odaya girdiklerinde koltuğundan onları keskin bir bakışla izliyordu. Sanki Trystan'ın hayal kırıklığı olacağını önceden biliyormuş, bunu bekliyormuş gibi.

Bu, Evie'nin ondan nefret etmesine neden oldu.

"Ne şanslısınız." Amara'nın sözleri odada zehirli bir duman gibi kıvrılıp bükülürken, Evie boğulmamak için kendini zor tuttu. "Kötü Adam ve Kötü Kadın, beni ziyarete geldiniz. Anlatın bakalım." Hepsine oturmaları için işaret etti. Sandviç ve meyve tepsileri, iştah açıcı bir şekilde masaya dizilmişti. "Bu şerefe neyle layık oldum?"

"Benden gelen ziyaretlerin şeref olduğunu düşünmüyorsundur herhalde, anne," diye mırıldandı Trystan, bir sandviçi inceleyip ters çevirerek.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Amara.

"Ne tür bir zehir kullandığını merak ediyorum," dedi Trystan, kayıtsız bir tavırla arkasına yaslanarak. Başka birine dönüşüyordu. Gerçekten nefret dolu birine.

"İster inan ister inanma, misafirleri zehirlemeyi alışkanlık haline getirmedim."

"O zaman sadece çocuklarını zehirliyorsun," diye alay etti Tatianna, Trystan ile Amara'nın arasına girerek. "Merhaba Amara. Hâlâ kıçında çubuk mu var?"

"Tatianna. Her zamanki gibi çok çekici." Amara küçümseyerek gözlerini devirdi. "Böyle bir avı kaçırmana şaşırdım, Clarissa."

"Amara," diye hırıltıyla konuştu Arthur. "Söz vermiştin."

Evie, bir insanın içinde ne tür karanlıklar yattığını merak etti ki, kendi çocuklarına bile nazik davranacağına söz vermek zorunda kalıyordu.

"Sorun değil, baba," dedi Clare, Trystan gibi yeni birine dönüşerek. Annelerinin varlığı ikisini de kendilerine yakışmayan, yanlış olan hallerine dönüştürüyordu.

Maverine kardeşlerin üzerine çöken karanlık, odanın kendisine kadar uzanmıyordu. Bunun yerine, oturma odası mumlarla aydınlatılmış, sıcacık bir yerdi. Rahat görünümlü

görünümlü mobilyalar ve kitaplarla dolu raflar odayı dolduruyordu ve ahşap zeminde, içeri girip çıkanların ayak izlerinden dolayı aşınmış yerler vardı. Burası bir zamanlar yaşanmış, hatta belki bir zamanlar sevilmiş bir evdi, ama şimdi boştu.

Anılar, artık hayaletler gibi duvarlarda yaşıyordu, artık hayaletli bir evin temellerine yerleşmişti.

Evie, gerginliğini gizlemek için koluna öksürdü ve Amara'nın dikkatini çekti. Amara, Evie'ye ilgiyle baktı. "Kötü Kadın mı? Bu bir şaka, değil mi? Arabaların farlarına yakalanmış bir geyik gibi görünüyorsun."

Evie tartışmaya hazırlanırken, ölümcül bir ses araya girdi. "Onunla böyle konuşma."

Amara'nın gözleri yine Trystan'a takıldı. Bir kraliçe gibi dururken masanın üzerine bir kağıt parçası koydu. "Ve Trystan, kötülük yerine adalet için savaşıyor. Ne kadar ferahlatıcı. Çok gurur duyuyorum."

Amara masadaki haber broşürüne parmağını vurdu ve Evie, üstte kazınmış sade ve kalın harfleri görünce nefesini tuttu.

EK: KÖTÜ ADAM MI, YOKSA ANTI KAHRAMAN MI?

RENNEDAWN'IN KÖTÜ ŞÖVALYESİ, ÇÖL KUZULARI VE KÖTÜ KADIN ÇÖL KUZULARI İLE BİRLİKTE MASUM KÖYLÜLERİ KÖTÜ PHOENIX'TEN KURTARIR.

Kısa makalenin ardından yürek burkan bir açıklama geldi.

Kötü adam, o kadar da kötü değil mi?

"Bu saçmalığı kim yazdı?" Trystan kağıdı yumruğunda sıkıca tuttu ve kelimeleri okurken parmaklarıyla yırttı. "Tek bir köyü kurtardım ve tüm itibarım lekelendi. Bana kahraman diyorlar." Oh hayır, yeşile mi dönüyordu?

Kağıda öfkeyle bakarak sinirlendi.

Evie tereddüt etti, ama dili onu yenmişti. "Bir anti kahraman, efendim. Kahraman gibi davranmayan bir kahraman, azizlikten çok uzaktır. Sakin olun."

Amara homurdandı ve sonra derin, gergin bir sessizlik havayı kapladı, dışarıdaki gök gürültüsü ve ani sağanak yağmur bu havayı güzel bir şekilde tamamladı. "Winnifred. Daha fazla mum getir!" Amara bağırdı.

Sessiz mutfak hizmetçisi odaya gizlice girdi, kendini daha küçük göstermek için kamburunu çıkardı ve Kingsley ayağının yanında belirince dikkatlice mumları yaktı.

"Bu çığlık çığlığa neyin nesi, Winnifred? Bugün yeterince yaramazlık yaptın." Amara ayağa kalktı ve Trystan araya girmeden korkmuş genç kadına koşmak için harekete geçti.

"Ah, anne. Bu kadar zaman sonra en büyük başarını unuttun mu?"

Trystan ayağa kalktı, odanın diğer tarafına doğru yavaşça yürüdü ve bir eliyle kurbağayı yakaladı. "Güney krallığının Prensi Alexander Kingsley'i hatırlıyorsun."

Amara, vurulmuş gibi göğsünü tuttu. "O şeyi evime getirmeye nasıl cüret edersin? *Senin* yarattığın o iğrenç şey!"

"Amara." Arthur, onu sakinleştirmek için dirseklerinden tuttu. "Barış içinde yaşayacağımıza söz verdin."

"O da barışçıl olacağına şartıyla kabul ettim!" Amara elini salladı. "Bunun yerine, bana hain kızımı ve kötü, canavarca oğlumu getiriyorsun." Parmağını Trystan'ın göğsüne batırdı. Trystan gözlerini öne doğru bakarak ona bakmadı ama hareket de etmedi. "Kimliğini açığa çıkardığından beri bize ne kadar zarar verdiğini biliyor musun? Yirmi yıllık arkadaşlarım sokakta benden kaçıyor. Arthur ve benim burada kurduğumuz tüm hayat, senin bencilliğin yüzünden mahvoldu."

"Elbette ailemiz hakkında çok önceden şüpheleniyorlardı." Trystan'ın sesi çelik gibi sert ve soğuktu. "Bunca yıldır nerede olduğumu sanıyorlardı?"

"Ölü," diye tükürdü Amara. "Keşke sen de öyle olsaydın."

"Yeter!" Arthur Amara'yı yakaladı, ama çok geçti. Evie'nin öfkesi onu ele geçirmişti; barışmak düşüncesi, onu koruyucu bir öfke seline boğdu ve o selin içinde kayboldu. Tek bildiği şey, kulaklarında atan nabız ve kalbindeki öfkeydi. Ayağa kalktı ve Trystan'ın önüne geçti.

Ve Amara Maverine'in yüzüne tokat attı.

Ne yazık ki, Evie'nin öfkesi, ortaya çıktığı kadar çabuk geçmişti ve öfkesinin genellikle en sadık dostlarını geride bıraktığını biliyordu.

Suçluluk ve pişmanlık.

Ancak bu sefer sadece suçluluk ortaya çıkmıştı. Pişmanlık ise şu anda dans ediyor ve Evie'nin bunu tekrar yapması için tezahürat yapıyordu.

Herkes ona hafifçe ağzı açık bir şekilde bakıyordu. "Bir geyik bir keresinde bana kükredi," dedi.

Amara sadece bakakaldı.

"Demek istediğim, bir geyik kükreyebiliyorsa, saldırmanın bir yolunu da bulabilir. Yani sana şaşkın ve kafası karışık görünsem de, öyle değilim, ama

yine de beni hafife alabilirsiniz."

Amara, Evie'ye yumruk atmak üzereydi ama durdu ve başka bir yol seçti. "Alexander'ı al ve bu odadan çık, Clare. Oğlumla ve onun..." Amara, Evie'yi içeri aldı ve sözünü bitirirken onda bir eksiklik hissetti. "...partnerinle yalnız konuşmak istiyorum."

Aynı anda iki nesli birden kızdırmak mı? Evie bunun madalya mı yoksa hapis cezası mı getireceğini merak etti.

Clare, Kingsley'i omzuna kaldırdı ve annesinin karşısındaki koltuğa oturdu. "Hayır. O kalacak. Hepimiz kalacağız, bir kez olsun."

Tatianna yavaşça oturdu ve olan biteni aşırı ilgiyle izledi. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Evie, ağzına bir sandviç tıkıştırarak.

.

Amara tekrar yerine otururken kaşlarını çattı ve şarap kadehini eline aldı. "Evet. Benden cam ayakkabıları isteyeceksin."

Trystan yutkundu. "Arthur mu söyledi?"

"Kısaca anlattı," diye açıkladı Arthur, köşede nöbetçi bir asker gibi durarak, sadece pencere camı açılıp odaya soğuk yağmur suyu sıçradığında hareket etti. "Lanet olası eski tahta," diye homurdandı ve yakındaki dolaptan aletleri alıp camı yerine taktı.

Evie, yağmurun ve şimdi de çekiç seslerinin gürültüsü altında devam etti. "Onları bize verecek misin?"

"Hayır."

"Şok edici." Evie sandalyesine çöktü.

"Sizi aptalca bir işte yardım etmek bana düşmez, ama Alexander'ın yeniden prens olması benim de çıkarım. Ve sen benim için bir şey yaparsan, sana cam ayakkabıları vermeye razıyım." Amara, duvara doğru süzülürken sert bir bakış attı ve bir paneli iterek gizli bir bölmeyi açtı. Küçük bir parşömenle geri döndü ve onu açarak Alexander'ın krallığının haritasını gösterdi. "Güney krallığı sınırımıza karşı, yani elde ettiğin asayı kullanmak için çok az zamanın var."

"Asayı aldığımızı nasıl bildin?" diye sordu Evie.

Amara, sorusunu duymazdan gelerek tekrar oturdu ve şarap kadehinden büyük bir yudum aldı. "Asalar genellikle büyücüler üzerinde en etkili olur. Güney krallığına girmenize yardım edebilecek tek kişi o. Asalar herkeste işe yaramaz. Clare'e gönderdiğim mektuplarda da bunu yazmıştım."

Clare'in yüzü soldu.

"Ne mektupları?" diye sordu Tatianna. "Clare?"

Clare köşeye sıkışmış gibi görünüyordu, gözleri kızardı. "Her şeyi mahvettim. Mahvettiğimi biliyorum. Sana söyleyecektim."

Evie sandviçi yavaşça tabağa geri koydu, o kadar hızlı çiğniyordu ki son yudumda biraz boğuldu. "Sen." Öksürdü. "Nasıl batırdın, Clare?"

Trystan hafifçe sırtına vurdu.

"Mektuplar mı?" diye sordu

Trystan.

"Clare ve ben aylardır mektuplaşıyoruz. Söylemedi mi?" Amara bu gelişmeden çok memnun görünüyordu. "Senin hareketlerinden beni haberdar edecek kadar nazikti."

Tatianna o kadar hızlı ayağa kalktı ki iki bardağı devirdi ve hasta gibi göründü. "Affedersiniz."

"Tatianna, bekle!" Clare ayağa kalktı ama annesi onu aşağı çekti.

"Bırak onu, Clarissa. Kendini rezil etme."

Clare kaşlarını çattı ve kapıyı umutsuz bir özlemle izledi. Bu özlem, Evie'nin kalbini yıldırım çarpmış gibi sardı. "Ne yaptığımızı açıklasam, annem bizim davamıza daha istekli olur diye düşündüm. Her şeyi düzeltmeye çalışıyordum, Trystan, yemin ederim. Açıklasam seni affedebilir diye düşündüm."

Trystan içini çekti. "Bu ancak annemiz affedebilseydi işe yarardı, Clare."

Amara sertleşti. "Trystan'ı bu dünyadan yok etmek için büyücüyü tutmuştum, onun karanlık tarafını öğrendiğimde. Seni kurtarmak için, Trystan. Clare benim arkamdan iş çevirip aynı büyücüyü tuttu, seni öldürmüş gibi yapması için. Beni kandırmak için. Alexander araya girdi ve bunun bedelini ödedi, ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Onun ölümünü ailesine haber verme nezaketini gösterdim ve bu yetmezmiş gibi, büyücünün küçük kızını da güney krallığının gazabından kurtardım. Bir iyilik olarak. *Cömert* davrandım."

Evie, Amara'nın kafasına ağır bir şeyle inanılmaz cömert davranmak üzereydi.

"Cömertlik ruhuyla, sana şunu söyleyeceğim: Cam ayakkabıları giyip sihirli değneği kullanacak bir büyücü olmadan güney krallığına giremezsin. İkisi olmadan, sihirli nesneler temelde işe yaramaz."

"Bunu cömertlik ruhuyla söylemediğini düşünüyorum," diye fısıldadı Evie

, sinirinden burnunun köprüsünü sıkıştırmış olan Trystan'a fısıldadı.

Trystan elini indirdi, gözlerinde sert bir kararlılık vardı. "Yani büyücüye ulaşmak için büyücüye mi ihtiyacımız var? Bunca zamanı boşuna mı harcadık?"

"Tam olarak değil," dedi Arthur, gruba dönüp Amara'nın yanına oturarak. "Bariyer, Alexander'ın laneti gibi değil. Lanetler, sadece onları ilk atan büyücü tarafından kaldırılabilir. Ama asa, herhangi bir büyücünün büyülü parmak iziyle kullanılabilir."

Arthur parmaklarını birleştirerek devam etti. "Geçen hafta, idam edilmeden önce büyücüyü iyileştirmek için güney krallığına girme izni aldım. Kral ve kraliçe, onu idam ettiklerinde sağlığının mükemmel olmasını istiyorlar." Arthur gözlerinin altındaki koyu mor morlukları ovuşturdu, her hali yorgunluktan başka bir şey ifade etmiyordu. "Ona ulaşmanın en kolay yolu benim aracılığımla olur. Sizi saraya kadar eşlik edebilirim, ancak krallığın girişindeki muhafızların kral ve kraliçeye varlığımı çok erken haber vermemeleri gerekir, yoksa şüphelenirler. Yan girişten içeri girmek için asayı kullanacak ve terlikleri giyecek biri lazım, oradaki büyüyü fark edilmeden bozmak için."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Trystan düz bir sesle.

Amara, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle alkışladı. "Sanırım anlaşmamı teklif etmenin zamanı geldi."

"*Anlaşman mı*?" Evie savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturarak sordu.

Ama Amara hiç aldırış etmedi. "Gerçekten, benden çaldıkları onca şeyden sonra, ahlaksız çocuklarıma bedavaya yardım edeceğimi düşündünüz mü?"

Trystan ve Clare ikisi de irkildi. Evie'nin eli kalkmaya başladı ve Kingsley üzerine atlayarak koltuğun minderlerine bastırdı.

NEFES AL.

Nefes aldı. Çok az işe yaradı. "Ne

istiyorsun?" diye sordu Evie.

"Büyücü kadını buraya getirin. Bana." Amara ellerini birleştirdi. "Ve iyi niyetimi kanıtlamak için, asayı kullanabilen ve terlikleri giyebilen birini de göndereceğim."

"Kim?" diye sordu Trystan temkinli bir şekilde.

Amara ayağa kalktı ve mutfağa uçarak gitti, birkaç saniye sonra Winnifred'i peşinden sürükleyerek geri döndü. Kız geri çekildi, utangaç bir şekilde omuzlarını düşürdü. "I you: the enchantress's next of kin. An amateur

büyücü, elbette, ama senin amaçların için iş görür."

Winnifred donakaldı. "Hanım Maverine. Ne yapıyorsunuz?"

"Sen çok tanışmış tanışmış ile büyücü büyücü Belinda Erodina'nın kızıyla. Winnifred?"

Amara, Winnifred'i genç kadın dizlerinin üzerine düşene kadar itti, parmaklarından rastgele bir sihir patlaması çıktı ve kanepeyi pembeye çevirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Winnifred, ellerini göğsüne bastırarak. Evie ve Trystan ikisi de ona yardım etmek için harekete geçti.

"Annesini yakaladıktan sonra onu yanıma aldım." Amara cansız bir şekilde güldü. "Ben canavar değilim."

Hayır, diye düşündü Evie.

Amara Maverine çok, çok daha kötü bir şeydi.

Bölüm 72

BECKY

Guvre ile uçmak, Becky'nin tahmin ettiği gibi geçti. Korkunç ve kesinlikle tehlikeli. "İyi misin?" diye bağırdı Lyssa'ya, saçlarını tırmalayan keskin rüzgârın sesini bastırarak.

Lyssa konuşmadı, sadece başını salladı, cesareti tükenmişti. Geriye kalan tek şey, kontrolü kaybettiklerinde ve gelecek belirsiz olduğunda tüm çocukların hissettiği korkuydu, ne yapmaları gerektiğini bilen bir yetişkine güvenerek onlara döndükleri anlar.

Becky ne yapacağını bilmiyordu. "İniş!" diye emretti.

Guvre uzun boynunu geriye eğdi ve Lyssa korkuyla çığlık atarak başını Becky'nin omzuna gömdü. "Lütfen?" diye yalvardı Becky.

Yaratığın gözleri parladı ve sonra anlamış gibi başını salladı. Onları bırakması gerektiğini biliyormuş gibi.

Ve öyle yaptı...

Zarif bir dönüşle, baş aşağı, Lyssa ve Becky'nin bırakmaktan başka seçeneği kalmayana kadar. Havada uçuyorlardı, çığlıkları birbirine karışarak yere doğru hızla düşüyorlardı. Düşünmeye zaman yoktu, sadece Becky'nin hayatının görüntüleri ve Lyssa'ya uzanırken hissettiği yoğun suçluluk duygusu...

Ve sonra başka bir büyük yaratığın sırtına çarptıklarında rahatladılar. Pullu ve...

"Fluffy!" Lyssa haykırarak, karnının üzerine dönüp ejderhanın sırtına bağlanmış büyük eyere tutundu.

"Blade," diye fısıldadı Becky, eyerin önündeki ejderha eğitmeni, başını onlara doğru çevirmiş olarak görüyordu. Kafasındaki yara neredeyse iyileşmişti. İyi ve sağlıklı görünüyordu, yağmur ve kara bulutların altında onlara mükemmel gülümsemesiyle gülümsüyordu.

"Sevgili Rebecka!" Blade rüzgârın sesini bastırarak bağırdı.

Becky başını salladı, Lyssa'nın elini tuttu, hala güvende olduklarına inanamıyordu. "İniş yapmalıyız!"

Blade tereddüt etmedi, dikkatsiz çekiciliği yerini ciddiyet ve beceriye bırakmıştı. "Anlaşıldı."

Fluffy yere yumuşak ama sağlam bir şekilde indi. Becky rahat bir nefes aldı, önce kayarak indi ve Lyssa'ya uzandı. Ejderha bir kanadını kaldırarak onları azalan yağmur damlalarından korudu.

Blade de hemen ardından indi ve Becky tereddüt etmedi. Kendini ejderha eğitmenin kollarına attı ve başını boynuna yasladı. Blade'in elleri bir saniye havada kaldı, sonra onu sardı ve ıslak saçlarını nazikçe okşadı. "Ben iyiyim Rebecka."

"Buraya nasıl geldin?" dedi, onu bırakmak istemiyordu. Artık utanç ya da kalbinin kırılma riski umurunda değildi. Onu kaybetmek her şeyden daha kötü olurdu ve kaybetmemişti. Aniden her şey mümkün göründü; aniden her şey riske değerdi.

"Yıldız ışığı büyüsü. Malikaneyi aydınlattı ve ben şaşkın bir şekilde uyandım. Dışarı çıktığımda, guvre seni ve Lyssa'yı alıp gitmişti. Kalp krizi geçirecektim." Blade onu nazikçe geri itti ve gökyüzünü taradı. "Sizi buraya neden getirdiğini bilmiyorum."

"O bir hayvan. Bizi öldürmek pahasına bile olsa, eşini bulmak için kaçmaktan başka bir nedeni olduğunu sanmıyorum," diye tartıştı Becky, yine de gökyüzünde hayvanı ararken.

Blade başını salladı. "Hayır, düşmeden önce senin arkanda olduğumu gördü. Sanırım ikinizi yakalayacağımı biliyordu."

Becky başını salladı. "Bu mazeret olamaz! Ya ıskalarsan?"

Blade omuz silkti. "O zaman çok güzel bir krep olurdun." Becky koluna yumruk attığında güldü, ama Lyssa'ya baktığında viski rengi gözleri endişeyle doldu. "İyi misin Lyssa?"

Ama küçük kızı görmek için döndüklerinde, kız üç metre ötede, ağlayan söğütlerin oluşturduğu bir perdeye ulaşana kadar çalıları ve ağaçları iterek ilerliyordu. Her zamankinden farklı olan bu söğütlerin yaprakları, guvre'lerin pulları gibi renkli ve parlak bir şekilde ışıldıyordu.

"Lyssa?" diye seslendi Becky.

"Çabuk gelin," diye cevapladı. "Sanırım... Sanırım burası bir yuva."

Becky ve Lyssa yaprak perdesini çektiğinde, hepsi nefeslerini tuttular. "Tanrım," diye fısıldadı Blade.

Hickory Ormanı'nın tenha ve keşfedilmemiş gibi görünen bir köşesinde, ağlayan söğütlerin arkasına gizlenmiş, altın rengi samanlardan yapılmış bir yuva vardı ve içinde... solmuş gökkuşağı renkli iki yumurta vardı.

"Guvre yavruları... Henüz doğmadılar, değil mi?" diye fısıldadı Becky.

Blade başını salladı. "Hayır. Görünüşe göre hiç çatlamayacaklar."

Lyssa'nın normalde parlak gözleri donuk ve uzaklara bakıyordu. Kendini toparlayarak gövdesini Becky'ye doğru çevirdi. "Neden çatlamadılar? Uzun süredir buradalar, değil mi?"

Becky yutkundu. "Anneleri neredeyse on yıldır hapiste, Lyssa. Muhtemelen artık yaşayamazlar."

Lyssa gözyaşlarını silerek yuvaya eğildi, küçük elleri yine gümüş beyazı parlıyordu. "O zaman neden guvre bizi buraya getirdi? Ve neden parlıyorum?"

Becky titredi. Bu, gerçek çocuk bakımı deneyimi olan birinin yapacağı bir işti. Becky'nin tek deneyimi, küçük kardeşini bir sopayla dürtmekti.

Bunun burada yardımcı olacağını düşünmüyordu.

Dürüstlük tek çareydi. "Bilmiyorum, Lyssa. Belki yuvayı korumamızı istedi. Belki kral tarafından hapsedilen eşinin tekrar yaşayacağı şeyleri bize göstermek istedi. Parlamaya gelince... Belki annenin büyüsü sende ortaya çıkmıştır?"

"Yani... Ben annem gibi miyim?" Küçük kızın gözlerinde gerçek bir korku vardı ve Becky bu korkuyu tanıyordu, kanın kontrolü ele geçirip seni asla olmak istemediğin birine dönüştürmesinden endişelenmenin ne demek olduğunu biliyordu.

"Hayır." Becky, küçük kızı nazikçe kollarının arasına alıp kendine çekti. "Hayır, sen Lyssa Sage gibisin, başkası değilsin. Ne olursa olsun, bu her zaman doğru olacak tek şey. Gerisini sonra hallederiz."

Blade'in sıcak eli Becky'nin omzuna kondu. "Ne yapacağımıza karar verene kadar yuvayı korumak için birkaç Malevolent Muhafız çağıralım." Ama Becky ona bakmadı, çünkü Lyssa gülümsüyordu.

Ve Becky de gülümsedi.

Bölüm 73

GIDEON

Gideon, altın saçlı, uzun bukleleri etrafına dökülen bir prenses hayal etti. Sonra hayatının en tatlı uykusundan uyandı... işkenceye. Ya da daha doğrusu Keeley'nin koluna yumruk atmasına. "Gideon, uyan! Uyku ilacının etkisi geçiyor!"

Kafesten yüksek, neredeyse çığlık gibi bir kükreme geldi ve Keeley çoktan kilidi açmaya çalışıyordu. Dişinin kahverengimsi gri rengi, ilk geldiklerinde olduğundan daha parlaktı. Yılan gibi başını ve gözlerini eğerek ikisini süzüyordu.

Gideon, bakışındaki tehlikeyi çok geç fark etti. "Keeley, geri çekil..."

Kafesin kapısı açıldı ve Keeley uzak duvara uçtu. Çarpmanın şiddetiyle kaskı kafasından düştü ve sarı örgülü saçları sırtına döküldü. Guvre'nin sisi onlara doğru fırladı, ama Gideon bu sefer hazırdı, Keeley'i kollarının altından kaldırdı ve nefesleri kemiklerini eritmeden onu uzaklaştırdı.

Koridorda başka bir çığlık yankılandı ve bununla birlikte, fark edilmeden bu işi halletmek için zamanları dolmuştu.

"Onu peşimizden koşturmalıyız!" diye bağırdı Gideon. "Yeterince hızlı mısın?"

Keeley ona alaycı bir şekilde baktı, parmaklarını dudaklarına götürdü ve olabildiğince yüksek sesle ıslık çaldı. Guvre onlara doğru yöneldi ve Keeley'nin alaycı gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. "Yeterince hızlı mısın?"

Sonra koştu.

İkisi de koştu, gizli tünellerin koridorlarında sprint yaparken, artık kendilerini engelleyen ağır zırhları ve sahte görünüşlerini atarak. Guvre'nin çığlık sesleri, onlara yaklaşırken daha da yükseldi, hemen arkalarındaydı, sis Gideon'un botunun arkasına yapışarak deriyi yakıp derisini yakıyordu. Çıkışa, özgürlüğe yaklaşırken acı içinde bir çığlık attı, ama ışığa, yolculuklarının sonuna ulaşamadan durduruldular.

Onları durdurmak için mükemmel bir şekilde konumlanmış Valiant Muhafızları tarafından. Ama bu olmamalıydı. Muhafızların nöbet değişimi daha

Saat. Tek açıklama... bir tuzak olduğu idi. Ancak düşünmeye zaman yoktu, çünkü Keeley kılıç sallayarak erkeklerin oluşturduğu duvara daldı, boyunları ve kolları keserek, darbe alıp daha sert karşılık verdi. On kişiye karşı iki kişi.

Ama Gideon kavgaya karıştığında, Keeley'nin yüzlerce adamın değerinde olduğunu fark etti. Gideon, kaptanın arkasından bir adamı kesti. Bir zamanlar yanında hizmet ettiği adamları kesmek için tereddüt etmeden savaşıyordu.

Ve durmadan, son muhafız Gideon'a doğru koşana kadar, kılıcı havada, yüzü kan içinde, şövalye bir savaş çığlığı attı. Miğferli şövalye, kılıcı boynunu delip geçerken aniden durdu, kafası yere çarptı ve bedeni yanına düştü.

Zaferlerini ilan etmeden önce, başka bir sis bulutu üzerlerine geldi, ardından guvre'nin büyük bedeni tünellerden geçerek onlara yaklaşırken başka bir çığlık duyuldu. "Gidelim, Kaptan!" Gideon Keeley'nin kolunu yakaladı ve onu önüne itti, yağmur yağmaya başladığında tünel girişinin yanına sendeleyerek ulaştılar, dişi guvre kaçarak gökyüzüne yükseldi.

"Hayır, kaçıyor!" Keeley, yaratığın bulutların üzerinde kaybolduğu yere doğru koşarak bağırdı.

"Bırak onu, Kaptan. Sana verilen emri yerine getirdik. O özgür. Daha büyük sorunlarımız var. Valiant Muhafızları geldiğimizi biliyordu," diye tahmin etti Gideon, nefes nefese, ciğerleri yanarken. "Bu bir tuzaktı." Umutsuz bir hayal kırıklığıyla toprağı tekmeledi.

Keeley cebinden parlak bir yakut çıkardı. "Patronuma dişi kaçtığını bildirmeliyim. Planının suya düştüğünü öğrenince hiç hoşuna gitmeyecek."

"Bunun senin fikrin olduğunu sanıyordum." Gideon, üzerlerinde hamile kahverengi bir yaratık görmeyi umarak gökyüzünü aradı. Bu gerçekten çok fazla bir şeydi.

Keeley yakutta durakladı. "Neden öyle düşündün?"

"Kötü Adam sana en az bir hafta boyunca zorlu faaliyetlerde bulunmamanı söylemişti. Sen ise üç gün bile beklemeden bu işe atıldın. Senin asi olduğunu sandım."

Keeley kaşlarını çattı, eli ve yakut uyluklarına düştü. "Hayır. Patronun açık emri olmadan bu kadar önemli bir şeyi asla yapmam."

"Yani, bunu yapmanı o emretti mi? Doğrudan?" Gideon yaklaştı.

Keeley geri adım attı. Yağmur deri zırhını ıslatıyordu,

cildine, göğüslerinin kıvrımlarına, kalçalarının çukurlarına yapışıyordu. "H-Hayır," diye kekeledi, Gideon'un ateşli bakışlarına dik dik bakarak. "Emri aldığımızda o çoktan ayrılmıştı. Kötü Adam emirlerini en güvenilir ikinci komutana kuzgunla gönderdi. Patronun kendisi emir veremediği durumlarda emir alacağımız tek kişi odadaki o kişidir."

Keeley cebinden notu çıkardı ve Gideon'a uzattı. Yağmurdan kelimeler biraz bulanıklaşmıştı ama el yazısı, lekelere rağmen yeterince okunaklıydı.

Gideon, sırtı bir ağaca değene kadar onu geriye doğru yürüttü. Hareket etmek, isterse ondan uzaklaşmak için hala yeterince yer vardı. Ama o hareket etmedi, yerinde kaldı. "Bunu kim yazdı?" diye sordu.

Keeley parmaklarıyla ağzını kapattı, yağmur damlalarıyla birlikte gerçeğin farkına varınca gözleri çılgına döndü. "Neden sen..." Keeley tekrar aşağı baktı, kaşlarını çatarak.

Gideon omuzlarından tutup onu acilen salladı. "Kim!"

Keeley'nin yüzü soldu. "Malikanenin ilk savunma hattı. İşler korkunç bir hal almadan önce bizi her zaman uyaran kişi. Adı arkada yazıyor."

Gideon bakmadan biliyordu. "Her şeyin ters gitmesine neden olan, ama önce seni uyaran kişi, böylece ondan asla şüphelenmezsin."

Keeley nefesini tuttu. Ve Gideon onu öptü.

O direnmedi, onu itmedi, sadece ona eridi ve bunu yapmanın çok doğru olduğunu hissetti. Ciltlerine yapışan su, damlalar düşüyordu, ıslak saçları onun yumruklarında sıkışmış, onu kendine doğru çekiyordu. Onu döndürdü ve sırtını ağaca çarptı, ağacın derisine batması umurunda değildi, hiçbir şey umurunda değildi, sadece o vardı. Sadece o.

Gideon ona uzandı, ama o geri çekildi ve sanki aklını kaçırmış gibi ona baktı. "Neden *bunu* yaptın? O anda 'hadi öpüşelim' diyen ne vardı, seni deli!"

"Sen de beni öptün," dedi Gideon, kızın kafasına attığı sopadan kaçarak. "Üzgünüm! Her şey çok ciddiye biniyordu ve seni sakinleştirecek bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Keeley elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Beni sakinleştirmedin.
Beni tiksindirdin."

"Boynumun arkasında tırnak izleri olması bunun için mi?"

Gideon ölüm arzusuna sahipti, ama sadece birazcık.

Keeley onu öldürecek gibi görünüyordu ama bunun yerine dizlerinin üzerine çöküp dizlerini kucakladı. "Tanrım, kusacağım."

"Hey." Gideon yumuşadı ve düşen altın saç telini kulağının arkasına itti. "Özür dilerim. Yapmamalıydım."

Keeley ona baktı, sert dış görünüşünün önünde çatlayarak ortaya çıkan kırık kalbi, incinmişliğini ve acısını açıkça gösteriyordu.

Bu, onun içindeki derin bir şeyi serbest bıraktı, alaycı mizahını öldürdü ve onu onun önünde çıplak bıraktı. Onun acısı, Gideon'un bir şeyleri kırmak istemesine neden oldu.

Çünkü artık açıktı ki, ofisi kargaşaya sürükleyen, en küçük kız kardeşini kandırıp hapse attıran, yüzünü hiç göstermeden korkunç bir acımasızlık sergileyen hain...

Her gün Massacre Manor'da hepsini karşılayan ilk kişi olduğu. Marv.

Bölüm 74

KÖTÜ ADAM

Trystan'ı şok eden çok az şey vardı bu hayatta. Yıllarca ihanete uğradıktan, düşmanlarından ve ona zarar vermek, onu yok etmek isteyenlerden korunmaya çalıştıktan sonra, hayal kırıklıklarını hayal kırıklığı ve ilgisizlikle atlatmayı öğrenmişti. İnsan doğası öngörülebilirdi, bir kalıptı. İnsanlar anlamsız nedenlerle birbirlerine sırt çevirirdi. İnsanlar kendilerini seçerdi. Bu teori, sayılamayacak kadar çok kez doğru olduğunu kanıtlamıştı.

Hayır, Trystan Maverine kolay kolay şok olmazdı. Ta ki Evie Sage'in annesini tokatladığını görene kadar.

Winnifred kaçtığında, o hala kafasındaki karışık düşünceleri dizginlemeye çalışıyordu. Muhtemelen odadaki herkes onu izlediği için. Onun nasıl hissettiğini anlıyordu; o da bakışlardan, insanların hakkında ne düşündüklerini merak etmenin oluşturduğu o kısır döngüden nefret ediyordu.

Oh... bu *sempati mi? Bundan nefret ediyorum.*

Hizmetçi, aradıkları büyücünün kızıydı. Yıllar boyunca, olası her yolu aramıştı. Kingsley ilk dönüştüğünde, haftalarca kendini yormuş ve asla vazgeçmeyeceğine yemin etmişti. Bu arada Amara, büyücünün kızını işe almış ve Trystan evden ayrıldığından beri onu hizmetçi olarak çalıştırıyordu. Trystan bir daha asla dönmeyeceğine söz vermişti.

Sözünü tutmamaktan nefret ediyordu. Sözü, güvenebileceği tek şeydi. Ama yeterince çabalamamıştı.

Son on yılda eve dönseydi, Winnifred'i bulurdu ve Winnifred de büyücüyü bulmasına yardım ederdi. Prens tehlikeye atılmış, Trystan kaçtığı şeylerle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğu için insan olarak geçireceği daha birçok yıldan mahrum kalmıştı.

Suçluluk duygusu geri gelmişti, ama bu kez içini kemiren bir his değil, kafasına vurulmuş ağır bir sopa gibiydi.

Kingsley masanın üzerine oturdu, ayaklarını yukarı kaldırmış, tutuklanmak üzere olan küçük bir suçlu gibi. Trystan çantasından top ve zinciri çıkardı ve kurbağanın ayağına tekrar taktı. "Bundan nasıl kurtuldun,

asla bilemeyeceğim."

Kingsley tabelasına yazdı.

ÜZGÜNÜM :(

"Şimdi yüz ifadeleri mi yapıyoruz? Harika," Trystan, ön kapı açılıp kapandığında Sage'in vücudunun kendisine değmesini görmezden gelerek homurdandı. Arthur, kapıya sırılsıklam ve nefes nefese yaslanmıştı.

"Yollar sular altında," diye haber verdi Arthur, sert rüzgarlar evi sarsarken içeriye sendeleyerek girdi. Mumlar titredi ve rüzgarın sesi bacadan yankılandı. "Sular çekilir çekilmez gidebiliriz. Bu fırtınada yola çıkamayız."

Trystan'ın boğazı düğümlendi ve kendini toparlamak için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sonra, "Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi. Sage ve diğerlerini işaret etti. "*Biz* gidiyoruz." Arthur'a sırtını dönmek, olması gerekenden daha iyi hissettirdi. "Ve ne zaman gideceğimize *ben* karar vereceğim."

Amara, Trystan'a öfkeyle baktı, ama o kendini hissizleştirdi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey. "Hala sana yardım etmeye istekli olduğu için mutlu olmalısın," dedi alaycı bir tonla.

Trystan omuz silkti. "Mutluluk boşuna bir çabadır. Ben onu her ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalışırım."

Arthur elini omzuna koydu ve Trystan'ın öfkesi kabardı. "Oğlum. Öfkeni anlıyorum, ama bize olan duygularının kararlarını gölgelemesine ve gururun için sevdiklerini tehlikeye atmasına izin verme."

Oda soğudu. Kimse tek kelime etmedi. İnkar yok, itiraz yok, sadece ölü bir sessizlik. Yağmur şiddetini arttırırken, odayı koyu gri bir bulut kapladı. Tatianna ve Clare, dışarıdaki fırtınayı endişeyle izlediler. Arthur'a hak veriyorlardı; bu, üzgün yüzlerinden belliydi.

Herkes ona karşıydı.

Arthur'un planı mantıklı bir seçimdi. Bu kadar geçici olan duygulara göre karar vermek, Trystan'ın insanlığın mahvolacağına inanmasının birçok nedeninden biriydi. Ve şimdi o da aynı şeyi yapıyordu.

"Affedersiniz." Sage parmağını

kaldırdı. Mahvolduk.

"Burada değer verdiği biri var." Elini salladı.

Kahrolmak.

Arthur ona devam etmesini işaret etti; Trystan ise durmasını işaret etti. Hangisini seçtiğini tahmin edin.

"O benim için risk almıyor. Riskleri kendim alıyorum, hem de tüm

Saygılarımla, Bay Maverine, eğer The Villain şimdi gitmemizi söylüyorsa, o zaman ben de gidiyorum." Sesinde bağırma ya da alaycılık yoktu, sadece kararlılık vardı. Vahşiliğinde bir yumuşaklık vardı ve Trystan gözlerindeki hayranlığı gizlemek için büyük çaba sarf etti.

"Lütfen." Amara siyah bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra köşedeki sürahiye doğru yürüdü ve Trystan'ın rom olduğunu düşündüğü içkiden kendine bolca doldurdu. Bir yudumda içtikten sonra Amara yüzünü buruşturdu. "Yanılıyorsunuz. En büyük oğlum, kendinden başka kimseyi gerçekten sevemez," dedi Amara, Trystan'ın hiç anlamadığı bir küçümsemeyle. Annesini bu kadar nefret dolu yapan neydi? Bu kadar affetmez? Çocukları onu hayal kırıklığına uğratmadan önce bile onlara bu kadar acımasız? Sanki Trystan çağırmış gibi bir gök gürültüsü daha duyuldu.

"Yapma, anne," diye uyardı Trystan. Onu Sage'e bağlayan iplik güçleniyordu ve onu korkularına bağlayan iplik ise uzuyor, gittikçe inceliyordu.

Eğer devam ederse, kopacaktı. Ve o bunu engelleyemeyecekti.

"Neden?" Amara güldü, ama bu gülüşünde hiç zarafet yoktu. "Doğru, değil mi? Son gün bana, bir daha asla ailene ya da başka birine karşı hiçbir şey hissetmeyeceğini söylemiştin. Senin sözüne inandım. Ya da belki de kötü adamlar bu kadar yüksek standartlara uymak zorunda değildir? Sana hamile olduğumu öğrendiğim anda, senin de tıpkı gibi olacağını bilmeliydim..."

"Onu seviyorum!"

Trystan'ın sert sözleri üzerine odada ölümcül bir sessizlik hakim oldu. Amara'dan başka bir yere bakmaya cesaret edemiyordu, ama Sage'in yanında titrediğini hissedebiliyordu.

Amara'nın dudakları aralandı. "Sen kimi seviyorsun?"

"O!" Sage'e bakmadan, öfkeyle sinirli bir şekilde işaret etti; ona bakamıyordu. Ancak sözler zihnine geri dönmüyordu. Artık herkesin duyabileceği bir yerdeydiler. Bu yüzden devam etti. "Beni aldattığında yemin ettiğim her şey, bir daha asla bir şey hissetmeyeceğime dair yeminlerim, onun karşısında hiçbir işe yaramadı. Senin kurduğun tüm savunmaları zayıflattı. Onunla tanıştığım andan itibaren her gün sinir bozucu, kafa karıştırıcı, boğucu, sinir bozucu, çıldırtıcı ve tam bir kaos oldu. Başkalarına değer veremediğimi söyleyemezsin. Kendime verdiğim tüm sözleri bozdum. Onu sevmekten başka seçeneğim yoktu" — sesi öfke, acı ve özlemle titriyordu — "onu sevmekten başka."

Kingsley masanın üzerine atladı ve arkasında küçük bir top ve zincir sürükleyen tek bir tabela tuttu.

SONUNDA.

"Trystan?" Sage fısıldadı ve sonunda yüzüne bakma cesaretini bulduğunda, mavi gözleri o kadar genişlemişti ki, içinde donmuş, hayranlık dolu kendi yansımasını görebiliyordu.

Ona bakan adam çılgınca tek parmağını ona doğrulttu ve açıkça söyledi: "Ben... yapamam." Onun başka bir şey söylemesini beklemedi, sadece kapıyı açtı ve sıcak yaz yağmuruna maruz kaldı. "Yürüyüşe çıkıyorum."

Islak çimler ayaklarının altında kayarken, tepenin aşağısındaki eski ahıra doğru yürüdü ve açık kapıya yaklaştı. Ama daha fazla ilerleyemeden, fırtınadan ıslanan ahırın sert ahşap duvarına itildi.

"Ne oluyor lan?" diye dişlerini sıkarak

sordu. Boğazına bir hançer dayamıştı.

"Benden bu kadar kolay kaçabileceğini mi sandın, alçak?"

Bölüm 75

EVIE

"Düşmanına asla sırtını dönme demiştin, değil mi?" diye sordu Evie, Trystan'ın boynuna dayadığı hançeriyle dengede kalmak için parmak uçlarına basarak.

Onu uzun süre elinde tutmadı.

Aniden bir sarsıntıyla ters çevrildi ve duvara çarptı. Hançeri açık ahır kapısının içine fırladı.

"Git buradan," diye homurdandı Trystan, onu bırakıp sessiz, boş ahırın içine girdi. "Sen benim düşmanım değilsin; sen benim suç ortağımsın, unuttun mu?"

O da onun peşinden içeri girdi. "Beni sevdiğini söyleyip, en sevdiğin çorbaya bağlılığını ilan eder gibi çekip gidemezsin!"

"Çorbayı sevmem."

Evie ellerinin arasına çığlık attı.

"Sage, çok yorgunum ve annem bana bir sonraki cinayet girişiminde bulunmadan önce biraz dinlenmek istiyordum." Ana ahır girişinin yanındaki köşede küçük bir karyola bulunan daha küçük bir odayı işaret etti.

Yavaş yavaş anladı ve korkunç bir düşünce aklını kapladı. "Onu

kızdırmak için mi söyledin?"

Trystan hızla dönerek ona keskin bir bakış attı. "Ne?"

"Bütün bunları annene inat için mi söyledin? Aşk itirafını, bana olan hislerin hakkında söylediğin bütün o şeyleri?"

Sessiz kaldı ve Evie'nin kalbi paramparça oldu, o ana kadar varlığından haberdar olmadığı yerleri delip geçti. Üşüyordu, giysileri sırılsıklamdı ve saçları, duygularının çılgınlığını yansıtan vahşi bukleler halinde kuruyordu.

Kapıya doğru bir adım attı, hıçkırarak koşarak uzaklaşmaya çalıştı ama çok uzağa gidemedi. Villain yanına geldi, kapıyı onun önünde kapattı, iki yanağını avuçlayarak ellerinin arasına aldı.

"Hayır," diye boğuk bir sesle söyledi, gözleri onu arıyordu, bakışlarında korku ve ıstırap vardı. "Lanet olsun sana. Yapamadım" diye titreyerek devam etti, "Annemin

duygusuz olduğumu söylemesine izin veremedim. Gerçek bu kadar apaçık ortadayken, başka bir şey söylemek sana hakaret olurdu."

Gözleri yanıyordu ve paslı bir kapı menteşesi gibi ses çıkardı: "Beni seviyor musun?"

Dudakları yaklaştı, gözleri kapandı ve alnı alnına değdi, dokundukları her yerde bir uyum vardı. "Göğsümdeki bu korkunç duygu buysa, seni olmadan hayatımı hayal edemiyorsam, aşk buysa, o zaman evet, Evie. Seni o kadar çok seviyorum ki, bu korkunç."

Kırık bir kahkaha attı.

"Komik olan ne?"

Cevap olarak dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve dünya yeniden yeni bir şeye, renkli bir şeye, acı, endişe ve ihanetin olmadığı bir şeye dönüştü. Sadece dudakların dokunması, sadece vücudunu saran elektrik dalgaları, çarpan kalbine doğru fırlıyordu.

Sadece elleri, hayat çizgisi gibi yüzünü kavrayarak, daha derin öpebilmek için başını hareket ettiriyordu. Dudakları ayrıldığında, ağır ağır nefes alıyordu. Parmakları çenesinin üzerinde kaydı ve bakışlar bir insanı fiziksel olarak kavrayabilseydi, onun bakışları da onu her yerinden kavradı.

Gözlerindeki parıltı, içindeki umutsuzluğu yansıtıyordu. "Sage, kader ne olacak? Kehanet..."

Konuşmasını engellemek için parmağını dudaklarına koydu ve nefesinin sıcaklığı boynunda bir ürperti yarattı. "Tek duymak istediğim, beni sevdiğin. Bunu istediğin. Sonsuza kadar."

Sesinde hiç tereddüt olmadan, "Seni istiyorum. Sonsuza kadar." dedi.

Evie'nin içi ateş gibi yanıyordu. "O zaman şu anda diğer hiçbir şey yokmuş gibi davranalım."

Kaşlarını çattı. "Ben Kötü Adam'ım. Rol yapmam."

Onu derin bir öpücükle öptü, ellerini nazikçe yanaklarına koydu, parmaklarını yukarı aşağı kaydırarak dilini onun alt dudağına değdirdi.

Adam geri çekildi, gözlerini ona dikip birkaç saniye boyunca ona baktıktan sonra sakin bir sesle, "Bunu söylerken numara yapıyordum," dedi.

Birkaç saniye sonra ayakları yerden kesildi, gıcırtıyla ve küçük bir sıçrayışla karyolaya atıldı ve adam üstüne çöktü. Fırtına devam ediyordu, küçük pencereden şimşekler çakıyordu ve Trystan'ın ıslak tişörtünü başından çıkarırken Evie, onun karın kaslarını görebildi. Çıplak göğsü, Evie'nin nemli korsesine değdi ve Evie, en azından bu anda Rennedawn'ın lanetinin

Trystan'ın ölüm büyüsünü uzak tutuyor gibi göründüğü için şükran duası etti. Büyüden eser yoktu.

Artık üşümüyordu; bir daha üşüyeceğinden emin değildi.

Kitaplarında ne kadar hayal gücü zengin olsa da, cinsel deneyimleri pratikte sınırlıydı, bu yüzden ciltlerinin her temasında dünyasının değişmesi hissini karşılaştırabileceği çok az şey vardı. Ama bundan daha iyi hissedebileceği hiçbir şey olamazdı.

Kayıp parçaları sanki evlerine dönmüş gibi hissediyordu.

Korsesinin bağcıklarına uzandı ve parmakları kaydı. Sıkıca bağlanmış bağcıkları gördü ve kaşlarını çattı. "Islakken bu zor oluyor."

"Bunun işleri kolaylaştırması gerekmiyor muydu?" dedi kız, küstahça.

O kadar şok olmuş görünüyordu ki Evie kıkırdadı. "Korseni kastetmiştim, küçük kasırga."

"Neden bana öyle diyorsun?" diye sordu kız, korsenin bağlarını yavaşça çözerek. Adam, kızın parmaklarının hareketlerine hayranlıkla baktı.

"Çünkü bir kasırga gibi her şeyi süpürüp farklı yerlere bırakıyorsun."

Korsenin iplerini çekerken, bir anda kontrolü ele almıştı. Her ip gevşediğinde nefes alması kolaylaşıyordu. "Yani, her şeyi yanlış yere mi bırakıyorum?"

"Hayır," diye fısıldadı adam, korseyi iki yana açarak, kadını sadece geceliği ile bırakarak. Eğilip, bir sonraki sözleri kadının kulağına fısıldadı. "Sen her şeyi doğru yapıyorsun."

Sonra öpüşmeye başladılar; kim ilk harekete geçti bilmiyordu, söyleyemezdi, çünkü ikisi de çılgınca birbirlerine uzanmışlardı, birinin ayağı ağzına girip kendi yoluna çıkmadan önce ne kadar zamanları olduğunu bilmiyorlardı. Bu, ikisinin de o anda yapmak istemediği, ince bir beceriydi.

"Yağmur durana kadar." O, geceliğini aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkardığında, kız içini çekti. Adam hemen göğüslerini küçük öpücüklerle kapladı, göğüs kemiğine doğru bir iz bıraktı. "Yağmur durana kadar baloncuğumuzda kalabiliriz," dedi kız mantıklı bir şekilde.

"Şiddetli bir yağmur yağması için dua edeceğim," diye cevapladı adam, küçük bir gülümsemeyle, bir eliyle geceliğinin kenarını kaldırırken, diğer elinin parmakları kadının uyluğunu okşadı. "Bunu sana söylediğime sonra pişman olacağım, ama uyluğunu düşünerek utanç verici bir zaman geçirdim." Adam kadının sağ uyluğunu sıktı ve kadın vücudunun her yerinde sıcaklık hissetti.

Onlara bakarak gözlerini kırptı ve geceliğinin ne kadar yukarı çıktığını görünce kızardı. "Uyluklarım mı? Uyluklarımı mı düşünüyorsun?"

"Evet, çünkü ben ahlaksızım," dedi sertçe, parmakları daha yukarı kayarken, her santimetrede onu titretiriyordu.

"Bu..." Düşünmek ve konuşmak zorlaşmaya başlamıştı. "Bu ahlaksızlık değil, Kötü Efendi."

Gözleri ona bakarken yanıyordu, onu kıpkırmızı eden bir yerini okşamaya başladı, ama sanki büyük bir keşif yapmış gibi ona yukarıdan bakıyordu. "Kızardığının boynundan aşağıya indiğini biliyordum."

Böyle bir anda gülmek üzere olduğuna inanamıyordu. "Bunu düşünmüş müydün?" diye sordu inanamadan.

Ama onun ağzıyla susturuldu ve umursamadı. Ve ondan sonra konuşma olmadı.

Sadece iç çekmeler. İnlemeler. Nefes almak için kısa duraklamalar, sonra tekrar birbirlerine dalmak için. O, onun pazı etrafındaki altın bandı okşadı ve o da elini, onun küçük parmağındaki altın bandın üzerine koydu.

O hareketlerine devam ederken, kadının içindeki hisler yükseldi, boynunu, yanaklarını öptü. Omzundaki renkli atımlarla parıldayan yara izini nazikçe okşarken geri çekildi. "Dururum. Söylemen yeter, dururum."

"Durmanı istemiyorum. Asla," dedi kız, pantolonunun düğmelerine uzanarak, hevesli parmaklarıyla düğmeleri açtı ve adam onun bileklerini tuttuğunda durdu. Adamın koyu renkli gözleri, kızın çıplak vücuduna bakarken erimiş gibiydi, sonra doğrudan ruhuna baktı.

"Ama bunu bilmeni istiyorum." Çok ciddi, çok ağır bir tavırla konuştu. Sanki ona tamamen güvenmediğini bilmeden bu kısmını elde edemezmiş gibi.

Onu kendine doğru çekerek yüzünün yanlarını okşadı, saçlarını geri itip yanağına öptü. "Bunu tanıştığımız andan beri biliyorum."

Bu yatıştırma değildi, gerçekti ve Trystan'ın son şüphelerini ortadan kaldırmak için ihtiyacı olan şeyin bu olduğu açıktı. Onu kendine çekti, hiç bilmediği ve başka hiç kimsede bulamayacağını bildiği bir şiddet ve tutkuyla yere yatırdı.

Giysiler odaya saçılmıştı, elleri ve dudakları her yerdeydi, sonra vücudunu onun vücuduna birleştirirken saygıyla kalçalarını kavradı. O anda hiçbir şey yoktu, sadece yoğun nefes alıp verme ve rahatlamanın inlemeleri vardı, aralarındaki duvar sonunda yıkılmıştı.

Her şey bittiğinde Evie'nin bacakları titriyordu, kalbi ve vücudu tüm duygulardan arınmıştı, ama aynı anda Trystan onu kollarına alıp sırtını kendine yaslayarak koruyucu bir şekilde sararken, içinde *sadece* duygular vardı. Tıpkı ilk tanıştıkları zamanki gibi. Evie'nin gözleri kapanırken hatırladı...

O zaman bile bu kadar doğru gelmişti.

...

Birkaç saat uykuya dalıp uyanarak geçtikten sonra, uyandıklarında yağmur yavaş yavaş duruyordu.

Evie geceliğini yukarı çekti, ardından korseyi önden tekrar bağladı, kendini olabildiğince düzeltmeye çalıştı ve aniden, hiç kendine yakışmayan bir utangaçlık hissetti. Buklelerini düzeltti, ama bukleler yine farklı yönlere dağılmaya başladı. "Umarım öyleydi..."

Trystan pantolonunu bağlarken iki kez baktı. "Öyle miydi...?"

Evie içini çekerek, yine saçmalamaya başladığı için kendinden nefret etti. "Umarım değmiştir. Beklemek, yani. Uzun zamandır bunu yapmadığını biliyorum ve umarım kötü bir başlangıç ya da genel olarak kötü biri olmadım..."

Onun ifadesini görünce konuşmayı kesti. Öyle bir ifadeydi ki, tartışmanın anlamını yitirmesine neden olacak kadar hayal kırıklığıyla doluydu. "Evie. Belki fark etmemişsindir ama beni mahvettin."

Evie tahmin etmek zorunda değildi, eşlik eden öfkeyle bunun bir iltifat olduğunu biliyordu.

Dışarıdaki sesler dağıldı, fırtına hafif bir yağmur sesine dönüştü.

Birbirlerine biraz hüzünle baktılar, ama yine de, çok da uzak olmayan bir yerde küçük bir umut ışığı vardı. "Yağmur durdu," dedi.

Trystan başını salladı. "Yağmur durdu."

"Senden vazgeçmeyeceğim." İkisinin de duyması için yüksek sesle söyledi. "Asla."

Gözleri onun gözlerine dikildi, bakışlarındaki sevgi bir okşama gibiydi. "Tanrılar sana karşı gelen aptallara yardım etsin, Sage."

Patron kapıyı açtığında, Kingsley kapının önünde belirdi ve Trystan'a doğru bir levha tuttu.

SONUNDA.

Tabelayı öfkeyle elinden alıp cebine tıkıştırdı. "Yemin ederim, o

seni tekrar erkeğe çevirdiğinde, 50 mil çapındaki tüm tabelaları yakacağım."

Evie, uzaklaşan siluetine bakarak, ağzının her tarafına bulaşan allığı ya da boynunda oluşan mor izi ona söylemeli mi diye düşündü, ama başkası söylerse çok daha komik olacağı için söylememeye karar verdi.

Kingsley ona doğru seslendi.

Evie gülümsedi. "Tamam, Kingsley. Hadi gidip seni eskiden olduğun prens yapalım."

Yoksa hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Ne aşk, ne kayıp, ne keder, ne öfke. Hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Çünkü Kingsley'i eski haline döndüremez ve kehaneti yerine getiremezlerse? Bildikleri Rennedawn yok olacaktı.

Bölüm 76

KINGSLEY

Bir zamanlar İskender'in evi olan güney krallığı, onun hatırladığı gibiydi. Çok yeşil, çok sıcak ve çok sıkı korunuyordu. Bu yüzden Trystan ve diğerleri, son bir saattir kapalı bir vagonda çömelmiş, krallığın sınırındaki bir yan girişe yaklaşırken, önlerine zambak resimleri boyanmış parlak yeşil zırhlarla süslenmiş muhafızları izliyorlardı.

Normalde, onu kullanabilen birinin sahip olduğu sihirli değnek ve ona uygun terlikler olmadan geçilemezdi. "Siz ikiniz neden birbirinize bakıp duruyorsunuz?" Clare, Evie ve Trystan'a bakarak çenesine dokundu.

"Evet," dedi Trystan, açıklama yapmadan.

"El ele tutuşuyorlar." Sessiz bir fare sesi, neredeyse kapalı vagona sürüklemek zorunda kaldıkları geride kalan kişiden geldi. Winnifred, sihirli değnek sahibi, büyücü kızı, kurbağalardan nefret eden.

Trystan'ın eli gerçekten Evie'nin elini sarmıştı, vücudu onu korumak için ona doğru eğilmişti, dudaklarını Evie'nin başının üstüne değdirerek, dudaklarına getirdiği küçük gülümsemenin tadını çıkarıyor gibiydi. "Evet, el ele tutuşuyoruz. Bununla bir sorunu olan var mı?" diye sordu, sesinde bir uyarı vardı ve vagondaki herkes birbirine bakıştılar, sonra teslim olarak ellerini kaldırdılar.

Winnifred hariç herkes, Alexander ona yaklaşmaya çalıştıkça uzaklaşarak mesafesini korudu. Eskiden bu kadar çekici olan biri için bu yeni bir deneyimdi. Arabalar durdu ve Arthur her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra grup arabalardan indi.

Güney krallığının etrafındaki bariyer çıplak gözle zorlukla fark edilebiliyordu, ama gün ışığı kapının etrafında doğal bir parıltı ortaya çıkardı, bu parıltı ağaçların tepesine ve ötesindeki krallığın tamamına yayıldı, hafif yeşil bir ışıltıyla parıldıyordu. Çim veya yapraklar gibi, ya da bir...

Evie, güney krallığının ambleminin bulunduğu yan kapıyı işaret etti. "Armaları nilüfer yaprağı mı?" diye sordu ve arabanın kanadını yerine bıraktı.

"Onlar, Lily Pad Knights adlı Lily Pad Knights adlı Lily Pad Knights adlı Lily Pad Knights adlı Lily Pad Knights adlı Lily Pad Knights adlı Lily Pad

komplocu bir şekilde fısıldadı.

Evie dehşete kapıldı. "Hayır, onlar değil."

"Şşş!" Trystan onları susturdu, ama Kingsley, Trystan'ın Evie'nin elini sıktığını fark etti. "Winnifred. Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" Trystan, parlak asayı Winnifred'in ellerine bıraktı, ayrıca bir kese içinde birbirine çarpan cam ayakkabıları da. Kadın, yere düşmeden önce onları zar zor yakaladı, yeşil gözleri korkuyla açılmıştı.

Alexander başka bir hayatta, başka bir adam olsaydı, bu kadar yakın olmasaydı daha çok önemserdi.

Ev.

Alexander neredeyse eve varmıştı.

Bu fısıltı gibi kadın, onu istediği şeyden ayıran son engeldi. İronik bir durumdu, çünkü bu kadın, hayatını tamamen mahveden kadınla doğrudan akraba idi. Kız asayı yüzünden uzak tuttu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Clare öne çıktı, elini Winnifred'in elinin üzerine koydu, sonra çantadan terlikleri çıkarıp kızın ayaklarının yanına koydu. Winnifred ayakkabılarını çıkardı ve her bir cam terliği ayağına geçirdi; tam uydu. "Bir kapıyı açtığını ve sihrini içinden geçirdiğini hayal et. Asa, büyücülük sihrini kullanmanı kolaylaştıracak; onu kontrol etmenin bir yolunu verecek."

Winnifred, Clare'e küçük ve dikkatli bir gülümsemeyle karşılık verdi, ama tek kelime etmedi ve elini kıpırdatmadı.

"Anneni en son ne zaman gördün, Winnifred?" Evie aniden nazikçe sordu.

"Winnie," diye düzeltti esmer kız, bu kısa takma ad ona, bu sessiz hayalet gibi insana çok yakışıyordu. "O bana Winnie derdi. Tutuklandığından beri onu görmedim. Güney krallığına taşınmıştık ve sonra sizin evinizden, ölüm yerine başka bir alternatif için yalvaran bir görev aldık. Annem, geri dönüşü olan bir şeyin adil bir uzlaşma olacağını düşündü."

Clare kollarını göğsünde kavuşturdu. Tatianna ona öfkeyle bakıyordu. "Bu geri döndürülebilir bir şey değildi," dedi Clare savunmacı bir tavırla.

Winnie'nin yeşil gözleri hayalet gibi bakıyordu. "Annem sizi sonuçları konusunda uyarmıştı. Büyüler öngörülemez ve tehlikelidir, en deneyimli kişiler için bile." Sanki sözlerini kanıtlamak istercesine, Winnie parmağındaki asayı sıktığında, asadan bir ışık fırladı ve Alexander kapıya savruldu.

Boynuna tüyden bir fular belirdi ve o da ona öfkeyle baktı.

Winnie asaya baktı ve kaşlarını çattı. "Neden bilmiyorum ama o şey olmadan çok daha az ürkütücü görünüyorsun. Takılı bırakmalısın," dedi Kingsley'e.

Alexander onu o kadar hızlı çıkardı ki tüyler her yere uçtu, sonra Trystan'ın ayaklarının yanına bıraktığı tabelaya öfkeyle bir şeyler yazdı.

CADI.

Winnie, gerçekten şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Hayır. *Büyücü*."

Alexander tabelayı kafasına vurdu.

"Annenin öylece alıkonulması korkutucu olmalı." Evie, sempatiyle konuşmayı yönlendirdi.

Winnie omuz silkti. "Senin annenin kardeşini öldürdükten sonra seni terk etmesinden daha korkutucu olamaz."

Evie nefesini tuttu.

"Üzgünüm." Winnie yumuşak bir sesle düzeltti: "Sen sadece kardeşini öldürdüğünü *sanıyordun*."

"Bunu nasıl bildin?" Tatianna, Clare'e bakmadan, temkinli bir şekilde sordu, ama ikisi birbirlerine o kadar yakındı ki kollarının birbirine değiyordu.

"Bu büyücü büyüsü," diye açıkladı Winnie, dikkatler ona yönelince daha da küçülmüş gibi görünüyordu. "Bazen insanlar hakkında şeyler söyler. Sezgi gibi."

Evie, "Bu sezgi için çok fazla ayrıntı var," diye mırıldanarak bariyere doğru iki adım attı.

"Genellikle kişinin ne kadar açık olduğuna bağlıdır." Winnie omuz silkti. "Ne kadar kapalı olursa, o kadar az anlayabilirim. Sen mesela." Tatianna'yı işaret etti. "İki sevgi dolu ebeveynin yanında büyüdün, ama sürekli onları hayal kırıklığına uğrattığından korkuyorsun."

Tatianna görünmez incileri sıktı. "İğrenç. Yapma bunu."

Winnie Trystan'a baktı. "Sen bastırılmışsın."

Evie dirseğinin içine öksürdü.

"Aslında ikiniz de öylesiniz, farklı şekillerde," diye fısıldadı Winnie. "Sen duygulara kapalısın ve duygularını gülümsemelerin arkasına saklıyorsun, Bayan Sage."

"Teşekkürler, Winnie!" Evie ona başparmağını kaldırdı.

Winnie gözlerini kırptı. "Rica ederim." Winnie alaycı sözleri sevmiyor gibiydi, ama sorun değildi. Kingsley gözlerini devirdi ve kız bir şekilde bu hareketi fark etti.

"Ve sen." Winnie tamamen Alexander'a döndü, bakışlarında şüphe vardı. "Sen göründüğün gibi biri değilsin."

Hayır.

Her şeyi mahvedecek.

"*Açıkça* görülüyor ki o göründüğü gibi biri değil. O bir kurbağa bedeninde insan prens. Her birimiz bunu söyleyebilirdik." Trystan gömleğini düzeltti, yukarı bakarak vücudunu gerdi.

"Bastırılmış" kibar bir ifadeydi.

"Evet," diye yanıtladı Winnie, kelimeyi uzatarak, ama hala Alexander'a şüpheyle yan bakışlar atıyordu. "Kesinlikle öyle."

Alexander onu azarlamak için uzun dilini çıkardı ve Winnie tökezleyerek bir kütüğe takıldı. Asa uzadı ve içinden ışık fışkırdı. Aniden parlayan bariyer açıldı ve ötesinde yemyeşil bir orman ortaya çıktı. Winnie'nin dudakları aralandı. "Oh. Gerçekten başardım."

Evie herkesi arabaya geri itmeye başladı ve Alexander, Winnie'den olabildiğince uzak durmaya özen gösterdi. Onları büyücü kadından ayıran tek bir engel kalmıştı. O da Lily Pad Kalesi'ndeki muhafızları geçmekti.

Eve varana kadar, Alexander tüm yol boyunca evi düşünmüştü, ta ki Arthur'a tanıdık bir sesin seslendiğini duyana kadar.

"Günaydın, çekirdek şifacı!" Bir erkek sesi arabadan dışarıdan bağırdı. Hepsi sessizce dinlemeye başladı.

"İyi günler, Sör Allen! Kral ve kraliçeyi görmek için içeri girmek istiyordum." Arthur'un sesi pürüzsüzdü, konuşmasında hiçbir aksaklık yoktu.

"Olmaz, efendim. Aramızda kalsın, onlar... infaz için hazırlanıyorlar."

"İşte bu yüzden onlarla görüşmem gerekiyor, Sir Allen. Anlayacağınız... sihirli kökenli birini infaz ederken bazen bir koku olabilir."

"Koku mu?"

Winnie gözlerini kırpıştırırken bir baykuş gibi görünüyordu. "Hayır, olamaz..."

Dört el, yani üç el ve bir perdeli ayak, ağzını kapattı. "Evet," diye devam etti Arthur. "Korkunç bir koku, uzun süre kalıyor ve korkarım yardımım olmadan duvarlara, mobilyalara yayılabilir." "Tanrım. Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Korkarım öyle," dedi Arthur ciddiyetle.

"O zaman onlara geldiğini haber vereyim. Korkunç bir şey gibi görünüyor." Kapı açılırken metalin çınlaması duyuldu ve Alexander kendini tutamadı

kendini tutamadı. Kumaştaki küçük bir delikten, bir zamanlar evi olan yere baktı. Altın kapıları kaplayan sarmaşıklar, su çiçekleri açan küçük göletler, saray çocukları gülüp oynuyorlardı. Burası bir ütopya idi.

Bir yalandı.

"Arabayı kontrol edebilir miyiz, efendim?"

Oh, neyse. Her şey bitti. Alexander yavaşça kendini kaybedecek, tamamen kurbağa gibi zıplayarak uzaklaşacaktı. Belki de bu noktada, bu bir lütuftu. En azından, aklını tamamen kaybetmeden önce evini bir kez daha görebilmişti.

"Tabii ki! Ama siz buradayken, arkanızdaki vagonun tekerleğini kontrol eder misiniz? Son yol ayrımında biraz sallanmaya başladı."

"Senin için her şeyi yaparız, çekirdek şifacı!" Birkaç şövalye yardım etmek için birbirlerinin üzerine düştü.

Vagonun arkası kaldırıldı ve Arthur, sessiz ve geniş hareketlerle kolunu kale girişine doğru salladı.

Kimse beklemedi.

Şövalyeler arabanın arkasında meşgulken, kaçaklar ön taraftan dışarı fırladılar, en yakın kapıya yöneldiler, kapıyı açtılar ve merdivenlerden aşağı koştular, kapıyı kapatarak kendilerini karanlığa hapsettiler.

Bodrum katındaydılar. Ama

evlerindelerdi.

Prens Alexander Kingsley sonunda evine dönmüştü.

Bölüm 77

EVIE

"Göremiyoruz, büyücüyü nasıl bulacağız?" Tatianna bağırmadan önce sordu. "O da neydi!"

"Ayağım," diye fısıldadı Winnie.

"Ayağını çek, seni zihin okuyan cin," diye homurdandı Tatianna ve Evie'ye takıldı. Evie ise bu durumdan eğlenmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Çocuklar?" diye bir ses duyuldu ve uzun merdivenlerin tepesinde elinde meşale tutan bir siluet belirdi.

"Burada çocuk yok, ama kanlı canlı yetişkinler var," diye Trystan sertçe cevap verdi.

Evie sağa sola baktı. "Nerede?"

Kaşlarını kaldırdı, bakışları kızıl bir ateşe dönüştü ve kızın yanakları kızardı. "Kıyı temiz. Gelin," diye fısıldadı Arthur ve grup çıkışa doğru koştu, büyük salona döküldü. Arthur parmağını ağzına götürdü ve koridordan onu takip etmelerini işaret etti. Yan yana, süslü duvarların boyunca ilerlediler. Yaldızlı aynalar, sadece üç gün önce bu yolculuğa çıkan grubun yıpranmış hallerini yansıtıyordu. Evie en arkada yürüdü, ta ki Trystan arkasına geçip kimse takip etmediğinden emin olmak için arkayı tarayana kadar. ahırda yaptığı gibi,

Hayır. *Patronun önünde çıplak olduğunu düşünme, Evie!*

"Boynuna ne oldu, Trystan?" diye sordu Arthur, onu ateşli düşüncelerinden koparark ve bu soruyla onu o kadar utandırdı ki, neredeyse yere yapışacaktı.

Trystan'ın parmakları, Evie'nin ısırdığı boynundaki mavimsi çürüğe dokundu. "Yağmur yağdı," dedi sadece, ve bu açıklamanın eksikliği herkesin kaşlarını kaldırdı. Evie, ellerinin arasına gömülmüş halde inlemekten başka bir şey yapamıyordu, duvara saplanmış mızraklardan birinin kötü bir zamanda düşmesini diliyordu.

Kingsley, Evie'nin omzundan atladı ve yere sürtünen zinciri korkunç bir gıcırtı sesi çıkardı. "Alexander! Muhafızlar duyacak!"

Clare çığlık atarak onu kollarının arasına aldı. "Şimdi ne olacak?"

"Arthur?" Trystan babasına sordu ve başhekim olan babasının kırmızı sakalı, neredeyse utangaçça eğdiği başıyla birlikte hafifçe sallandı.

"Acele edelim, oğlum." Kötü adamın babası, oğlunun omzuna elini vurdu. Arthur, duvar boyunca yavaşça koşarken birden hızlandı. Boş bir avluyu geçerek, göletler ve bitkilerle kaplı koridordan hızla geçtiler. "Zindanların ana girişi bir sonraki koridorda, ama annenin hücresindeki kilit gibi bir büyüyle korunuyor, Winnifred. Onu asa ile açman gerekecek."

Winnifred başını salladı ve koridorda şövalyelerin zırhlarının çınlama sesi yankılanmaya başlayınca yüzü soldu. Ortasında açık, çatısız yeşil bir alan ve gösterişli bir çeşme bulunan bir odadan koşarak geçtiler.

"Alexander, hayır!" Clare, Kingsley onun tutuşundan kurtulup zincir Clare'in ellerine düştüğü anda tısladı.

Evie onu yakalamak için atladı, bacaklarını kaçırdı ve çeşmeye kafasını çarptı. Acıyla keskin bir nefes aldığında ağzı suyla doldu. Ön kollarını iterek sudan çıkarıldı ve öksürerek, "Kanaman var. Lanet olsun, Kingsley." Trystan, çoktan zıplayıp uzaklaşan kurbağayı yakalamak için koştu. ama kurbağa çoktan zıplamış, her an kaçacakmış gibi gözlerini sağa sola çeviriyordu. "Ben iyiyim. Ben iyiyim."

"Az önce kafanı taş bir çeşmeye çarptın," diye itiraz etti Trystan. Evie omuz silkti. "Bu sıklıkla olunca şaşırıyor musun?" Elini ağzına götürüp sildi. "Hayır, Sage."

"Alexander," diye tısladı Arthur, kurbağa başka bir koridora atladığında. Hepsi, mümkün olduğunca sessizce hayvanın peşinden koştular. "Onu başıboş bırakamayız."

Hepsi duvarlara yapışık duruyordu ve Evie, sorunlu kurbağayı takip eden hızlı adımlarının hafif sesleri dışında koridorların sessiz olmasına rahatlamıştı. Evie, Trystan'ın orada olduğundan emin olmak için her arkasına baktığında, aralarındaki gerginlik o kadar yoğundu ki sanki görebiliyordu.

Hayır, dur... Görebiliyordu. Trystan'ın büyüsü ayaklarının etrafında dönüyor, eteğinin ucuyla oynuyordu.

Bileğine dolanıp onu çekerek Trystan'ın göğsüne tökezlemesine neden oldu. Onun stoik bakışları hiç değişmedi, ama nazikçe ve isteksizce onu düzeltip kendinden uzaklaştırdı. "Özür dilerim."

Dudakları onun dudaklarına yaklaştı. "Özür dileme."

Ağzı seğirdi ve saray çatısının sızan bir kısmının altında oluşan su birikintisinin eteğinin ıslanmaması için sessizce eteğinin kenarını kaldırdı.

sarayın çatısından sızan sudan oluşan su birikintisinin üzerinden geçerken, eteğinin ıslanmaması için eteğini kaldırdı. Bu nazik bir hareketti, ama o bunu yaparken onun çok az da olsa tökezlediğini hissetti ve aşk sarhoşu bir aptal gibi sırıttı.

Kingsley'in peşinden gittiler, Arthur grubun önündeydi, ne zaman ilerleyebileceklerini ve ne zaman duvarlara yapışmaları gerektiğini işaret ediyordu. Yakalanma ihtimalleri yüksekti, ama Kingsley durup onlara dönünce, altın rengi gözleri yine kocaman açılmıştı, Evie bunu iliklerine kadar hissetti.

Buradan bir prensle birlikte ayrılacaklardı.

Bölüm 78

GIDEON

"Daha hızlı gidemez misin?" Gideon, Keeley'e sordu. Massacre Manor'a doğru tehlikeli bir hızla ilerliyorlardı, Malevolent Guard'ın geri kalanı da hemen arkalarındaydı.

"Bunu bir kez daha sorarsan, seni atarım!" Keeley, atı büyük bir kayanın üzerinden zahmetsizce atlarken bağırdı. Hickory Ormanı, gittikçe hızlanarak etraflarında bulanıklaşıyordu. Yağmur durmamıştı, sadece hafiflemişti, ama Gideon'un gömleği göğsüne kadar ıslanmıştı ve pantolonu da bacaklarına rahatsız edici bir şekilde sürtünüyordu.

"Bunca zaman," diye nefes nefese konuştu Gideon, Keeley'nin beline sarılmasını sıkılaştırarak. "Marv'ın tüm bunları yapmış olabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Lyssa'ya bıraktığı notlar? Babamın serbest bırakılmasını ayarlamak? Edwin'i bağlamak?"

"Bilmiyorum."

"Ya da sana yazdığı mektuplar. Marv neden sana babanmış gibi mektup yazsın ki?" Düşmüş bir dalın üzerinden uçtular ve sarsıntı, Gideon'a yarın kıçının ağrıyacağını gösterdi... tabii önce düşmezse. "Sadece *Marv* olamaz."

"Neden onun adını öyle söyledin?" Keeley, atına daha fazla ivme kazandırmak için öne eğilerek sordu.

"Çünkü Marv kötü bir adamın adı değil. Marv, Noel yemeğinde çok fazla bal likörü içtikten sonra garip şeyler söyleyen ve herkesin rahatsız bir şekilde eve gitmesine neden olan amcamın adı."

At yavaşladı ve Gideon bu sefer düştü, omuzu yere çarptığında yuvarlandı ve çarpmanın etkisiyle homurdandı. "Tanrım, Keeley! Kırılabilirdi..."

Malikâne.

Dikenli koru bir köşesinden kesilmiş, ön kapıya kadar açılmıştı ve kulenin tepesinde fırtınada ileri geri sallanan bir bayrak vardı.

Kral Benedict'in arması bulunan bir bayrak.

"Hayır," diye fısıldadı Keeley, kapıya doğru koşarken, etraflarını saran grinin içinde parıldayan tek şey altın sarısı saçlarıydı.

Gideon onun peşinden koştu ve arkalarındaki Malevolent Muhafızlarına seslendi. "Kaptanınızı koruyun! Malikanesini geri alın!"

Renedawn'un en ölümcül savaşçıları, zaten şüpheli bir şekilde açılmış olan ahşap kapılara hücum ederken, bir koroyla bağırışmalar yükseldi.

"Keeley, yapma! Bizi bekliyorlar!" Gideon onu durdurmaya çalıştı, ama kaptan dinlemedi ve açıkça bir tuzağa doğru koşmaya devam etti. "Ya da sen git, doğruca tuzağa atla. İlginç bir strateji. Asla şüphelenmezler!" Alaycı bir şekilde konuşuyordu, ama Keeley artık onu duyacak kadar yakın değildi.

Giriş yolu Valiant Muhafızları ile doluydu.

Keeley çoktan onlarla savaşmaya başlamıştı, her hareketinde gözlerine çarpan uzun saçlarına rağmen etkileyici bir hızla birçoğunu alt ediyordu. Gideon neredeyse saçlarını tutmayı teklif edecekti ama diline ne kadar değer verdiğini hatırladı.

Gümüş zırhlar gözünün kenarlarında bulanıklaşarak onu yere çarptı. Gideon nefesini toplayınca, tavandan sarkan kesik kafalardan birini net olarak görene kadar yanlara doğru kıvranarak hareket etti.

Ofis çalışanlarıydı. Birkaç kişi. Hepsi asılmıştı ve alınlarına kırmızı bir kelime yazılmıştı.

Hainler

"Tanrılar hepimize yardım etsin." Gideon hasta olacaktı. "Onur, cesaret, dürüstlük, haysiyet." Şövalyeliğin dört kuralını lanet gibi sıraladı. Sonunda bıçağını çizmesinden çıkardı ve onu Valiant Guard'ın boynuna saplayarak kulağına doğru konuştu. "Hepiniz lanet olası ikiyüzlülersiniz." Gideon adamı itip geri savaşın ortasına atladı. Bu, malikanedeki son savaştan farklıydı. Valiant Guard bu sefer içeri girmeyi başarmıştı.

Kötü adamın burada olmadığını ve kadın guvre'nin gittiğini biliyorlardı, bu yüzden peşinde oldukları tek şey...

"Annem!" diye bağırdı Gideon, Keeley'e.

Kaptan bir şövalyeyi omzunun üzerinden fırlatarak taş zemine çarptı. "Git! Biz hallederiz. Onlar bizden az!"

Bir bıçak darbesi daha, bir et parçası daha, ve Gideon merdivenleri tırmanmaya başladı, her adımda bacak kasları geriliyordu.

Kalbi hiç bu kadar hızlı atmamıştı, boğazını yakıyor, her korkuyu yakalayıp onu tekrar tekrar yaşatıyor, başarısız olursa uyarı olarak kullanıyordu.

Daha hızlı koştu, ta ki Nura'nın yatak odasının bulunduğu kata ulaşana kadar. "Nura!" diye bağırdı Gideon, odanın kapısını açarak tekrar onun adını seslendi. "Nura? Anne? Burada mısın?"

Kapı yavaşça açıldı ve loş, boş bir oda ortaya çıktı. Yatak dağınıktı, pencere açıktı ve yağmur damlaları pencere pervazındaki koltuk minderini ıslatıyordu. Sıradan bir odaydı. Mücadele ya da saldırı izi yoktu.

Ve sonra Gideon kafasına bir darbe aldı.

Yere düşerken, "Özür dilerim, Gideon. Çok özür dilerim" diye bir ses duydu.

Gideon, bulanıklaşan görüşüyle dönerek, üzerinde duran annesini görebildi. Elinde keskin olmayan bir nesne vardı, yüzünden gözyaşları akıyordu, gümüş ve beyaz renkte parlıyordu.

"Bana ansiklopediyle vurduğun için mi?" Sözleri belirsizdi ve bayılmak üzere olduğunu biliyordu.

Bu çok uygunsuzdu.

Annesinin durduğu yerde duran bulanık siluetten hiçbir açıklama gelmedi. Sadece sessiz bir hıçkırık ve bir mantra gibi tekrarlanan bir cümle. "Hepsini onun için yaptım. Her şey yoluna girecek."

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Gideon, artık direnemeyerek karanlığa düştü ve görüşü kararırken kendi cümlesini tekrar etti.

"Hayır. Olmayacak."

Bölüm 79

KÖTÜ ADAM

Trystan'ın köyünde bir yaz, gül kıtlığı yaşanmıştı. Malcolm haftalarca sızlanmıştı, tıpkı pastalarında sık sık gül kullanan Edwin gibi.

Babaları sonunda bir buket gül bulmayı başardı, ama eve geldiğinde Malcolm bir bakış attı, kaşlarını çattı ve "*Düşündüğüm kadar güzel değiller*" dedi.

Trystan, Malcolm'un haftalarca gül kokusu olmadan bir gün bile geçiremeyeceğini söyleyip durmasından bıkmıştı. Sinirleri bozulmuştu. Trystan gülleri alıp çay yaptı ve hepsini içti. Amara, Trystan'ı bir hafta boyunca ahır odasına hapsetti.

Yine de, gülleri çok sevmişti.

O günden beri gülleri çok sevmişti.

Sage bunu bilemezdi, bu yüzden buklelerine kullandığı ürünün bu hikayeyle hiçbir ilgisi yoktu, bundan emindi. Ama Destiny hikayeyi biliyordu ve bu koku onu dizlerinden vurmaya kararlı gibiydi.

Saçlarının koluna bir kez daha değmesi, onu kaç tane karanlık köşeye sürükleyebileceğini düşünmesine neden oldu. Arzusu eskisinden daha şiddetliydi, çünkü artık neyi kaçırdığını tam olarak biliyordu.

Ve onu tekrar istiyordu.

Kingsley kendini toparlamış ve koridorun sonunda bir kestirme yol gösterdi. İsteksizce onu takip ettiler, kaçak kurbağayı dikkatle izleyerek. Arthur grubu koruyucu bir bakışla süzdü ve Trystan'a gülümsedi.

O gülümsemedi.

"Kingsley ile arkadaşken kaleye gelir miydin?" diye sordu Evie, parmak ucuyla duvardaki her tabloyu okşayarak. Parmak ucunun cildine değiyormuş gibi hissettirmesi bir büyüydü.

Karanlık bir köşe. Tek bir köşe

yeterliydi. "Trystan?"

Trystan. Bu, Evie'nin ona ilk kez bu isimle seslendiği anı hatırlattı.

adıyla seslendiği anı hatırladı. Evie bunu ilk öğrendiğinde, kalbi şimdi olduğu gibi çarpmıştı, içini sıcak bir dalga kaplamıştı.

"Bir kez," dedi çabucak, onu başka bir su birikintisinin üzerinden sessizce kaldırıp, dokunuşun yanmaya başlamadan önce bıraktı. "Alexander'ın doğum günü için bir kez kaleye gitmiştim, ama o bizim köye gelmeyi tercih etmişti. Orada normal olabiliyordu. Burada ise her şeyin ve herkesin prensi idi. Bu ona çok baskı yapıyordu. Kaleyi hiç iyi tanımıyordum."

Kingsley, onları duyamayacak kadar uzağa atlayarak durdu, ama küçük başını eğdi, tacı yana doğru eğildi. Yola devam ettikçe koridorlar daha tenha hale geldi ve Trystan, meşalelerle aydınlatılmış duvarlarda, kraliyet ailesinin soyundan geldiğini düşündüğü sayısız portre gördü. Altın rengi gözleri Alexander'ınkilerle tıpatıp aynıydı.

Sonra önlerinde iki farklı yol belirdi.

"Bu yolu bilmiyorum. Geri dönmeliyiz," dedi Arthur. "Zindanlara daha hızlı bir yol vardır, eminim."

Kingsley başını salladı ve daha fazla portrenin asılı olduğu karanlık bir koridoru işaret etti.

Arthur tartışmaya çalıştı. "Trystan, ben gerçekten

sanmıyorum ki..." "Arthur," Trystan sözünü kesti. "Burası

Alexander'ın evi."

Arthur sertleşti, sonra gruba devam etmeleri için işaret ederek başını

salladı. Amfibi prens lider olarak atladı.

"Nasıl biriydi?" Sage, yürürken ona doğru eğilerek sordu, bukleleri öne doğru dökülüyordu. Yine güller. Bunu nasıl yapıyordu? "İnsanken demek istiyorum."

"Daha uzundu," diye yanıtladı kuru bir şekilde. "Daha çok konuşurdu."

Sage burnunu kırıştırdı. “En iyi arkadaşın olduğunu söylememiş miydin?”

"Evet," diye itiraf etti. "Onun hakkında ne kadar sevgiyle konuştuğumdan anlamıyor musun?"

Gözlerini devirdi ve kolunu salladı. "Ciddi ol. Bana gerçek bir şey söyle."

Trystan, Alexander tekrar insan olduğunda, Sage'in Trystan'ın tek bir kişide vücut bulmuş hali olduğunu göreceğini fark etti.

Çekici zeka, centilmen tavırlar ve prensin değer verdiği kişilere sevgisini kolayca gösterme yeteneği.

"O çekici biriydi," diye patladı.

Sage ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Böyle düşündüğüne eminim ki çok mutlu olmuştur."

Deadlands beni al götür.

"Yanak kemikleri çok simetrik ve ayrıca insanları öldürmüyor." İşte iki erdem.

Sage dudaklarını kıvırdı ve fısıltıyla cevap verdi, "Ne sıkıcı."

Efendim, başarılarınızı küçümsemek istemem, ama hayatı boyunca kimseyi *öldürmeden yaşayan insanlar var.*

Ne sıkıcı.

Trystan, Sage'e ofisteki sıçanı ilk kez anlattığında. Bir ömür önce.

Hayretle başını salladı, gurur ve acı ile boğuşuyordu. "Gerçekten suç ortağı."

"Adımlarına dikkat et. Bu tuğlalar düzgün değil." Arthur, düzgün olmayan zemini işaret ederek büyüyü bozdu. Koridorun sonu yaklaşıyordu ve Trystan, koridorun sonundaki paneldeki küçük çatlaklardan ışığın sızdığını görebiliyordu.

Kingsley, onlara aldırış etmeden, hızını kesmeden atladı. Onu kim suçlayabilirdi ki? Özgürlük çok yakındı. "Kingsley," diye tısladı Trystan. "Dur." Kurbağa, hepsi birbirine çarparak kayana kadar ilerlemeye devam etti. Çıkmaz sokak. Ve bir portre.

Tanıdık birinin portresi.

"Bu kim?" Evie, resimde görünen adama başını eğerek sordu. Sıcak koyu kahverengi saçları kıvırcık ve özenle geriye taranmıştı. Kıyafetinin her yerine altın iplikler dokunmuştu, bir eli tahtta, diğer eli kılıçtaydı. Başında bir taç vardı.

Altın bir taç, sağa biraz fazla eğikti.

"Alexander Kingsley. Güney krallığının veliaht prensi." Winnie'nin sesi boş geliyordu, sanki tüm bu çabaya karşı hissizleşmiş gibi, portreye kayıtsızlık sınırında bir bakışla bakıyordu. Yoksa hoşnutsuzluk mu?

"Bu Kingsley mi?" Evie ağzı açık kalmış, Trystan ise yakasının sıkılaştığını hissetmişti. "Hiç de düşündüğüm gibi değil."

"Ne hayal ediyordun, canım?" Tatianna eğlenerek sordu.

"Bilmiyorum. Daha... kurbağa gibi biri."

"Gözleri biraz büyük." Clare, çerçeveyi düzeltirken mırıldandı. "Şimdi düşününce, kurbağa gibi."

Tatianna alaycı bir şekilde güldü. "Gözleri büyük değil Clare, kafası öyle."

Ama Kingsley tartışmaya girmedi, sadece küçük vücudunu

portreye çarptı, kapı gibi açtı ve bir anda diğer tarafa kayboldu.

Clare bağırdı, "Alexander! Hayır!"

Sage tereddüt etti, portrede bir şey bulmaya çalışıyordu. "Bu başka bir zindan girişi mi? Neden Kingsley'in portresini kapı olarak kullanmışlar?"

Tanrım. Hayır.

"Clare, yapma!" diye bağırdı

Trystan. Ama çok geçti.

Kingsley onları zindanlara götürmemişti. Onları taht salonuna götürmüştü ve diğer tarafta Kral Gavin ve Kraliçe Brina bekliyordu.

Lily Pad Şövalyeleri de oradaydı.

Bölüm 80

GIDEON

Gideon Sage, ofisin ortasındaki bir sandalyeye bağlı olarak uyandı ve bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir adamın yüzüne bakıyordu.

Babası.

"Merhaba, Gideon." Griffin Sage gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Annem nerede?" Gideon bağlarını çekerek sordu. "Lyssa nerede?" Griffin kaşlarını çattı. "Tek oğlumdan daha sıcak bir karşılama beklerdim."

"Beni çöz ve o ateş çubuğunu ver. Sana bir tane vereceğim." Gideon, Griffin'in ayaklarına tükürdü ve babasının yumrukla karşılık vermesini bekledi.

Nura Sage, odanın diğer ucunda bağlı halde, "Griffin! Yapma! Ona dokunma!" diye bağırmasaydı, belki de yapardı.

"Onu bayılatan ben değilim, Nura." Griffin güldü ve boynundaki madalyonu ovuşturdu. Madalyon, annesinin ona verdiği bir hediyeydi.

"Eğer seninle gidip Kötü Niyetli Muhafızlardan kaçmana yardım edersem, çocuklarımızı rahat bırakacağını söylemiştin," diye açıkladı Nura zayıf bir sesle. "Özür dilerim, Gideon. Aptalca davrandım."

"Özür dilenecek bir şey yok, anne." Gideon, Nura'nın titrek halini görünce kalbi sıkıştı, ama onu bu hale getiren Griffin'e olan öfkesini bastırmak çok daha zordu.

Nura ikna olmamıştı, gözleri yere bakıyordu. "Ejderha kaçtı, Rebecka ve Lyssa'yı da guvre kaçırdı. O güvende."

Gideon'un kaşları alnına yükseldi. "Güvende mi?"

"Önemli değil." Griffin elini salladı. "Annenin yardımına ihtiyacım var. Gel, Nura." Griffin karısına uzandı, ama karısı dişlerini sıktı, annesinin içindeki savaşın bir işareti.

"Umarım yıldız ışığım beni tekrar sarar ve bu sefer seni de yanımda götürür." Griffin'in çarpık yüzüne tükürdü. "Umarım küle dönersin, Griffin. Bana ve kızımıza yaptıkların için."

"Kızımıza ne yaptım?" Griffin güldü. "Bu bir şaka mı? Evie'ye yaptıklarına ne demeliyiz?"

Nura bağlarından kurtulmaya çalıştı, koyu renkli bukleleri tokalarından kurtuldu. "Senin yaptığını hiç *istemedim*. Beni kandırdın.

tek yol olduğunu biliyordun!"

Gideon, bunun onu öldürteceğini umursamadan sözünü kesti. "Neden bahsediyoruz? Birini bayılttıktan sonra onu konuşmadan dışlamak kabalıktır."

Griffin, Gideon'un annesini dikkatsizce yere attı. "Sizinle işim bitti. Ne yazık ki, annen kralın görevlerini yerine getirmem için ihtiyacım olan sihre sahip, ama merak etme, Gideon." Gideon'un babası bir elini uzattı ve garip görünümlü bir çiçeği önlerine koydu. Sapı uzundu, yaprakları beyazdı ve... iki tanesi eksikti.

Bitki parladı, ışığı büyüyüp genişleyerek annesini yuttu.

"Hayır!" Gideon'un gözlerinden öfke dolu gözyaşları aktı. Griffin alaycı bir gülümsemeyle, "Onun geriye kalanlarıyla seni baş başa bırakacağım," dedi.

Bitki çığlık attı. Sonra

Nura da çığlık attı.

Bölüm 81

EVIE

"Evin çok güzel," dedi Evie, çünkü dürüst olmak gerekirse, herkes o kadar hüzünlü görünüyordu ki, ya uygunsuz bir iltifat etmek ya da olabildiğince tuhaf bir şekilde dans etmeye başlamak zorundaydı.

Kral ve kraliçe, zarafet ve asaletle yaşlılık çağına girmişlerdi. Kraliçe Brina'nın saçlarında mücevherlerle bağlanmış gri çizgiler vardı ve yanaklarında ve gözlerinin köşelerinde yumuşak çizgiler vardı. Hayatınızın en iyi ve en kötü anlarının izlerini bıraktığı yerler.

"Evet," diye ekledi Trystan, duygusuz bir sesle. "Şimdiye kadar en sevdiğim oda, bizi öldürmek isteyen insanlarla dolu olan odaydı."

Evie, silahlarını kaldırmış askerlere omuz silkti. "Alaycı konuşuyor, biliyorum, ama muhtemelen ciddi."

Bir Lily Pad Şövalyesi Evie'ye doğru koştu, omzunda bir karıncalanma hissetti ve eteğinin altında hançeri titredi. Kaşlarını çattı. Hançer her zamanki gibi doğrudan ona gelmemişti. "Durun, lütfen!" Evie elini uzattı ve bir mucize eseri ya da mükemmel bir yanılsama sayesinde şövalye durdu.

"Bekle," diye emretti Evie, tek ayak üzerinde zıplayarak eteğini çok yukarı çekmeden uyluk kısmındaki koşum takımına ulaşmaya çalıştı. Eteğinin altına giydiği pantolonları ahırda bırakmıştı çünkü yırtılmış ve... mahvolmuştu.

Odadaki herkes bu manzaraya ne yapacağını bilemiyordu. Hançer sonunda kurtuldu ve Kötü Adam'ın büyüsü, ışıkta geri çekilen gölgeler gibi hançerden kayıp gitti. "Aldım!" Evie, şapkasını yarıya kadar kaldırıp ona bakakaldığı şövalyeye parlak bir gülümsemeyle baktı. Evie yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Bana tekrar saldırabilirsin. Bu sefer şaşırmış gibi davranacağım."

Söz konusu şövalye dudaklarından hava üfledi. "Uh, hayır. Sorun değil."

"Sage?"

"Evet, efendim... Ahhh!" Evie, patronun kolunu uzatıp onu iki santim daha yakına çekmesiyle çığlık attı. Tam o sırada, az önce durduğu yerin yanından bir ok hızla geçti.

"Yeter." Kral asasını yere vurdu ve zemin

sallandı. "Büyücü kadını getirin."

Büyücü kadın mı?

"Bize yardım mı ediyorlar?" Evie, şövalyelerden biri çok yaklaşınca hançerini havaya kaldırarak sordu.

"Hayır," dedi Winnie boş bir sesle. "Hayır. Yardım etmiyorlar."

Evie'nin annesi ona büyücüler hakkında birçok hikaye anlatmıştı. Büyü yapabilen ve topraklara büyü dokuyan, ardında neşe ve iyilik bırakan kadınlar. Büyüdükçe, dünyanın onlara bakışı o kadar da nazik değildi, ama Evie zihnindeki o görüntüyü hiç kaybetmedi.

Canlı, güzel bir kadının krallığı iradesine boyun eğdirmesini.

Bu kadın güzeldi ama artık canlı değildi. Cildi doğal olmayan bir solgunluktaydı, çatlamış dudakları bir grimasa bürünmüştü, açık renkli gözleri büyük pencerelerden içeri giren az miktarda gün batımına karşı kısılmıştı.

"Bırakın şimdi öleyim; emriniz buysa, artık umurumda değil," dedi büyücü Belinda boğuk bir sesle.

"Ölmeyeceksin," dedi Kraliçe Brina sert bir adaletle. "Henüz değil." Kraliçe ayağa kalktı ve herkes, tahtından yükseltilmiş platforma inen küçük basamakları inerken dik durdu. "Ölen oğlum için adaletin yerini bulacağı bir gün olması gereken gün, bir siyaset oyununa dönüştü. Kötü Adam ve suç ortağının oğlumun katilini idamdan kurtarmaya çalıştığına dair haberler alıyorum ve şimdi sizler, sadece kraliyet ailesinin girebileceği bir giriş noktasından taht salonuma doluşuyorsunuz."

Üç şövalye, Trystan'ı ellerinde tutarak öne atıldı.

"Majesteleri, anlamıyorsunuz," diye açıkladı Evie. "Büyücü oğlunuzu öldürmedi! Bizi buraya getiren oydu!"

Kralın yüzü kızardı. "Sen... Sen böyle bir şeyi ima etmeye nasıl cüret edersin?"

Kraliçe Evie'nin önünde durdu. Tacı garipti. Biraz sepet gibi görünüyordu, ustaca dokunmuş hasırdan yapılmış ve zambaklarla süslenmişti.

"Onları götürmeme izin verin, Majesteleri," dedi Lily Pad Şövalyeleri'nin lideri. "Bu hainler Rennedawn'dan kaçaklardır ve suçlarını orada işlemişlerdir. Onları adalete teslim etmek bizim sorumluluğumuzdur."

"Ben de burada suç işledim," dedi Evie, Kötü Adam kolunu çimdikleyince, fısıltıyla.

"Ben cevaplarımı alana kadar kimseyi götürmeyeceksiniz." Kraliçe Brina, etrafındaki herkesi sıcak hissettiren

—ve korkutma yeteneğine sahip gibiydi.

Evie bunu aslında çok seviyordu.

"Oğlum, krallığa karşı düzenlenen bir suikast komplosunda bu kadın tarafından öldürüldü ve görünüşe göre yardım aldı. Oğlumun arkadaşları dediği kişilerden."

"Yanılıyorsunuz, Kraliçe Brina." Clare, çarpışmaya hazırlanır gibi gözlerini sıkıca kapattı. Tekrar açtığında, endişesinin yerini kararlılık almıştı. "Ben yaptım. Kardeşimin The Villain olmasını istemiyordum, bu yüzden onu annemden kurtarmak için Belinda'nın yardımını istedim. Ama bir kaza oldu. Alexander kardeşimden önce geldi ve..."

“Bu ilginç,” dedi Kraliçe Brina, “çünkü bize senin geleceğini söyleyen annenin kendisiydi.”

Amara gölgelerden çıktı ve Arthur irkildi, acı dolu sözler fısıldadı. "Hayır. Amara."

Amara kollarını kavuşturdu. Kolayca ihanet ettiği insanlara bakarken, soğukkanlılığında küçük bir çatlak belirdi. "Bir yükümlülüğüm vardı, Arthur. Kral ve kraliçeyi çocuklarımın dönüştüğü şeyden kurtarmak." Kral, Amara'ya hayranlıkla başını salladı.

"Krallığımıza yaptığın hizmetlerin karşılığını alacaksın, Leydi Maverine."

Amara, tam da bunu umduğu gibi gülümsedi ve grup, Arthur'un ihanet yüzünden kalbi kırılırken onu izledi.

Trystan hareket ederek babasının omzuna elini koydu. Arthur, bu harekete karşılık olarak başını sallayarak gözlerini parlatarak ona baktı.

Bütün bunları düzeltmenin bir yolu vardı.

"O bir kurbağa," diye patladı Evie. Köşede Kingsley'i bulan Evie, ona doğru koştu, ama çok uzun boylu bir Lily Pad Şövalyesi tarafından durduruldu. "Biraz sola kayabilir misiniz, lütfen?"

Şövalye bunu yapınca, saygı göstergesi olarak aralarında bir mırıldanma dalgası koptu. "Yakaladım!" Evie iki elini Kingsley'in omuzlarına koydu ve tüm odanın görebilmesi için onu havaya kaldırdı. "Bakın! Prens Alexander Kingsley."

"O bir kurbağa," diye fısıldadı Lily Pad Şövalyelerinden biri, daha büyük olan şövalye tarafından karnına dirsek atılmadan önce.

"Bizi ne kadar aptal sanıyorsun, Bayan Sage?" Kral, kraliçenin yanına indi. Gözleri yorgundu, duruşu yıllar boyunca defalarca dövülmüş bir adamın duruşuydu. "Böyle bir saçmalığa inanacağımızı mı sandın?"

"Bu doğru," diye yalvardı Evie. "Gözlerine bakın. Anlamıyor musunuz? Belinda'nın yaptığı büyü bir tuzaktı. O, on yıldır bu halde

ve sadece o bunu bozabilir. Belinda?" Evie büyücüye sordu. "Onlara göster. Laneti boz. Asayı ona ver, Winnifred."

Belinda korkmuştu, geri çekildi, ama geniş, araştıran gözlerle kızına baktı. "Winnie?" Üç adım geri çekildi ve şövalyelerden biri sırtına elektrikli bir çubuk dayadı. Çığlık attı ve yere yığıldı.

"Anne!" Winnie ona koşarak değneği uzattı. "Yap şunu. Onu değiştir."

Annesi başını salladı. "Yapamam, Winnie. Anlamıyorsun."

"Yapmalısın," diye dişlerini sıkarak Trystan. "Başka çare yok."

"Trystan Maverine," diye seslendi Kraliçe Brina, sonra dudaklarını içe doğru kıvırdı. "Böylesine tatlı, sessiz bir çocuğun büyüyüp Rennedawn'ın en korkulan adamlarından biri olacağına inanmak zor. Tüm kıtada."

"Olmamalıydı. Köy okulunun mezuniyetinde 'En Kötü Şeyleri Yapacak Kişi' ödülünü kazanmıştım," dedi Trystan açıkça. Evie onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.

Kraliçe Brina hepsini düşündü, sonra Evie'nin elindeki kurbağaya baktı. "Bunun kurbağa bedeninde hapsolmuş oğlum olduğunu kanıtla. Kanıtla, o zaman büyücüyü serbest bırakacağım... onu tekrar insana dönüştürdükten sonra."

Evie umutla gülümsedi. "Benim bir fikrim var. Efendim, bir işaret?" İsteğini bitirmeden elinde bir işaret vardı. Bir sütundan vazoyu aldı, Kingsley'i mermer kaideye koydu, böylece gözleri anne babasının göz hizasına geldi. "Hadi Kingsley. Göster onlara, anne babana senin olduğunu göster."

Büyük bir heyecan dalgası yayıldı, tüm oda sessizleşti, herkes nefesini tutmuş bekliyordu.

Ama Kingsley hiçbir şey yapmadı.

"Alexander," diye seslendi Trystan, ama cevap yoktu. Sadece gözleri fal taşı gibi açılmış bir kurbağa onlara bakıyordu, içlerinden geçerek. Boş bakıyordu, gözlerinde altın rengi kalmamıştı, sadece siyah vardı. "Hayır," diye bağırdı Trystan. "Hayır. Alexander, geri gel. *Hemen* geri gel."

Ama cevap yoktu. Bilincine kavuşmak için gözlerini kırpmadı, içindeki sihirden aniden uyanmadı. Kingsley yoktu; prens yoktu.

Sadece bir kurbağa vardı.

"Gitti mi?" Clare'in gözleri yaşlarla doldu. "Bu kadar mı? Bu sefer geri gelmeyecek mi?"

"Bu saçmalığa yeter artık!" diye bağırdı kral. "Bu bir vahşetti. Oğlumuzun umudunu önümüzde sallayıp sonra elimizden almak. Bırakın bitsin artık."

"Gavin," Kraliçe Brina tereddütle dedi. "Lütfen sakin ol."

Kral, kraliçenin isteğini görmezden gelerek Cesur Muhafızlar ve Nilüfer Yaprağı Şövalyeleri'ne baktı. "Büyücüyü öldürün. İşiniz bitti."

Emir verildikten sadece bir saniye sonraydı, itiraz etmek için zaman yoktu. Tepki verecek zaman yoktu. Yalvarmak, çığlık atmak ya da nazikçe yapmamalarını istemek için zaman yoktu.

Çünkü bir an içinde büyücü yere atıldı ve bir sonraki an taşa dönüştü.

Winnie çığlık attı ve Tatianna onu kollarıyla sararak uzaklaştırdı. "Bakma." Bu ölümden daha kötüydü. Annesi sonsuza kadar dizlerinin üzerinde donmuş, son anlarının korkusu tüm odaya yayılmıştı.

Kraliçe, tüm bu sahne ona iğrenç gelmişçesine başını salladı. "Onları zindanlara götürün ve Kral Benedict'e, onun kötü adamını gözaltına aldığımızı bildiren bir mektup gönderin."

Lily Pad Şövalyeleri'nden biri büyük açık kapılara koştu, ama sadece bir metre kadar ilerleyebildi...

Taht odasının üzerindeki pencereler paramparça oldu ve büyük bir yaratık içeriye daldı.

Cam parçaları her yere saçıldı. Trystan'ın kolları Evie'nin başına düştü ve onu vücuduyla korudu. Lily Pad Şövalyeleri dağıldı ve tanıdık bir yaratık odanın ortasına indi, şövalyelerin birkaçı kral ve kraliçeyi güvenli bir yere götürdü.

"Ön kapıdan çık dedim, Fluffy!" Blade azarladı ve Evie onun sesini duyunca o kadar rahatladı ki Trystan'ın gömleğine yapışıp ağlamaya başladı.

"Evie!" Lyssa da Becky ile birlikte Fluffy'nin sırtındaydı. Becky, her şeyi kaybetmiş gibi hasara bakıyordu. Lyssa, Fluffy'nin kanadından kayarak Evie'ye koştu ve Evie de Lyssa'ya koştu.

Sonunda birbirlerine sarıldıklarında, Evie kız kardeşini sıkıca kucakladı. "Bizi kurtardın, Lyssa."

Odadaki kayıplar çok büyüktü, asla geri alamayacakları şeylerdi, ama bu her zaman kalacaktı. Kız kardeşi, ailesi... Evie ona sahip olduğu sürece, yaşamaya devam etmek için bir nedeni vardı.

Lyssa kendini çekip cebinden buruşuk bir kağıt parçası çıkardı. "Kötülüğün ikinci kuralı. En çok sevdiğin şeyi koru. Ne pahasına olursa olsun."

Evie listeye göz attı ve Trystan'a kurnaz bir bakış attı. "Çay saatinde ilginç tartışmalar mı var?"

Trystan kollarını kavuşturdu, hiç eğlenmemişti. "Küçük kötü adam. Altıncı kural nedir?"

Lyssa kağıdı taradı ve bulduğunda gözleri büyüdü. "Kötülük Kurallarını kimseye söyleme... Oh. Oops." Küçük ellerini arkasında birleştirdi, örgüsü omzunun üzerinden düştü.

"Kötü kadın!" Evie, Lily Pad Şövalyesi'nin göğsüne doğru bir bıçak fırlatması için tam zamanında başını çevirdi. Nefesini tuttu. Ve sonra Arthur, kılıç çarptığı anda gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde onun önünde duruyordu.

Hayır.

Evie'nin gözleri şokun etkisiyle yanarken, Arthur aşağıya baktı ve kılıcın karnını delip geçtiğini gördü.

Ağzından kan sızmaya başladı.

Ve sonra yere düştü.

"Arthur," Amara, bencilce davranışlarının dışında ilk kez insanlık belirtileri göstererek boğuk bir sesle konuştu. Kocasına doğru sendeledi, parmaklarını dudaklarına kapattı.

"Çekil!" Clare, Amara'ya bağırdı. "Hepimizden uzak dur. Seni iğrenç kaltak," Clare, Evie'nin hiç görmediği kadar küçümseyerek annesine seslendi. Amara şaşkınlıkla geriye sendeledi. Clare, "Tanrım. Kan. Tatianna," diye bağırdı.

"Onu Fluffy'nin üzerine yatırın. Çabuk!" Tatianna, kılıcı ve ne kadar derine saplandığını görünce elini ağzına kapattı.

"Yapamıyorum. Ugh." Arthur, Evie'nin yardımlarıyla ejderhanın sırtına çıkarken Evie'nin üzerine düştü. "Bacaklarımı hissetmiyorum."

Tüm sesler sanki su altındaymış gibi boğuklaştı.

"Gitme zamanı!" Trystan boş bir sesle söyledi, bir koluyla Evie'yi, diğer koluyla Lyssa'yı kaldırdı ve uçan okların yağmuruna rağmen ejderhanın üzerine attı. "Blade!"

"Hazır, patron!" Blade, Fluffy'nin sırtına tırmanırken selam verdi. Onlar tavan penceresine doğru uçarken taht odası kaos içindeydi.

Kaçıyorlardı. Evie anlamıyordu, neden kanının akıyormuş gibi hissettiğini bilmiyordu. Tatianna yarayı tedavi ederken, ellerini yaraya doğru hareket ettirirken Arthur'a baktı.

Ama Evie'nin onu tanıdığından beri ilk kez Tatianna kendinden emin görünmüyordu.

Sanki çoktan yas tutmaya başlamış gibiydi.

"Neden yaptın?" diye sordu Evie, Arthur'a. "Neden yaptın? Anlamıyorum."

Arthur gülümsedi, öksürdü, dudakları kanla kaplıydı. Sonra elini sımsıkı tutan Trystan'a baktı, yüzü sertleşmişti. "Sana kötü bir baba oldum."

Trystan başını salladı. "Arthur..."

"Hayır, öyleydim. Annenle evlendim çünkü bunun doğru olduğunu düşündüm ve hayatının en önemli yıllarında yoktum. Senin yanında olmalıydım." Tatianna kılıcı çıkardığında Arthur acı içinde inledi. Trystan'ın elini daha sıkı sıktı. "Bunu asla yapmamalıydım. Sanırım gerçeği öğrenirsen ne olacağından korktum, ama bu benim yükümdü. Asla senin yükün olmamalıydı."

"Ne? Ne gerçeği?" diye sordu Trystan.

Arthur öksürdü, gözlerindeki damarlar patladı. "Annenle evlendiğimde. O zaten hamileydi... sana."

Trystan'ın yüzü soldu ve Arthur'un elini bıraktı. "Ne diyorsun sen?"

"Ben senin öz baban değildim. Ama senin *babandım*, Trystan. Öyleydim." Arthur ona uzandı, Trystan ise mide bulantısı hissederek uzaklara baktı. Evie yüzünün kızardığını hissetti ve ne yapacağını bilemedi, Arthur konuşmaya başladığında tüm sözleri boğazında düğümlendi. "Daha iyi olmalıydım, seni annenin kininden korumalıydım. Ama tüm hatalarımıza rağmen, senin kaderinde olan şeyi engelleyemezdik."

Trystan gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ve babası gülümseyerek sözlerini bitirirken ona baktı.

"Olağanüstü."

Trystan'ın yanağından yavaşça bir damla yaş süzüldü, burnu genişleyerek onu sildi. "Onu kurtardığınız için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Sevgisiz bir hayat boş bir hayattır, Trystan. Ben olmadan yaşayabilirsin, ama o olmadan yaşayamazsın. Pişmanlıklarla dolu bir hayat sürme. Üç çocuğum var, hepsi de iyi yetişkinler oldular. Ben mutlu bir şekilde ölebilirim."

"Hayır," diye itiraz etti Clare, Arthur'un alnındaki ıslak saçları geriye iterek. "Hayır. Tatianna seni iyileştirecek ve sen iyi olacaksın. Değil mi, Tati?"

Tatianna burnunu çekerek, yanaklarından akan gözyaşlarını eliyle sildi. "Bıçağın ucunda zehir vardı. Yaralar çok derin, aşkım. O gidiyor, onu durduramam."

"Hayır! Yapabilirsin! Sen bir şifacısın!" diye bağırdı Clare. "Lütfen, Tati, biliyorum

korkunç bir insan ve korkunç bir kardeş olduğumu biliyorum, ama Arthur iyi biridir. Arthur iyi biridir ve yaşamayı hak ediyor. Lütfen!"

"Clarissa." Tatianna ona uzandı, Clare ise ona direndi, Tatianna'nın göğsüne ellerini vurarak onu baş aşağı yere düşürdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Evie Arthur'a baktığında, gözleri kapalıydı ve göğsü hareket etmiyordu.

Çekirdek şifacı ölmüştü.

Ve hepsi Evie'nin suçuydu.

Bölüm 82

GIDEON

Gideon'un annesi hareketsizdi, göğsü zar zor hareket ediyordu. Onu nazikçe kaldırıp yatağa yatırdı. Altın rengi teni solgun, sanki ruhu bedeninden çekilmiş, geriye sadece bir kabuk kalmış gibiydi.

Griffin çoktan gitmişti, elinde annesinin büyüsüyle birlikte, onun özünü oluşturan garip bitki de onunla birlikte gitmişti. "Sör şövalye!" Keeley bağırarak kapıya kalçasını vurarak kapıyı kırdı ve bıçağını kaldırarak içeri girdi. "Ne oldu?"

"Griffin Sage," dedi Gideon boş bir sesle, annesinin üstüne battaniyeyi çekip kapıya doğru koştu. "Marv nerede?"

"Kötü Niyetli Muhafızlar onu avluda tutuyor." Keeley onun peşinden koştu. "Gideon. Gideon!"

"Ne!" diye bağırdı. "Başaramadım Keeley. Başaramadım. Kız kardeşimi, annemi, guvres'leri hayal kırıklığına uğrattım! Ne dersen de, her şeyi mahvettim. Ben böyleyim. Her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışıyorum ama sadece daha kötü hale getirmeyi biliyorum!"

Keeley ona sarıldı.

Gideon, sanki tutunacak tek şey oymuş gibi ona sarıldı.

"Başaramadın değil. Savaş henüz bitmedi," dedi Keeley, boynuna fısıldayarak. Hala limon kokuyordu, ki bu, kim bilir kaç dakikadır dişini tırnağına takarak savaştığı düşünülürse çok saçmaydı. "Bu kadar kolay pes mi edeceksin?"

Parmakları boynunun arkasında oynuyordu ve başının tepesinden parmak uçlarına kadar yayılan hisler karşısında dizlerinin titrediğini fark edince dehşete kapıldı. İsteksizce ve pişmanlıkla ondan uzaklaştı.

"Marv?"

Keeley'nin açık altın rengi gözleri nefretle doldu. "Gel."

Birlikte avluya çıktılar. Gideon etrafa saçılmış cesetleri inceledi ve çoğunun Valiant Muhafızları, birkaçının da Malevolent Muhafızları olduğunu fark etti. Ve Marv. Dizlerinin üstüne çökmüş, saçları her yöne dağılmış,

yalvarıyordu.

"Ben yapmadım, yemin ederim!" Marv yalvardı, geniş kahverengi gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. "The Villain'e asla zarar vermeyeceğim. Anlamıyorsun, başka seçeneğim yoktu."

Min, nazik gardiyanlardan biri, tereddütlü görünüyordu. "Keeley. Göreve başladığımızda yaptırdığımız mürekkepli dövme. Patronu ihanet edersek, bizi öldürür. Ama o hala burada duruyor."

Keeley altın rengi kaşlarını kaldırdı. "Senin dövmen nerede?"

Marv titreyerek kolunu kaldırdı ve bileğinin etrafındaki kıvrımlı sarmaşık desenini gösterdi.

Keeley kolunu daha yukarı çekti, sonra Marv'ı en yakın su birikintisine sürükleyerek bileğini suya sürttü. Dövme yerinde duruyordu. İmkânsız.

Marv bir saniye inanamadan dövmeye baktı, sonra başını eğdi ve kaldırdığında gözleri çılgınca, korku doluydular. "Sana seçme şansım yoktu diyorum! Yapmak zorundaydım, onun için! Beni bırakmalısın. Düşündüğün gibi değil! Hepiniz tehlikedesiniz!" Marv her türlü mazereti haykırdı ve Gideon, bu kadar nazik olduğunu sandığı birinin tam tersi olduğunu görmekten acı duydu.

Gideon, yağmur sonunda durduğunda başını salladı. Enkazın etrafına bakarak, kaosun bu kadar kolay ortaya çıktığı bir yerde huzurlu bir hayat yaşayabilecek mi diye kendi kendine sordu.

"Ne demek tehlikede olan biziz? Açıkla," dedi Keeley, onu ayağa kaldırmak için çekerek.

Boğazı titredi, sonra çılgınca, birkaç Malevolent Muhafız'ın bile ağzını açık bırakan planı açıkladı.

Ve Marv'a göre... asıl tehlike henüz gelmemişti.

Bölüm 83

KÖTÜ ADAM

Malikaneye geri döndüler. Birkaç saat sürmüştü ve ufukta evlerini gördüklerinde güneş doğmak üzereydi.

Kimse uyumamıştı.

Arthur'un cesedi Tatianna'nın pelerinle örtülmüştü.

Clare, Tatianna'nın kollarında ağlıyordu ve Tati onu o kadar sıkı tutuyordu ki, parmakları Clare'in kısa saçlarına dolanmıştı.

Bir ara Trystan'ın eli Sage'in eline kaymış ve Sage sessizce parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirmiş, diğer eliyle de onun elini tamamen kapamıştı. "Çok üzgünüm," diye tekrarlıyordu. "Çok üzgünüm."

O, ona özür dilediği için kızacak kadar bile hissizdi. Bu duyguyu daha sonra, dünyasının, babası sandığı adam olmadan da dönmeye devam edeceğini tam olarak anladığında yeniden hissedecekti.

İçeri girip malikanedeki kargaşayı gördüklerinde, Trystan hiç şaşırmadı.

Enkazın arasında yürüdüler ve Evie, ağzı sabit bir çizgi halinde, masum ofis çalışanlarının kafalarına bakarak donakaldı. Trystan, onun hıçkırıklarla boğuştuğunu anladı.

Annesini kontrol etmek için ortadan kayboldu ve Trystan onu bir süre görmedi. Onu, rüzgarda sallanan Benedict'in bayrağını almaya çalışırken parapetin üzerinde dururken buldu.

En nazik çalışanlarından bazıları öldürülmüştü. O, Evie ile dans ederken, onu kucaklayıp, tadını çıkarırken, bencilce tüm arzularına teslim olurken, evi ihlal edilmişti. Etrafındaki her şey yok edilmişti. O bir piç olmalıydı, çünkü suçluluk duygusu içini yakıp kavururken, o anları onunla geçirdiği zamanlarla değişmezdi.

Benedict onları soğuk, ölü parmaklarından zorla alabilirdi.

Evie bayrağa bir saniye baktı, nazik gözlerinde büyük bir nefret vardı. Sonra bayrağı ortasından yırttı ve topuğuyla ezdi. "Trystan," diye fısıldadı.

"O hala... eski haline... dönmedi." Trystan, Alexander'ı kaldırdı.

Alexander'ı kaldırdı. Alexander, taç kolayca kafasından düşmüştü. Taç o kadar uzun süre yerinde kalmıştı ki Trystan, onu oraya yapıştırdığını düşünmeye başlamıştı. Alexander'ın taçın düşmemesi için çaba sarf ettiğini, taçın düşmesinin arkadaşının gittiğinin bir sembolü olduğunu düşünmemişti.

Kingsley, Trystan onu tutarken gözlerini kırpıştırdı ve boğuk bir sesle konuştu.

"Deneyebilirim." Ofise açılan kapıdan küçük bir ses yankılandı. Winnifred. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Bugün birini kaybeden tek kişi Trystan değildi.

"Senden bunu istemezdim. Kalmak ya da gitmek tamamen sana kalmış." Aceleci ya da abartılı bir şekilde söylemedi. Bu, açık ve net bir teklifti.

Winnie hiçbir şey söylemedi, sadece Alexander'a uzandı ve gözlerini kısarak baktı. Sonra cebinden bir mendil çıkardı, dudaklarıyla nemlendirdi ve Alexander'ın kafasındaki kiri sildi. Onların kendisine baktığını görünce durdu.

"Kafasında biraz kir vardı," dedi. Winnie, elbisesinin kuşağından asasını çıkarıp sallarken mendil Alexander'ın kafasında kaldı. Asa parladı, daha parlak, daha parlak, o parlaklık Kingsley'in etrafında yayıldı, kurbağa sihirle aydınlandı ve sonra...

Hiçbir şey olmadı. İşe
yaramamıştı. Alexander
hala bir kurbağaydı.

Ve öyle kalacaktı. Sonsuza kadar.

Trystan içinden küfretti. Ruhu artık paramparçaydı; hiç kullanmadığını düşünmesine rağmen, Benedict'e karşı savaşı kaybettiğinde, arkadaşını sonsuza dek kaybettiğinde, acı içinde kıvranıyordu.

Bir başka ribbit sesi kurbağanın rahatsızlığını gösterdi. Winnie'nin ellerinde kıvranıyordu ve Winnie onu bırakmayınca ağzını açtı ve onu ısırdı.

"Ah!" Winnie elini sallayarak bağırdı. "Olamaz!" Ve yaratık, parapetin üzerinden zıplayarak boş ofis alanına doğru kaçtı. Trystan ve Sage, masaların ve kağıt yığınlarının üzerinden atlayarak, dökülmüş kazan içeceklerinin yanından geçerek, bu şeytani hayvanı kovaladılar ve sonunda onu su soğutucusunun yanında köşeye sıkıştırdılar... ama o su soğutucusu değildi. Su soğutucusunun eskiden durduğu köşede duran gölgeli bir figürdü. Şekil eğildi ve Kingsley'i kaldırdı. Sonra ofisin sert tavan ışığına doğru yürüdü.

Kral Benedict.

Trystan, Benedict'in ayaklarına tükürdü ve büyüsünü çağırdı, ama

büyüsünün işe yaramadığını, onu zar zor hissedebildiğini fark etti. Kingsley'deki büyü, katalizör, yok olmuştu ve şimdi tüm Rennedawn değişiyordu. Zamanları dolmuştu. Trystan'ın büyüsü yok olmuştu ve yakında Rennedawn da yok olacaktı. Her şey kaybedilmişti. Sonsuza kadar.

Kaybedilecek bir savaşta savaşıyorlardı, ama o savaşacaktı. Onun için.

"Benedict," diye selamladı Trystan, Sage'i vücuduyla engelleyerek. "Birinin evine davet edildiğinde genellikle bir karşılık beklenir, ama son partinize davetsiz misafirleri çok fazla getirdiğimiz için, bu durumun mazur görülebileceğini düşünüyorum."

"Oh, misafirliğini suistimal etmeyeceğim. Sevgili ortağım Marvin'in bu kadar nazik bir karşılama görmediğini biliyorum. Ama yine de, şefini bağlayıp benim casusum olarak çalıştığını düşünürsek, bu adil sayılır. Yararlı bir genç adam, şüphelenmiyor, bu da The Villain'in ofisine girmenin anahtarı gibi görünüyor." Benedict parmaklarını birleştirip gözlerini Evie'ye dikti. "Ama korkarım kehanetin son parçasını bulamadım ve sizin de fark ettiğiniz gibi, zaman daralıyor. Onsuz gidemem. Adamlarım guvre'yi en kısa sürede benim gözetimime geri getirecekler. Aptal kaptanının bu saçma görevde başarılı olacağını hiç düşünmemiştim. Ama sanırım çocukluğundaki gibi kolayca etkilenebilen bir kız. Hiç sahip olmadığı ailesinden mektuplar bekleyen zavallı kız.

Evie alaycı bir şekilde öne atıldı, ama Trystan onu koluyla durdurdu. "O ateşi sakla, Bayan Sage. İhtiyacım olacak. Bu arada,
Rennedawn'ın hikayesinin 'gerçek prens' kısmı üzerinde çalışayım."

Sonra Benedict Kingsley'i bıraktı ve kurbağanın uzaklaşmasına izin verdi.

"Hayır!" diye bağırdı Trystan, ama Benedict cebinden bir anı çiçeği çıkardığında donakaldı. Yeni bir çiçekti, opal renginde parıldayan yaprakları açılmıştı. "Neler oluyor?"

Parlak bir ışık parladı ve Trystan karnını tutarak yere düştü. Keskin bir acı tüm vücuduna yayıldı, tüm duyularını bastırdı. Sanki kanı yanıyormuş gibi hissetti.

"Durun! Ne yapıyorsunuz?" Sage çığlık attı. "İstediğiniz kurbağa!" Trystan acıyla mücadele ederek, sesinin geldiği yöne doğru ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek ilerledi.

"Endişelenme, Bayan Sage! Rennedawn'u kurtarmak için yapıyorum. Yirmi dört yıl önce bugün bir hata yapıldı ve şimdi onu düzeltme zamanı geldi."

Işık söndü ve Trystan inleyerek yere yığıldı.

Etrafındaki sesler boğuktu, vücudu sihir ve kontrol gücünden yoksundu.

Ofis kapısı açıldı ve Nura Sage içeri koşarak kızının önüne atıldı. "Ona dokunma, Benedict!"

"Nura." Benedict tsk etti. "Bu maskaralığı bırakıp, kızının sen ve Griffin'in ondan çaldığınız gelecekte yaşamasına izin vermenin zamanı gelmedi mi?"

Nura başını salladı, Evie'ninkine benzeyen bukleleri onunla birlikte hareket etti. "Hayır. Hayır. O doğduğunda bir yemin ettin. Bana söz verdin!"

Benedict çiçeği Nura'ya doğru uzattı ve Trystan'ın büyüsü, en büyük düşmanı tarafından kullanılarak ortaya çıktı. "Bunu pişman olacaksın, Benedict. Kazanamayacaksın," dedi Trystan boğuk bir sesle.

Benedict yine tsk diye ses çıkardı. "Onu rahat bırak, Nura. Çok uzun zamandır yanlış adama lanetli."

Karanlık Sage'in ayak bileklerine dokundu ve o çığlık attı. "Ne oluyor?"

Trystan sendeledi, ayağa kalkmaya çalıştı, tekrar düştü, ama durmadı. Ona ulaşana kadar durmayacaktı. "Evie!"

Benedict ellerini çırptı. "Hepsi kehanetin adına, Trystan."

"Ama yanılıyorsun. Gerçek bir prensin kalbini kaçırdın!" diye dişlerini sıkarak bağırdı. Alexander gitmişti, Sage onun gücünün etkisi altında kalmıştı ve düşmanı kazanıyordu. Hiç bu kadar mutsuz, bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Benedict'in gözleri çılgına dönmüştü. "Ona ihtiyacım yok."

Trystan gözlerini kırpıştırdı ve göğsünü ovuşturdu. "Neden bahsediyorsun?" "Gerçek bir prensin kalbi tam bu odada."

Ve işaret etti.

Trystan'ı.

Bölüm 84

EVIE

Evie kulaklarında bir çınlama duydu, vücudu gerçeğin şokuyla sarsıldı, vücudunun alt kısmını saran sıcaklık yüzünden olduğu yerde kalakaldı, ayaklarını hareket ettiremiyordu. Hâlâ iki büklüm ama yanında duran Trystan'a döndü. "Nasıl... Neden? Neden büyün bunu yapıyor?"

Benedict bitkiyi yere bıraktı ve güç daha hızlı, daha keskin dalgalar halinde ortaya çıktı. "Baban benim arkadaşımdı, Bayan Sage. Onun çocuğunun düşmanım olmasını hiç istemedim, ama kaderi aldatamayız. Kehanet yalanları görebilir. Ne yazık ki.

"Neredeyse otuz yıl önce Amara ile tanıştım. Hırslı ve güzel bir kadındı, ama ben hiç evlenmek ya da çocuk sahibi olmak istememiştim. Benim hükümdarlık planlarım ölümlü bir hayatın ötesine uzanıyordu ve Amara hamile kaldığında bunu biliyordu. Ona çocuğu aldırmasını söyledim, ama bunun yerine bir anlaşma yaptık." Benedict sırıttı ve Evie, Benedict'in yüzünde ilk kez bir şey fark etti. Gözünden kaçan bir şey.

Hafif bir gamze. Sadece bir yanağında.

“Çocuğu, gerektiğinde serbestçe kullanabilirsem alabilirdi. Altı yıl sonra Evie doğduğunda, Griffin sihir uzmanı tarafından yapılan keşfi anlatarak yalvarmaya geldi ve ben de onun için bunu geri alacağıma söz verdim.” Benedict başını ona sempatiyle eğdi. “Tek istediği seni kötülükten kurtarmaktı.”

"*Kurtarılmak* istemiyorum," diye tükürdü Evie. "Ve kesinlikle buna ihtiyacım da yok."

Benedict hiç şaşırmadı. "Bu çok açık. Bu yüzden, anne babanın seni kurtarmaya çalıştığı, yani senden çalmaya çalıştığı kaderi sana vermekten mutluluk duyuyorum."

Trystan'dan düşük bir inilti geldi ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Evie, yerde bitkin bir halde yatan Trystan'ı görünce öfkeyle annesinin yanından geçip onun yanına diz çöktü ve vücuduyla onun vücudunu korudu. "Ne? Kader mi?"

Benedict gülümsedi ve bir sonraki sözleriyle, kızın tüm dünyası

ayaklarının altında.

"Gerçek prensin kalbi Trystan'dır ve her zaman öyleydi. Kötü adamın rolü, değiştirilebilir olmasını umduğum bir şeydi, ama ilerlemelerimize rağmen, büyü hala doğanın bir parçası ve doğa ile dalga geçilmez."

Karanlık yoğunlaştı; sis cildine sızıyormuş gibi hissediyordu.

Trystan elini bırakmadı.

"Ailen, doğumunda senin büyünü alıp Trystan'a verebileceğimi umuyordu ve ben de sonunda bir oğlumun olacağı için çok mutluydum."

Evie sisin içine yerleşmesini hissetti ve sihir her damarından, her gözeneklerinden akarken yara izi acı içinde çığlık attı. Onu özleyen her parçası şarkı söylüyordu.

"Demek ki..." Sesi kendi sesi gibi değildi. Daha derin, boğuktu. Trystan elini daha sıkı tuttu ve karanlık onu geri itmeye çalıştı, uzaklaştırmaya çalıştı, ama o kıpırdamadı. Evie boğuk bir hıçkırık attı, karanlıkla mücadele etti, karanlığın onları ayırmasına izin vermedi,

Benedict'e baktılar.

"Evet, Trystan her zaman kehanetin gerçek prensi olacaktı.

Ve sen, sevgilim..."

Karanlık, onun son sözlerini duyduğunda onu tamamen yuttu.

"Sen her zaman kötü adam olacaktın."

Bölüm 85

EVIE

Evie, mutfaktaki Rennedawn kitabının bulunduğu pencereden dışarı baktı ve sonra avuçlarına baktı. Görünüşleri aynıydı, hissettikleri de aynıydı, ama onların altında, bir kıpırdanma hissetti. Her zaman ona ait olması gereken bir gücün kıpırdanması.

Ve bununla ne yapacağını hiç bilmiyordu.

"Evangelina?" Trystan'ın sesi, hiç duymadığı kadar tereddütlü bir şekilde arkasından geldi. Elinde bir mumla mutfak masasına doğru yürüdü ve duvardaki saatin gece yarısını vurmasını izledi. "Bana katıl."

Evie ona baktı. Sis ayaklarını çekiyor, onu öne doğru itiyordu ve Evie korkuyordu; bundan ne kadar hoşlandığından korkuyordu. "Haklıydın," dedi, onun yanına oturarak, aralarında makul bir mesafe bırakarak.

Benedict, Trystan'ın, daha doğrusu Evie'nin büyüsünün dikkatini dağıttığı anı fırsat bilip kaçmıştı. Evie'ye göre bu zor olmamıştı. O kadar şokta olduğu için o zamandan beri tek kelime bile etmemişti.

Trystan yorgun görünüyordu. İkisi de öyleydi. Hayatları boyunca sahip oldukları kimlikleri ellerinden alınmıştı. Artık Evie'nin kötü adam, Trystan'ın ise prens olduğu yeni ve bilinmeyen bir dünyada yaşıyorlardı. Kahraman.

Ve o, onun yüzünden bu hayata zorlanmıştı, çünkü ailesi kendileri için masum bir altı yaşındaki çocuğu feda etmeye razı olmuştu. Onlar onu kabul etmezdi. Uğruna savaştığı, her şeyi yaptığı ailesi, onu olduğu gibi reddetmişti.

İçinde bir şey acıyordu.

"Neyi haklıydım?" diye mırıldandı, ona yoğun bir şekilde bakarak.

"Biz birbirimizi yok etmek için yaratılmışız. Seni mahvettim. Hayatını mahvettim. Başına gelen tüm kötü şeyler doğrudan benim doğumuma kadar uzanıyor. Seni zorlamamalıydım, asla..."

Onu ayağa kaldırırken bileziği ölümcül bir şekilde sıkıştı. "Eğer bunu 'doğmak' kelimesiyle bitirirsen, sana gerçek bir kötü adamın ne olduğunu gösteririm."

Evie, neredeyse ağlayacak halde onu itti. "Bu komik değil,

Trystan." Çenesi sıkıldı. "Gülmüyorum."

Evie ellerine baktı. "Aramızda mesafe olmalı," dedi ve bir adım geri attı, sonra bir adım daha, ta ki tekrar pencereye dönene kadar.

"O benim sözüm."

"Ciddiyim, Trystan. Kehanete inanacak olursak, kurtarman gereken gerçek bir aşkın var ve o, hikayenin kötü adamı olmayacak." Son kelimeyi hıçkırarak söyledi ve pencereye bakmaya devam etti, ta ki Trystan çenesini ona doğru çevirip yüzünü nazikçe tutana kadar.

"Benim büyümün" —yutkundu—"*senin* büyünün çıldırmasının sebebi Rennedawn'ın laneti değildi. Öpüştüğümüz içindi."

Evie başını salladı. "Bunu söyleme. Lütfen."

Ama o merhamet göstermedi. "Ben senin uyku-ölüm lanetini bozdum, sen de benimkini bozdun—başkasının büyüsüyle hapsolmak. Bu yüzden sis seni aramaya devam etti. Ve bu yüzden ben de her zaman arayacağım."

"Trystan," diye yalvardı, onun bu kaderi bu kadar kolay kabul etmesine, onun emin olan tarafta olmasına çok şaşırmıştı.

Onu bırakıp geri adım attı. "Bu bitmedi, Sage. Kingsley'i bulacağım ve ondan sonra guvre'nin izini süreceğiz. Yuvasının etrafına muhafızlar yerleştirdik. Umarım geri döner, o zaman sen ve ben kehaneti yerine getirip krallığı kurtarırız. *Birlikte*."

Bunu bu kadar çok istemesinden nefret ediyordu, içindeki acının onu engellediğinden ve ona ulaşıp onu yakalayamadığından nefret ediyordu. Ama ulaşmasına gerek yoktu. Trystan Maverine ona verdi. "İstediğin kadar direnebilirsin, Sage. Benim sıramdı, şimdi sıra sende, ama dediğin gibi, senden vazgeçmeyeceğim. Asla." Topuklarını döndü, sonra durdu, habersizce geri döndü ve Evie'yi, onun omuzlarına uzanıp onu tutmasına neden olacak kadar şiddetle öptü. En kısa anlar için, birbirlerine kenetlendiler ve onun hain kalbi, hiçbir şeyin bu kadar doğru hissettirmediğini ve hissettirmeyeceğini biliyordu.

doğru hissetmediğini biliyordu.

Sonra her şey bitti ve o bıraktı, başını sallarken gamzeleri göründü ve geri çekildi.

Yüzünde karanlık bir söz vardı. "Sen benim sonum oldun, Evie Sage, ve şimdi ben... ben senin sonun olacağım."

Onu yalnız bırakıp giderken, ayaklarının etrafında koyu bir sis toplanırken, Evie penceresine bakıp nefes aldı.

Her zamanki gibi pencereye konuşarak başını eğdi ve dudaklarını kötücül bir gülümsemeye çekerek, "Peki. Bu eğlenceli olacak." dedi.

Son Söz

CLARE

Ertesi sabah...

Clare her şeyini kaybetmişti.

Babasının ölümünden saatler sonra, hala uyuşmuş haldeydi. Hiçbir şey gerçek gelmiyordu ona. Yanağına esen rüzgâr bir illüzyon, üzerine parlayan güneş ise apaçık bir yalandı.

Babasının cenazesi köylerine geri götürülmek üzere hazırlanıyordu. Deniz kenarına gömülecekti.

Hepsi başarısız olmuştu.

Alexander saatler önce ortadan kaybolmuştu, kimse onu durduramadan Hickory Ormanı'na atlamıştı. Tatianna bunu Clare'e söylemişti, ama Clare bunu algılayamamıştı, beyni kelimeleri işleyemiyordu. Tek yapmak istediği, malikanede, bahçesinde, hatta ormanda bile amaçsızca dolaşmaktı.

Ölmüş. Tek bildiği, babasının öldüğüydü. Ve bu
onun hatasıydı.

Clare olaya karışmasaydı, Alexander asla eski haline dönmek zorunda kalmazdı. On yılını ve konuşma yeteneğini asla kaybetmezdi; büyünün etkisi geçince kendini tamamen kaybetmezdi.

Şimdi Hickory Ormanı'nın kenarında dururken, bir şekilde tekrar yağmur yağmaya başladığını fark etti. Su damlaları yanaklarından akıp çenesinden damlıyordu. Ama güneş hala parlıyordu. Bunun yağmur değil, kendi gözyaşları olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü.

Gözlerini sildi, ama bu sadece gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oldu, ta ki dizlerinin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başlayana kadar.

"Hepsi benim suçum. Hepsi benim suçum." Sesi kısılana ve boğazı yanana kadar ağladı. Başını kaldırmadan...

Ta ki çıplak ayaklar önünde belirdi, bir el mendille uzandı ve başını kaldırdığında, o kadar keskin bir şekilde nefes aldı ki, dirseklerinin üzerine düşerek geriye yuvarlandı.

Orada bir adam duruyordu. Uzun boylu. Koyu renk, kıvırcık, omuzlarına kadar uzanan uzun saçları, açık kahverengi teni, derin altın rengi gözleri vardı.

Ve tamamen çıplaktı.

Konuşmaya çalışıyordu, dolgun dudakları kelimeleri oluşturmaya çalışıyordu. Clare şaşkınlıkla izledi.

Sonunda vazgeçti ve dizlerinin üzerine bir kağıt parçası bıraktı. Kağıtta şöyle yazıyordu: *"Benim."*

Notta bir şey onu duraksattı. Eğri bir çizgiyle yazılmış T harfiydi.

Clare, gözleri fal taşı gibi açılmış, ayaklarının dibine altın bir taç düşerken, duyduklarına inanamadan tek kelimeyle cevap verdi.

"Kingsley?"

SON... TEKRAR BULUŞANA KADAR, SON BİR KEZ. UMARIM...

BU APTALLARLA ASLA BİLEMEZSİN.

Aşk burada bitmiyor...

ÜCRETSİZ kitapları seviyor musunuz? En çok satan kitaplarımızdan birini BURADAN indirin!

Entangled Insiders'a katılın, ücretsiz kitaplar, hediyeler ve çok daha fazlasını kazanın!

Teşekkür

Accomplice to the Villain'e başladığımda çok heyecanlıydım. Bu, bu dünyada yazdığım üçüncü kitap, çok sevdiğim karakterlerle, kendi hayatımda aradığım tüm sihir ve mizahla dolu. Çalıştığım ekiple birlikte çalışmaktan ve arkadaşlarım ve ailemden bu kadar güzel bir destek sistemi almaktan dolayı kendimi inanılmaz derecede şanslı ve ayrıcalıklı hissediyorum. Bu hikayeyle gurur duymamın ve yazmaya devam edebilmemin ve her seferinde daha da büyülü bulmamın nedeni budur.

Harika editörüm Stacy Abrams'a, sürekli teşvikleri, bu kitapları benim kadar sevmesi ve önemsemesi için teşekkür etmeliyim. O gerçekten eşsiz biridir ve *Accomplice to the Villain* için başından sonuna kadar yaptığı her şey için ona çok minnettarım. Rae Swain ve Hannah Lindsey'e de, editörlük sırasında bana yardımcı olan tüm önerileri ve komik yorumları için çok teşekkür ederim. Umarım siz harika bayanlar, her LOL yorumunun beni elli sayfa daha ilerletmiş olduğunu bilirsiniz. Sizler olmasaydınız bu kitaplar bugünkü halini alamazdı. Çok teşekkür ederim.

İnanılmaz menajerim Brent Taylor'a. Bu seriye ilk inanan, benim kadar heyecanlanan ve hiç tereddüt etmeyen ilk kişi olduğun için her kitabımda sana teşekkür ediyorum. İlk telefon görüşmesinden beri bu dünyaya aynı enerjiyi getiriyorsun ve bu yolculukta başından beri benimle olduğun için çok minnettarım. Bu yıl şampanya patlatıyoruz!

Diğer pek çok kişi görmezken, *Assistant to the Villain'ın* potansiyelini gören Liz Pelletier'e. Bana kendime ve yazma yeteneklerime güven verdin, bu yıllar boyunca paha biçilmez bir değer oldu. Sözlerini her gün yanımda taşıyorum ve hayatımın her alanında gelişmeye devam etmek için kullanıyorum. Sen bir güçsün ve seni tanıdığım için minnettarım.

Curtis Svehlak, Britt Marczak, düzeltmenler Claire ve Jessica, Meredith ve sosyal medya ve pazarlama ekibi, Entangled ve Red Tower'da bu kitap için düzenlemeden formatlamaya ve daha fazlasına kadar çok çalışan ve okuyucular için hazır hale getirmek için saatlerce zamanını harcayan tüm insanlara, sizler paha biçilmezsiniz. Elizabeth Turner Stokes'a bir kez daha muhteşem kapak tasarımı ve kitaplarıma en güzel ve

yaratıcı yuva verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Her yönünüzle mükemmelsiniz.

Bu seriyi dünya çapında okurlarla buluşturan tüm yabancı yayıncılar ve çevirmenler, her gün uyandığımda, bu kadar çok dilde bu hikayeyi benimle birlikte keyifle okuyan insan sayısını hala kavrayamadığımı bilin.

Arkadaşlarıma ve aileme, sürekli beyin fırtınalarımı dinledikleri, heyecanımı paylaştıkları ve desteklerini göstermek için etkinliklere ve imza günlerine katıldıkları için teşekkür ederim. Hikayelerimi anlatmamın sebebi sizlersiniz. Hepinizi çok seviyorum.

Her zaman beni destekleyen ve güzel yerlere götüren annem ve babam, Jolie ve Mark'a. Sizinle bunu yaşamak hayatımın en büyük mutluluğu oldu. Kardeşlerim Avery, Jake ve Ben, her gün beni güldürdüğünüz, hayatımı eğlenceli kıldığınız ve kitaplarımı da eğlenceli hale getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Büyükannem ve büyükbabam Georgann, Richard, Rosalie ve James. Bu kitap size adanmıştır, çünkü hikayeler anlatmamın ve sizi çok sevmemin nedenini bana hatırlattı. Çocukluğum boyunca Goldilocks ve Üç Ayı'yı okurken beni izlediğiniz için teşekkür ederim. Bu kitabın her yerinde siz varsınız. Her bölümün başında en sevdiğimiz kurbağa ile yaratıcılığını gösteren amcam Glenn'e teşekkür ederim. Ve Giddo, umarım bu kitap cennetin kütüphanesine girer. Bence çok beğeneceksin.

Beni her şeyden çok sevdiği ve su şişemi her zaman doldurduğu için nişanlım Michael'a çok teşekkür ederim. Senin sayende susuz kalmıyorum ve gerçek aşka inanıyorum. Sürekli desteğin ve anlayışın, hayallerimi sonuna kadar yaşamamı mümkün kıldı. Seni çok seviyorum.

Günde 300.000 kez konuştuğum (bu gerçek bir rakam) yeni aileme, zaferlerimi her zaman benimle kutladığınız ve moralim bozuk olduğunda beni sevgi ve kahkahalarla teselli ettiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız mahvolurdum, beni asla terk etmeyin, tamam mı? Sizi çok seviyorum, Stacey, Kaven, Amber, Maggie ve Sammy.

Üç kitabı sabırla bekleyen, bu yavaş süreci benimle birlikte atlatan okuyucularıma. Umarım bu kitap en sevdiğiniz kitap olmuştur ve umarım işkence en aza indirilmiştir. Eğer yardımcı olacaksa, bu benim için de işkence. Karakterler beni (veya başkalarını) dinlemiyorlar. Beni görmek veya kitaplarını imzalatmak için etkinliklere zaman ayırıp gelen herkese, lütfen

bunun benim için her zaman akıl almaz bir şey olacağını bilin. Konuşabildiğim günden beri hikayeler anlatmayı hayal ettim. Hayalimin gerçeğe dönüşmesinin sebebi sizsiniz. The Villain's dünyasında her zaman gülmek, ağlamak veya ihtiyacınız olan her şeyi yapmak için hoş karşılanacağınızı bilin.

Ve son olarak, her zamanki gibi Evie Sage'e teşekkür etmeliyim. O, en çok dayandığım karakter, her zor anımda yanımda olan, zihnim çok meşgul veya karanlık olduğunda gidebileceğim bir yer veren kişi. Orada beni bekliyor, ışığı her zaman açık.

Bu kitabı eline alan herkese teşekkür ederim. Umarım sizi gülümsetmiştir, umarım hissettirmiştir ve umarım hayatın neden bu kadar değerli olduğunu hatırlatmıştır.

Ve ne kadar güzel bir hayat bu.

Yazar Hakkında

Hannah Nicole Maehrer—ya da TikTok'ta bilinen adıyla @hannahnicolemae—fantastik romantizm yazarı ve kötü karakterlere düşkün bir BookToker. Kötü karakterler ve yardımcıları hakkında kitap komedileri yazmadığında, Taylor Swift şarkılarına sözler yazıyor. Hayattaki en büyük tutkuları arasında romantizm, sihir, kahkaha ve bunları yarattığı her şeye dahil etmenin yollarını bulmak var. Çoğu gün onu kafası bulutlarda ve elinde kalemle bulabilirsiniz.

Red Tower'dan daha fantastik romantizm keşfedin...

SERÇELERIN KALKANI

Devney Perry'nin romanı

Prenses olmak hiçbir zaman bir rol oynamaktan öteye gitmemişti — yirmi üç yıl boyunca boş unvanlar ve anlamsız gelenekler. Ta ki kötü şöhretli bir canavar avcısı kıyılarımıza ayak basana kadar. Bir prens babamın taht odasına girip hayatımı mahvedene kadar. Bir yabancıyla evlendiğim, kanla büyülü bir antlaşma imzaladığım ve tüm krallığın en tehlikeli krallığına doğru yola çıktığım gün. O gün, tüm efsanelerin uydurma olmadığını öğrendim. Ve korktuğumuz canavarları öldürmenin tek yolunun, *onlardan biri olmak* olduğunu...

TANRILARIN OYUNLARI

Abigail Owen'ın romanı

Hırsızlar Tarikatı'nda bir ofis memuru olarak yaşarken, dikkat çekmemek için başımı eğik tutuyorum. Ta ki Hades ile karşılaşana kadar. İlk kez, değişken ruhlu Yeraltı Kralı, tanrılar tarafından Olimpos'un yeni hükümdarını belirlemek için düzenlenen ölümcül yarışma olan Crucible'a katıldı. Ancak tanrılar, *ölümlüleri* kendileri yerine yarışmaya gönderiyor. Hades neden beni seçti? Omuzlarında bir lanet taşıyan, alaycı, önemsiz birini? Ve neden her "sen *benimsin"* dediğinde kalbim çarpıyor? O, gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla sır saklarken, bunu nasıl bilebilirim? Hades kendi kurallarına göre oynuyor... ve Ölüm ne pahasına olursa olsun kazanacak.

BİZİMLE ÇEVRİMİÇİ BAĞLANIN

 @ redtowerbooks

 @ RedTowerBooks

 @ redtowerbooks

RED TOWER BOOKS™

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️